

ИЗБРАНИ РОМАНИ

БЕВЪРЛИ

бестселъров автор на „Ню Йорк таймс“

БАРТЪН

ЛЮБОВ

• КОМПАС •

**с
НЕПОЗНАТ**

БЕВЪРЛИ БАРТЪН ЛЮБОВ С НЕПОЗНАТ

Превод: Мария Цочева

chitanka.info

Куин Кортес, елитен и скъпоплатен адвокат, има репутация на безмилостен хищник както в съдебната зала, така и в леглата на безбройните си любовници. Докато една от тях не е убита в дома ѝ. Заподозрян номер едно е Куин. В полицията случайно се среща с братовчедката на жертвата — Анабел — и между тях против волята им прелита искра. Една искрица, от която започва да тлее чувство, на което Куин е смятал, че не е способен, а Анабел — че е кошунство. Убийствата на любовници продължават. Примката около Кортес се стяга. Той иска да докаже невинността си и в този му поход към истината жадува и да спечели едно сърце, мечтае да се превърне в нов човек. А Анабел — студената дама със синя кръв — разбира, че е влюбена в един непознат. Научава и нещо ново — че само любовта може да даде бъдеще на един живот, дори и ако тя е с... непознат.

На Джон Сконамилио, изключителния издател, и на Ричард Къртис, невероятния агент! Благодаря и на двама ви, за отличните професионални напътствия.

И също така, с огромно уважение, на Майкъл Спелтц, моя „партньор в престъплението“ по време на изследователската работа по книгата.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Майкъл Спелтц, инспектор от запаса към Шерифската служба в окръг Шелби, работил в същата служба повече от тридесет години и прекарал целия си живот в Мемфис и Джърмантаун, Тенеси. Помощта на Майк по време на изследователската работа, която проведох, преди да напиша книгата, се оказа безценна.

Специални благодарности на Пат, съпруга на Майк и собственик на „Пат Спелтц медия консултант“ в Джърмантаун, Тенеси, която се занимава с писатели в Мемфис и Джаксън, Тенеси, в Оксфорд, Мисисипи и Блитънвил, Арканзас. Пат също ми помогна изключително много при подготовката на тази книга.

Специални благодарности за неоценимата помощ и на моя зет Бен Пейн, пенсиониран капитан от Полицейското управление в Мемфис.

ПРОЛОГ

Лулу Вандерли беше богата, руса и красива. Жените ѝ завиждаха. Мъжете я желаеха. Тя имаше всичко. Абсолютно всичко. Освен... Имаше нещо, което желаше, но все не можеше да притежава напълно. Куин Кортес. Съзнаваше, че не може да го има и това я караше да го желае още по-силно.

Бяха любовници в продължение на няколко месеца. Запозна ги техен общ познат във Вейл. В началото и двамата бяха напълно доволни от страстната си връзка. Още на първата им среща Кортес бе дал да се разбере, че не е от мъжете, които си падат по трайните връзки. А пък и Лулу вече добре познаваше репутацията му на мъж, който сменя жените една след друга. Нещата вървяха добре до момента, в който тя се влюби във великолепия мъжкар и реши, че иска да стане *госпожа* Куин Кортес. А по принцип Лулу *винаги* получаваше онова, което искаше.

Тя погледна отражението си в огледалото и се усмихна дяволито. Никой мъж не бе успявал да ѝ устои. И това бе една от причините, поради които тя и Куин си подхождаха толкова много. Приличаха си като две капки вода — двама чаровни, неустойими флиртаджии.

Тази вечер тя щеше да затегне примката на капана — стария и изпитан капан, в който бе попаднал не един глупак. Куин не беше неуязвим. Подобно на всеки друг мъж и той беше податлив на женските хитрости и на малките им невинни лъжи. Щеше да се разплаче и да се закълне, че не знае как е могло да се случи. Още през първата им нощ заедно му бе казала, че от години взима противозачатъчни. И тъй като той всеки път използваше кондом, може би нямаше да е толкова лесно да го убеди, че е бременна, но пък Куин винаги можеше да се обърне към лекаря ѝ за информация. Лулу не би имала нищо против, защото определено беше бременна в шестата седмица.

Плъзна ръце по високото си и стройно тяло, погали талията и дългите си бедра, без да сваля поглед от отражението си в огледалото.

Благодарение на красотата си винаги бе успявала да получи нещата, които не можеше да купи с богатството на семейството си. Само че този път нито парите, нито красотата можеха да ѝ осигурят онова, което желаше по-силно от всичко останало.

Куин може и да беше женкар, но не беше безсърдечен негодник. Ако повярваше, че тя наистина носи неговото дете, възможността да постъпи почтено и да се ожени за нея беше напълно реална.

А ако все пак не го направи? Какво ще правиш тогава?

Щеше да направи аборт, разбира се. За нищо на света не би искала да съсипе живота си с някакво ревящо бебе. Освен ако малкото същество не служеше на целите ѝ.

Часовникът на камината отмери кръгъл час, което ѝ напомни, че Куин трябва да пристигне всеки момент. Стомахът ѝ се сви, Лулу се разсмя. Подобна нервност изобщо не ѝ бе присъща.

Всичко беше готово. Шампанското се изстудяваше. Беше предвидила и втора бутилка. Тя самата вече бе изпила три чаши, опитвайки се да овладее нервите си и да изпадне в състояние на безметежно спокойствие. Предполагаше, че алкохолът не е полезен за бебето, но пък какво толкова, по дяволите! Леглото бе застлано с копринени чаршафи, наоколо се носеше тиха музика, а тя бе облечена в най-съблазнителното си бельо от прозрачна черна дантела.

Куин току-що бе спечелил поредното си дело в съда. Този път клиент му беше кънтри певица Тери Макбрайър. Съдебните заседатели в Нешвил бяха обявили Макбрайър, обвинен в убийството на своя мениджър, за невинен. Това, разбира се, беше само една от многото победи на Куин Кортес, който се ползваше с репутацията на един от най-известните криминални адвокати в страната.

Куин се ползваше още и с репутацията си на абсолютно безмилостен човек, но този факт допълнително възбуждаше Лулу, която от край време си падаше по лошите момчета.

Когато му телефонира по-рано през деня, за да го поздрави за голямата победа, тя долови неохотата, прокраднала се в гласа му, когато го покани да дойде вечерта в Мемфис, за да отпразнуват заедно поредната спечелена битка. В края на краищата обаче успя да го придума да приеме поканата. Каза му, че ще го чака в спалнята си само по бельо и изгаряща от нетърпение да му направи свирка и да му предложи всичко останало, от което се нуждае.

— Мога да дойда при теб около осем — рече ѝ той. — Резервният ти ключ все още ли стои на обичайното си място?

— Там е, както винаги — отвърна тя. — Вземи го и си отключи. Ще те чакам.

Лулу потрепери от вълнение, представила си предстоящата нощ. Беше имала десетки любовници, но никой от тях не можеше да се сравнява с Куин. Този тип беше истински жребец във всяко едно отношение. Лулу щеше да му направи свирка, а след това двамата щяха да пият шампанско и да се гушкат пред камината в спалнята ѝ. Той щеше да се отпусне и размекне напълно и тогава тя щеше да му сервира голямата си изненада.

„Знаеш ли какво, Куин, ще ставаш татко!“

Лулу се разсмя и се завъртя из стаята, възхитена от така простичкия си план да впримчи мъжа на мечтите си.

Долови някакъв шум. Дали не се отвори входната врата? Сърцето ѝ ускори ритъма си. Куин беше тук. Беше подранил. Сигурно е нарушил всички ограничения на скоростта по пътя между Нешвил и Мемфис. Това би трябвало да означава, че е нетърпелив да я види.

Тя бързо загаси всички лампи и запали свещите, които бе подредила върху лъскавата повърхност на модерната, тъмночервена тоалетна масичка. Сега стаята се осветяваше единствено от светлината на свещите и огъня, пламтящ в камината. Подходящата среда винаги е била от изключително значение.

— Куин? Скъпи, аз съм тук, в спалнята, и те очаквам.

Долови тихите му стъпки, които прекосиха входното фоайе и тръгнаха надолу по коридора.

— Пристигна по-рано, нали? — Тя облиза устни.

Защо не ѝ отговаряше?

Лулу докосна зърната на гърдите си с дългите си нокти и те мигновено се втвърдиха.

— Ела тук при мен, голямо момче. Имам всичко, от което се нуждаеш.

Застана до камината, неустоима и напълно подготвена, изпълнена с нетърпение за онова, което предстоеше. Сърцето ѝ сякаш изведнъж се качи в гърлото, когато го видя да стои на вратата на спалнята. Наистина обичаше този мъж. Обичаше го до полуда. Той продължаваше да стои в сянката и тя виждаше единствено високия му,

тъмен силует. С широки рамене и стройни бедра. Висок беше метър и осемдесет и пет сантиметра. И беше мъж до мозъка на костите си.

Лулу разтвори ръце.

— Ела при мама. Позволи ми да се погрижа за теб.

Той пристъпи към нея. Синьо-черната му коса блестеше, осветена от отблясъците на огъня. Господи, беше неописуемо красив. Притежаваше грубоватата и екзотична хубост, присъща единствено на мъжете със смесено потекло. А във вените на Куин течеше мексиканска и ирландска кръв.

Когато я наближи съвсем, Лулу отбеляза, че тази вечер той изглежда невероятно млад и секси. Дори и мъжете изглеждаха по-добре на светлината на свещи. На четиридесет години Куин притежаваше тяло, за което би му завидял всеки двадесетгодишен младеж. А и Лулу знаеше от личен опит, че той притежава силата и издръжливостта на двадесетгодишен.

— Здравсти, Лулу — поздрави той и тя си помисли, че долавя странни нотки в гласа му. Не звучеше съвсем като Куин.

Тя колебливо пристъпи към него, скъсявайки напълно разстоянието помежду им. Вдигна глава, взря се в проникателните му черни очи и задъхано прошепна:

— Куин?

— Да не би да очакваш някой друг? — попита той. — Друг любовник?

— Не, не чакам никой друг. — Изпита внезапна тревога. Какво му ставаше? Държеше се толкова странно. И *изглеждаше* странно.

Но може би причината не беше в него, а в нея. В края на краищата бе изпила три чаши шампанско. Твърде вероятно бе въображението ѝ да ѝ играе някакви номера.

Куин се присегна и я сграбчи за раменете. Тя потрепери.

— Какво не е наред? Ти трепериш — отбеляза той.

Тя го погледна изпитателно, изучавайки напрегнатото му лице. Големите му ръце се впиха болезнено в раменете ѝ. О, господи, как е възможно това? Лулу изобщо не проумяваше какво става.

— Държиш се така, сякаш се боиш от мен.

— Аз... аз наистина се боя. — Опита се да се отдръпне, но той я държеше здраво. — Пусни ме. — Започна да се бори, за да се освободи

от ръцете му. Той силно я бутна назад, приковал поглед върху лицето ѝ. От тъмните му очи струеше неподправена омраза. — Не разбирам...

Чувстваше се замаяна и объркана. Не можеше да разсъждава ясно, съзнанието ѝ сякаш ѝ играеше номера.

Успя все пак да се отскубне от силните му ръце докато той я блъскаше назад. Трябваше да се махне далеч от него. Обърна се и се затича, решена да се заключи в банята и да повика помощ по телефона. Преди да успее да стигне вратата на банята обаче, той я сграбчи за китката, завъртя я към себе си и я блъсна върху леглото.

Голите ѝ ръце и крака докоснаха атлазените чаршафи, които ѝ се сториха студени и лепкави. Тъмната сянка на мъжа, надвесил се над нея, ѝ се струваше опасна и заплашителна. Защо не бе разбрала веднага, че нещо не е наред?

Защото изпи прекалено много шампанско.

Той се качи на леглото, подпря колене от двете страни на бедрата ѝ и я прикова под тежестта си. Лулу отвори уста, за да изпищи, но гласът ѝ бе парализиран от обхваналия я страх.

„Не се паникьосвай! Може би просто му се е приискало да поиграе по-грубо тази вечер. Може би няма да те нарани.“

— Ти си глупачка, Лулу — рече той и гласът му отново прозвуча странно. — А аз изпитвам съжаление към глупавите жени.

— Какво... какво говориш? Моля те...

— И знаеш ли какво правя с глупавите жени?

Присегна се и взе една от големите възглавници, струпани в горния край на леглото. Тя се опита да го отблъсне, но не успя. Беше твърде едър и силен. Той повдигна едното си коляно и го притисна към корема ѝ, принуждавайки я да остане неподвижна. После хвана възглавницата с две ръце.

— Убивам ги — заяви той. — Убивам ги бавно... нежно... и ги избавям от мъките им.

— Не! — Успя да изкрещи веднъж преди той да покрие лицето ѝ с огромната възглавница. О, господи, наистина щеше да я убие. Щеше да я задуши.

„Мили боже, помогни ми! Моля те, помогни ми...“

Започна да извива тялото си неистово, да се гърчи безпомощно и да блъска глава, опитвайки се да поеме глътка въздух, но той продължаваше да натиска възглавницата върху лицето ѝ. Останала

почти без сили, тя сграбчи китките му, но и това усилие се оказа безполезно. Само след няколко секунди пръстите ѝ се отпуснаха. Ръцете ѝ се свлякоха безжизнено край неподвижното ѝ тяло. Гърдите ѝ изгаряха от болка. Пред очите ѝ, притиснати от възглавницата, заиграха сиви кръгове.

Една последна свързана мисъл се блъскаше в главата на Лулу.

„Не мога да дишам. Не мога да дишам!“

1.

Джим Нортън предполагаше, че скоро ще завали. Коленете му, сковани от артрит, го мъчеха цял следобед. На какво друго би могъл да очаква един четиридесетгодишен бивш спортист с изпотрошени кости, разтегнати мускули и скъсани сухожилия? Бившата му съпруга навремето му викаше *мъжът за шест милиона долара* заради многото изкуствени части и протези по тялото му.

Джим изпъшка. Само Мери Лий му трябваше тази вечер. Бракът им бе приключил преди шест години. Крайно време беше да я забрави.

— Защо сумтиш? — попита Чад Джордж. — Пищисан си, че инспектор Пърсър ни възложи този случай точно когато трябваше да излезеш в отпуск?

— Не, нищо подобно. Освен това нямам никакви особени планове. Мери Лий отхвърли идеята ми да заведа Кевин на къмпинг за една седмица. Така че сега спокойно мога да отложа ваканцията. Освен това Пърсър винаги е знаел кога да прибегне до услугите на най-доброто, с което разполага отдел „Убийства“.

— Уха, благодаря ти, Джим. Нямах представа, че имаш толкова високо мнение за мен.

— О, я върви на майната си, Бой Джордж!

Лицето на Чад почервения като цвекло и почти докара цвета на ниско подстриганата му, къдрава коса.

— Вече ми писна до смърт от безспирните шегички по мой адрес. Омръзна ми все да ми разправяте, че съм красив като момиче — рече Чад. — Какво да направя, че да накарам тебе и приятелчетата ти да ме оставите на мира? Да забия лице в предното стъкло на колата или да позволя на някой ненормалник да накълца розовите ми бузи с джобното си ножче?

Джим се изсмя.

— Ти всеки път се връзваш и това е единствената причина, поради която продължаваме с майтапите. Ако започнеш да се държиш

като човек, на когото изобщо не му пука, шегите по твой адрес веднага ще престанат.

Чад изцъка с език и зави с техния черен форд таурус по Галоуей драйв.

— Ще ми се да ти повярвам.

— Ами повярвай ми.

Джим работеше заедно с любимеца на отдела, откакто преди три месеца предишният партньор на Чад, Бил Делмар, се пенсионира. Джим не би могъл да обвини хлапето в липса на професионализъм. В личен план обаче новопроизведеният сержант Чад Джордж беше като трън в петата. На моменти беше твърде самонадеян и нафукан, а през повечето време беше крайно чувствителен и обидчив. По дяволите, та момчето беше на двадесет и осем и трябваше вече да е помъдряло достатъчно. Нито един полицаи, особено пък такъв, който работи в отдел „Убийства“, не би могъл да издържи дълго, ако не се научи да се дистанцира от работата си до степен, че да не позволи на убийствата и трагедиите, с които се сблъсква ежедневно, да отровят всички останали страни от живота му. За никого от познатите му не бе тайна, че Чад живееше и дишаше заради работата си. По всяка вероятност щеше да стане лейтенант само след няколко години и щеше да продължи да се издига в йерархията. Помагаше му, естествено, и фактът, че момчето си имаше свой ангел-хранител — не кой да е, ами конгресмен Харт, който се падаше вуйчо на съпругата му.

Джим беше същият като Чад на неговите години — без ангела, разбира се — но съзнаваше, че е безсмислено да убеждава момчето да не постъпва като него навремето. Преди десет години Джим също отказваше да се вслуша в думите на по-възрастните и по-мъдри мъже в отдела, които се опитваха да го предупредят. Ако ги беше послушал, може би предишният му партньор щеше още да е жив. Може би двамата с Мери Лий щяха още да са женени. И може би щеше да вижда сина си всеки ден, а не само по два уикенда месечно и по няколко дни през ваканциите му.

— Не се случва всеки ден убийство в Чикасоу Гардънс — отбеляза Чад.

Джим погледна през прозореца и плъзна поглед към величествените сгради в този стар и заможен квартал на Мемфис, в който къщите често се продаваха някъде между един и два милиона

долара. А в Тенеси къщите за един милион долара далеч не се вместили във възможностите на обикновения гражданин.

— Кого са изпратили от централното управление? — попита Джим.

— Изпратили са две коли с по един човек, но не знам кого точно. Джим кимна.

Само след няколко минути стигнаха до адреса, който получиха от диспечера. Пътят им се оказа блокиран от две бели полицейски коли, от един черен шевролет трейлблейзър, една линейка и малка групичка любопитни съседи. Чад паркира зад едната полицейска кола. Излязоха от колата и веднага тръгнаха по тротоара към двуетажната тухлена къща, скрита под клоните на огромни дъбове. Скупчили се хора ги изпратиха с любопитни погледи и сподавен шепот. Джим огледа района — вляво и вдясно, отпред и отзад. Забеляза лъскавото сребристо порше, паркирано на алеята пред къщата.

Млад униформен полицаи стоеше пред входната врата. Изглеждаше притеснен, а лицето му блестеше от пот, макар че пролетната вечер бе доста хладна. Чад се приближи, представи себе си и Джим и се обърна към насъбралите се хора.

— Господа, ще ви помоля да напуснете двора. Присъствието ви тук би могло да нанесе поражения на сцената на престъплението.

Няколко човека от групата изразиха негодуванието си на висок глас, но всички до един побързаха да излязат на улицата.

Джим забеляза объркването, изписало се на лицето на младия полицаи. Името, изписано на обозначителната му табела, беше Джарниган.

— Съдебният лекар пристигна ли? — попита Джим, макар че вече бе забелязал джипа на Удел Уайт, паркиран зад полицейските коли.

— Да, сър. Пристигна преди няколко минути — отвърна полицаи Джарниган и преглътна шумно.

Чад прикова поглед върху Джарниган, за когото Джим предполагаше, че току-що е пристигнал от Джон Д. Холт. Сигурно беше новак в службата и това обясняваше очевидната му нервност. Понякога на Джим му се струваше, че едва предишния ден се е дипломирал от Академията. В ония години беше достатъчно млад и глупав, за да вярва, че може да покори света. А е трябвало да се

досети, че това едва ли е възможно. В края на краищата мечтата му за професионален футбол се бе разбила на безброй парчета след тежката травма по време на последната му година в Университета на Тенеси, която сложи край на футболната му кариера. Последваха няколко операции и тялото му се възстанови достатъчно, че да може отново да функционира нормално и да покрие физическите нормативи за приемане в полицията. След като се прости с мечтата за професионална спортна кариера и допусна цял куп лични и професионални грешки, Джим вече не правеше планове за бъдещето. Просто живееше ден за ден.

— Кои са другите служители, отзовали се на повикването? — попита Чад.

— Дел Трийси. Той е вътре заедно със съдебния лекар. — Гласът на Джарниган потрепери.

Джим погледна Чад и му даде знак да отстъпи. Качи се на верандата, застана до Джарниган, който стоеше на пост пред отворената входна врата, и сложи ръка на рамото му.

— Спокойно, синко. Всички ние сме от един отбор.

— Да, сър.

— Това първото ти убийство ли е?

— Да, сър. — Джарниган въздъхна дълбоко.

Джим се обърна към Чад.

— Защо не отидеш да запишеш имената на онези любопитковци и да се опиташ да разбереш дали не знаят нещо за случилото се? Аз ще поема тук.

Чад видимо настръхна. Толкова по-зле за него, защото Джим все още беше по-старшият от двамата. Може би трябваше да възложи на Джарниган да разпита зяпачите, а не да праща партньора си. Само че се очертаваше много дълга нощ, а Чад му идваше малко в повече. По-добре беше да стои колкото е възможно по-далеч от напереното хлапе, ако не иска да изгуби самообладание и да нахока любимеца на управлението.

— Да, разбира се — изръмжа Чад и тръгна обратно по тротоара.

Джим извади бележник и химикалка от вътрешния джоб на самото си и се обърна към Джарниган.

— В колко часа пристигнахте на местопрестъплението?

— В десет часа и четиридесет и седем минути.

Джим си отбеляза времето, след което надраска адреса, приблизителната температура на въздуха и атмосферните условия. Седемнадесет градуса. Хладно и ясно време. Звездно небе.

— А сега ми кажи какво открихте, когато влязохте вътре.

— Тъъ... ами... мъжът, който позвънил на 911, ни посрещна на вратата. — Джарниган погледна през рамо. — Дел го вкара вътре. Във всекидневната.

— Продължавай.

— Той каза, че открил жертвата, след като пристигнал. Те... ами те двамата имали късна среща. Той твърди, че тя била вече мъртва, когато я намерил.

Джим кимна и се огледа, отбелязвайки си особеностите на старата тухлена къща. Една врата — двойна — отпред. Четири дълги и тесни прозореца. И четирите — здраво затворени.

— Влизам вътре — рече Джим. — Ти остани отвън и помогни на сержант Джордж. И не му позволявай да те сплашва.

— Да, сър. Искам да кажа, няма, сър.

Джим влезе в просторното, застлано с мрамор фоайе и погледна към стръмното стълбище към втория етаж. Над главата му ярко блестеше кристален полилей. Вляво имаше двойна врата, затворена в момента. Огледално разположената двойна врата отдясно беше отворена и разкриваше всекидневна, приблизително шест на шест метра. Дървен под. Камина. Без огън. Изящно резбована дървена украса над камината. Традиционно обзавеждане, вероятно дело на скандално скъп дизайнер.

Един набит полицаи с черна униформа разговаряше с мъж, облечен със скъп тъмен костюм, бяла риза и червена вратовръзка. Когато Джим доближи входа на стаята, двамата мъже вдигнаха глави и го погледнаха.

— Полицай Трийси, аз съм лейтенант Нортън. Отдел „Убийства“.

— Да, сър.

— А кой е човекът с вас?

Високият, широкоплещест мъж се извърна и застана с лице към Джим. Къдрава черна коса и тъмни очи, бронзова кожа и красиви латино черти. Привлекателен дявол, помисли си Джим. А не хубавко момче като Чад. Дяволски впечатляващ мъж.

— Куин Кортес. — Мъжът присви очи и срещна погледа на Джим. — Аз открих трупа на госпожица Вандерли.

Куин се вгледа преценяващо в инспектора от отдел „Убийства“ и почувства как мускулите на корема му се стягат. Мъжът му се стори смътно познат. Груби черти. Къса кафява коса. Някъде между тридесет и пет и четиридесетгодишен. Куин никога не забравяше лица. Полицаят каза, че името му е Нортън. Куин все още не можеше да си спомни кой е, но знаеше, че и това ще стане. Лейтенант Нортън беше с няколко сантиметра по-висок от Куин.

Тялото му беше мускулесто и стройно, а мъдрият поглед в замислените му сини очи наемкваше за преживяна болка — както физическа, така и емоционална.

— Онзи Куин Кортес? — възкликна Нортън, но лицето му остана напълно безизразно.

Куин изсумтя.

— Да, *същият* Куин Кортес.

— Току-що спечелихте делото на Макбрайър в Нешвил — отбеляза Нортън. — Какво ви доведе в Мемфис тази вечер?

— Лулу... госпожица Вандерли ми се обади по-рано през деня и ме покани. Предполагаше се, че ще се срещнем, за да отпразнуваме победата ми в съда.

— Искате ли да ми разкажете, стъпка по стъпка, какво точно се случи в промеждутъка от време, простиращ се от момента, в който спряхте на алеята пред къщата, до мига, в който пристигнаха полицаите?

— Разбира се. — Куин познаваше процедурата. Беше адвокат по криминални дела и като такъв си бе спечелил много приятели и също толкова врагове сред многобройните юристи в няколкото щата, извън родния му Тексас, в които имаше право да практикува.

— Поршето отвън на алеята ваше ли е? — попита Нортън.

Куин кимна. Дали Нортън беше от хората, които автоматично намразваха Куин само защото беше богат и известен? Беше се сблъсквал с предостатъчно позеленели от завист негодници, които се бяха опитвали да стъжнят живота му, но само за да научат, че никой не може да сплаши или пък пречупи Куин Кортес. Само че никога преди

не бе изпадал в подобна ситуация. Защото сега очевидно бе заподозрян в убийство. Прекрасно знаеше, че ще се озове на първо място в списъка със заподозрени лица, защото именно той бе намерил тялото на Лулу, с която, на всичкото отгоре, бяха и любовници.

— Пристигнах около десет и половина — рече Куин. — Паркирах, слязох от колата, приближих се до входната врата и си отключих с ключа, който Лулу криеше под изтривалката. — Нортън присви очи и се намръщи. Куин бързо кимна. — Да, зная, че не беше много разумно от нейна страна да държи ключа на толкова очевидно място, но Лулу си беше такава. Обичаше да флиртува с опасността.

— Наистина ли?

— Да, по дяволите! Защо иначе би живяла по начина, по който живееше? В случай че не знаете нищо за Лулу, позволете ми да ви информирам, че дамата си падаше по силните усещания. Скачаше с парашут, катереше се по планински върхове, гмуркаше се в океана и от петнадесетгодишна възраст чукаше всяко лошо момче, изпречило се на пътя ѝ.

— От толкова отдавна ли познавате дамата? Откакто е била на петнадесет? — попита Нортън.

Куин поклати отрицателно глава.

— Не, но тя обичаше да се фука. А и приятелите ѝ, които я познаваха от години, обикновено потвърждаваха разказите, които аз иначе бих помислил за дългоопашати лъжи.

— В такъв случай, Кортес, къде се вписваш ти? Поредното лошо момче в дългия списък на госпожица Вандерли или човек с по-специално място в живота ѝ?

Куин сви рамене.

— Никога не съм се замислял сериозно по въпроса, но предполагам, че съм бил просто един от многото. Лулу и аз сме — бяхме — много еднакви в това отношение. Не си падаме по сериозните връзки.

— Бяхте ли любовници? — настоя Нортън.

— Да — отвърна Куин. — От време на време. Но връзката ни в никакъв случай не можеше да се нарече трайна и моногамна.

— Кога за последен път се видяхте с госпожица Вандерли? Като изключим тази вечер.

— Преди около шест седмици. Тя дойде в Нешвил и остана няколко дни.

— Хмм... Добре, продължете от момента, в който си отключихте входната врата на дома ѝ тази вечер.

— Влязох вътре и извиках името на Лулу, но тя не ми отговори. Тръгнах надолу по коридора директно към спалнята ѝ. Предполагах, че ме чака там.

— Спалнята се намира на долния етаж?

— Точно така.

— И тя там ли беше?

— Да. Лежеше на леглото по гръб. Облечена беше само с черно дантелено бельо и... ами, в първия момент си помислих, че е заспала.

— Куин стисна зъби. Лулу му се бе сторила толкова красива, излегнала се спокойно на леглото със затворени очи. Той се бе навел над нея с намерението да я целуне. Докосна я по рамото, но тя изобщо не помръдна и в този миг той осъзна, че тя, макар и още топла, изобщо не спи. Едновременно с това долови противната миризма на смърт и забеляза на слабата светлина на свещите восъчно бледия, почти прозрачен цвят на кожата ѝ. — Беше мъртва. Умряла беше вероятно час, а може би и по-малко, преди да я намеря. Трупното вкочаняване не бе започнало и тялото ѝ бе все още топло.

— Хмм.

Лейтенантът го наблюдаваше замислено и Куин разбра по вида му, че той вероятно ще го замъкне в полицейското управление за по-подробен разпит. Имаше само един начин да се измъкне от тази бъркотия и той се изразяваше в безусловно съдействие от негова страна. Трябваше да разкаже на полицаите истината и да докаже, че и един косъм не е паднал от красивата малка главица на Лулу по негова вина.

Но дали наистина можеше да докаже, че не е убил Лулу? Не разполагаше с алиби за времето на смъртта — по същото време той пътуваше от Нешвил и си позволи да спре за кратка дрямка, тъй като беше толкова скапан, че едва успяваше да държи очите си отворени. Някъде между Нешвил и Джаксън отби край междущатска магистрала 40 и спа в колата си повече от час и половина.

Нортън прикова поглед върху Куин.

— Като се има предвид, че двамата с госпожица Вандерли сте били любовници, не ми изглеждаш особено съкрушен от смъртта ѝ.

— Не съм емоционален човек. И не се сричам по време на кризи. Ако го правех, нямаше да съм *онзи* Куин Кортес. Но не съм и напълно безсърдечно копеле. — Куин погледна Нортън право в очите. — Обичах Лулу като приятелка. А и като любовница също. Ако можех да върна времето назад и да променя случилото се, щях да го направя. Но единственото, което е по силите ми в момента — а и на всички вас — е да определим как точно е умряла. И ако е била убита, да намерим виновника, отговорен за смъртта ѝ.

Нортън го изглежда скептично.

— О, да, лейтенант, не съм я убил аз. Нямам абсолютно никаква причина да желая смъртта ѝ.

Преди Нортън да успее да отговори, в стаята се появи мъж на около петдесет години с оплешивяваща коса и голямо шкембе, увиснало над колана на панталона му.

— Това ти ли си, Джим? — попита мъжът.

Нортън се обърна и кимна утвърдително.

— Да, аз съм. Какво имаш за нас Удел? Самоубийство? Злополука? Убийство?

Джим Нортън. Джим Нортън. Куин си повтори името няколко пъти и внезапно нещо в мозъка му прещрака и го озари прозрение. *Онзи* Джим Нортън, който играеше във футболния отбор на Университета на Тенеси преди двадесет години. Ето къде го бе виждал Куин. Нортън беше най-близкият приятел и съотборник на звездата на университетския спорт Грифин Пауъл. Целият американски юг — а това включваше и Тексас — следеше със затаен дъх кариерите на двамата младежи, които сякаш бяха предопределени да станат професионални спортисти. Странното беше, че независимо от факта, че те наистина притежаваха качествата на истински спортни звезди, на нито един от двамата не бе писано да се занимава с футбол професионално.

— Убийство — обяви съдебният лекар. — Задушаване.

Куин и сам се бе досетил за това. Когато завари Лулу да лежи толкова спокойно на леглото, на него отчаяно му се прииска да повярва, че не е мъртва и че би могъл да направи нещо, за да я спаси. Първият му импулс беше да ѝ направи изкуствено дишане, но когато

вдигна дясната ѝ ръка, за да провери за пулс и видя кръвта по нея, той разбра, че се е появил твърде късно. Ако само не бе спирал за онази проклета дрямка, може би щеше да пристигне навреме, за да предотврати смъртта ѝ.

— Има и още нещо — продължи съдебният лекар.

— И какво е то? — попита Джим Нортън.

— Показалецът на дясната ѝ ръка е бил ампутиран. След настъпването на смъртта.

Анабел Остин Вандерли беше в стихията си като домакиня на приеми. Беше родена и възпитана за тази роля подобно на поколенията жени, родени преди нея в семейството ѝ. Днешното галасъбитие — вечеря за набиране на средства за фондацията на името на Кристофър Нокс Тредгил — бе уважено от светския елит на Мисисипи, Алабама и още няколко съседни щата. Цената на билета беше хиляда долара и всички събрани средства постъпваха директно във фондацията, основана от Анабел преди десет години, непосредствено след като годеникът ѝ, Крис Тредгил, стана жертва на автомобилна катастрофа. Тогава остана жив, но напълно парализиран. Фондацията се занимаваше не само с изследователска работа, но и с оказване помощ на болни, страдащи от парализа, и на техните семейства. Не всички имаха късмета на Крис, който бе роден в богато семейство, разполагащо със средствата да му осигури възможно най-добрите и квалифицирани грижи.

Бяха изминали почти две години от смъртта на Крис, но на Анабел все още ѝ бе трудно да приеме, че вече го няма. Макар че така и не се ожениха — изборът направи той, а не тя — в продължение на много години той беше центърът на живота ѝ.

Анабел минаваше от стая в стая във величествената къща на чичо ѝ Луис, построена още преди Гражданската война, в която се вихреше благотворителният прием, и държеше под око всички подробности — като се започне с камерния струнен квартет, който свиреше в предния салон, и се стигне до работниците от кетъринга, които се трудеха трескаво в кухнята. Тя беше безупречната домакиня, и подобно на жонгльор, подмятащ десетина топки във въздуха, притежаваше способността да се занимава с много неща

едновременно. Освен приема тази вечер, през изминалия месец Анабел бе организирала още две подобни събития — цирково представление за деца в неравностойно положение и благотворителен бал на победителите, проведен в едно от многобройните казина в Билокси.

На двадесет и три годишна възраст, когато планираше сватбата си с Крис, тя си мислеше, че на тридесет и четири вече ще е майка на няколко деца и съпруга на губернатор или на сенатор. Крис бе предопределен да продължи политическата кариера на баща си и дядо си. Вместо да изживее мечтите си обаче, тя се оказа неомъжена и без деца и запълваше дните си — а и голяма част от нощите си — с работа в многобройните благотворителни организации на семействата Остин и Вандерли.

— Тази вечер изглеждаш много красива, Анабел — заяви братовчед й Уайд Вандерли, който застана зад нея и я прегърна през кръста.

Анабел замръзна на мястото си. Насили се да се усмихне, отдръпна се от Уайд и се обърна да го погледне.

— И ти си красив, както винаги. — Уайд притежаваше аристократична хубост, която привличаше жените подобно на нощни пеперуди, устремили се към ярко пламтящ пламък. И повечето от тези жени — онези, които се приближаваха твърде близо до пламъка — получаваха жестоки изгаряния. Уайд беше негодник и макар да бяха братовчеди, Анабел го ненавиждаше от цялата си душа. Той беше истинско разочарование за чичо й Луис, който поддържаше разточителния начин на живот както на Уайд, така и на по-малката му природена сестра Лулу. Анабел винаги с охота цитираше леля си Пърдита Остин, която често повтаряше:

— Нито едно от децата на Луис не стана човек.

— Красивата, но студена Анабел — тихо прошепна Уайд. Не искаше някой от хората, минаващи край тях в залата, да чуе думите му. — Един подходящ мъж обаче би могъл да те размрази и да сгрее фригидната ти душа.

— Ако ме извиниш, бих искала...

Преди да успее да се измъкне от противния си братовчед, той я сграбчи за китката и я задържа. Анабел го изгледа яростно, заповядвайки му само с поглед да я пусне незабавно.

— Както знаеш, аз съм готов да се кандидатирам за тази работа — продължи той. — Аз съм точно мъжът, който би могъл да запали...

— Предлагам ти да ме пуснеш веднага. Освен ако не държиш да станеш за смях на всички присъстващи — заяви Анабел и по всичко личеше, че изобщо не се шегува. — Защото ще бъда принудена да те зашлевя и да изтрия самодоволната усмивка от глупавото ти лице, ако продължиш да държиш ръката ми.

Той мигновено я пусна, но се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Някой ден, съвсем скоро при това, ще си го получиш, кучко.

Тя му отвърна с убийствено презрителна усмивка.

— Може и да си прав, но едно е сигурно — няма да си го получа от теб.

Анабел се отдалечи възможно най-бързо, като се опитваше да не привлича вниманието на гостите към себе си. Ако не обожаваше чичо си Луис и не изпитваше такова искрено съжаление към него, тя никога повече не би стъпила в тази къща и не би се подложила отново на тормоза на братовчед си. Докато вървеше по коридора към трапезарията с намерението да се увери лично, че всичко е под контрол, тя механично се усмихваше на познатите, които срещаше. Анабел познаваше всички влиятелни фигури, които си заслужаваха да познава, и създаваше повърхностни приятелства със същата лекота, с която изпълняваше задълженията си на перфектна домакиня.

Когато влезе в трапезарията, икономът на чичо ѝ Луис, Хайръм, се приближи до нея и тихичко я заговори.

— Госпожице Анабел...

— Да, Хайръм, какво има?

— Шериф Броуди е на входната врата, мадам. Помоли да ви предам, че желае да разговаря с вас.

— Шериф Броуди? Каза ли за какво става въпрос? — Нима Уайд отново се бе забъркат в неприятности? Ако не беше богатството и политическото влияние на чичо ѝ Луис, Уайд в момента сигурно щеше да лежи в затвора за изнасилване. Всички в окръга знаеха, че Уайд Вандерли си пада по непълнолетни момиченца. И изпитва перверзно удоволствие от грубия и необуздан секс.

— Не мадам, но не мисля, че е нещо приятно. Спомена само, че става дума за госпожица Лулу и че желае да разговаря лично с вас.

Защо му е на шериф Броуди да се занимава с подвизите на Лулу, каквито и да бяха те? Лулу се бе преместила в Мемфис преди пет години и живееше в старата къща на майка си в Чикасоу Гардънс — къщата, която чичо ѝ Луис бе купил на бившата си съпруга като част от споразумението, съпътстващо развода им, когато Лулу беше дванадесетгодишна.

— Покани шериф Броуди в кабинета на чичо Луис, ако обичаш, Хайръм. Нека мине през задната врата. Кажи му, че ще отида при него при първа възможност.

— Да, мадам.

Анабел не знаеше каква е причината, довела шерифа на прага им, но не желаше гостите ѝ да научат за посещението му. След като обиколи трапезарията и се увери, че шампанското е подготвено за среднощните тостове, които трябваше да започнат съвсем скоро, Анабел дискретно се измъкна от стаята и бързо тръгна към кабинета на чичо си. В момента, в който влезе в помещението, шериф Броуди, набит мъж на средна възраст, свали шапката от главата си и се приближи до нея.

— Госпожице Вандерли, боя се, че нося ужасни новини — рече той.

Сърцето на Анабел сякаш изведнъж се качи в гърлото ѝ.

— Лоши новини за Лулу?

— Да, мадам.

— Да не би да е претърпяла някаква злополука? Лошо ли е ранена?

— Никак не ми се иска точно аз да ви го съобщя, но... вашата братовчедка Лулу е мъртва.

Стомахът на Анабел се сви болезнено.

— Лулу е мъртва? Как е умряла? Кога?

— Тази вечер — отвърна шериф Броуди. — Била е намерена мъртва в спалнята си. Според полицаите от управлението в Мемфис, става дума за убийство.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че някой е убил Лулу?

— Така изглежда. Ужасно съжалявам, госпожице Вандерли. Можете да се свържете с полицейското управление в Мемфис, ако желаете. Още тази вечер или пък утре сутринта. Детективът, разследващ смъртта ѝ, е лейтенант Нортън.

Анабел стисна ръката на шерифа и му благодари, че бе дошъл лично, за да ѝ съобщи ужасната новина за смъртта на братовчедка ѝ. Помоли Хайръм, който чакаше в антрето, да изпрати шерифа, но през цялото време в главата ѝ се въртеше една и съща мисъл — как ще каже на чичо си за случилото се. Чичо ѝ Луис винаги се бе отнасял към Лулу като към зеницата на окото си. Обожаваше по-малкото си дете, родено, когато той беше петдесетгодишен. Здравето му вече бе толкова разклатено, че новината за смъртта на малкото му момиченце, което обичаше до полуда и което бе разглезил ужасно, лесно можеше да го убие.

2.

Куин Кортес седеше сам в смълчания кабинет на десетия етаж в Съдебната палата на Поплар авеню, пиеше кафе и очакваше пристигането на адвоката си. През цялото време не спираше да си повтаря, че нещата не са толкова лоши, колкото изглеждат. В края на краищата, ченгетата не го бяха арестували. Не го бяха обвинили в убийството на Лулу. Все още.

„Все още? Никога няма да го направят. Ти не си я убил. Не съществуват абсолютно никакви доказателства, че би могъл да си го извършил. Дори и детективите да те подозират — а това вероятно е точно така — те по никакъв начин не биха могли да докажат, че си убил Лулу.“

„Да, но и ти не можеш да докажеш, че не си го направил.“

Главата на Куин пулсираше от болка. Имаше чувството, че два гигантски чука се стоварват ритмично върху слепоочията му. Облегна глава на стената и се зае да масажира челото си с пръсти.

Още когато се събуди от дрямката си край магистралата по време на пътуването от Нешвил до Мемфис, главата му пулсираше от болка. Двата аспирина, които изпи, изобщо не му помогнаха. Мъртвото тяло на Лулу и разпитите на ченгетата допълнително увеличиха напрежението му и главоболието му постепенно премина в свирепа мигрена. От край време си беше здрав като бик, но през последните осем или девет месеца бе преживял няколко ужасни пристъпи на главоболие. Кризата обикновено започваше с изключителна отпадналост, която водеше до безпаметен сън. Главоболията започваха след събуждането му, продължаваха известно време и постепенно отшумяваха. Вероятно трябваше да се консултира с лекар, но той все го отлагаше с надеждата, че главоболието няма повече да се повтори. В края на краищата, случаите на безпаметен сън не бяха чак толкова много — само три, включително и случилото се по-рано тази вечер.

Макар да бе защитавал безброй клиенти, обвинени в убийство, самият той никога преди не се бе озовавал от другата страна на

правосъдието. За пръв път беше заподозрян в извършването на престъпление. И за пръв път откриваше мъртво тяло.

„Бедната Лулу. Мили боже, кой би могъл да посегне на живота ѝ? И защо?“ Тя може и да беше напълно безполезна като човешко същество, тъй като не бе работила нито ден през живота си и нито веднъж не се бе опитала дори да помогне на другите, но пък и в никакъв случай не бе наранила когото и да било умишлено. Беше волна душа и живееше заради самото удоволствие от живота. Беше приятно момиче — изключително забавна и невероятно опитна в леглото.

Куин премигна. Така не се говори за мъртвите, напомни си той, но в следващия момент от гърлото му се изтръгна болезнен смях. Кого заблуждаваше? На Лулу много би ѝ харесало, че я описва по този начин. Тя винаги се бе гордяла със сексуалните си подвизи. Жената беше истинска тигрица в спалнята.

„Не знай кой отне живота ти, миличка, нито пък защо, но ако полицаите не успеят да открият убиеца ти, аз ще го сторя.“

Вратата се отвори, сержант Джордж надникна в стаята и обяви:

— Адвокатът ти е тук.

Джордж беше истински досадник, но лейтенант Нортън се беше държал като професионалист, какъвто си беше в действителност. И тук не ставаше дума за изпитаната тактика на доброто и лошото ченге. Просто двамата мъже бяха съвършено различни.

Куин плъзна пръсти по скулите си и отпусна ръце върху коленете си, насочил поглед към наперения млад полицай. Инстинктът му подсказваше, че при каквито и обстоятелства да се бе запознал с Чад Джордж, той никога не би го харесал.

— Не сме повдигнали никакви обвинения срещу теб. И не сме те разпитвали — само ти зададохме няколко въпроса — заяви сержантът. — Не смятам, че се налагаше да викаш адвоката си.

— Е, аз пък сметнах, че се налага. — Куин се изправи и погледна полицая в очите. Джордж не беше едър мъж. Висок беше около метър и седемдесет и тежеше около осемдесет килограма. Освен това беше дяволски хубавичък за мъж. Куин беше готов да се обзаложи, че външният му вид на филмова звезда му бе спечелил не една подигравка от останалите полицаи в управлението. Момчето изглеждаше като по-млада и червенокоса версия на Брад Пит.

На устните на Джордж затрептя едва доловима усмивка. Той отстъпи назад и пропусна Кендъл Уелс в стаята. Тя мина край сержанта, без да му обърне никакво внимание — все едно че беше невидим. Адвокатката затвори вратата след себе си и Куин се ухили, представил си възмущението на младока — не само че не го бе забелязала, ами буквално затръшна вратата в лицето му. Куин беше сигурен, че Чад Джордж не е свикнал жените да се отнасят към него по този начин. Но пък, от друга страна, Кендъл не беше обикновена жена.

— Надявам се, че си си държал устата затворена — заяви Кендъл, когато се приближи до Куин. Шестсантиметровите токове на черните ѝ обувки отчетливо потропваха по пода.

Куин огледа адвокатката си от главата до петите. Госпожица Уелс беше истинска наслада за очите. Висока, стройна и с дълги крака. Макар да не беше красавица в класическия смисъл на думата, тя беше изключително привлекателна. Обличаше се с най-изисканите дрехи, които можеха да се купят с пари. Шити по поръчка костюми. Дискретни златни бижута. Ярочервеният ѝ маникюр даваше да се разбере, че макар и жена, тя можеше да бъде много опасна. Смъртоносна дори.

Познаваше Кендъл от няколко години. Бяха работили заедно по едно от първите ѝ дела, след като тя се присъедини към кантората „Хамилтън, Джефрис и Лойд“, която в момента носеше името „Хамилтън, Джефрис, Лойд и Уелс“. Беше на четиридесет и четири години, но не изглеждаше и с ден по-възрастна от тридесет. Поддържаше тялото си във форма, боядисваше сивеещата си коса с тъмна боя и напълно успяваше да заблуди онези, които не знаеха истинската ѝ възраст. Но Куин я знаеше. Знаеше много неща за Кендъл. В един кратък период от време бяха любовници, а тя обичаше да говори — най-вече за себе си — след края на всеки любовен акт. Макар че не я бе виждал почти пет години, тя беше първият човек, за когото си помисли, когато реши, че се нуждае от услугите на първокласен мемфиски адвокат.

— Добре изглеждаш — рече Куин.

Кендъл се усмихна.

— А пък ти изглеждаш ужасно.

Той разтърка челото си.

— Мъчи ме убийствено главоболие.

— Всеки би получил главоболие, ако се натъкне на мъртвото тяло на любовницата си.

Куин присви очи и изпитателно се вгледа в Кендъл.

— Не съм убил Лулу.

— Добре е да го зная.

Куин кимна с глава по посока на затворената врата.

— Те смятат, че съм аз, нали?

— Вероятно. Приятелят или съпругът винаги са сред първите заподозрени. Знаеш го.

— Разказах им, че имах късна среща с Лулу и че след като пропътувах разстоянието от Нешвил и влязох в къщата ѝ, я намерих мъртва в спалнята ѝ. Но когато сержант Джордж започна да намеква, че може и да съм имал основателна причина да желая смъртта на Лулу, престанах да отговарям на въпросите им.

— И ми се обади по телефона. Умно момче.

— Госпожа Кортес не е отгледала нито един глупак в семейството си.

— А ти имаше ли причина да желаеш смъртта на Лулу Вандерли?

Куин вдигна изразително вежди и гневно изглежда адвокатката си.

— Не мислиш ли, че все още е твърде рано да се правиш на адвокат на дявола, госпожо съветник?

Кендъл сви рамене.

— Те ще ти натресат това убийство, ако им се отвори някаква, макар и минимална, възможност за това. Ти си едра риба. Вестниците постоянно пишат за теб. Само си помисли как би се отразил този случай не само на кариерите на Джордж и Нортън, но и на тази на окръжния прокурор. Познавам Стивън Кембъл. Много амбициозно копеле. Би бил изключително доволен, ако му се отдаде възможност да обвини известния Куин Кортес в убийство.

— Нямам абсолютно никаква причина да убивам Лулу. С нея бяхме приятели... любовници.

— И между вас не е имало нищо сериозно?

— Хайде стига, кога съм имал сериозна връзка с жена?

— Хмм... — Кендъл го огледа от главата до петите. — Ами Лулу? Да не би да е искала повече от онова, което си бил готов да ѝ дадеш?

Куин поклати глава.

— Доколкото ми е известно, не. Преди около шест седмици тя пристигна в Нешвил и прекараме заедно няколко дни. От тогава не съм я виждал. Днес след обяд се обади, за да ме поздрави за победата ми в съда по случая Макбрайър и ме покани в Мемфис да я отпразнуваме в тесен кръг.

— Ами другите ѝ приятели? Знаеш ли дали се е виждала с някой друг? Някой, който може да е ревнувал от теб?

— Никога не сме обсъждали любовниците си — нито нейните, нито моите.

— Дяволски се надявам да се окаже, че е имала ревнив приятел. Той би могъл да отклони част от подозренията, насочени в момента единствено към теб.

— Виж, скъпа, тези подробности можем да ги уточним и покъсно. Но сега бих искал да се махна от тук. Още тази вечер.

— Това може да се уреди. Ако искат да ти зададат още някой и друг въпрос, ще се върнем отново на сутринта. В момента разследването е съвсем в началото си и те очевидно не разполагат с никакво основание за задържането ти. — Кендъл го хвана за ръката. — Има ли къде да пренощуваш?

— Ще си взема стая в „Пийбоди“ или пък...

— Ще останеш при мен.

Куин я изглежда въпросително. Последно бе чул, че Кендъл се е омъжила преди около четири години.

— Разделихме се — обясни тя, сякаш прочела мислите му. — Разводът ни ще стане факт идния месец.

— Съжалявам, че не се е получило.

— Да, аз също. — Тя сви рамене. — Беше приятен мъж. Вдовец. С две деца. Тийнейджъри. По онова време си мислех, че искам точно мъж като него, но се оказа, че съм се лъгала. Трябваше да се придържам към моя си тип мъже.

— И що за мъже са те?

— Безсърдечни разбивачи на женските сърца като теб, Куин.

— Анабел? — Гласът на Уайд Вандерли потреперваше и той едва сдържаше нетърпеливото си очакване. — Хайръм ми каза, че си

искала да ме видиш веднага. Смя ли да се надявам, че си променила решението си относно...

Анабел рязко се завъртя и прикова погледа си, пламнал от гняв, върху противния си братовчед.

— За бога, не казвай нито дума повече.

Той я изгледа замислено.

— Плакала си. Какво има?

Понечи да се приближи към нея, но тя вдигна ръка и го възпря. Той мигновено се закова на мястото си.

— Шериф Броуди си тръгна току-що. Дойде лично, за да предаде ужасни новини... за — тя преглътна сълзите си, — за Лулу.

Лицето на Уайд пребледня.

— Какво се е случило? Да не е претърпяла автомобилна злополука? По дяволите, колко пъти трябва да я предупреждавам да не шофира толкова бързо!

— Не става дума за катастрофа.

— А какво тогава? Какво? В болница ли е? Трябва ли да...

— Лулу е била убита. — Анабел едва се насили да произнесе думите, макар да мразеше всеки звук от тях. Сега, когато я бе изрекла на глас, непоносимата истина за случилото се изведнъж ѝ се стори много по-реална.

— *Убита?* — Уайд поклати отрицателно глава. — Не, това е невъзможно. Кой би искал да нарани Лулу? Нея всички я обичат. Знаеш това. — Блед и разтреперан като брулен от вятъра лист, Уайд замаяно се вгледа в лицето на Анабел.

— Искам да се стегнеш. Веднага. Не мога да допусна да се разпаднеш пред очите му. Имам нужда от теб. Трябва да ми помогнеш да кажем за случилото се на чичо Луис.

— На татко? О, господи, това ще го убие...

— Искам веднага да се обадиш по телефона на доктор Мартин и да му кажеш какво става. Помоли го да дойде тук незабавно — разпорежи се Анабел. — Аз трябва да се върна към задълженията си на домакиня на приема, но веднага щом доктор Мартин пристигне, тримата ще отведем чичо Луис настрана и ще му кажем за Лулу.

— Знаеш, че никога не съм ревнувал от нея. — Уайд се усмихна, а лицето му се разкри в трогателно безпомощна гримаса. — Бях петнадесетгодишен, когато тя се появи и сигурно трябваше да я

намразя, но нищо подобно не се случи. Влюбих се в малката принцеса от мига, в който я зърнах за пръв път. И от тогава насам не съм спирал да я обожавам. Знаех, че татко обича Лулу по начин, по който никога не бе обичал мен, но въпреки това не изпитах ревност и злоба към нея.

На Анабел не ѝ се слушаха тези откровения. Не и в този момент. Всъщност, никога. Нямаше време — и нерви — за признанията на Уайд. А точно в този момент той очевидно се канеше да направи някакво признание.

— Използвай този телефон и се обади на доктор Мартин. — Анабел се обърна и тръгна към вратата. Когато мина край братовчед си, тя се поспря за миг и го изгледа със съчувствие. Част от нея искаше да се приближи до него, да го прегърне и да му предложи утеха. Само че Анабел просто не можеше да си наложи да докосне Уайд. Не и след всичко, което знаеше за него.

Излезе от кабинета и бързо тръгна по коридора с високо вдигната глава и напълно сухи очи. Сърцето ѝ обаче се късаше от болка. Бедничката Лулу! Бе живяла диво и необуздано, целият ѝ живот бе напълно безполезен и лишен от смисъл, безброй пъти бе разочаровала баща си, но въпреки това не заслужаваше да умре. Убийството на една толкова видна гражданка на Мемфис, дъщеря на мултимилионер от Мисисипи и едноличен император на цялата империя Вандерли със сигурност щеше да бъде отразено на първа страница на всички утрешни вестници. Анабел реши, че най-напред трябва да информира чичо Луис за трагедията, а на следващата сутрин да отпътува за Мемфис. Щеше да поеме всичко в свои ръце. Щеше да изпълни дълга си и да представлява семейството. Възнамеряваше да стори всичко необходимо, за да помогне на полицията да открие и накаже убиеца на Лулу.

Куин паркира поршето си редом с беемвето на Кендъл в двуместния ѝ гараж. Тя го изчака да извади пътната си чанта от багажника, след което отвори вратата към кухнята и го пропусна да влезе в дома ѝ в централната част на града. Куин я последва във всекидневната и отбеляза, че стилът на обзавеждане отразява напълно характера и духа на собственичката на къщата. Обзавеждането беше лъскаво, елегантно и модерно. Не предразполагаше към домашен уют.

Много стъкло, черни и бели цветове предимно, и няколко добре премерени акцента в кремаво и светлокафяво.

Уин беше човек, който забелязваше и обръщаше внимание на детайлите. Изградил бе кариерата си благодарение не само на своята интелигентност, но и на изключителната си проникателност и силна интуиция. Обзавеждането в къщата на Кендъл даваше ясно да се разбере, че тя спеше тук, от време на време се хранеше в нея и вероятно дори правеше секс, но това място не беше нейният дом. Тази жена, също като него самия, просто не притежаваше дом. Защото те и двамата по природа си бяха самотници. Единаци.

Той беше собственик на мезонет в Хюстън, вила в Ямайка и апартамент във Вейл. Но нямаше дом. Дори и ранчото, което бе купил в хълмистата местност, съседна на имението на стария му приятел Джони Мак Кейхил, не чувстваше като истински дом.

Истината бе, че никога не бе изпитвал потребност да си създаде дом. Беше твърде зает с кариерата си и със стремежа си да натрупа неприлично много пари и нямаше време за такива прозаични и маловажни неща. Години наред бе преследвал мечтата си и сега имаше всичко, което бе искал. Че и повече дори. Защо тогава чувстваше такава празнота в душата си? Защо бе толкова самотен?

Кендъл застана пред плота, който отделяше модерната, натъпкана със стъкло и неръждаема стомана кухня от всекидневната.

— Мога да ти направя един горещ чай или пък да ти приготвя някакво питие. Какво предпочиташ?

— За момента бих искал горещ чай и още няколко аспирина. — Куин вдигна ръка и започна да масажира лявото си слепоочие.

— Чаят и аспирините ще са готови след миг. — Кендъл кимна по посока на вратата отдясно на всекидневната, през която се излизаше в коридора. — Разполагам с две спални за гости. Избери си, която пожелаеш. И двете имат самостоятелни бани.

Куин кимна.

— Не съм придирчив. Не и тази вечер. И съм ти искрено благодарен, че ми предложи да остана при теб. В моменти като този малко горещ чай и съчувствие са всичко, от което има нужда човек.

Тя го изглежда с подозрение. Очевидно се съмняваше в искреността му.

— Мога да ти предложа чай — колкото искаш — но не и съчувствие.

Куин въздъхна дълбоко, а след това се изсмя. Но в смеха му нямаше никакво веселие.

— Говорех буквално, скъпа, не метафорично. Не съм си и помислил, че ме доведе в дома си, за да се възползваш от мъжките ми прелести.

Тя изразително вдигна едната си вежда.

— Променил си се.

Той сви рамене.

— Всъщност не съм. Или поне не много. Но единственото, което искам от теб тази вечер, е чаша чай, няколко аспирина... и може би малко искрено съчувствие и разбиране. Не съм попадал от другата страна на закона от юношеските си години. Не ми харесва усещането да съм заподозрян в убийство. И макар че Лулу и аз не поддържахме сериозна връзка, аз наистина държах на нея.

— Толкова, колкото и на всяка друга жена, с която си имал връзка. Това ли имаше предвид?

— Нараних ли те тогава... когато двамата...

Кендъл се разсмя.

— Господи, ама и твоето его си го бива! Не, не ме нарани. И преди да достигнеш до някое друго погрешно заключение, искам да те уверя, че не съм вехнала по теб през всичките тези години. Говоря така, защото те познавам. Поправка — познавах те.

— Никога не съм си давал сметка каква силна неприязън изпитваш към мен — отбеляза Куин.

— Не съм изпитвала неприязън към теб нито тогава, нито сега — увери го тя. — По дяволите, Куин, наистина ли си мислиш, че щях да се отзова на обаждането ти и да те поканя да прекараш нощта в дома ми, ако изобщо не те харесвах...

Кендъл млъкна по средата на изречението, видяла Куин да пуска чантата си на пода и да тръгва бързо към нея. Спря на около половин метър от нея, протегна ръка и докосна бузата ѝ с върховете на пръстите си.

— Не става дума за мен, нали? А за бившия ти съпруг. Този тип очевидно силно те е наранил.

Кендъл въздъхна, обърна се и се отдалечи от Куин. Застанала с гръб към него, тя отвори един шкаф, извади отвътре кутийка чай и заговори:

— Казваше се Джонатан Майлс. Доктор. Бях лудо влюбена в него. Сексът беше страхотен. Но децата му бяха непоносими и изпитваха към мен неподправена омраза. С него смятахме, че с времето ще се променят. Но не стана. В крайна сметка той предпочете децата. Не бих могла да го виня. Пък и той не бе спирал да обича съпругата си — мъртвата си съпруга — а те са нейните деца.

— Значи трябва да се радваш, че си се отървала от него, скъпа. Този мъж просто не те е заслужавал.

— Така е. Прав си. — Кендъл дълбоко си пое въздух, напълни чайника с вода и го сложи на керамичната плоча на печката. После вдигна поглед към Куин и се усмихна неубедително.

— Защо не отидеш да си избереш спалня и да се поосвежиш докато приготвя чая? Все си мисля, че тази нощ едва ли ще успееш да спиш много.

Той кимна и се запъти към коридора. Така е, тази нощ вероятно изобщо нямаше да заспи. Не искаше да затваря очи, защото знаеше каква картина ще изплува в главата му. Безжизненото тяло на Лулу, проснато върху леглото. Красива и секси дори и в смъртта си. Окървавената ѝ ръка. Отрязаният пръст. Защо някой би искал да отреже палеца на ръката ѝ?

Анабел бе застанала в отдалечения край на спалнята на чичо си и чакаше доктор Мартин. Уайд стоеше непосредствено до нея. Държеше се забележително добре, владееше собствените си емоции и наистина поставяше на първо място потребностите на баща си. Анабел предполагаше, че Уайд всъщност наистина обича чичо ѝ Луис, но по някакъв негов си, себичен и неразбираем за околните начин.

— Не, моля ви, моля ви, кажете ми, че не е истина — стенеше Луис Вандерли и постепенно се унасяше под въздействието на успокоителното, което бе изпил по разпореждане на личния си лекар. — Моята малка Лулу. Скъпоценното ми малко момиченце. Тя не може да е мъртва. Не може.

— Просто легни по гръб и се отпусни, Луис — рече доктор Мартин.

— Анабел? — извика я чичо й.

Тя се приближи до леглото. Доктор Мартин я погледна със съчувствие и отстъпи назад. Анабел се наведе и хвана ръката на чичо си.

— Тук съм — рече тя.

— Иди в Мемфис. Разбери какво се е случило. Нашата Лулу не може да е мъртва.

Тя стисна ръката му, нашарена от старчески петна.

— Ще тръгна утре рано сутринта. И ще ти се обадя веднага щом науча нещо.

— Някой сигурно ни е излъгал — прошепна Луис. — Лулу не е мъртва.

Анабел се наведе и целуна чичо си по челото. Той затвори очи и въздъхна дълбоко. Тя придърпа атлазената завивка и покри гърдите му. Чичо Луис беше по-големият брат на баща й. Нейният баща беше най-малкото от четири деца и бе с петнадесет години по-малък от Луис. Между двамата братя имаше две сестри. Леля Ани, която бе починала едва преди няколко години — неомъжена и бездетна, отдадена на кариерата си жена, посветила живота си на това, да помага на Луис да управлява огромната империя Вандерли. И Анабел, сестрата, починала едва тригодишна през четиридесетте години от детски паралич. Онази Анабел, както и тя самата, бяха кръстени на тяхната прапрапрабаба пристигнала от Франция като съпруга на Едуард Вандерли през 1855 година.

— Сега почивай, скъпи. — Анабел обожаваше своя чичо Луис, когото възприемаше като свой втори баща, откакто собственият й баща почина от сърдечен удар преди седем години. — Ще разбере какво се е случило с Лулу. Обещавам.

Тръгна да излиза от стаята на чичо си, но доктор Мартин я спря.

— Анабел?

— Да?

— Той е на седемдесет и осем години. Здравето му е силно разклатено, а преди малко преживя ужасен шок — рече доктор Мартин.

— Да не би да се опитвате да ни кажете, че може да умре? — попита Уайд.

— Шшшт! — Анабел се обърна към чичо си, който като че ли вече бе заспал, а след това гневно изгледа Уайд. — Може да те чуе!

— Той вече спи — увери я Уайд.

— Опитвам се да ви кажа, че трябва да сте готови за всичко — отвърна доктор Мартин. — Луис би могъл да преживее тази трагедия, но... Ами, всичко зависи от това дали ще има *желание* да продължи да живее. Отчасти поне. Виждал съм подобни случаи и преди — пациенти, които сякаш доброволно се отказват от живота и умират за няколко дни или за няколко месеца.

— Аз ще му предоставя причина, за да живее — заяви Анабел. — В момента, в който най-сетне приеме, че Лулу е мъртва, той ще пожелае да се увери, че убиецът ѝ си е получил заслуженото. А това е достатъчно, за да го поддържа жив.

Доктор Мартин поклати глава в знак на несъгласие.

— Отмъщението може да бъде много силен мотиватор. Но внимавайте в крайна сметка то да не се обърне срещу него. И срещу вас.

— Не говорех за отмъщение. Онова, което искам — онова, което чичо Луис би искал за мъртвата си дъщеря — е правосъдие.

Куин лежеше по гръб на леглото, положил глава върху преплетените пръсти на ръцете си. Чаша чай, два аспирина и състрадателният събеседник успяха отчасти да победят главоболието, но не му помогнаха да заспи. Само след няколко часа щеше да му се наложи да се върне отново в полицейското управление и да отговаря на въпросите на полицаите, които щяха да го въртят на шиш, опитвайки се да му припишат убийството на Лулу.

Господи, как му се искаше да върне времето назад и... И да направи какво? Да отклони поканата на Лулу? Да пристигне в къщата ѝ навреме, за да попречи на убиеца ѝ?

Надигна се и погледна часовника на нощното шкафче. Един и четиридесет и три сутринта.

Лулу обичаше живота както никой друг сред хората, които Куин познаваше. Нямаше нещо на този свят, което да не е опитвала. Поне

веднъж. Беше само на двадесет и седем години и целият живот беше пред нея. Брак, деца, разводи и още бракове и разводи. Куин тихичко се засмя, припомнил си Лулу и забавните мигове, които бяха прекарвали заедно. Тя беше неговият женски аналог. Имаше хора, които я смятаха за улиčníца. Но онези, които я познаваха добре, я възприемаха като волен и непокорен дух. Тя обичаше мъжете по същия начин, по който той обичаше жените. Правилата, на които подчиняваха връзките си, бяха твърде сходни. Никакви забранени територии. Никакви задръжки. Никакво обвързване. Никакви обещания. Секс заради самия секс. И никаква любов. Любовта беше за глупаците. А Лулу, също като Куин, не беше никак глупава. И добре познаваше правилата.

Дали наистина се бе забъркала с мъж, отказващ да играе играта по нейните правила? Дали не бе попаднала на мъж, решил, че щом не може да има Лулу само за себе си, то тогава никой друг няма да може да я притежава?

Ако полицаите съсредоточат всичките си усилия да доказват, че Куин е убил Лулу, истинският убиец би могъл да избяга. Той обаче не можеше да позволи това да се случи. Щеше да намери начин да докаже своята невинност, но нямаше да спре до там. Щеше да преобърне земята, ако трябва, но щеше да изправи убиеца на Лулу пред съда.

3.

Мери Лий Нортън изкрещя, когато оргазмът експлодира в нея и разтресе цялото ѝ тяло. Тя обичаше да крещи. А това бе нещо, което той харесваше у жените. С Мери Лий никога не се питаше дали е успял да я задоволи. Чувал беше, че жените от тридесет и петата до четиридесетата си година се намират в разцвета на своята сексуалност, и съдейки по собствения си опит с по-възрастни жени, бе достигнал до извода, че това отговаря на истината. Или поне беше в сила за бившата жена на партньора му. Тази жена изпитваше ненаситна жажда за секс.

Чад я хвана за бедрата, свали я от себе си, преметна я по гръб върху леглото и проникна дълбоко в нея, устремил се към собствения си оргазъм. Свърши само след няколко минути. Ръмжейки от задоволство, той се плъзна от потното ѝ тяло и се изпъна на леглото. Тя се сгуши до него и го целуна по рамото.

— Много си добър, захарче — прошепна тя. Произнесе думите като истинска южнячка, а дрезгавият ѝ глас загатваше, че е страстна пушачка.

Той се обърна към нея и се усмихна. Забеляза фините бръчици край лешниковокафявите ѝ очи. На тридесет и седем години тя все още беше красавица, но ако продължаваше да пуши по този начин и да се пече по цял ден на слънце, възрастта съвсем скоро щеше да започне да ѝ личи. На четиридесет и пет вече щеше да има нужда от пластична операция. Него, разбира се, изобщо не го интересуваше как щеше да изглежда тя след още няколко години. Мери Лий беше временна спирка в живота му, кратка връзка, която трябваше да приключи преди партньорът му да е научил, че чука бившата му съпруга.

— Толкова добър, колкото бившия ти съпруг ли? — попита той и в следващия момент му се прииска да се изрита отзад, загдето бе допуснал жената да почувства измъчващата го неувереност.

По принцип Чад беше уверен в себе си. Някои дори твърдяха, че е прекалено самоуверен. И това наистина беше така. В повечето случаи. В края на краищата, защо пък да не бъде уверен в себе си?

Беше високоинтелигентен и симпатичен на вид. Жените го обожаваша, а в службата се катереше бързо по йерархичната стълбица. Откакто обаче стана партньор на Джим Нортън, той започна да изпитва известни колебания и съмнения в силите и възможностите си. Без никакви съзнателни усилия от негова страна Джим всяваше дяволски респект у колегите си. Дори и у Чад. На какво се дължеше този факт, той така и не можеше да си обясни. В края на краищата, Нортън беше просто едно бивше футболно величие, което едва не бе опропастило живота и кариерата си малко преди Чад да завърши колежа.

Мери Лий се сгуши около Чад като мъркащо котенце, засмя се и плъзна пръсти нагоре-надолу по гърдите му.

— Да те сравнявам с Джим, означава да сравнявам ябълки с портокали, захарче.

Той я сграбчи за тила и стисна между пръстите си няколко кичура от късата ѝ черна коса.

— Ти и с него ли се чукаш? Всички знаят, че той още си пада по теб.

— И аз така чух, но не го вярвам. — Погледна Чад право в очите. — Откакто се разведохме неведнъж съм му отправяла подобни предложения, но той нито веднъж не прие.

— Трябва да е откачен, че да отблъсне жена като теб.

— Джим е злопаметен — заяви тя. — Добре е да го знаеш. Ако допуснеш да направиш нещо, с което да влезеш в черния му списък, смятай, че оставаш там до края на дните си. Той не прощава грешките и не понася глупациите.

— А ти защо си в черния му списък? Какво не може да ти прости?

Мери Лий се отдръпна от него, протегна ръка и взе пакет цигари от нощното шкафче. Чад я наблюдаваше как запали цигарата и дръпна няколко пъти. Издиша струйка гъст дим във въздуха и му се ухили.

— Уморих се да ме пренебрегва. Писна ми от непрекъснатите му отсъствия и проклетата му работа. И си потърсих други развлечения.

— А Джим научи.

— Хвана ни на местопрестъплението. Неочаквано се прибра вкъщи и ме завари в леглото с треньора на сина ни по бейзбол.

— И какво направи? Преби треньора до смърт?

— Смяташ, че един грубоват и безкомпромисен човек като Джим би постъпил точно по този начин, нали? — Тя поклати глава и отново дръпна от цигарата. — Той просто застана на вратата и остана там няколко минути. Не каза нито думичка. След това се обърна, излезе от къщата, качи се отново в колата си и отпътува.

— Никога не бих си помислил, че Джим...

Тя постави пръст върху устните му, за да го накара да замълчи.

— Ти изобщо не познаваш този човек, нали? В онзи момент си тръгна, за да не ни убие. Сигурна съм, че желаете смъртта ми. А също и на мъжа, с когото се чуках. И предполагам, че животът ни сигурно е висял на косъм в продължение на минута или две през онзи ден. Но Джим притежава невероятен самоконтрол. И това е причината, поради която се обърна и напусна къщата.

— Хммм...

— Сигурна съм, че си чувал слуховете, които се разправят из града, нали? Джим Нортън вярва в старата приказка, че отмъщението е като лакомство, което е най-вкусно, когато се консумира студено.

Студена тръпка пробяга по гръбнака на Чад. Да, чувал бе слуховете. И ако повярваше в тях, подобно на повечето хора в отдела, то тогава и сам можеше да си представи на какво е способен Нортън. Почувства, че Мери Лий изпитва възхищение към бившия си съпруг и може би дори все още го обича. Освен това осъзна, че тя изобщо не се опитва да скрие фактът, че има само един мъж, който превъзхожда останалите ѝ любовници — както в секса, така и във всяко друго отношение. Не се и опита да го излъже, а категорично му даде да разбере, че без да се двоуми би предпочела лейтенант Джеймс Нортън пред всеки друг мъж.

Изпитал остра потребност да прогони тези мисли от главата си и да си възвърне предишното настроение, Чад скочи от леглото и се запъти към банята, като придържаше с ръка натежалия кондом. Поспря се на прага на банята и погледна към бившата съпруга на партньора си.

— Трябва да се изкъпя и обръсна, а след това трябва да сляза в центъра, за да се срещна с Джим. Тази сутрин ни предстои разпит на заподозрян в убийство и не искам да закъснявам.

— Ами побързай тогава. — Тя му махна с ръка да влиза в банята и стана от леглото. — Искаш ли да направя кафе?

Мери Лий Нортън стоеше по средата на спалнята му — гола, разрошена и преситена — и Чад почувства, че се възбужда отново. Ако имаше време, щеше да я хвърли обратно в леглото и... Някой друг път, каза си той. Знаеше, че може да има Мери Лий по всяко време. Трябваше само да я пожелае. Жената определено не беше от трудните.

— Ще пия кафе в управлението — рече той, свали кондома и го хвърли в кошчето. — Но ти можеш да свариш за себе си, ако желаеш. Освен това можеш да останеш тук колкото си пожелаеш.

Не му отговори, така че той не разбра какво смята да прави. Изкъпа се, избърсна се и се облече. Излезе от спалнята и осъзна, че е сам в къщата. Мери Лий му бе оставила бележка, която бе окачила на хладилника с магнит.

„Добър си колкото него, но просто си по-различен.“

Беше надраскала инициалите си под сбитото послание.

Чад се ухили. Определено щеше да се срещне с тази жена отново. Скоро. Освен това щеше да направи необходимото бившият ѝ съпруг никога да не научи за връзката им.

Куин отхапваше по малко от шоколадовото блокче с високо съдържание на протеин, което Кендъл бе сервирала заедно с кафето. Кафето беше добро — черно и силно. Точно както го обичаше. Високопротеиновото блокче обаче имаше вкус на картон с шоколадова глазура. Той лично предпочиташе да поема протеините във формата на пържола и яйца. Когато си беше у дома, или пък пътуваше извън града, за да работи по някой случай, той винаги следваше един и същ режим. Беше свикнал потребностите му да бъдат задоволявани от малък антураж от добре платени служители, които пътуваха заедно с него. След оправдателната присъда по случая Макбрайър, произнесена предишния ден той изпрати антуража си обратно в Хюстън, като предполагаше, че той също ще се качи на самолета за дома не по-късно от понеделник сутринта. Беше направил този план, тъй като смяташе, че ще прекара уикенда с Лулу.

— Мога да ти предложа бях хляб с ниско съдържание на мазнини — рече Кендъл. — Ако искаш, ще ти препека филийки.

Той погледна Кендъл, която седеше точно до него, кацнала на едно високо столче пред кухненския плот. Как бе възможно да

изглежда толкова свежа и енергична в седем и половина сутринта, при положение че наближаваше три, когато двамата най-сетне си легнаха. Светлокафявият костюм ѝ стоеше безупречно и съответстваше по цвят на обувките с високи токове и чантата ѝ, която лежеше в единия край на плота редом с тъмночервеното ѝ кожено куфарче за документи. Цялото ѝ същество излъчваше съвършенство — като се почне от стилно оформената ѝ къса коса и се стигне до дискретния грим.

— Не си прави труда. Не съм гладен. — Той остави сладникавото блокче върху салфетката и поднесе чашата с кафе към устните си.

— Успя ли да поспиш поне малко? — попита Кендъл.

— Малко — излъга Куин. Не беше заспивал изобщо. Само на няколко пъти задряма за малко.

— Нужно ли е да ти напомням, че по-късно тази сутрин, по време на предстоящия разпит, трябва да мислиш като адвокат, а не като заподозрян в убийство?

— Трябва да бъда напълно спокоен, да се контролирам и да разсъждавам логично — отвърна той. — Да не давам израз на емоциите си. И да преценявам кога се налага да замълча и да оставя адвокатът ми да говори вместо мен.

— Добро момче.

— Скъпа, никога не съм бил добро момче. Нито веднъж през целия си живот. — Куин Кортес знаеше много и различни неща за твърде много хора. Но никой никога не го бе възприемал като добро момче. Той самият смяташе, че добротата е твърде надценявана добродетел. Предпочиташе да бъде богат и да притежава власт. Искаше да е победител. Може би бе пожертвал някои твърде важни неща по пътя си към успеха, но не можеше да не признае, че ако трябва да извърви целия път отново, не би променил нито една своя стъпка.

Не и ако не може да се върне много назад, чак до самото начало, когато Рико Кортес се оженил за Шийла Куин, която била бременна от него, а после изчезнал завинаги от живота ѝ само няколко месеца след раждането на сина му.

Кендъл се разсмя.

— Аз, за твой късмет, харесвам перченето ти, но ти предлагам тази сутрин да смекчиш поведението си поне малко. И, за бога,

престори се на човек, който е потресен от смъртта на Лулу Вандерли, моля те.

— Няма да се наложи да се преструвам — отвърна Куин. — Вярно, че не съм чак смазан от мъка, но... искам да направя всичко възможно, за да бъде заловен и наказан убиецът на Лулу.

— Откриването на истинския убиец е начин да спасим задника ти.

— Искам да съм сигурен, че убиецът ще си плати за стореното. И не само поради егоистични подбуди, а защото Лулу не заслужаваше да умре. — Куин стовари пълната до половината чаша с кафе на плота и черната течност се разплиска по ръката му. Той реагира инстинктивно, вдигна ръка и я приближи до устните си, за да успокои болката от изгореното.

— Ти наистина си я харесвал, нали? — Кендъл се присегна и го потупа по ръката.

Той присви очи и я изглежда.

— Толкова ли изумително ти се струва това? Наистина ли не вярваш, че бих могъл да харесвам жена, която е моя любовница?

— Не, нищо подобно. — Кендъл го изглежда замислено. — Онова, което ме изумява в действителност, е фактът, че си способен да харесаш някоя жена. *Коя да е жена.*

— Какво, по дяволите, трябва да означава това? Аз обичам жените. *Всички* жени. Ти поне би трябвало да го знаеш, скъпа. Попитай който и да е от познатите ми и той веднага ще ти отговори, че Куин Кортес е истински женкар.

— Ти може и да *обичаш* жените — всички жени — но, като правило, не ги *харесваш*. Ако ги харесваше, нямаше да се отнасяш с тях по този начин.

— Никога не съм получавал каквито и да било оплаквания — мигновено отвърна той.

— Сигурна съм, че няма жена, която би се оплакала от уменията ти в леглото — върна му го Кендъл. — Но какво ще кажеш за всичките разбити сърца, които си оставил след себе си? Не мислиш ли, че има поне няколко дузини жени, които биха изпитали истинско удовлетворение при мисълта, че великият Куин Кортес най-после си е получил заслуженото, и паднал на колене, моли за милост и снизхождение?

— Струва ми се, че ми каза, че не съм те наранил, когато двамата с теб...

— Не става дума за мен. А за твоята репутация. Не осъзнаваш ли, че е достатъчно Лулу да е споделила само с един човек, че иска от теб нещо повече от обикновена страстна свалка, за да може полицията да изгради обвинението си върху този факт? Ще твърдят, че тя не е искала да те остави на мира и ти си я убил, за да се отървеш от нея.

— Лулу нито веднъж не е споменавала, че очаква нещо повече от нашата връзка.

— Не го е споменавала пред теб, но можеш ли да си сигурен сто процента, че никога не е намекувала пред някой от приятелите си, че е влюбена в теб или че иска по-сериозно и трайно обвързване?

Куин се смъкна от високото столче и се изправи пред бара.

— Не мога да съм сигурен какво е казала, или не е казала на някой друг. Но съм абсолютно сигурен, когато ти казвам, че Лулу не търсеше постоянна връзка нито с мен, нито с когото и да било друг.

— Надявам се близките и приятелите ѝ да потвърдят това. — Кендъл отхапа парченце от високопротеиновото шоколадово блокче, сдъвка го и го преглътна с малко кафе.

— Семейството на Лулу... — Куин изпъшка. — Напълно бях забравил за тях. Тя има възрастен баща и по-голям брат, които живеят някъде в Мисисипи. Възрастният ѝ баща все още ръководи империята Вандерли с помощта на някаква братовчедка. В момента не мога да си спомня името ѝ. Абигейл или Аделаид... Нещо подобно. Сякаш чувам гласа на Лулу, която казва: Аби... Адел... Анабел... Точно така, Анабел. Тя все повтаряше: „Анабел е истинска светица, същинска мъченица. Обичам я като сестра, но, за бога, тя е безумно скучна“. Предполагам, че полицията в Мемфис е уведомила...

Кендъл се изправи, прегърна Куин и го притисна към себе си.

— На теб очевидно ти пука за близките на тази жена. Не смятай, че ще проявиш слабост, ако позволиш на лейтенант Нортън и на сержант Джордж да видят и тази страна от характера ти.

Куин отстъпи една крачка и погледна Кендъл право в очите.

— Ти смяташ, че ще ме обвинят в убийството на Лулу, нали?

— Мисля, че ако не открият друг заподозрян и ако попаднат на някакво, дори и косвено доказателство срещу теб, без значение колко

незначително е то, те може би ще се опитат да ти припишат това убийство.

Джим Нортън маневрираше със своя поостарял шевролет, видял и далеч по-добри дни, по „Поплар авеню“ и отпиваше от термоса, пълен с черно кафе, пътувайки към Съдебната палата. Преди да излезе от апартамента си тази сутрин хапна купа овесени ядки и изпи първата за деня чаша силно кафе. Часовникът извъня в шест и половина, но Джим просто не успя да стане веднага. През цялата нощ бе спал не повече от четири часа. Миналата вечер се бе опитвал безуспешно да се свърже с бившата си съпруга. Истината бе, че изобщо не му пукаше къде и с кого е Мери Лий, но дяволски силно се интересуваше от сина си и държеше да знае къде е той. Може би бе прекарал поредната нощ при приятел? Всеки път щом Мери Лий решише да начеше крастата си, тя изпращаше Кевин да спи у някой приятел.

Би могъл да се оплаче. Вече го бе правил. Но Мери Лий веднага изтъкна, че той е късметлия, че съдията не й бе присъдил пълно попечителство върху сина им.

— Ами ако дори нямаше право да го посещаваш? — беше го попитала тя, когато Джим й предложи да изпраща Кевин при него, когато трябва да отиде на среща. — Предвид случилото се, ти си истински късметлия, че ти *позволявам* да виждаш Кевин толкова често. В края на краищата, ако аз не се бях съгласила да имаш право на посещения...

Беше й позвънил отново по-късно сутринта — или поне се бе опитал да го направи — за да се увери, че не е забравила за уговорката им, според която той трябваше да вземе Кевин тази вечер и да го задържи при себе си до понеделник сутринта. Планът му беше да прекарат утрешния ден със семейството на сестра му Сюзън. Кевин обичаше да си играе с тримата си братовчеди — две момчета близнаци само с една година по-големи от него и по-малката им сестричка. Джим се радваше, че синът му щеше да има възможността да види какво означава истинско семейство. Точно такова семейство бе искал за Кевин — спокоен и щастлив семеен живот с двама родители, на какъвто двамата със Сюзън се бяха радвали като деца. Но и той, и Мери Лий се провалиха като родители. И сега, благодарение на тях

двамата, Кевин никога нямаше да има онова, което Джим най-силно мечтаеше да му осигури.

Би могъл да стовари цялата вина върху Мери Лий. И го правеше понякога. Особено в случаите, в които пиеше твърде много. Когато беше трезвен обаче, той си даваше сметка, че е длъжен да приеме, че носи определен дял от вината. В онези първи години на огромни амбиции и стремеж към себеутвърждаване, той често бе пренебрегвал съпругата и сина си. Неоправдано високото му самочувствие и собствената му арогантност станаха причина за смъртта на партньора му. Той самият се озова в болницата, потънал до шия в неприятностите, които бе забъркал в отдела. Беше му нужно време, за да оздравее физически и да изцели емоционалната си травма. Но когато това най-сетне стана, той вече бе загубил съпругата си, макар че разводът им стана факт чак три години по-късно.

Джим паркира на мястото си пред Съдебната палата, откопча предпазния си колан, извади клетъчния телефон и натисна бутона, който автоматично избираше домашния номер на бившата му съпруга. За негова голяма изненада, тя вдигна на петото позвъняване.

— Мери Лий?

— Да. А ти кого очакваше? Савската царица?

— Опитах се да ти се обадя снощи.

— Имах среща.

— И си позакъсняла повечко, така ли?

Тя се разсмя.

— Не, бях навън през цялата нощ. Току-що се прибрах. — Ако си мислеше, че ще го ядоса като му каже, че е прекарала нощта с друг мъж, жестоко се лъжеше. Всъщност, беше се вбесил един-единствен път — когато я хвана в момента на прелюбодеянието. След това вече престана да му пука — що се отнасяше до него, тя спокойно би могла да изчука цял Мемфис без изобщо да го нарани. Не можеше да се примири единствено с мисълта, че майката на Кевин си е спечелила репутацията на... На каква? На улиčníца, готова да разтвори крака и да преспи с всеки тип, проявил желание да я вкара в леглото си?

Мери Лий от край време си беше непокорна и своенравна. Не беше девствена, когато се ожениха, но това изобщо не го притесняваше. Беше луд по нея. Обичаше я до самозабрава. А и тя го обичаше не по-малко. Знаеше го със сигурност.

— Исках само да ти напомня, че тази вечер в шест и половина ще дойда да взема Кевин — рече Джим. Моментът не беше подходящ да подхваща спорове с Мери Лий и да я обвинява, че Кевин прекарва прекалено много нощи по чуждите къщи.

— Ще бъде готов. С нетърпение очаква да те види.

— Аз също.

— Джим?

— А?

— Тази сутрин прочетох в „Къмършъл апийл“, че ти и партньорът ти работите по убийството на Лулу Вандерли.

— Да, така е.

— Лулу Вандерли е от голямото добро утро, нали? Ако успееш да разрешиш случая и да предадеш убиеца ѝ на правосъдието, това със сигурност ще се отрази благоприятно на кариерата ти, нали?

— Напоследък не обръщам на кариерата си чак толкова голямо внимание — отвърна той.

— Това важи и за много други неща, нали?

— Такъв е животът за съжаление. — Джим дълбоко си пое дъх.

— Кажи на Кевин, че ще се видим в шест и половина.

Побърза да затвори телефона, без да даде на Мери Лий възможност да каже каквото и да било. Някой ден сигурно щеше да установи, че е в състояние да води нормален разговор със съпругата си, без да се пита какво би станало, ако нещата между тях се бяха развили по друг начин. Трябваше да го направи. Защото разсъжденията от рода на „ако само“ не водеха до никъде. Те бях залъгалки за идиоти.

Анабел слезе от своя кадилак, праметна през рамо кожената си чанта и дълбоко пое въздух, опитвайки се да се успокои. По време на пътуването от Остинвил бе провела половин дузина телефонни разговори, използвайки системата „Он-стар“, благодарение на която бе съвсем лесно и безопасно да говори по телефона и да шофира едновременно. Разговаряла бе с президента и двамата вицепрезиденти на „Вандерли инкорпорейтид“ и бе помогнала на служителя за връзки с обществеността да подготви съобщението за смъртта на Лулу. Бе провела и два телефонни разговора с чичо си, макар че сърцето ѝ се късаше от мъка като слушаше треперливия му и немощен глас. Все пак

изпитваше известно успокоение при мисълта, че доктор Мартин вече се бе разпоредил и бе наел медицински сестри, които да се грижат за чичо ѝ Луи по двадесет и четири часа в денонощието.

Преди да тръгне рано сутринта, тя бе приела многобройни обаждания от местни, щатски и дори национални вестници. Убийството на братовчедка ѝ бе отразено на първа страница на всички вестници в Мисисипи, както и в голяма част от изданията в южните щати. Дори и сега, почти дванадесет часа след като бе научила новината от шериф Броуди, Анабел все още като че ли не можеше да повярва, че е истина. Съзнаваше, че никак не е лесно да се приеме смъртта на член от семейството — беше изживяла тази агония при смъртта на леля си Ани, на двамата си родители и на Крис. А когато починалият е млад — Лулу беше едва на двадесет и седем — загубата изглежда още по-голяма заради съзнанието, че един човек е погубен навеки, без да е имал шанса да изживее пълноценно живота си. Беше изпитала същото, когато Крис умря преди две години. В продължение на толкова много години той се бе превърнал в център на живота ѝ, че малко сред погребението му тя се срина напълно. С присъщата си твърдост и дисциплинираност обаче, Анабел не си позволи да тъне в самосъжаление прекалено дълго. Направи необходимото, за да победи скръбта и да овладее чувствата си и отново се хвърли в работа. Слава богу, че имаше работата си. Неведнъж през изминалите години тя се бе оказвала единственото ѝ избавление.

Докато вървеше към входа на Съдебната палата откъм „Поплар авеню“, Анабел мислено си припомняше указанията, които бе получила по телефона от любезния полицаи, с когото бе разговаряла преди час. Съзнанието ѝ бе изцяло заето с размишления за убийството на Лулу и с непосредствената ѝ задача — да намери отдел „Убийства“ в огромната сграда на Съдебната палата — и тя изобщо не обърна внимание на хората, които се трупаха около нея. После някой изведнъж изкрещя името ѝ. Тя рязко вдигна глава и се огледа.

— Госпожо Вандерли? Анабел Вандерли? — Нисък и жилиав мъж с фотоапарат в ръка се запъти към нея.

— Кой сте вие? — попита тя. — И какво искате?

— Вие сте братовчедка на Лулу Вандерли, нали? — попита дребничка и стройна блондинка, стиснала микрофон в едната си ръка.

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса — обади се друг репортер.

— Без коментар — заяви Анабел. — Говорителят на „Вандерли инкорпорейтид“ ще направи изявление днес на обяд в сградата на компанията в Джаксън, Мисисипи.

— Вярно ли е, че Лулу е била убита от последния си любовник?

— Била ли е изнасилена, преди да бъде убита?

— Как е била убита? Застреляна ли е била? Удушена? Намушкана с нож?

Въпросите валяха един след друг, а репортерите се трупаха около нея, навирайки фотоапаратите и микрофоните си в лицето ѝ.

— Моля ви, оставете ме на мира. — Опита се да си проправи път сред тълпата, която нарастваше с всеки изминал миг, но установи, че е напълно заобиколена от журналистите. Каквото и да правеше, не би могла да избяга от тях.

Точно в този момент един висок и широкоплещест мъж се появи изневиделица, проби си път до нея, плъзна ръка около кръста ѝ и буквално изблъска струпалите се около тях репортери. Те започнаха да протестираат на висок глас, но той се спря за момент, обърна се към тях и изръмжа нещо неразбираемо. Анабел, останала без дъх, внимателно огледа своя спасител. Дори и самият дявол би отстъпил пред свирепото изражение, застинало на лицето му. Репортерите продължиха да мърморят недоволно, но не посмяха да се приближат повече.

Спасителят на Анабел, който ѝ да беше той, я накара да затаи дъх.

— Чухте какво ви каза дамата. А сега я оставете на мира — с дълбокия си и плътен баритон заяви той.

Анабел въздъхна от облекчение и се усмихна с благодарност на своя рицар. Кой е той? — зачуди се тя. Дали не беше някой цивилен полицаи?

Огледа го набързо. Мъжът до нея беше невероятно привлекателен. Имаше чуплива гарвановочерна коса и огромни тъмнокафяви очи. Беше красив, но не и сладникаво хубав. Притежаваше изисканост и маниери, които обаче не успяваха да прикрият напълно суровата му и непреклонна природа. Облечен беше в скъп тъмносин костюм. Доколкото можеше да прецени, костюмът беше по поръчка. Което пък означаваше, че той вероятно е богат. Така

че сигурно не беше полицай. Анабел искрено се съмняваше, че основната заплата, дори и на детективите, надвишава четиридесет или петдесет хиляди годишно. А костюмът на мъжа до нея сигурно струваше няколко хиляди.

Той продължаваше да държи ръка около кръста ѝ и да я притиска към себе си. Сърцето на Анабел започна да бие по-бързо. Стомахът ѝ се сви. Просто си изнервена, рече си тя.

— Много ви благодаря, господин...

— Кортес. Куин Кортес.

— Много съм ви благодарна, че ми се притекохте на помощ, господин Кортес. — Вдигна глава и го погледна в очите. Той я наблюдаваше изпитателно и като че ли, искаше да ѝ каже нещо.

— Репортерите понякога се държат като истински негодници — заяви той. — Току-що сте изгубила братовчедката си...

— Откъде... О, вероятно сте прочел за смъртта на Лулу във вестника.

Една висока и тъмнокоса жена си проправи път сред тълпата и се приближи до Куин.

— Сигурна съм, че госпожа Вандерли вече е в безопасност — рече тя. — А ние имаме среща — тя посочи златния си часовник — след пет минути. Сигурна съм, че не би искал да закъснееш.

Той изобщо не се помръдна и не направи опит да отдръпне ръка от кръста ѝ.

— Моля ви, наистина не бих искала да стана причина за закъснението ви — рече Анабел. — Мисля, че всичко ще бъде наред. Сигурна съм, че репортерите едва ли ще хукнат отново след мен.

Той сякаш я погали с поглед и нервните окончания по цялото ѝ тяло затрептяха от вълнение.

— Позволете ми да ви придружа до входа на сградата.

Внезапно един от репортерите извика след тях:

— Госпожо Вандерли, колко добре познавате господин Кортес? Очевидно не смятате, че той има нещо общо с убийството на братовчедка ви, нали?

Какво точно бе казал този репортер? Как изобщо му бе хрумнало, че господин Кортес е свързан по някакъв начин с убийството на Лулу?

Анабел отмести очи от Куин и обърна поглед към репортера.

— Какво искате да кажете?

— Да не би господин Кортес да е имал романтична връзка не само с братовчедка ви, но и с вас? — попита същият репортер.

Когато Анабел, озадачена от въпроса, го изгледа с пламнали от гняв очи, той додаде:

— Като гледам колко сте си близки с господин Кортес, който така самоотвержено ви се притече на помощ, се питам дали вие двамата не сте близки... приятели.

— Никога... — Анабел изведнъж си даде сметка, че не се справя особено добре с тази атака на медиите. Беше шокирана и изненадана. Не успяваше да намери необходимите думи, а това едва ли работеше в нейна полза.

— Не им обръщайте внимание — прошепна ѝ Куин и я побутна напред.

Бягството беше най-доброто решение в случая и тя му позволи да я поведе към входа на сградата.

— Госпожо Вандерли, не сте убила Лулу, след като сте научила, че тя спи с Куин Кортес, нали? — Русата репортерка бе тръгнала след Анабел, Куин и неговата чернокоса спътница и сега пхаше микрофона си в лицата им.

Анабел се обърна и изгледа репортерката.

— Махайте се! Оставете ме на мира! Не знам за какво говорите и истината е, че не ме интересува.

— Кое не ви интересува? Че братовчедка ви е била убита, или че господин Кортес може да е виновен за смъртта ѝ? — Въпросът долетя от друг репортер, скрит някъде в тълпата.

— Хайде да влезем, за да се отървем от тях — рече Куин. — Вътре ще ви обясня какво става.

— Обяснете ми сега. — Анабел се отдръпна от него.

— Не им предоставяйте тази възможност да се гаврят с вас, мен и Лулу.

Тя застана неподвижно като статуя и го изгледа студено.

— Вие и Лулу бяхте ли... бяхте ли...

Той заговори съвсем тихо — думите му очевидно бяха предназначени единствено за нея.

— Лулу и аз бяхме любовници. Снощи имахме среща. Аз съм човекът, открил тялото ѝ.

4.

Макар и зашеметена от признанието на Куин Кортес, Анабел успя да запази присъствие на духа. С неимоверни усилия. Остана изненадана, когато осъзна колко ѝ е неприятно да научи, че нейният спасител се оказа просто един от многобройните любовници на Лулу. Освен това я притесняваше фактът, че именно той бе намерил мъртвото тяло на Лулу. А и репортерите като че ли бяха намекнали, че господин Кортес е бил въввлечен по някакъв начин в престъплението.

„От любовник ли е била убита?“

Когато един от репортерите ѝ зададе този въпрос, тя не му обърна особено внимание. Но сега, докато се взираше в очите на Куин Кортес, тя изведнъж осъзна, че същият този въпрос е от първостепенно значение.

— Вие... вие сте открил тялото на Лулу?

— Моля ви, госпожо Вандерли, не бихте искала да водим този разговор тук, пред репортерите — настоя Куин.

Тя кимна с глава.

— Да, предполагам, че имате право.

Той я стисна за лакътя, но тя инстинктивно се отдръпна от него. Когато обаче Куин и неговата спътница застанаха от двете ѝ страни и я поведоха към сградата, тя се подчини и тръгна с тях към входната врата. Последното нещо, което би искала в този момент, бе да прави зрелища пред репортерите.

— Тръгнаха след нас — рече жената. — Вие двамата вървете напред. Аз ще се оправям с тях.

— Благодаря, скъпа. — Куин дари спътницата си с убийствената си усмивка. — Ще се срещнем горе.

Жената го изгледа замислено.

— Не забравяй защо си тук и не се разсейвай. — Тя хвърли красноречив поглед към Анабел.

— Няма. — Куин отново хвана Анабел за лакътя и я поведе напред. — Хайде да влизаме, докато все още имаме тази възможност, и

да оставим Кендъл да се оправя тук.

— Кендъл?

— Кендъл Уелс, моя приятелка и адвокат.

Адвокат? Този мъж наистина ли имаше нужда от адвокат? Нима беше виновен в извършването на някакво престъпление? Заподозрян ли беше за убийството на Лулу?

Въпреки обхваналата я несигурност, Анабел не възрази на желанието му да ѝ помогне да избяга от медиите и му позволи да я въведе в сградата и да я преведе през детектора за метални предмети. Никой от двамата не проговори докато не влязоха в сградата и не се скриха от любопитните погледи на журналистите. Когато застанаха пред асансьорите, Анабел се отдръпна от него, вирна предизвикателно брадичка и присви очи. Той я дари със същата убийствена усмивка, която бе използвал и при общуването със своята приятелка и адвокатка. Анабел натисна един от бутоните, за да повика асансьора.

— Вие и Лулу сте били любовници? — попита го, докато чакаха асансьора.

— Да, така е.

— И снощи сте имали среща и вие... вие сте намерили мъртвото ѝ тяло.

— Точно така.

Вратите на асансьора вдясно от тях се отвориха. Анабел влезе вътре, натисна бутона за десетия етаж и се обърна към Куин, който продължаваше да стои редом с нея.

— Заподозрян ли сте за убийството ѝ?

— Вероятно. Във всяко разследване на убийство най-близките роднини и приятели на жертвата обикновено са сред заподозрените. Поне в началото.

— Казвате го сякаш...

— Аз съм адвокат — прекъсна я той. — Изненадан съм, че не сте чувала за мен. Известен съм. А може би не чак толкова много. — Той изсумтя саркастично.

Тя го погледна и стомахът ѝ се сви от тревога и неприятни предчувствия.

— Лулу често избираше за свои приятели изключително влиятелни и високопоставени мъже. И, като правило, те бяха доста по-възрастни от нея.

— Аз съм на тридесет и девет. Предполагам, че дванадесетте години разлика ме правят доста по-възрастен от нея. Със сигурност знам обаче, че тя си падаше и по мъже на нейната възраст. Че и по-млади от нея.

— Изглежда, че знаете за братовчедката ми повече от мен самата.

— Вие не бяхте особено близки — отвърна Куин. — Като се изключат детските ви години, разбира се.

— Тя ви е разказвала за мен?

Той кимна утвърдително.

— Споменавала ви е няколко пъти. Но очевидно никога не е говорила с вас за мен.

— Както сам казахте, двете с нея не бяхме особено близки. Лулу и аз следвахме различни пътища в живота.

— Думите ви прозвучаха твърде надменно, госпожо Вандерли. От казаното до тук съдя, че не сте одобрявала начина на живот на вашата братовчедка.

Асансьорът стигна на десетия етаж и вратите му се отвориха. До този момент Анабел изобщо не се бе замисляла, че след като и двамата са тръгнали за десетия етаж, те вероятно отиват на едно и също място.

Вместо да отговори на забележката му, тя, на свой ред, попита:

— Защо сте тук, господин Кортес? Да не са ви повикали на разпит заради убийството на Лулу?

Той излезе от асансьора и задържа вратата отворена.

— Не е разпит. Тук съм, за да отговоря на някои въпроси.

— И каква е разликата? — Анабел излезе от асансьора и се постара да застане достатъчно далеч от него. Не желаше тялото ѝ да докосне неговото дори и само за миг.

Пренебрегнал напълно въпроса ѝ, той заяви:

— Искам да разберете нещо, госпожо Вандерли.

— И какво е то, господин Кортес?

Двамата стояха един срещу друг и се гледаха в очите, а въздухът около тях трепереше от напрежението помежду им. Анабел неволно затаи дъх в очакване на думите му.

— Не съм убил Лулу — рече той.

Анабел преглътна. Защо така отчаяно ѝ се искаше да му повярва? Какво значение имаше за нея дали този мъж е невинен или виновен?

— Не виждам основателна причина да продължаваме този разговор. Нито пък смятам, че се налага двамата с вас да се виждаме или разговаряме отново — каза Анабел. — Затова ще се възползвам от случая, за да ви благодаря още веднъж загдето ми се притекохте на помощ и ме спасихте от репортерите, но...

— И аз, не по-малко от вас, искам да открия кой е убиецът на Лулу. Двамата с нея не бяхме от едно семейство, но бяхме приятели. Близки приятели.

— Така както сте приятел и с госпожа Уелс? — Анабел мислено изстена. Защо ѝ трябваше да му задава толкова личен въпрос?

Устните му помръднаха в едва забележима усмивка.

— Да, двамата с Кендъл някога бяхме също толкова близки приятели.

„Това, предполагам, е достатъчно като отговор на въпроса ти, нали? С неговата адвокатка са *повече* от приятели. И той няма нищо против да го знаеш.“

— Във ваш интерес е да откриете и други заподозрени, нали? — Искаше ѝ се час по-скоро да се махне далеч от този мъж. Той ѝ въздействаше по много необичаен начин и това никак не ѝ харесваше. Предполагам, че това се нарича чар, рече си тя. Този мъж несъмнено бе очаровал жените през целия си живот. Не би могла да се ласкае с мисълта, че е по-различна от другите, нито пък би могла да се заблуждава, че е по-важна за него от тях. Освен... Освен, че беше братовчедка на Лулу и официален представител на семейство Вандерли и за него би било от изключително значение, ако можеше да я накара да го харесва и да му вярва.

„Този мъж може да е убиецът на Лулу. Никога не го забравяй.“

— Няма значение какви са мотивите ми. Важното е, че вие и аз искаме едно и също — заяви той, а черните му очи се вгледаха в нейните със смущаваща фамилиарност. — Ако ще работим заедно...

— Госпожо Вандерли, този мъж притеснява ли ви? — попита мъжки глас, долетял иззад гърба ѝ.

Тя рязко се обърна и се озова лице в лице с красив млад мъж с къса кестенява коса и сурово изражение, застинало върху безупречната му физиономия. Анабел си помисли, че никога преди не бе виждала мъж с толкова съвършена красота.

— Не, господин Кортес не ме притеснява — отвърна тя. — Ние... просто разговаряхме.

— Не знаех, че двамата се познавате. — Младият мъж насочи поглед към Куин.

— Не се познаваме — потвърди тя. — Искам да кажа, че се запознахме едва преди няколко минути, когато господин Кортес ме спаси от цяла тълпа мародерстващи репортери.

Другият мъж изгледа Кортес студено, след което протегна ръка на Анабел и съсредоточи върху нея цялото си внимание.

— Аз съм сержант Чад Джордж, мадам. Партньорът ми и аз водим разследването, целящо да открие причините за смъртта на вашата братовчедка.

— Нейната *смърт*? Беше ми казано, че е била *убита*.

— Да, мадам, така е — потвърди Чад. — Позволете ми да ви изкажа моите съболезнования.

— От името на полицейското управление в Мемфис? — попита Куин. — Или лично от ваше име, сержант?

Анабел почувства враждебността на двамата мъже, които стояха неподвижно, преплели гневните си погледи. И колкото и да бе странно, остана с впечатлението, че точно в този момент *тя* беше причината за този сблъсък.

— И двете — рязко отвърна Чад, но гласът му забележимо омекна, когато отново се обърна към нея. — Госпожо Вандерли, ако има нещо, което бих могъл да направя за вас...

— Бих искала да разговарям с вас и партньора ви. Както и с всеки друг полицейски служител, участващ в разследването. Аз ще представлявам семейството по време на това разследване и очаквам да бъда непрекъснато и своевременно информирана за всичко и всички, свързани по някакъв начин с убийството на братовчедка ми.

— Разбира се. Лейтенант Нортън и аз трябва да се срещнем с господин Кортес — Чад погледна ръчния си часовник — веднага. Така че, позволете ми да ви придружа до кабинета на директора. Той ви очаква и ще отговори на някои от въпросите ви. А след като двамата с Нортън се освободим, ще ви отделим нужното време и ще направим всичко по силите си, за да ви информираме най-подробно за случая.

Анабел хвърли кос поглед по посока на Куин Кортес.

— Господин Кортес заподозрян ли е?

Тишина.

Анабел премести поглед от единия мъж към другия.

— Смятам, че отговорът на този въпрос попада към изискването ми за своевременна информация за всичко и всички, свързани по някакъв начин с убийството на Лулу.

Чад се изкашля, а след това забързано заговори.

— Господин Кортес е открил трупа. Тази сутрин ще го разпитваме отново в присъствието на адвокат.

Точно в този момент Кендъл Уелс излезе от асансьора зад тях.

— Какво става тук? Малка неформална седянка? — попита тя и застана до клиента си. — Надявам се, че си се държал подобаващо, нали, Куин?

— Не го ли правя винаги? — отвърна той.

Адвокатката го изгледа преценяващо, а след това прикова поглед върху сержанта.

— Пристигнахме тук навреме и сме готови за разпита. Хайде да приключваме с това, за да може господин Кортес да...

— След малко ще сме готови за разговора с вас — рязко я прекъсна Чад, след което се обърна към Анабел. От него сякаш струеше загриженост и състрадание. — Госпожо Вандерли, ако ме последвате, веднага ще ви заведе до кабинета на директор Данли. — Хвана ръката ѝ и внимателно я насочи по коридора.

— Не ни карайте да чакаме тук прекалено дълго — извика след него госпожа Уелс.

Сержант Джордж не ѝ отговори. Наведе се към Анабел и заговори шепнешком:

— Извинявам се, че не изпратихме човек да ви посрещне отвън и да ви помогне да се ориентирате в сградата. Много неприятно, че е трябвало да се подложите на разговор с Куин Кортес. Особено пък тази сутрин, толкова скоро след... Е, съжалявам.

— Кой точно е Куин Кортес и защо той смята, че непременно трябва да съм чувала за него?

Чад презрително изсумтя.

— Този мъж е надут егоманиак. Смята, че целият свят го познава, тъй като е криминален адвокат, измъкнал не един престъпник на свобода. Току-що спечели поредното си дело в Нешвил. Защищаваше Тери Макбрайър.

— О, да, струва ми се, че си спомням, че чух нещо за това дело по новините. Но не го ли защитаваше някакъв много известен адвокат от Тексас? — Анабел едва сподави възклицанието си, припомнила си думите на телевизионния водещ за адвоката на Макбрайър, чието име тя бе забравила.

„Той се слави с репутацията на опасен и страховит съперник в съдебната зала и разбивач на женски сърца в личния си живот.“

Не беше сигурна защо този коментар се бе запечатил в главата ѝ, при условие, че бе забравила името на адвоката и не си спомняше изобщо да го е виждала по телевизията. Думите „опасен и страховит“ и „разбивач на женски сърца“ отекваха отново и отново в съзнанието на Анабел.

— Ако питате мен, Кортес е пълен боклук — заяви Чад. — Интересува се единствено от парите и не притежава капчица морал. Истински негодник.

— Да не би да твърдите, че според вас, този мъж не притежава съвест? Ако сте прав в преценката си, то той е напълно способен да извърши убийство, нали така? Смятате, че той е убил Лулу, нали?

Чад се закашля, но не каза нищо в отговор. Анабел вдигна поглед към него и забеляза леката розовина, избила по бузите му.

— Стигнахме. — Той спря пред затворената врата на кабинета на директора на полицейското управление.

Анабел осъзна, че Чад Джордж няма никакво намерение да отговаря на въпроса ѝ за Куин Кортес. Какво го възпираше? Не можеше ли да отговори с едно простичко „да“, или „не“?

— Директор Данли, госпожа Анабел Вандерли е тук за среща с вас — извика той през затворената врата.

Отвътре долетя дълбок и дрезгав глас.

— Не карай дамата да ни чака. Отиди и я посрещни. И без друго си имаме достатъчно неприятности с журналистите. Последното, което бихме искали... — Когато отвори вратата и видя Анабел, застана на редом със сержанта, директорът рязко замълча. — Госпожа Вандерли?

Тя кимна.

— Моля, заповядайте в кабинета ми. — Данли се обърна към сержанта и гневно попита: — А ти нямаш ли си друга работа, сержант?

— Да, сър. — Младият мъж само дето не отдаде чест. Обърна се рязко и се отдалечи, оставяйки Анабел в компанията на директор Данли.

Джим Нортън прокара ръка по лицето си докато внимателно изучаваше Куин Кортес. *Онзи* Куин Кортес. Имаше време, когато самият той беше *онзи Джими Нортън* — най-добрият защитник в университетския отбор и съотборник на още по-известния от него преден защитник Грифин Пауъл. Джим чудесно разбираше как се чувства човек с подобна репутация — тя често върви преди него, или пък го преследва подобно на призрак от миналото; призрак, от който просто не би могъл да избяга.

Беше изслушал внимателно всичко, казано до този момент от Кортес. Анализирал бе начина, по който адвокатът отговаряше на въпросите. Обърнал бе внимание на езика на тялото и на завидното самообладание, демонстрирано от Кортес през изминалия час. Инстинктът на Джим му подсказваше, че Кортес *не е* убил Лулу. Той просто нямаше мотив да го направи. Или поне те не знаеха за такъв. Освен това Джим бе изключително впечатлен от начина, по който Кортес се справи с враждебността и грубото отношение на Чад Джордж. Партньорът му очевидно бе твърдо решен да принуди Кортес да се признае за виновен. Джим едва се въздържа да не помоли Чад да излезе навън, защото на няколко пъти партньорът му почти пристъпи правилата с непрофесионалния си разпит. Подобно отношение не беше присъщо за Чад — вярно, че действията му в повечето случаи се ръководеха от емоциите, а не от здравия разум, но при все това той винаги съумяваше да спазва професионалните изисквания.

Джим следваше правилата. Никога не ги нарушаваше — поне от доста време насам — и ги преиначаваше леко само когато смяташе, че това е абсолютно наложително. В този случай знаеше, че е изправен срещу един изключително умен и обигран адвокат — факт, който поставяше полицейското управление в Мемфис в изключително деликатно положение. Джим разбираше това и правеше всичко необходимо, за да е сигурен, че нито той, нито Чад ще дадат и най-малкия повод управлението да бъде обвинено в незаконни действия.

Веднъж вече бе изживял това. И не смяташе да повтаря отново тази грешка.

— Свършихме ли вече? — попита Кендъл Уелс, надигна се от стола и рязко затвори служебното си куфарче.

— Може би — отвърна Чад.

— Да, свършихме — намеси се Джим. — И бихме искали да благодарим на господин Кортес за сътрудничеството.

— В такъв случай клиентът ми е свободен, така ли?

— Определено.

— И може да се върне в Хюстън?

Джим изсумтя.

— На този етап бих искал да кажа неофициално...

Госпожа Уелс шумно въздъхна.

— Свободен е да си тръгне от Съдебната палата, но не и да напусне Мемфис. Така ли?

— Все още не разполагаме с всички факти по този случай — обясни Джим. — Веднага щом получим доклада от аутопсията и разпитахме...

— Няма да напускам Мемфис. — Кортес се изправи. — Ще бъда на разположение, ако имате нужда от мен. Но не бъркайте желанието ми за сътрудничество с примирение. Ако вие не разкриете бързо убиеца на Лулу, обществото и семейство Вандерли ще започнат да притискат директор Данли и да изискват от него да предприеме определени действия. Нямам намерение да стоя със скръстени ръце и да чакам момента, в който ще дойдете да ме арестувате за убийство, което не съм извършил.

— Какво има, Кортес? Щом си невинен, защо тогава се боиш, че можем да те обвиним в убийство? — Чад се отдръпна от ъгъла, в който бе стоял мълчаливо през изминалите десет минути. — Знаеш, че трябва да разполагаме с изключително убедителни улики, преди да се решим на подобна стъпка. И, както изглежда, ти се боиш до смърт, че можем да открием тези улики.

Кортес се извърна към Чад и го дари с убийствения си поглед, който сигурно бе накарал не един мъж да се разтрепери от страх. Чад отстъпи назад, но не отмести поглед от лицето на Кортес.

— Лейтенант Нортън, съветвам ви да държите партньора си под контрол. — Кортес премести поглед от Чад към Джим.

— Тръгваме си. — Кендъл потупа Кортес по гърба.

— Ще поддържахме връзка — рече Джим.

На излизане от стаята Кортес мина край Чад и тихичко прошепна:

— Анабел Вандерли е забранена територия за теб.

Преди Чад да успее да отговори, Кортес и адвокатката му вече бяха в коридора. Джим стовари ръка върху рамото на Чад:

— Какво трябва да означава това?

Чад сви рамене.

— Шибан кучи син! Той е този, който трябва да стои далеч от госпожа Вандерли.

Джим разтърка схванатия си врат и поклати глава.

— Какво пропускам? Какво точно става между теб, Кортес и Анабел Вандерли?

— Нищо. Само дето Кортес решил да се прави на ангел-спасител и ѝ помогнал да се измъкне от репортерите, обсадили я пред сградата. Трябваше да изпратим някой да я посрещне долу, за да я защити от...

— Под *някой* разбираш себе си, така ли?

— Да, защо не?

— Предполагам, че госпожа Вандерли е доста привлекателна и този факт не е убягнал от вниманието ти. А също и от вниманието на Кортес. — Джим стисна рамото на Чад по-силно. — Господ да ми е на помощ, но ако започнеш някакво лично съревнование с Кортес за това кой е по-голям любовник, аз...

— Не съм започвал нищо. Той...

— Пет пари не давам кой какво е започнал. Искam само да съм сигурен, че няма да се намесваш в отношенията им. Стой далеч от Кортес. Отношенията ти с него трябва да са чисто служебни. Ясно ли е?

— Кълна се, че ще стоя далеч от Кортес до мига, в който попаднем на улики срещу него. А аз съм сигурен, че ще намерим такива. Той може и да е умен, но не чак толкова, колкото смята. Ако я е убил — а аз твърдя, че е точно така — той не може да не е допуснал някаква грешка. И от нас се иска само да я открием.

На Куин му се искаше да поостане още малко, за да разговаря отново с Анабел Вандерли. Веднага обаче се отказа от тази идея. Всъщност, Кендъл категорично му заяви, че трябва да стои далеч от братовчедката на Лулу. И беше абсолютно права. Какъв положителен резултат би могъл да постигне, ако потърси Анабел отново, само защото го бе заинтригувала? Лулу бе споменавала името на братовчедката си няколко пъти и той всеки път бе оставал с впечатлението, че тя едновременно обича и мрази Анабел. От онова, което му бе казала Лулу — че братовчедка ѝ е безцветна, кротка и прекалено морална — Куин си бе изградил определена представа за Анабел и изобщо не очакваше, че ще попадне на жена, която буквално да му вземе ума още при първата им среща.

Приживе Лулу беше великолепна. Същинска кукла Барби — с дълги крака, пищна гръд и руса коса. Освен това беше безнадеждно разглезена от милионите на богатото татенце. Беше от жените, които Куин харесваше — лъвици в леглото, които нямаха никакви очаквания и не усложняваха живота му по какъвто и да било начин.

Анабел притежаваше надменна и сдържана елегантност. Имаше красотата и излъчването на Грейс Кели, които загатваха за спотаен плам, тлеещ дълбоко в душата ѝ, предназначен за един много специален и щастлив мъж.

Това ли беше причината, поради която тя така го привличаше? Нима гледаше на Анабел като на предизвикателство? Господ му е свидетел, че не бе попадал на жена, която да представлява някакво предизвикателство от... По дяволите, дори не си спомняше от кога.

След разпита в полицията Куин се върна в дома на Кендъл, пригответи си каничка кафе и внимателно обмисли възможностите си. Кендъл му бе дала ключ и го бе уверила, че е добре дошъл в дома ѝ. Беше ѝ благодарен за гостоприемството, но разбираше, че ако се наложи да поостане в Мемфис, щеше да има нужда от собствен покрив над главата си.

Куин остави чашата с кафе настрана, извади клетъчния си телефон, набра предварително запаметения номер и изчака Марси да отговори. Тя вдигна на третото позвъняване.

— Ало?

— Марси, свържи се с Аарон и Джеймс. Искam и тримата да хванете първия полет от Хюстън за Мемфис.

— Какво става? Мислех, че имаш намерение да си починеш малко преди дори да помислиш за друг случай.

Марси работеше като личен асистент на Куин почти от десет години. Тяхната служебна връзка бе продължила повече от много бракове. Той разчиташе на нея, имаше ѝ доверие и ѝ плащаше огромна заплата, за да е сигурен, че е на негово разположение двадесет и четири часа в денонощието. През всичките години, в които бяха работили заедно, тя не го бе подвела нито веднъж. Нещо, което не можеше да се каже за повечето жени в живота му — минал и настоящ. И това бе причината, поради която не бе позволил приятелските и служебните им отношения да прераснат в интимна връзка. Не че не се е изкушавал да го направи. Марси беше истинска кукличка. Невероятна сладурана. Висока беше едва метър и петдесет и пет и тежеше не повече от четиридесет и пет килограма с мокри дрехи. Куин обаче в никакъв случай не можеше да си позволи лукса да се лиши от нея. Любовници — под път и над път; добрата лична асистентка обаче беше незаменима.

— Лулу Вандерли е била убита снощи в дома си. Малко преди аз да пристигна там — информира я Куин. — Аз открих тялото.

— Мамка му!

— Точно така реагирах и аз.

— Да приема ли, освен ако не се обаждаш от полицейското управление, че не са те арестували?

— Още не, но съм заподозрян номер едно.

— И са те предупредили да не напускаш града, а?

— Беше по-скоро молба, а не заповед.

— Ще трябва да потърся Аарон и Джейс. Може да се окаже, че те ще могат да излетят най-рано утре, но аз мога да пристигна още тази вечер, ако искаш...

— Изчакай ги и тримата елате заедно утре. Ти обаче, междувременно, би могла да свършиш нещо за мен. Всъщност, две неща.

— Казвай.

— Потърси някакво жилище, което да наемем тук, в Мемфис. Искан да имаме възможност да уреждаме наемните отношения месец за месец. Може да се наложи да остана тук седмица или две... Ако пък решат да ми припишат убийството...

— Ще се погрижа. Какво още?

— Намери ми номера на домашния телефон на Грифин Пауъл.

— Накарай ме да преместя планината Смоуки в Хавай.

Куин се изсмя.

— Зная, че ще ти трябва някакво чудо, но пък ти винаги си знаела как да направиш невъзможното.

— С подобни ласкателства ще стигнеш далеч — увери го тя. — Пък и кой знае, ако извърша поредното малко чудо, току-виж съм получила повишение на заплатата.

— Ти и без друго вече получаваш прекалено висока заплата.

— Де да беше така. — Тя замълча за секунда-две. — Куин?

— Да, скъпа?

— Зная, че не си убил Лулу Вандерли.

— Ти си една на милион, дечко.

— Не го забравяй.

— Няма — увери я той. — Пък и ти няма да пропуснеш да ми го напомниш.

— Дяволски си прав, няма.

— Намери ми номера на Пауъл колкото е възможно по-скоро — рече Куин. — Той е най-добрия адвокат, който може да се купи с пари, а...

— А ти винаги купуваш най-доброто.

— Познаваш ме прекалено добре — изсумтя Куин. — Искам мой собствен частен детектив да помогне на полицията в Мемфис да открие убиеца на Луси. Ако не постигнат някакъв напредък в най-кратко време, може и да се откажат да търсят повече и да се съсредоточат изцяло върху мен.

5.

Чуваше стъпките ѝ, които се приближаваха все повече и повече. Всеки момент щеше да отвори вратата на стаята му и да влезе, както правеше винаги, когато беше недоволна от него. Той толкова се стараше да бъде добър, да я направи щастлива, но изглежда, че не можеше да направи нищо както трябва. Всичко, което казваше и правеше, беше погрешно. Дори и външният му вид я дразнеше.

— Прекалено си красив — все му повтаряше тя откакто се помнеше. — Ще разбиеш твърде много сърца, ако не ти попреча.

— Няма. Обещавам, че няма да го направя.

— Винаги си бил лъжец. Ако аз не те накажа за греховете ти, Господ ще го стори. Ще гориш в ада, ако не успея да прогоня дявола, вселил се в душата ти.

Седеше разтреперан на пода в средата на спалнята си и се взираше в бравата на вратата, която леко помръдна. Един път бе заключил вратата, но тя, обезумяла от гняв, отстрани пантите и свали вратата от касата. След това го наказва жестоко. Онзи път счупи ръката му. А когато той избяга и се скри в гардероба, тя го би с камшик толкова свирепо, че белезите все още личаха по задника му.

Вратата се отвори. Сърцето му биеше като обезумяло. Ударите му отекваха толкова силно в ушите му, че той не можеше да чуе гласа ѝ. Не можеше да разбере какво му казва, надвесила се над него с безмилостен израз на лицето си. Знаеше обаче, че тя крещи, вбесена от онова, което бе сторил.

Осмели се да вдигне поглед към нея и прикова очи не върху лицето ѝ, а върху пръста, насочен обвинително към него. Всеки път, когато му се караше, тя размахваше показалец, за да подсили думите си. Господи, как мразеше този обвинително сочещ го пръст.

Най-неочаквано тя спря да крещи. Той сдържа дъха си, защото знаеше какво ще последва. Тя вдигна ръка и го зашлеви през лицето. Удари го толкова силно, че той политна назад. Остана да лежи безпомощно на пода, а тя продължи да го ругае. Свил се на кълбо в

опит да се защити поне малко, той продължи да лежи в очакване на следващия удар. Не се наложи да чака дълго. Тя свали дебелия кожен колан от кръста си, сгъна го на две и изплющя с него във въздуха. Той изплака от страх.

Мразеше този колан, този инструмент за мъчения. Тя го носеше с всеки чифт дънки. Кафяв кожен колан с голяма катарама от месинг.

Тя продължи да говори, но той вече не различаваше думите. Чувахе само гневния ѝ глас. Знаеше обаче, че тя му казва какво да направи. С разтреперани ръце свали долнището на пижамата си и я изрита с отмалелите си крака. Осмели се отново да я погледне. Тя му се усмихна.

„О, Господи, помогни ми! Не ѝ позволявай да ме бие отново.“

Тя му даде знак да се обърне по корем и той се подчини. Испита ужасна болка, когато коланът се впи в задните му части. Първите няколко удара винаги бяха най-страшни. Но след като изтърпеше десетина разкъсващи плътта удари, болката ставаше толкова силна, че той започваше да я възприема като част от себе си.

Очите му се напълниха със сълзи.

Плачът и молбите нямаше да му помогнат. Вече бе опитвал. Неведнъж.

„Обичам те, мамо! Искам да ти се подчинявам. Ще положа големи усилия. Обещавам да бъда добър.“

Тя продължи да го бие. Удари го толкова много пъти, че той престана да брои. Болката го изгаряше, а кръвта струеше от раните по голия му задник.

— Мой дълг е да те накажа, за да те спася от теб самия и от порочните ти навици.

Сълзите потекоха по бузите му.

— Знаеш, че го правя за твое добро, нали? — Когато не успяваше да отговори, тя се навеждаше над него, сграбчваше го с две ръце и го разтърсваше. — Ти беше много лошо момче, Куин.

Викът, надигнал се дълбоко в душата му, сякаш го разкъса на парчета.

Рязко отвори очи и седна в леглото. Това не беше наистина. Вече не. Беше само кошмар. Беше заспал, и както се случваше често, подсъзнанието му отново го бе принудило да изживее онези

ужасяващи дни от детството му. С разтуптяно сърце и окъпано в пот тяло той пое дълбоко въздух. И така няколко пъти.

Този кошмар, или някой друг, който много приличаше на него, го измъчваше безжалостно от години. Каквото и да правеше, не можеше да избяга от него. Независимо колко мили и години ги разделяха, тя никога нямаше да го освободи напълно от присъствието си. Щеше да остане част от него до деня на смъртта му.

Но тя вече не може да те нарани, каза си той. Никога повече няма да те нарани.

Грифин Пауъл не ходеше в кантората си през уикендите, и освен ако не беше лично ангажиран с някое дело, не правеше нищо, свързано с професионалните му ангажименти през съботите и неделите. В края на краищата, един мъж трябваше сам да си освободи време и за социален живот. Беше прекарал по-голямата част от следобеда в гимнастическия салон, който бе оборудван в сутерена на дома му в Ноксвил. Да се поддържа в добра физическа форма бе един от основните му приоритети. След като обърса потта от лицето си, той праметна малката бяла кърпа около врата си и се запъти към душа. Преди обаче да успее да стигне до банята, разположена в съседство със салона, видя Сандърс, който се появи в подножието на стълбището.

Сандърс беше асистент на Грифин от няколко години — намираше се неотлъчно до него от деня, в който го придружи на преживяното от Грифин пътуване до ада и обратно. Свързваше ги приятелство, което можеше да бъде разбрано единствено от хора, преживели изпитание и останали живи благодарение на подкрепата на човека до тях.

— Извинете, че ви безпокоя, сър, но приех две обаждания на личния ви телефонен номер.

Грифин вдигна въпросително вежди.

— Едното беше от Куин Кортес. Искане от вас да разследвате случай на убийство. Както изглежда снощи е намерил мъртвото тяло на любовницата си и точно в този момент като че ли е главният заподозрян в очите на полицейското управление в Мемфис.

— Куин Кортес значи? Онзи Куин Кортес. — По устните на Грифин заигра весела усмивка. Очевидно се забавляваше. — Ще му

позвъня, след като се изкъпя.

— Имаше и друго обаждање.

— От човек, по-интересен дори и от Куин Кортес?

— Този човек прави обаждањето на Куин Кортес още по-интересно.

— И кой е този човек?

— Анабел Вандерли.

— Анабел? Защо не я свърза с мен незабавно?

Грифин си припомни първата си и единствена среща с въпросната дама. А тя наистина беше дама — до мозъка на костите си. Родена и отгледана като една от кралските особи в щата Мисисипи, потомка на две богати и влиятелни фамилии — Вандерли и Остин. Запозна ги техен общ познат на едно благотворително събитие в Чатанууга преди три години. Грифин мигновено прояви силен интерес. Направи няколко изискани и деликатни опити за ухажване, но тя ги пренебрегна напълно. Не беше свикнал да го отблъскват и затова, от чисто любопитство, попита техния общ познат за повече подробности относно личния живот на Анабел. Престана с въпросите обаче, веднага щом научи, че Анабел има годеник инвалид, на когото е напълно отдадена. Не беше в негов стил да навлиза в територии, завладени от друг мъж.

— Не знаех, че познавате дамата — безизразно отвърна Сандърс.

— Запознахме се преди няколко години.

— И тя ви направи добро впечатление?

Грифин кимна.

— Какво искаше Анабел?

— Тя също иска да ви наеме, за да разследвате случай на убийство. Както изглежда нейна братовчедка е била убита снощи в Мемфис и...

— По дяволите! Братовчедката на Анабел и любовницата на Куин Кортес... Става дума за една и съща жена, нали?

Сандърс кимна с лъскавата си, напълно плешива глава. Проницателните му кафяви очи внимателно изучаваха Грифин.

— Как възнамерявате да постъпите? Ще трябва да откажете на един от двамата. Ако това ви е от някаква помощ, държа да подчертая, че господин Кортес позвъни първи.

— Не е.

— Познавате се с госпожа Вандерли, така че...

— Обади се от мое име и на двамата. И, естествено, не споменавай нищо за обаждането на другия. Запази ми апартамент в „Пийбоди“. Ако успееш да го уредиш още днес, довечера ще отлетя за Мемфис и ще се срещна веднага с госпожа Вандерли и господин Кортес. Да кажем около осем часа.

— Възнамерявате да разговаряте и с двамата едновременно.

— Така ще спестя време.

— Да, сър.

Когато Сандърс се обърна и тръгна нагоре по стълбите, Грифин извика след него:

— Виж каква информация би могъл да изровиш за тях до довечера.

Сандърс не отговори по никакъв начин, но Грифин знаеше, че го е чул. Бяха работили заедно в продължение на толкова много години, че буквално изпитваха нещо като физическа връзка помежду си. Когато един мъж е спасил живота на друг, това ги свързва така, както нищо друго в този живот не би могло.

„Вандерли инкорпорейтид“ поддържаше служебен апартамент в Мемфис, тъй като голяма част от бизнеса им се вършеше в този град. Тъй като оглавяваше многобройните благотворителни организации на семейство Вандерли, Анабел идваше в Мемфис по няколко пъти в годината. За последно бе посетила града преди по-малко от три месеца. По онова време двете с Лулу не се бяха виждали повече от година и не бяха разговаряли по телефона от почти шест месеца. Лулу се съгласи да вечерят заедно онази вечер, но се наложи Анабел да бъде особено настоятелна. И, както обикновено, вечерята премина в спорове. И, както винаги преди това, предмет на споровете бяха все същите неща — пари, чичо Луис и Уайд.

Анабел рязко отвори пътната чанта, която бе поставила върху поставката за багаж в долния край на леглото. Нямаше представа колко дълго ще остане в Мемфис. Не знаеше колко дни, а може би дори седмици, ще бъдат нужни на полицаите, за да разкрият убиеца на Лулу и официално да го обвинят в убийството ѝ. Ако ѝ потрябват още дрехи, щеше да помоли да ѝ изпратят от къщи. Или пък ще си ги купи от най-

близкия магазин. Всеки път, когато отсядаше в някой от служебните апартаменти, поддържани от „Вандерли инкорпорейтид“ в различни градове на страната, Анабел следваше една и съща процедура — най-напред разопаковаше багажа си и слагаше всяко нещо на мястото му. Подредеността беше просто част от същността ѝ. Ненавиждаше хаоса и безпорядъка.

Занесе тоалетните си принадлежности в банята и се зае да ги подрежда прилежно. Неволно зърна лицето си в огледалото. За момент остана загледана в отражението си. Като деца двете с Лулу бяха доста близки, независимо от факта, че Лулу беше със седем години по-малка от нея. Членовете на семейството и техните приятели смятаха, че Анабел постъпва много мило като се отнася към малката си братовчедка като по-голяма сестра. Двете момичета си приличаха — синеоки блондинки с типичните за рода Вандерли черти — и хората постоянно изтъкваха този факт. Това обаче беше преди Лулу да навлезе в пубертета и да се превърне в слаба като модел, дългокрака красавица с пищна гръд. Беше като по-младо копие на майка си — третата съпруга на чичо Луис, която беше с цели двадесет и пет години по-млада от него.

Анабел отмести поглед от огледалото и се върна в спалнята. През изминалите петнадесет години почти всички сякаш забравиха за приликата между двете братовчедки. Хората смятаха Лулу за красавицата на семейството: що се отнася до Анабел, всички я възприемаха като мозъка на компанията. Не че завиждаше на братовчедка си — тъкмо обратното — но понякога се питаше как ли би протекъл животът ѝ, ако не носеше постоянно на раменете си бремето на семейните отговорности. Лулу беше лекомислена и безотговорна, но Анабел прекрасно знаеше, че животът на братовчедка ѝ далеч не беше съвършен.

Телефонът върху нощното шкафче иззвъня, когато вече затваряше ципа на пътната си чанта. Тя заобиколи леглото и вдигна слушалката.

— Ало?

— Госпожа Вандерли?

— Да. — Не разпозна гласа на мъжа, с когото разговаряше.

— Обажда се Сандърс, асистентът на господин Пауъл. Звъня ви от негово име.

— Да, господин Сандърс...

— Просто Сандърс, мадам.

— И какво е съобщението, което трябва да ми предадете от господин Пауъл?

— Той ще пристигне в Мемфис тази вечер и би искал да се срещне с вас в осем часа в „Пийбоди“. Да му предам ли да ви очаква?

— Да, разбира се. И, моля ви, предайте на господин Пауъл, че му благодаря.

— За какво, мадам?

Леко смутена от въпроса на мъжа, Анабел отвърна:

— Ами... хмм... ами, предполагам, че щом идва в Мемфис, той вероятно смята да работи за мен.

— Вероятно, но не бих могъл да твърдя със сигурност.

— О, разбирам.

— Приятен ден, госпожо Вандерли.

Свободният сигнал отекна в ухото ѝ. Тя върна слушалката на мястото ѝ. Странен човек, помисли си тя. Такива странни забележки правеше. Сигурна беше, че Грифин Пауъл възнамерява да приеме да участва в разследването от нейно име. Защо му е иначе да пътува до Мемфис?

Спомни си, че се бе запознала с господин Пауъл преди няколко години на едно благотворително събитие в Чатанууга. Беше сигурна, че едва ли има човек, който да е в състояние да забрави срещата с мъж като него. Подобно на Куин Кортес и той притежаваше невероятен магнетизъм, но беше далеч по-изискан и харизматичен. Ако не беше сгодена и напълно отдадена на годеника си по времето, когато срещна господин Пауъл, тя може би щеше да се поддаде на ухажванията му. Само че тогава Крис все още беше центърът на цялата ѝ вселена.

Изведнъж в съзнанието ѝ изплуваха образите на трима различни мъже. Крис, първата ѝ любов, който щеше завинаги да остане част от нея. Обичаше да си спомня времето преди злополуката, когато бяха млади и влюбени и с нетърпение очакваха да прекарат живота си заедно. Напоследък обаче все по-често я преследваха спомени от последните няколко години от живота на Крис. Представяше си го напълно безпомощен. Обзет от меланхолия. Умоляващ я да си изгради нов живот без него, но в същото време отказващ да се отдели от нея. А ето че сега образът на Крис започна да се преплита с образите на други

двама мъже, които едва познаваше. Мъже, които — всеки по свой собствен начин — бяха успели да й направят силно впечатление. Едрият и рус Грифин Пауъл. Резервиран, потаен мъж, който я караше да си припомня старата поговорка, че мътните води са най-дълбоки. И Куин Кортес. Тъмнокос и опасен.

Анабел потрепери. Куин Кортес ли беше убил Лулу? Нима мъжът, притекъл ѝ се на помощ тази сутрин, снощи бе отнел живота на нейната братовчедка?

Ако полицаите разполагаха с някакво доказателство, че именно той бе убил Лулу, те със сигурност щяха да го арестуват. Нали така? Разбира се, че щяха да го направят. Той беше любовник на Лулу, мъжът, открил мъртвото ѝ тяло и поради тази причина, напълно естествено, оглавяваше списъка с евентуалните заподозрени.

„Престани да мислиш за Куин Кортес. Ако е невинен, то тогава той не би трябвало да те интересува изобщо. Единствената ти задача в момента е да направиш необходимото, за да бъде заловен и наказан убиецът на Лулу.“

Чичо Луис разчиташе на нея. Вярваше, че тя ще направи онова, което той — поради влошеното си здраве и емоционална болка — не можеше. Желанието да издържи до края на това разследване можеше да се окаже единствената причина, поради която чичо ѝ би продължил да живее. В края на краищата, той неведнъж бе заявявал, че живее единствено заради Лулу. Не заради Уайд. Никога не говореше за Уайд. Никой баща не би се гордял със син като Уайд. Безгръбначна и алчна пиявица. Самият чичо Луис го бе охарактеризирал по този начин.

Телефонът отново иззвъня. Анабел въздъхна. Кой ли беше? „Моля те, Господи, нека не ми звънят от къщи заради чичо Луис.“

Ръката ѝ леко потрепери, когато вдигна слушалката.

— Ало?

— Анабел, скъпо момиче, обажда се леля ти Пърдита. Току-що разговарях с Хайръм и той ми каза какво се е случило и къде мога да те намеря.

— О, лельо Пърдита, съжалявам, че не ти се обадох, но...

— Не е нужно да се извиняваш. Всичко разбирам. Онова, което искам да зная, е дали искаш да дойда в Мемфис тази вечер. Ако имаш нужда от мен, ще зарежа проклетата сватба и ще хвана първия полет.

— Сватба?

— Синтия, дъщерята на Джойс и Уит Морис, се жени. Забравила си напълно, нали, скъпа? Няма нищо. И без друго събитието се очертава като доста скучно. Но тъй като навремето бях сгодена за брата на Уит, това на практика ме превръща в леля на Синтия и...

— Не, моля те, не пропускай сватбата.

— Ще дойда при теб не по-късно от утре вечер. Веднага ще си направя резервация за първия полет от Луисвил до Мемфис. Надявам се да бъде сутринта.

— Всъщност, изобщо не се налага да идваш. Аз съм добре. Справям се чудесно.

— Наистина ли, скъпа? Сигурна ли си?

Леля й Пърдита я познаваше по-добре от всеки друг. Може би защото Анабел бе споделяла тайните си с най-малката сестра на майка си, беше й казвала неща, които не бе доверявала на никого друго. Леля Пърдита беше единственият човек на света, който знаеше, че бе изневерила на Крис и по време на годежа им, продължил осем години и половина, бе преживяла две краткотрайни любовни авантюри.

— Точно в този момент съм като робот, лельо Пърдита — призна Анабел. — Просто правя онова, което трябва да се направи. Надявам се полицаите скоро да заловят убиеца на Лулу, за да мога да се прибера у дома. Поне до започването на процеса.

— Имат ли вече някаква представа кой я е убил и защо?

— Не съвсем.

— Значи няма заподозрени.

— Няма. — Като се изключи Куин Кортес, но, по някаква неразбираема причина, Анабел не искаше да мисли за него като за заподозрян.

— Ако си сигурна, че наистина си добре...

— Сигурна съм.

— В такъв случай ще ти се обадя утре сутринта. И ако решиш, че имаш нужда от мен, ще пристигна веднага. Зная колко самотна се чувстваш.

Анабел се сбогува с леля си, затвори телефона и тръгна към кухнята, която бе напълно заредена с продукти. Не беше хапвала нищо след чашата кафе и сандвича със сирене, който изяде, преди да тръгне от къщи рано сутринта. Отвори хладилника и усети, че стомахът ѝ се свива от глад.

Взе си една ябълка и бутилка „Перие“. Тази вечер сигурно щеше да си поръча вечеря в стаята, или пък щеше да си направи резервация за шест часа за близкия ресторант. В осем часа имаше среща с Грифин Пауъл в „Пийбоди“ и не искаше да закъснява. Подозираше, че той цени точността. Също като нея.

Настани се на канапето във всекидневната, включи телевизора на историческия канал, отвори бутилката с минерална вода и отпи.

„Зная колко самотна се чувстваш.“ Думите на леля й непрекъснато отекваха в главата й.

Докато предъвкваше ябълката, Анабел се опитваше да убеди сама себе си, че леля й Пърдита греши. Не беше сама. Нито пък самотна. Имаше прислуга, която живееше в дома й, който бе наследила от родителите си. Имаше секретарка, личен асистент и дузина приятели. Календарът със социалните й ангажменти беше препълнен. А ако й се приискаше да излезе на среща, винаги можеше да избира измежду цяла тумба подходящи млади ергени.

Водеше уединен живот по собствено желание. Наслаждаваше се на свободата, която имаше. И не искаше да се омъжи с едничката цел да има съпруг. Не беше готова да се примири с някаква неудовлетворителна връзка — ако не можеше да се влюби в някого и да го заобича така, както бе обичала Крис, то по-добре да си живее сама.

В мига, в който влезе в къщата, Кендъл Уелс долови аромата на вкусна храна. Усмихна се на себе си, захвърли сакото и служебното си куфарче и разкопча горните две копчета на копринената си блуза. Куин Кортес беше в кухнята й. Което означаваше, че готви. Припомнила си кратката им връзка, тя въздъхна със съжаление — той беше не само изключително талантлив в леглото мъж, но и ненадминат майстор в кухнята. Ако не беше решил, че в адвокатската професия има повече пари, Куин сигурно би станал известен главен готвач.

Кендъл поспря и рязко си пое дъх, приковала поглед върху Куин. Препасал около кръста си голяма бяла престилка — една от нейните — той стоеше до печката, бъркаше с една ръка някакъв сос, който къкреше в тиган от неръждаема стомана, и отпиваше от чашата с червено вино, която държеше в другата си ръка. Какъв мъж! Екзотично

привлекателен с бронзовата си кожа, къдрава черна коса и очи, толкова тъмни и бездънни, че когато се вгледаше в тях, човек оставаше с впечатлението, че е засмукан от огромна и чувствена черна дупка. Всяка жена, позволила си да се гмурне в техните дълбини, бе загубена навеки.

— Добре дошла у дома. — Дари я с усмивка, която караше повечето жени да подмокрят гащичките си от вълнение. Господи, този мъж беше смъртоносен... Дори и в малки дози.

Задраскай тази мисъл, рече си тя. Куин беше заподозрян в убийство и на нея никак не ѝ се искаше точно в този момент да свързва думата смъртоносен с него. Дори и в мислите си.

„Мисли за нещо друго — например за това как би искала да го завлечеш в спалнята си и да не го пуснеш да излезе оттам през целия уикенд. И, за бога, нито за миг не допускай вероятността, че той би могъл да бъде убиец. Познаваш Куин достатъчно добре, за да знаеш, че това е невъзможно.“

Или поне си мислеше, че го познава.

— Тук нещо мирише наистина приятно — отбеляза тя.

— Нищо специално всъщност. Намерих някои продукти във фризера и в килера. Приготвил съм задушени свински пържоли, аспержи с холандски сос, печени картофи и салата от круши. Как ти се струва?

— И си намерил всичките продукти за това угощение в моята кухня?

Той кимна утвърдително.

— Свали обувките си и се настани удобно, а аз ще ти сипя чаша вино. Изглеждаш уморена. Кой ти отвори толкова много работа в събота?

Кендъл събу обувките си, настани се на канапето във всекидневната, изчака Куин да ѝ донесе обещаната чаша вино и едва тогава заговори.

— Седни за малко при мен. — Тя потупа с ръка мястото до себе си.

Куин, който междувременно бе напълнил отново и собствената си чаша, седна до нея.

— Фактът, че се е наложило да работиш толкова много в събота е свързан по някакъв начин с мен, нали?

— Имам лошо предчувствие за този случай — рече му тя. — Сержант Джордж е амбициозен млад полицаи. Ако успее да ти лепне убийството и да те арестува и то така, че окръжният прокурор да спечели в съда, това би означавало огромен напредък както за неговата кариера, така и за тази на окръжния прокурор. Медиите ще пощуреят, ако най-известният в страната криминален адвокат бъде арестуван по обвинение в убийството на Лулу Вандерли.

Куин отпи няколко глътки вино, остави чашата си върху специалната подложка, поставена на ниската масичка за кафе, протегна голямата си ръка и я сложи на врата на Кендъл. Погали я нежно и тя въздъхна от удоволствие. Докосването му беше като магия — еротична магия.

— Ако се случи най-лошото и аз наистина бъда арестуван, ти ще се прочуеш като човека, спечелил ми оправдателна присъда.

— Толкова ли е силна вярата ти в мен?

Той взе кристалната чаша от ръката ѝ и я поднесе към устните ѝ. Тя отпи глътка, без да откъсва поглед от неговия. Черните му очи ѝ действаха хипнотизиращо. Дявол да го вземе, мислеше си, че е преодоляла увлечението си по него и се е излекувала от романтичните чувства. Очевидно се е лъгала. Точно в този момент желаше Куин, както и преди. Може би дори по-силно.

— Вярвам ти безрезервно, скъпа. — Остави чашата ѝ върху друга подложка — непосредствено до неговата. — Освен това съм невинен. *Не съм убил Лулу.*

— Вярвам ти — увери го тя. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Той плъзна пръсти нагоре по врата ѝ и ги зарови в косата ѝ. Когато я привлече към себе си, тя се задъха от желание. Прекрасно знаеше, че ако Куин я целуне, с нея е свършено.

— Кендъл, не искам да си мислиш, че се опитвам да се възползвам от теб... — Изчака малко. Не я целуна, а продължи да се взира изпитателно в очите ѝ. — Ще излъжа, ако ти кажа, че не те желая, но... — въздъхна дълбоко — и двамата знаем, че е глупаво да смесваме работата с удоволствията.

Кендъл го отблъсна и рязко се изправи. Задъхана от обхваналото я безсилие, тя тихичко изруга.

— Дяволите да те вземат, Куин!

— Скъпа, съжалявам ако...

— Мислех си, че мога да се справя с това — да ти бъда адвокат, да ти позволя да се настаниш в дома ми. Оказва се обаче, че не съм толкова безразлична към теб, колкото си мислех. Както изглежда не е толкова лесно човек да се излекува от заболяването Куин Кортес.

Куин се изправи, но не направи опит да я докосне.

— Реших да си наема жилище. За всеки случай. Току-виж се наложило да остана в Мемфис по-дълго. Моите хора пристигат утре и се махам от главата ти. А след като тази история приключи...

Засмя се и убийствената му усмивка я довърши. „Убийствена усмивка? Смъртоносен? Престани да използваш подобна терминология, когато мислиш за Куин.“ Какво ѝ ставаше тази вечер? Винаги бе знаела, че Куин притежава смъртоносно сексуално излъчване и убийствена усмивка. Тези две думички не я бяха притеснявали никога преди. Но това беше преди да научи, че Куин е заподозрян в убийство. Преди да ѝ хрумне мисълта, че той може би *наистина* бе убил Лулу Вандерли.

— Кендъл, скъпа, добре ли си?

— А? — Нима бе допуснала съмненията да се изпишат на лицето ѝ и да го притеснят? Господи, надяваше се, че не е така.

— Не исках да...

— Не! — Тя тръсна глава, за да прогони идиотските мисли от съзнанието си. — Не, вината не е твоя. Вероятно аз съм тази, която изпраща смесени сигнали. Затова хайде да забравим за цялата тази глупост и да се върнем към предишните си отношения. Ние сме приятели и нищо повече. За момента. Но все още не сме се отказали напълно един от друг. Не още.

— Съгласен — отвърна Куин и кимна по посока на кухнята. — Вечерята е готова и ще бъде жалко да я изхвърлим. Предлагам да хапнем, а след това да отидем да се срещнем с Грифин Пауъл в „Пийбоди“. Имам уговорена среща с него в осем часа.

— Грифин Пауъл? Смяташ да наемеш Грифин Пауъл?

Куин тръгна към кухнята.

— Напълни чашите с вино докато аз сервирам вечерята. Ако ти не възразяваш, аз нямам нищо против да хапнем в кухнята.

— Свързал си се с Грифин Пауъл и възнамеряваш да го наемеш? Защо? За да разследва убийството на Лулу Вандерли? — Кендъл го последва в кухнята.

— Не възнамерявам да поемам никакви рискове, в случай че полицията не успее да си свърши работата както трябва. И двамата знаем, че те спокойно могат да съсредоточат всичките си усилия върху търсенето на улики срещу мен. Искам да разполагам с частен детектив, на когото плащам лично. Човек, чиято цел е да открие истинския убиец и да докаже моята невинност.

— По дяволите, Куин, аз съм твоят адвокат. Не би трябвало да предприемаш каквото и да било, без да се консултираш с мен преди това.

— Точно затова искам да ме придружиш на срещата с Пауъл тази вечер. А това означава, че се консултирам с теб, нали?

— Ами ако не съм съгласна с теб?

— Относно Пауъл?

— Относно каквото и да било?

— Скъпа, ти си много добър адвокат. И аз ти имам доверие. Но и двамата сме наясно, че аз съм най-добрият криминален адвокат в тази страна. И макар да вярвам в преценките ти, все пак предпочитам да разчитам на моите собствени.

— В такъв случай може би е по-разумно да се защитаваши сам, ако се стигне до процес.

Куин я прониза с поглед и сякаш я прикова на мястото ѝ. Тя съдържа дъха си, когато той пристъпи към нея, сграбчи я за раменете и я стисна силно.

— Не прави това! Ядосана си ми, защото, добре, защото си възбудена и неудовлетворена... защото ме желаеш, защото и двамата изпитваме желание, но се разбрахме, че няма да е особено разумно да си легнем заедно.

Тя го изгледа вбесено.

— Имам нужда от теб, Кендъл. Двамата заедно сме непобедим екип.

Стиснала зъби тя изсумтя, осъзнала, че той има право.

— Добре, няма да споря с теб, защото в това разследване може да се окаже, че животът ти е заложен на карта. Освен това, и сама трябваше да се сетя, че тази игра ще се играе по твоите правила.

Той се усмихна.

— Аз не играя по ничии други.

6.

Грифин Пауъл отвори вратата на хотелския апартамент и посрещна Анабел с учтива полуусмивка. Устните му едва забележимо потрепнаха нагоре, но не достатъчно, за да се разтегнат в истинска усмивка. Изглеждаше точно такъв, какъвто си го спомняше от първата им и единствена среща и Анабел отново почувства непреодолимия му магнетизъм. Едър, широкоплещест мъж с платинено руса коса и тъмносини очи, които в един момент изглеждаха безжизнени и безизразни, а в следващия започваха да гледат умно и проникателно.

— Моля, заповядайте, госпожо Вандерли.

— Благодаря ви. — Пауъл отстъпи встрани, за да й направи път и тя влезе в апартамента. Когато стигна във всекидневната, се обърна и го погледна. — Не зная как да ви благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен. Надявам се, че ще успея да ви убедя да се заемете с този случай.

— Заповядайте, седнете — покани я той и посочи канапето с ръка. — Желаете ли нещо за пиене?

Анабел се настани на канапето, сплете пръсти, положи ръце в скута си и сдържано кръстоса глезените на краката си. Още съвсем малка, седнала до коляното на баба си Остин, бе научила как трябва да седи една истинска дама.

— Не, не желая нищо за пиене, но ви благодаря за предложението.

Грифин седна срещу нея на фотьойл, тапициран със златист брокат. Отпусна ръце между коленете си, наведе се напред и я погледна право в очите.

— Много съжалявам за вашата братовчедка. Смъртта на толкова млад човек е истинска трагедия, която се превръща в още по-голямо мъчение, когато става дума за убийство.

Анабел отвърна с кратко кимане в знак на съгласие.

— Така е, имате право. Лулу щеше да навърши двадесет и осем години след няколко месеца. Все още ми е трудно да повярвам, че вече

я няма. А чичо Луис — бащата на Лулу — приема смъртта ѝ много тежко. Той е възрастен човек с много разклатено здраве. Убедена съм, че единственото нещо, което ще поддържа живота му сега, е желанието да открие човека, убил дъщеря му.

— И тук се намесвам аз?

— Да. Искам да ви наема, за да разследвате убийството на Лулу.

— Това не е ли работа на полицейското управление в Мемфис?

— Да. Определено. Но аз искам да съм сигурна, че няма да остане необърнат камък и улика неоткрита. В полицията все още не разполагат с истински заподозрени, а от убийството изминаха почти двадесет и четири часа. Нали се твърди, че първите двадесет и четири часа са решаващи при разследването на престъпление...

— Така ли се твърди? — Грифин въпросително вдигна вежди.

Анабел, която не беше съвсем сигурна какво точно означава тази забележка, предпочете да я пренебрегне.

— Не мога да си представя дори защо някой би поискал да нарани Лулу. Тя беше изключително добър човек. Всички, които я познаваха, я харесваха. Беше широко скроена личност и...

— Вие харесвахте ли я?

— Моля?

— Харесвахте ли братовчедката си Лулу?

Анабел понечи да отговори автоматично „да“, но се спря и обмисли отговора си.

— Обичах Лулу, защото беше моя братовчедка. Освен това бяхме много близки като деца. И я харесвах. Понякога поне. Но тя беше също така себична и безотговорна и аз определено не одобрявах начина ѝ на живот. Това задоволява ли ви като отговор на въпроса ви?

Той кимна.

— Сигурно си давате сметка, че медиите вече имат свои версии относно смъртта на Лулу — рече Грифин. — Болшинството от тях като че ли вярват, че е възможно убиецът да е последният ѝ любовник. Вие какво мислите по въпроса?

— Опитвам се да не обръщам внимание на медиите, но съм наясно, че това е любимата версия не само на пресата, но и на полицията.

— Вие знаете кой е последният любовник на братовчедка ви, нали? Човекът, открил мъртвото ѝ тяло.

— Да... аз... ами... запознах се с господин Кортес тази сутрин. В полицейското управление.

— Така ли? И какво мислите? Възможно ли е да е убил вашата братовчедка?

Анабел не знаеше как да отговори на тези неочаквани въпроси. Как би могла да каже на Грифин Пауъл, че не иска да повярва, че Куин Кортес е способен да извърши убийство, защото този мъж бе засегнал някаква струна дълбоко в душата ѝ? Как да му обясни, че бе изпитала силно желание към последния любовник на Лулу? Самата мисъл за начина, по който бе реагирала на жестовите на господин Кортес, я накара да се почувства евтина и разпусната. Подобно държание бе толкова нетипично за нея.

— Не познавам господин Кортес добре, за да имам мнение по въпроса — заяви тя.

— Хмм...

— Ако се съгласите да поемете този случай, аз, естествено, бих искала да разследвате господин Кортес, макар да съм сигурна, че полицаите ще разгледат под микроскоп всяко негово действие.

— Да, сигурно ще го направят. Не само защото е бил неин любовник, а и защото е открил тялото. Те ще се постараят да изключат всяка възможност за неговото участие в престъплението, преди да продължат по-нататък с разследването. И това е причината, поради която той... — Някой почука на вратата и прекъсна Грифин по средата на изречението. — Извинете ме. — Той се изправи и се приближи до вратата.

Анабел се извърна и го проследи с поглед. Видя го да отваря вратата. Сърцето ѝ сякаш спря за миг, когато мигновено разпозна двойката, появила се в апартамента. Кендъл Уелс, последвана от Куин Кортес.

Какво правят те тук?

— Моля заповядайте. Запознайте се с другата ми гостенка — покани ги Грифин.

Кендъл Уелс спря в мига, в който видя Анабел. Куин Кортес също спря, погледна към Анабел, а след това обърна към Грифин гневния си поглед.

— Виждам, че имате и друг гост — рече. — Да не би да съм объркал времето на срещата? По-късно ли трябваше да дойдем?

— Не, идвате тъкмо навреме — отвърна Грифин. — Госпожа Вандерли подрани с няколко минути.

— Какво прави тя тук? — попита Кендъл.

Анабел срещна погледа на Куин. Почувства странно свиване под лъжичката. Погледът му не беше приятелски; в очите му се четеше по-скоро враждебност, но тя просто не можеше да отмести поглед встрани.

— Както изглежда госпожа Вандерли, също като господин Кортес, иска да предприеме частно разследване — обясни Грифин. — Представете си изненадата ми, когато осъзнах, че и двамата ми евентуални клиенти имат нужда от услугите ми за разследването на едно и също убийство.

— Разбирам — рече Кендъл. — Затова решихте да се срещнете с госпожа Вандерли и с господин Кортес едновременно, за да видите кой от двамата е готов да плати повече за услугите ви.

— Хммм... — Възклицанието на Грифин представляваше нещо средно между развеселена усмивка и едва прикрито раздражение.

— Струва ми се, че току-що обиди господин Грифин — заяви Куин и се обърна към Кендъл. — Може би трябва да се извиниш.

— Ако се окаже, че греша, ще го направя. — Кендъл дари Куин с унищожителен поглед, а след това отново съсредоточи целия си гняв върху Грифин. — Е, греша ли?

— Грешите — отвърна Грифин. На лицето му бе застинала маска на студено безразличие. — Насрочих тази среща, за да разбера дали госпожа Вандерли и господин Кортес биха се съгласили да работят заедно, опитвайки се да открият убиеца на Лулу Вандерли.

— Какво? — Кендъл погледна Куин, след това Анабел и отново се обърна към Грифин. — Предлагате да ви наемат заедно и да обединят усилията си, за да бъде разкрит убиеца на Лулу. Така ли?

— Не, аз... аз не мисля, че ще се получи — намеси се Анабел. Последното нещо, което искаше, бе да прекарва повече време с Куин Кортес.

— Защо да не се получи? — попита Кендъл. — Мисля, че идеята е брилянтна.

— Но само при условие, че госпожа Вандерли вярва в моята невинност — рече Куин и тръгна към канапето. Спря едва на метър от

Анабел и я погледна право в очите. — А вие не сте сигурна, нали? Смятате, че е възможно аз да съм убиецът на вашата братовчедка.

Аарон отмести голото момиче и го положи върху леглото така, че то трябваше да се подпре на разтворените си длани, за да не падне на земята. Момичето се задъхваше и трепереше от страст. Аарон погали с ръка гладкия ѝ задник, след което вдигна пениса си и проникна в нея. По дяволите, усещането беше невероятно! Хвана я за бедрата и започна да я движи напред-назад, увеличавайки бързо скоростта и силата. Голите им тела се удряха едно в друго, а триенето и изобилните сокове, бликнали от утробата ѝ, пораждаха допълнителни шумове. Независимо че тази вечер го правеха за трети път, Аарон почувства, че ще свърши всеки момент. Но пък той беше само на двадесет и шест години и за пръв път от седмици насам беше с жена. Беше натрупал доста напрежение в себе си и щеше да му е необходимо повече време, за да изпусне парата.

Колкото по-страстни ставаха стоновете и виковете ѝ, толкова по-силно се възбуждаше той и приближаваше към кулминацията. Пъхна ръка под нея и потърси с пръсти клитора ѝ. Само след няколко минути от устните ѝ се изтръгна гърлен стон, тя изкрещя с пълно гърло и се сгърчи, разтърсена от силен оргазъм. А на него не му трябваше нищо повече.

Потни и задъхани, двамата се стовариха върху леглото. Аарон прикова поглед върху тъмния таван и въздъхна. Беше се запознал с Гала в един бар в центъра на града по-рано тази вечер. Харесаха се от пръв поглед. Бяха му нужни само тридесет минути, за да я убеди да дойде с него в апартамента му. Буквално разкъсаха дрехите си в момента, в който входната врата се затвори зад тях. Първия път я облада върху канапето. След това, час по-късно, се любиха отново. Този път в леглото. Аарон предпочете мисионерската поза.

— Гладна съм — рече тя.

— Не мисля, че имам нещо за ядене — отвърна той, свали кондома от пениса си и го пусна върху едно списание, оставено на пода до леглото. — Бях доста време извън града и не ми остана време да напазарувам.

Гала се сгуши до него.

— Наистина ли работиш за Куин Кортес?

— Да, наистина. — Присегна се и придърпа чаршафа и одеялото. Зави себе си до кръста, а нея — до гърдите.

— И си бил заедно с него в Нешвил по време на процеса на Тери Макбрайър?

— Точно така. Аз съм част от екипа му.

— И какво е усещането да работиш толкова отблизо с мъж като Куин Кортес? — Тя нави около пръста си няколко от косъмчетата върху гърдите му. — Искam да кажа, че той е ужасно известен.

Гала не беше първата жена, която се впечатляваше толкова от факта, че Аарон работи за Куин. Със сигурност нямаше да е и последната. Беше споменал пред Куин, че използва името му, за да си намира мацки, а шефът му само се засмя и заяви:

— Ако ти помага да ги вкарваш в леглото си, няма проблем.

Такъв си беше Куин. Щом въпросът опреше до сваляне на мадама, всичко ставаше позволено. В любовта и на война всичко е позволено. А Куин винаги печелеше и в двете. Аарон вярваше, че няма жена, която Куин да не успее да покори. А що се отнасяше до съдебните битки, той никога не си позволяваше да губи.

Гала се надигна, подпря се на лакът и сведе поглед надолу към Аарон.

— Знаеш ли, малко приличаш на него. Имаш същата черна коса и кафяви очи. Ти също си испаноезичен, нали?

— Позна, сладурче. Двамата с Куин си приличаме като две капки вода.

Не беше испаноезичен — даже и наполовина — и всяка прилика с Куин беше повърхностна. Бяха почти еднакви на ръст и тъмнокоси, макар че ако не беше грижливо поддържания тен на кожата му, Аарон би бил с няколко нюанса по-светъл от Куин. Тъмният цвят на кожата си дължеше на баба си по майчина линия — индианка от племето навахо, която продължаваше да живее в резерват. Но тъй като вероятно никога повече нямаше да види Гала отново, реши да не развенчава образа, който тя вече бе изградила в съзнанието си.

Силно и настойчиво чукане по входната врата накара Аарон да скочи от леглото, а Гала го последва и се втурна към банята, събирайки по пътя част от дрехите им, пръснати из цялата стая.

— Очакваш ли някого? — извика от банята тя.

— Не. — Аарон нарочно бе изключил телефона, след като го направиха за пръв път. После изключи и клетъчния си телефон. Не искаше нищо да прекъсва тази любовна нощ.

— Който и да те търси, постарай се да се отървеш от него — рече тя, намигна му и затвори вратата на банята.

Аарон грабна дънките си от пода, бързо ги нахлузи и тръгна да излиза от спалнята. Чуването по вратата стана още по-силно и нетърпеливо.

— Ей, човече, ако си вътре, отвори проклетата врата — изкрещя Джейс Морган.

Какво, по дяволите, правеше Джейс тук? След като се върнаха в Хюстън, Джейс, Марси и той се разделиха и всеки пое по пътя си. Както правеха след всяка друга командировка. Хората от екипа на Куин работеха като добре смазана машина въпреки различията в характерите им. В момента обаче, в който приключеха работата си по някой случай, те се разделяха, за да се видят чак когато Куин ги повика отново за следващия случай. След голям процес Куин обикновено им отпускаше поне по една седмица почивка. А процесът на Тери Макбрайър беше един от най-големите, по които бяха работили. Аарон очакваше да получи тлъста сумичка за положения труд — премия, която Куин им изплащаше след всяко спечелено дело. Той беше от хората, които се грижат добре за служителите си.

— Успокой малко топката, идвам — извика Аарон и се затича през всекидневната. Отвори вратата и с изненада видя Марси Симс, застанала редом с Джейс. Веднага разбра, че става нещо. — Какво се е случило?

Без да чака покана Марси мина край него и влезе в апартамента.

— Куин има неприятности. Утре ни иска и тримата в Нешвил.

— Какви неприятности? — попита Аарон.

— Нали се сещаш, че имаше среща с Лулу Вандерли в Нешвил. Е, същата тази Лулу е била убита снощи.

Джейс последва Марси и затвори вратата след себе си.

— Будалките ме.

— Куин намерил тялото — продължи Марси. — Вярвам, че и сам разбираш какво означава това.

— Той е заподозрян — отвърна Аарон.

— Не го е направил. Не я е убил — убедено заяви Джейс. — Шефът никога не би отнел човешки живот.

— Да, прав си, не би го направил — съгласи се Аарон. — Но се обзалагам, че има доста хора, които добре ще се позабавляват за негова сметка. Най-известният криминален адвокат в страната, успял да спечели оправдателни присъди на десетки обвинени убийци, може също да се окаже обвиняем в процес за убийство.

— Не могат да арестуват Куин и да го обвинят в убийство! — Лицето на Джейс пламтеше от възмущение. — Трябва да направим всичко по силите си, за да му помогнем.

Понякога Аарон искрено се забавляваше от отношението на Джейс към Куин. Той искрено го боготвореше. Но пък, от друга страна, хлапето му дължеше много, нали? Доста повече, отколкото те двамата с Марси. На времето и тримата бяха неудачници — хлапета, които все не успяваха да намерят мястото си в обществото, забъркваха се постоянно в неприятности и като че ли бяха обречени да станат престъпници. Марси, малтретирана от баща си, бе избягала от къщи и живееше на улицата, готова да предлага сексуални услуги на шестнадесетгодишна възраст. Беше красива блондинка с огромни кафяви очи и сигурно щеше да спечели цяло състояние като проститутка. Но извади късмет. Първия клиент, към когото се приближи през първата си нощ в занаята, се оказа Куин Кортес, който водеше истински кръстоносен поход в защита на децата, изпаднали в беда. Той я настани в добро приемно семейство, помогна ѝ да се запише в колеж, а след това я назначи за свой личен помощник.

Историята на Аарон не беше много по-различна. Той обаче се озова в лагера за момчета на името на съдия Харууд Браун — институция, построена и ръководена от Куин и още няколко човека, които като момчета са си имали неприятности със закона и са били спасени от стария съдия Браун. Когато Аарон навърши осемнадесет години, Куин го посъветва да постъпи в колеж, но Аарон чудесно разбираше, че това не е за него. Не че беше глупав, но не беше и някой Айнщайн. Накара Куин да разбере, че не е достатъчно интелигентен, за да учи в колеж. От тогава насам работеше като шофьор и момче за всичко при Куин. Заплатата си я биваше, а и премиите не бяха лоши.

Джейс, поредният възпитаник на лагера за момчета на името на съдия Харууд Браун, работеше за Куин от една година. Беше

симпатично хлапе — с лешниковокафяви очи и къдрава, пясъчноруса коса, която Джейс подстригваше много късо, за да не се забелязват къдриците. Историята на живота му обаче, не беше от приятните. Беше признал, че на дванадесетгодишна възраст е бил сексуално малтретиран от свещеник — преживяване, причинило му сериозни поражения. Като капак на всичко израснал без баща, а няколко години преди това изгубил и майка си.

— Резервирах билети за самолета за утре сутринта — информира го Марси. — Освен това уредих да наемем една къща с четири стаи и кола. Надявам се, че ченгетата ще успеят да разрешат случая и само след няколко дни ще се върнем у дома, но...

— Аарон, кой чукаше на вратата? — Облечена единствено с намачканата му риза, Гала замръзна неподвижно на вратата, свързваща спалнята и всекидневната. — Опа! Извинете.

— Ами ние... ами... ние тъкмо си тръгвахме. — Марси заотстъпва към входната врата.

— Не си тръгвайте заради мен — възрази Гала. — Поостанете. Тъкмо се канех да поръчам пица.

Марси насочи поглед към Аарон.

— Джейс ще мине да те вземе в осем и половина сутринта. Бъди готов.

— Няма проблем — увери я Аарон.

— Куин разчита на нас, човече — обади се Джейс и изгледа Гала с неодобрение. — Не можем да го подведем.

— Разбрах вече. Стига го повтаря. В осем и половина сутринта ще бъде готов.

Колкото и да се възхищаваше от Куин и да го уважаваше заради онова, което правеше, Аарон не беше влюбен в него като Марси, нито пък го боготвореше като Джейс. Въпреки това по-скоро би отрязал дясната си ръка, отколкото да разочарова и подведе Куин по някакъв начин.

— Хайде да погледнем на въпроса рационално — предложи Грифин Пауъл. — Поради очевидни причини не бих могъл да работя и за двама ви поотделно. Не мога дори да прехвърля единия от вас на някой от служителите си. Ако вие двамата обаче успеете да се

разберете и се съгласите да работите съвместно, тогава можете да ме наемете заедно. В края на краищата, предполагам, че и двамата искате едно и също нещо — да разкриете самоличността на убиеца на Лулу Вандерли и да го предадете на правосъдието.

Анабел кимна.

— Да, точно това искам. — Куин си помисли, че Пауъл сигурно притежава забележителен кураж, щом им препоръчва нещо толкова необичайно. Разбираше, че никак няма да е лесно да убедят Анабел в ползата от подобно сътрудничество.

— Смятам, че единият от нас трябва просто да наеме друга агенция — заяви Анабел.

— Грифин Пауъл е най-добрият. — Куин я погледна право в очите. — А аз наемам само най-добрите.

— Да не би да предлагате аз да потърся помощ другаде?

— Да, точно това предлагам. Освен ако не се съгласите да работим заедно.

Тя го изгледа въпросително и той долови някакъв странен блясък в студените ѝ сини очи. Нима дамата искаше да бъде придумана да приеме? Това ли беше? Дали и тя, също като него, бе силно заинтригувана от евентуалното им сътрудничество?

„Ти си глупак, Кортес. Последното нещо, от което имаш нужда в живота си точно в този момент, е връзка с братовчедката на Лулу — една жена, която смята, че е напълно възможно ти да си убил Лулу.“

— Струва ми се, че се озовахме в задънена улица — отбеляза Кендъл. — Очевидно както Куин, така и госпожа Вандерли са свикнали да получават най-доброто и не желаят да потърсят услугите на друга агенция.

— Поласкан съм — сви рамене Грифин. — Трябва обаче да ви предупредя, че ще приема да работя по този случай само при едно условие — трябва и двамата да ми станете клиенти и да се съгласите да работите заедно.

— Какво? — Анабел се обърна рязко и гневно изгледа Грифин. — Не говорите сериозно.

— Ако ме познавахте по-добре, щяхте да знаете, че винаги казвам само онова, което мисля.

— И наистина го казвате сериозно. — Куин взе мигновено решение, което изненада както него, така и всички останали. Обърна

се и даде знак на Кендъл. — Да си тръгваме. Оттеглям предложението си да ви наема, господин Пауъл. Моля, чувствайте се свободен да вземете госпожа Вандерли за свой клиент.

— Какво, по дяволите... — Кендъл ахна, когато Куин я сграбчи за ръката и я поведе към вратата.

— Почакайте! — Анабел стана от канапето. — Моля ви, господин Кортес, не си тръгвайте.

Куин спря, но остана с гръб към Анабел и Грифин.

— Какво се опитваш да постигнеш? — прошепна Кендъл. Говореше толкова тихо, че само той можа да я чуе.

— Защо да оставам? — попита Куин, очевидно адресирал въпроса си към Анабел.

— Господин Пауъл има право — ние наистина искаме едно и също нещо. Ако сте в състояние да приемете факта, че не ви вярвам напълно, тогава мисля, че ще можем да работим заедно.

— Хммм... — Кендъл се ухили на Куин, преди той да се обърне с лице към Анабел.

— Не ме познавате достатъчно добре, за да ми вярвате. Все още — заяви Куин. — Но аз съм готов да почакам и да спечеля вашето доверие. Не съм убил Лулу, и точно като вас, държа да намеря убиеца ѝ.

Анабел погледна Грифин.

— В такъв случай предлагам да изработим някои основни правила.

— Добре — съгласи се Грифин и погледна въпросително Куин.

Той кимна в отговор.

— Първото и най-важно правило — двамата с господин Кортес получаваме цялата информация, до която се доберете — започна Анабел. — Ще работите и за двама ни, затова ще трябва да казвате на единия всичко, което казвате и на другия. Не искам никакви тайни. Никакви сделки и машинации. — Тя погледна Куин. — Освен това ще си поделим разходите наполовина. Съгласен ли сте, господин Кортес?

— Да, съгласен съм. И тъй като ще работим в тясно сътрудничество, не мислите ли, че е време да започнете да ме наричате Куин?

— Ако желаете?

— Да, точно така.

— Чудесно. А вие можете да продължите да ме наричате *госпожа Вандерли*... защото аз желая така.

7.

Джим си взе почивен ден в неделя, въпреки настояването на началника си, че не би трябвало да ползва почивен ден по средата на толкова важно разследване.

— Виж, Тед, двамата със сина ми имаме планове за този ден и те са много важни и за двама ни. Сам знаеш, че нямам възможността да виждам Кевин всеки ден. Освен това Чад е в течение на всичко. Пък и щом той ще е човекът, който ще се окичи с цялата слава, ако случаят бъде разрешен, остави го поне да свърши и цялата работа.

Инспектор Тед Пърсър, началникът на отдел „Убийства“, продължи да мърмори още известно време, но в края на краищата позволи на Джим да си вземе почивен ден. Тед знаеше също толкова добре колкото и Джим — а и както всеки друг в отдела — че Чад Джордж е поел по пътя нагоре. Бе твърдо решен да се изкачи по служебната стълбица. Каквото и да му струва това. Освен това за никого не бе тайна, че Джими Нортън пък бе поел по еднопосочната улица, която не водеше на никъде. Щеше да бъде късметлия, ако го оставеха на работа до пенсия.

Оставен съвсем сам обаче, Чад неминуемо щеше да се издъни. И не защото беше глупав. Тъкмо обратното. Момчето беше високо интелигентно. Не, той щеше да се издъни, защото беше детектив от отдел „Убийства“ без никакъв опит, който беше твърде самонадеян, за да проумее, че има още много да учи. Джим беше на мнение, че Чад беше просто един многознайко, който има нужда от няколко урока. Не че той съзнателно би направил така, че момчето да се провали. Не, Джим беше убеден, че не се налага да прави каквото и да било — нямаше да мине много време и Чад щеше сам да се простреля в крака. Фигуративно казано, разбира се.

Джим тихичко се изсмя.

— Кое е толкова смешно, татко? — попита Кевин.

Джим погледна към своя единадесетгодишен син, който седеше до него в стария му, очукан пикап и се усмихна. Кевин беше

единственото хубаво нещо, получило се от брака му с Мери Лий. Той може и да съжаляваше за всички напразно пропилиени години, прекарани с жена, която не го бе обичала достатъчно, че да остане при него в трудните моменти и многократно бе пристъпила брачните си клетви, но никога нямаше да съжали, че е баща на Кевин. През някои от особено мъчителните дни, през които му се струваше, че нищо в този свят не е наред, Джим трябваше само да си помисли за Кевин и да си спомни, че има напълно основателна причина да продължи да живее.

— Просто си мислех за моя партньор — отвърна Джим.

— Чад Джордж?

— Да, ти познаваш Чад. Преди няколко месеца ви запознах.

— Познавам сержант Джордж.

Джим долови странни нотки в гласа на сина си. Погледна към него и видя, че Кевин е увесил глава и се взира замислено в пода на колата.

— Какво има?

— Нищо.

— Нещо, свързано с Чад ли е? Да не би да е казал, или направил нещо, което...

— Не трябва да ти казвам.

— Кой ти каза да не ми казваш?

— Мама.

„Не губи самообладание. Последното нещо, от което Кевин има нужда в момента, е да се почувства разпънат между теб и Мери Лий. За каквото и да става дума, тя му е казала да мълчи, така че не го притискай.“

Джим продължи по магистрала 78, която щеше да ги отведе право в Холи Спрингс, където живееха сестра му и семейството ѝ. Беше планирал пътуването така, че да пристигнат при Сюзън малко след църковната служба и непосредствено преди празничния неделен обяд. Сега трябваше само да се постарее да мисли позитивно — да се концентрира върху възможността да сподели този ден със сина си. Ако сега се захване да разпитва Кевин за тайните на Мери Лий, щеше не само да съсипе дълго планирания ден, но и да накърни тяхната и без това вече доста крехка връзка. Макар че не можеше да го докаже, Джим знаеше, че бившата му съпруга бавно и систематично подкопава

взаимоотношенията му с Кевин. И го правеше, просто защото имаше тази възможност. Искаше да нарани Джим и изобщо не й пукаше, че синът им страда най-много.

— Татко?

— Да?

— Ти нали не се интересуваш с кого излиза мама?

— Не, не се интересувам — отвърна Джим. И това си беше самата истина. Вече не, макар че през годините непосредствено след развода им ревнуваше от всеки мъж, с когото излизаше Мери Лий. Но това беше по времето, когато все още я обичаше.

— В такъв случай не разбирам защо мама не иска да знаеш, че се среща със сержант Джордж.

Джим стисна волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. *Мери Лий и Чад? Шибаният кучи син!* Не можеше да не се запита кой от двамата бе започнал тази връзка. Възможностите бяха петдесет на петдесет. Мери Лий би била много доволна, ако той разбере, че бившата му съпруга спи с по-младия му партньор. Тя вероятно вярваше, че на него все още му пука. А Чад... Господи, колко ли му харесва да чука бившата съпруга на Джим! Поне четирима от колегите на Джим го бяха предупредили да си пази гърба, когато Чад е край него.

— Майка ти излиза с Чад, а?

— Да, от няколко седмици. Но това не е важно, нали? Искам да кажа, че теб това не те интересува, нали?

— Майка ти и аз сме разведени — заяви Джим. — И двамата имаме правото да се срещаме, с когото си искаме. И аз нямам нищо против, че Мери Лий е избрала да излиза с Чад.

Да излиза? Може би двамата само се виждаха — вечеря, кино, танци... ей такива неща. Джим обаче предполагаше, че техните срещи преминаваха в леглото. В хоризонтално положение. В това отношение Мери Лий беше изключително добра. И той се мразеше до смърт, загдето все още толкова ясно си спомня колко беше добра всъщност.

Анабел се бе надявала да прекара един спокоен ден в апартамента, да прочете всички имейли, свързани с работата ѝ, и да започне да планира погребението на Лулу. Знаеше, че за погребение ще

може да се говори едва след като бъде направена аутопсия и тялото на Лулу бъде освободено от полицията, но Анабел не обичаше да оставя нищо за последния момент. Роднините ѝ очакваха от нея да се погрижи за всички подробности и да направи така, че погребението на Луиза Маргарет Вандерли да впечатли всички присъстващи. Членовете на семейство Вандерли винаги идваха и си отиваха от този свят с класа и стил. Това беше семейна традиция.

Тази сутрин Анабел се събуди по-късно, отколкото беше планирала. По природа беше човек, който следва строго установени правила и мразеше да променя графика си. Само че бе прекарала половината нощ, обръщайки се неспокойно в леглото, и успя да заспи чак след четири сутринта. Искаше ѝ се да можеше някак си да изключи мислите, които непрекъснато се въртяха в главата ѝ. Измъчваше се от спомените за Лулу. Все се питаше дали братовчедката ѝ щеше да е все още жива, ако тя бе положила по-големи усилия, за да поддържа връзката помежду им. Ако се бе грижила за Лулу малко по-добре, ако я бе следила по-отблизо... Щеше ли това по някакъв начин да промени нещата? „Не ставай глупава! Не би могла да направиш каквото и да било, за да предотвратиш случилото се.“

Анабел бе прекарала по-голямата част от живота си в грижи за другите. Може би се бе родила така — стара душа, изпитваща нужда да се грижи за всички около себе си. Винаги бе чувствала дълбоко вкоренена потребност да се харесва на другите, да ги прави щастливи. Израснала бе като единствено и доста разглезено дете. За родителите ѝ тя беше центърът на вселената. Но вместо да я превърне в егоцентрична и капризна кучка, всеотдайността на родителите ѝ се стовари като тежко бреме върху крехките ѝ рамене. Тя искрено вярваше, че е длъжна да направи родителите си щастливи, а с годините започна да се отнася по този начин и с всички останали.

— Ти полагаш толкова всеотдайни грижи за всички и всичко в този живот — каза ѝ веднъж леля ѝ Пърдита. — Твоята вяроност към Кристофър предизвиква възхищение, мое мило дете, но от време на време трябва да мислиш и за себе си. Ти си здрава млада жена и си имаш своите потребности. А онова, от което най-силно се нуждаеш, е мъж.

Леля ѝ беше наполовина права, когато заключи, че Анабел има нужда от мъж. Тя наистина се нуждаеше от мъжа, когото обича.

Искаше Крис отново да бъде какъвто беше преди — неин приятел и любовник. Но това се оказа невъзможна мечта. Крис изживя последните девет години от живота си парализиран от кръста надолу, загубил напълно сексуалните си способности. А двете ѝ кратки и напълно потайни любовни връзки я бяха научили, че сексът заради самия секс не е онова, от което се нуждае.

Имаше моменти, в които ѝ се искаше да прилича повече на Лулу, която без никакви скрупули сменяше мъжете един след друг. Съмняваше се, че Лулу някога бе изпитвала съмнения или угризения. „Какво ли е да живееш без подобно бреме?“ — чудеше се Анабел.

Анабел си приготви кафе с карамел и шоколад, сложи чашата до лаптопа си на бюрото и дръпна стола, за да се настани пред компютъра. Телефонът иззвъня и тя подскочи от изненада. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Мислите за Лулу и притесненията, породени от смъртта ѝ, бяха само част от тревогите, които не ѝ позволиха да заспи през изминалата нощ. Анабел не можеше да прогони от главата си и мислите за Куин Кортес. Измъчваше се от съмнения и опасения от мига, в който се бе съгласила да стане негов партньор в разследването на убийството и двамата заедно да наемат Грифин Пауъл.

Анабел вдигна слушалката на третото позвъняване.

— Ало?

— Госпожа Вандерли?

— Да, аз съм.

— Обажда се сержант Джордж, мадам. Питам се дали е удобно да дойда да поговоря с вас?

— Аз... кога?

— Веднага, ако е удобно. Мога да дойда при вас след малко.

— Разполагате ли с някаква информация относно...

— Не, всъщност не. Извинете. Няма нищо ново — рече той. — Но ако ми отделите малко време, бих искал да обсъдя някои въпроси с вас.

— Да, разбира се. Доколкото схванах, вие се намирате някъде наблизо.

— Да, мадам.

— В такъв случай, заповядайте. Искам да направя всичко по силите си, за да помогна на полицията.

— Благодаря ви.

Анабел затвори телефона и се втурна към спалнята, за да съблече удобната вълнена риза и панталона си. Гардеробът ѝ бе ограничен, тъй като бе взела малко дрехи със себе си, но, слава богу, успя да намери чифт дънки. Надяна набързо дънките и една бяла риза, обу меки мокасини, сложи си малко розов руж и червило и гостът ѝ пристигна. Анабел дълбоко си пое дъх и отново хукна през апартамента.

Рязко отвори входната врата и ахна от изненада, когато видя мъжа, застанал на прага. Не беше красивият сержант Джордж. Определено не беше той.

— Господин Кортес, какво правите тук?

Облечен беше с избелели сини дънки, бежов поло пуловер и кафяво кожено яке и изобщо не приличаше на богат адвокат. Но независимо от небрежното облекло, цялото му същество излъчваше сила и власт. И опасност.

— Реших, че се налага да поговорим — отвърна той. — След като снощи уредихме взаимоотношенията си с Грифин Пауъл, вие си тръгнахте твърде бързо и не ми дадохте възможност да поговоря с вас, за да обсъдим положението.

„Махай се! Остави ме на мира. Не искам да те виждам. Не искам да говоря с теб. Не искам дори да мисля за теб.“

— Няма какво да обсъждаме — заяви тя. — Не и преди господин Пауъл да ни е предоставил някаква информация.

— Може ли да вляза? — попита той.

— Не виждам причина да го правите. Освен това всеки момент очаквам някого.

— Разговорът ни няма да отнеме много време. Какво ще кажете да вляза и да остана докато пристигне гостът ви? Веднага след това си тръгвам.

Той очевидно нямаше да приеме отрицателен отговор. Това беше ясно като бял ден. Ако не искаше да затръшне вратата в лицето му — макар че вероятно трябваше да направи точно това — единствената ѝ друга възможност бе да му даде онова, за което бе дошъл.

— Много добре, господин Кортес, можете да влезете за няколко минути.

Той влезе в апартамента, спря се за миг и я погледна право в очите.

— Мисля, че снощи се разбрахме, че ще ме наричате Куин.

Почувства гореща вълна, която сякаш заля цялото ѝ тяло.

— Моля, заповядай, Куин.

— Благодаря, госпожо Вандерли.

Усмихна ѝ се и цялото ѝ тяло сякаш омекна. Мили боже, толкова дълго бе живяла без мъж, че се бе превърнала в най-обикновена разгонена кучка! Какво ѝ ставаше, за бога? Тя никога — ама никога! — не бе реагирала така на присъствието на друг мъж.

Анабел леко се изкашля.

— Желаш ли нещо за пиене? Току-що приготвих кафе с шоколад и карамел.

— Да, благодаря. Звучи вкусно.

— Заповядай, седни. — Анабел буквално избяга от стаята, доволна, че си бе намерила извинение, за да се отдалечи от Куин.

Когато най-сетне се озова в безопасност в кухнята, тя се хвана с две ръце за кухненския плот и затвори очи. „Овладей се! И го направи веднага.“

Приготвянето на кафето му ѝ отне известно време. Извика от кухнята, за да попита дали би искал захар и сметана. Оказа се, че го пие черно.

Когато най-сетне се върна във всекидневната, Анабел го завари да седи на канапето. Изглеждаше така, сякаш апартаментът му принадлежеше. Излъчваше самоувереността на човек, който контролира целия свят и всички хора в него.

Вместо да му подаде чашата, Анабел я постави върху една подложка на масичката. Не искаше неволно да докосне ръката му. Настани се срещу него на един от двата дървени стола с прави облегалки, които се използваха и заедно с малката маса за хранене, поставена близо до прозорците.

— Не хапя — увери я той и погледна многозначително към свободното място на канапето, където, очевидно, бе смятал, че ще седне. — Не и без покана.

— Наистина ли намирате тази своя забележка за забавна?

— Ти наистина си много напрегната, нали, скъпа?

— Не съм ви *скъпа*.

— Защо не ме харесваш? Защото смяташ, че съм убил Лулу? Или защото не одобряваш факта, че двамата с нея бяхме любовници? Или пък има друга причина... далеч *по-лична* причина?

Анабел скочи, сви ръце в юмруци и ги отпусна от двете страни на тялото си.

— Защо, всъщност, сте тук, господин Кортес? Знаете не по-зле от мен, че двамата с вас нямаме какво да си кажем. Съгласих се да наемем заедно господин Пауъл, защото реших, че това е по-малката от двете злини. Но нека веднъж завинаги да си изясним нещо — не желая да продължавам познанството си с вас. Не искам да ви бъда нито приятелка, нито любовница.

Той се изправи от канапето само с едно бързо и плавно движение. Заобиколи масичката за кафе и се приближи до Анабел, преди тя да успее дори да си даде сметка за намеренията му. Обхваната от смут и изненада, тя се опита да се отдръпне назад, но се блъсна в стола зад нея. Дървеният му ръб се впи в краката ѝ.

Тя поклати глава и вдигна ръка, за да го възпре. Беше близо. Прекалено близо. А ѝ беше трудно да диша.

— Какво те кара да мислиш, че искам да съм твой приятел... или любовник? — Черните му очи сякаш прогаряха нейните. — Мили боже, ти се *боиш* от мен, нали?

Пулсът на Анабел отекваше в ушите ѝ.

— И защо да не се боя? В края на краищата, ти може и наистина да си убил Лулу.

По устните на Куин заигра подигравателна усмивка.

— Не, не е това. Страхът ти не е породен от мисълта, че може да съм убиец. Има нещо друго.

— Не ставай смешен.

Той протегна ръка към нея. Разтреперана от главата до петите, Анабел остана на мястото си, макар че едва се сдържаше да не избяга. Затаи дъх, когато върховете на пръстите му докоснаха бузата ѝ.

— Не трябва да вярваш на всичко, което говорят за мен. — Погали бузата ѝ. — Зная, че се ползвам с не особено добра репутация по отношение на жените, но мога да те уверя, че никога не се натрапвам на жена, която не ме желае.

— Аз... не съм чувала нищо за теб. И изобщо не познавам репутацията ти.

— Повярвай ми, госпожо Вандерли, не искам нищо от теб. Само сътрудничеството ти. И, може би, твоето доверие. — Спусна ръка надолу по гърлото ѝ, докосна с палец долната ѝ устна и го подпря на

брадичката ѝ. — Работи заедно с мен, за да открием убиеца на Лулу. Нужно ми е да повярваш в моята невинност.

Анабел имаше чувството, че се задушава.

— Но ние работим заедно. Нали наехме съвместно господин Пауъл...

Когато Куин най-сетне отдръпна ръката си и отстъпи назад, Анабел пое дълбоко въздух и шумно издиша.

— Мисля, че можем да помогнем както на Пауъл, така и на детективите от полицията, ако помислим заедно и се опитаме да открием кой би могъл да желае смъртта на Лулу. Ти си член на семейството ѝ, а аз познавам хората от социалното ѝ обкръжение. Дватама заедно вероятно познаваме повечето хора в живота на Лулу.

— В думите ти има резон — съгласи се тя. — Но аз все още нямам основание да ти вярвам. Напълно е възможно да си решил да се възползваш от мен. Знаеш, че съм представител на семейство Вандерли и ако аз повярвам, че не си убил Лулу, то тогава медиите, че и полицаите дори, може...

— Кажи на шибаните детективи от полицията, че смяташ, че може да съм виновен. Свикай пресконференция и информирай медиите, че мислиш, че аз съм убил Лулу. — Сграбчи я за раменете и я разтърси. Доста силно при това. Чудовищен страх сграбчи душата ѝ. — Ако това е желанието ти, направи го тогава!

Пусна я толкова бързо, че тя почти изгуби равновесие и едва не падна върху стола зад нея.

— Дойдох тук с надеждата... по дяволите, и аз не знам на какво съм се надявал. Сигурно съм бил откачен да си помисля, че би ми дала някакъв шанс. — Обърна се и тръгна към вратата.

Анабел мислено извика името му. „Куин, не си отивай. Остани. Искам да повярвам, че не си убил Лулу. Искам да ти се доверя.“

Той отвори вратата, поспря се за миг и погледна през рамо.

— Каза, че не искаш да ми бъдеш нито приятелка, нито любовница. Ти губиш, скъпа. Аз съм добър приятел. Попитай кой да е от приятелите ми и всеки ще ти каже, че съм лоялен до крайност. Никога не предавам приятелите си. Оставам с тях до край и съм готов да направя всичко за тях. — Присви очи и я прониза с презрителния си поглед. — А ако някога ти стана любовник, ще разбереш, че няма друг мъж на света, който да ти достави по-голямо удоволствие от мен.

Анабел стоеше като побита на мястото си с широко отворени очи и зяпнала от изумление уста. Куин се обърна, излезе от апартамента и се скри от погледа ѝ.

8.

Куин се носеше с поршето си по улицата, като се стараеше да не надвишава позволената скорост с повече от пет мили в час. Последното нещо, което му трябваше сега, бе да го спрат за превишена скорост. Вече му бе писнало от полицейското управление на Мемфис. И най-вече от сержант Джордж. На излизане от сградата, в която се намираше апартаментът на Анабел, бе зърнал младия красавец да се приближава до асансьора. За една бройка не се сблъскаха на вратата.

Ето кой бил гостът, когото тя очаквала. Анабел може и да си мислеше, че посещението на сержанта е просто част от задълженията му, произтичаща от полицейското разследване, но Куин знаеше, че има още нещо. Никой наблюдателен човек не би пропуснал да забележи начина, по който сержант Джордж се бе отнесъл към Анабел предишния ден. За него тя беше като коледен подарък и той очевидно изгаряше от нетърпение да го разопакова. Но пък кой би могъл да го вини за това? Дамата демонстрираше такова надменно отношение, че всеки уважаващ себе си мъж би го възприел като предизвикателство.

Затова ли бе отишъл да се срещне с нея днес? Може би. Вероятно. Сигурно имаше нещо вярно в поговорката за вълка, дето не сименял козината. Беше се превърнал в любимец на жените още щом навлезе в пубертета. Негова ли беше вината, че го намираха за неустоим? Комбинацията от мексикански и ирландски гени бе причината за мъжествената му хубост — единственото добро нещо, което бе наследил от родителите си. Те не го бяха възпитали добре и това го превърна в лошо момче. А жените обичаха лошите момчета. Всяка една от тях си мислеше, че именно тя ще успее да го опитоми.

Куин изпитваше известни угризения и му се щеше да не бе правил някои неща през живота си. Имаше и някои неща, които не бе направил, а му се щеше да ги бе сторил. Но той предпочиташе да не се обръща назад. Години наред се бе борил със зъби и нокти, за да се измъкне от тинята, мислейки единствено за бъдещето. Парите и властта бяха неговите богове. А жените бяха най-голямото му хоби.

Ако сега го арестуват заради убийството на Лулу, всичко онова, което бе градил през целия си живот, щеше да бъде съсипано. Не можеше да допусне това да се случи. Щеше да направи всичко необходимо, за да се спаси. Той открай време си беше борец, нали така? И винаги оцеляваше. Иначе изобщо не би преживял детството си. Не и с майка като Шийла Куин Кортес.

„Престани да се опитваш да убеждаваш Анабел Вандерли в невинността си. Нямах нужда от нея. Остави я да се съмнява в теб. Нека те подозира. Достатъчно е да не работи срещу теб. Тогава би имал шанс да се измъкнеш от тази бъркотия и без нейна помощ.“

„Но не и без помощта на Грифин Пауъл.“

Не би могъл да се измъкне, ако Пауъл не стигнеше поне до един убедителен заподозрян. Като се има предвид колко много мъже бе познавала Лулу, в библейския смисъл, не можеше да няма поне един ядосан и преизпълнен с ревност бивш любовник. Те трябваше просто да го намерят.

Куин сви по алеята пред дома на Кендъл. Тук поне можеше да разчита на топъл прием. По-късно този следобед щеше да се премести в къщата, която Марси бе наела за престоя му в Мемфис. Тя и момчетата бяха пристигнали по-рано през деня и до вечерта щяха да приключат с необходимите приготовления. Но, междувременно, егото му се нуждаеше от ласка и утеха. А кой би могъл да свърши тази работа по-добре от Кендъл? Тя си падаше по него, нали така?

„Тя е твой адвокат. Ще бъдеш истински глупак, ако си позволиш да смесваш работата с удоволствията. Това е едно от основните правила, които винаги си следвал. Ако сега го нарушиш, ще съжаляваш. Освен това двамата постигнахте някакво споразумение тази сутрин, нали така?“

Кендъл го посрещна на вратата. С усмивка. Изглеждаше дяволски добре, макар да не беше блондинката със сините очи, която не можеше да изхвърли от главата си.

— Как мина? — попита го тя.

— Нека просто кажем, че не можах да отбележа точка с госпожа Вандерли.

Кендъл го погледна в очите и той осъзна, че тя разбира какво става с него. Протегна ръце към нея — още там, на прага. Тя не се поколеба. Нито за миг. Той сложи ръка на врата ѝ и я привлече към себе си. Тя веднага обви ръце около него и притисна тяло към възбуждения му член.

Устните на Кендъл бяха топли, влажни и сладки. Езикът ѝ палаво играеше из устата му. В гърлото му се зароди дълбоко стенание. В ума му проблесна образът на друга жена. Нейните устни сигурно бяха още по-сладки и ненаситни.

Куин бутна Кендъл назад към фоайето, присегна се и затвори вратата зад себе си. Докато се целуваха, той пхна ръце под гащичките и панталона ѝ и обхвана задните ѝ части. Тя разкопча токата на колана му и свали ципа на дънките му.

Той вдигна ръка и се спря само колкото да попита:

— Сигурна ли си?

Тя му отговори като извади един кондом от джоба на панталона си и му го подаде. След това със замах свали панталона и гащичките си.

Куин освободи набъбналия си член, сложи кондома и вдигна Кендъл. Подпря се на стената във фоайето и рязко проникна в нея. Затворил очи, си представяше, че чука Анабел Вандерли. Обладава я с брутална сила и ѝ дава точно онова, от което тя отчаяно се нуждае. Кендъл свърши първа, извика високо и впи нокти в коженото му яке. Неговият оргазъм последва само миг по-късно, освобождавайки гнева и сексуалното желание, породени от сблъсъка с Анабел.

След миг пусна Кендъл на земята, отвори очи и я видя да се взира в него.

— Благодаря ти, скъпа. Имах нужда от това. — Осъзнал колко безлично прозвучаха думите му, додаде: — Имах нужда от теб.

Тя се усмихна тъжно и поклати глава.

— Наистина ли мислиш, че не разбирам какво става? Предварително знаех, че ще се върнеш тук, обхванат от гняв и безсилие. Защо иначе ще нося кондом в джоба си?

— Какво се...

Тя постави пръст върху устните му.

— Тихо. Не ме лъжи.

— Кендъл, аз...

— Ти не чукаше мен, а Анабел Вандерли. Когато си тръгна от тук бях готова да се обзаложа, че ще се върнеш с подвита опашка. — Разсмая се и повдигна рамене. — Ето колко силно те желяех — достатъчно, за да ти позволя да ме използваш.

— Скъпа, съжалявам. Никога не съм искал да...

— Зная. И съм добре. Наистина. Не е твоя вината, че всички жени се държат като пълни глупачки, когато са с теб. Ти не даваш никакви обещания. И си максимално откровен. Но ние, въпреки това, продължаваме да ти даваме онова, което желаяш, макар да знаем, че ще разбиеш сърцата ни.

— Кендъл?

— Това няма да се повтори. — Не го погледна в очите; вместо това заби поглед някъде по средата на гърдите му. — От тук нататък съм само твой адвокат. И за двама ни така ще е най-добре. Така че когато отново почувстваш необходимост от топло женско тяло — а ти ще я почувстваш — намери си някоя друга. — Наведе се и вдигна дрехите си от земята.

Обърна се и се отдалечи от него. Искаше му се да й каже нещо и да изцели наранените й чувства, но какво би могъл да й каже, без да я излъже? По дяволите, чувстваше се най-големият мерзавец на света. Какво му ставаше? Защо непрекъснато нараняваше хората? Не го правеше нарочно. И през ум не би му минало да нарани съзнателно, когато и да било. Най-малкото пък страхотна жена като Кендъл.

Не за пръв път си помисли, че сигурно има някакъв ужасен дефект, защото нито веднъж през живота си не бе обичал истински някоя жена.

Куин е вътре в къщата и чука адвокатката си. И тя е глупачка като всички останали. Колко ли жени са минали през леглото му? Стотици? Как може всичките до една да са такива тъпи путки? Куин не бе обичал нито една от тях. Те не означават нищо за него: възприема ги единствено като партньори в секса.

Не мога да го виня за това, нали? Кой мъж не би се възползвал от нещо, което се предлага толкова свободно? Но пък колко човешки живота бе опропастил? Колко жени бяха откачили след раздялата с него? И кой по-добре от мен би разбрал как са се чувствали тези

бедни глупави жени? Как са страдали. И как са карали другите да страдат.

Не мога да повярвам, че най-накрая той падна в собствения си капан. Но това беше неизбежно. Сега, когато полицаите разследват Куин, а частният детектив търси други заподозрени, истината за другите жени няма как да не излезе наяве. Това е само въпрос на време.

Не трябва да се мотая тук повече. Някой може да ме види и да запомни колата. Някой не трябва да подозира дори, че следя Куин отблизо и познавам всеки негов ход.

Чад Джордж се потупа по гърдите — точно над вътрешния джоб на спортното сако. Мислите му се насочиха към тефтера, в който Лулу Вандерли бе отбелязвала срещите и ангажиментите си. От една страна, той едва ли би помогнал на разследването по някакъв начин. Но, от друга, ако успееш да изключат като заподозрени останалите мъже в живота на Лулу, тогава щяха да се концентрират изцяло върху Куин Кортес.

А неговият инстинкт му подсказваше, че Кортес е убиецът.

Имаше обаче един сериозен проблем — не разполагаха с никакви доказателства срещу него. За момента поне.

Чад фотокопира двадесетте страници от тефтера и ги взе със себе си, за да ги покаже на братовчедката на Лулу. Вчера двамата с Джим бяха прочели няколко пъти вписаните имена и дати и не попаднаха на нищо, което да предизвика интереса им. Като се изключи едно мъжко име, което се появяваше постоянно. И то не беше това на Куин Кортес. А някой си Ранди. Ранди чий? През последните няколко седмици Лулу се бе срещала с този Ранди пет-шест пъти — или поне такива са били плановите им, ако се съдеше по часовете и местата за срещи, упоменати в графика ѝ. Хората, които бяха разпитали — приятели, познати и съседи — нямаха представа кой е Ранди. А дори и да имаха, отказваха да им кажат. Като се изключат имената на Куин и на Ранди, в тефтера фигурираха още няколко срещи с някого, когото Лулу бе наричала единствено с прякора му — Бруу. В полето на тефтера имаше отметка: „Бруу се обади и разговаряхме цял час“. Преди три дни пък

бе вписала следното: „Обадих се на Бруу и му съобщих голямата новина“.

Кой беше Ранди? А Бруу? Възможно ли е някой от тях двамата да е убил Лулу? И ако го е сторил наистина, защо? Чад беше дяволски сигурен, че не иска нито един от тези хора да се окаже убиецът на Лулу. Искаше убиецът да е Куин Кортес. Да, готов беше да си признае истината. Подвеждането под отговорност на един толкова известен и уважаван човек като Куин Кортес би могло да се отрази изключително благоприятно на кариерата му.

Освен това Кортес никак не му допадаше.

Асансьорът спря на четвъртия етаж. Чад излезе и тръгна надолу по коридора. Мина край едно голямо огледало и се спря да се огледа. Съзнаваше, че е красив и жените обикновено мигновено се поддаваха на чара му. Никога не бе имал проблем с жените. Имаше постоянна приятелка в гимназията, а след това и в колежа. Но не беше една и съща. Сменяше партньорките си през около шест месеца — обикновено толкова време им бе нужно, за да разберат, че ги мами. Преди около месец бе скъсал с последната си приятелка, след като тя се бе отбила в дома му без предупреждение и го бе заварила да го прави с Мери Лий Нортън.

Чад съзнаваше, че трябва да се ожени в най-близко бъдеще. Мъж с неговите амбиции имаше нужда от подходяща жена до себе си — дама, която да впечатлява околните. Вече си бе набелязал няколко подходящи кандидатки тук, в Мемфис, но все още не можеше да реши коя да избере. Но всичко това бе в сила до предишния ден, когато Анабел Вандерли се появи в живота му. Тя имаше всичко, което той би искал от една съпруга. Че и отгоре. А фактът, че е неприлично богата, беше само черешката върху тортата. Анабел беше привлекателна и интелигентна. Освен това беше истинска дама. Точно в този момент той не означаваше нищо за нея. Тя почти не го забелязваше. Но ако успееше да я въвлече в разследването, това би му осигурило възможност да я вижда по-често. Предстоящите дни щяха да бъдат особено трудни за нея. И добре би било да има рамо, на което да поплаче, нали така? А когато приключи разследването и арестува убиеца на братовчедка ѝ, той щеше да си спечели благоразположението на цялото семейство. А самата Анабел с времето щеше да започне да го възприема като скъп и доверен приятел.

Тананикайки си на ум, Чад се усмихна на отражението си в огледалото, обърна се и тръгна по коридора право към апартамента на Анабел.

Уайд Вандерли си сипа още едно питие. Уиски със сода. Третото за последния час. Колко ли ще са му необходими, за да се напие до забрава? Колко още алкохол трябваше да погълне, за да притъпи болката и да започне да мисли за Лулу, без да плаче? С разсъдъка си разбираше, че е мъртва: сърцето му обаче отказваше да го приеме. Беше обичал Лулу както никого друго на този свят. И я бе мразил със същата изгаряща страст. През годините тя бе означавала много неща за него — дарявала го бе с безмерна радост и му бе причинявала непоносима болка. Приживе Лулу си играеше с чувствата на хората, подобно на кукловод, който обича да дърпа конците и да контролира живота на околните. Единствената му утеха бе фактът, че той не беше единственият, принуден да играе по свирката на Лулу. Баща им, също като него самия, бе неин роб. А ето че сега дъртият козел вече нямаше за какво да живее.

Техният баща? Не си спомняше Луис Вандерли някога да му е бил истински баща. От детството си пазеше много малко и смътни спомени за баща си. После ставаха още по-оскъдни, защото на дванадесетгодишна възраст — само няколко месеца след смъртта на майка му — го записаха във военно училище и го отпратиха далеч от дома. В ония години старецът управляваше „Вандерли инкорпорейтид“ и бе прекалено зает, за да си пилее времето с някакво хлапе. Пък било то и единственият му син. Когато се появи Лулу обаче, положението беше съвършено различно. Баща им се влюби в нея от мига, в който тя се роди. И макар че Уайд изпитваше искрена обич към малката си природена сестричка, той понякога я мразеше, защото добрият стар татко я даряваше с цялата си любов, обожание и внимание — нещо, което никога не бе правил за Уайд.

Какво значение имаше вече всичко това? Лулу бе мъртва.

Уайд вдигна чашата си за тост.

— Ще пия за теб, Лулу, любов моя. Най-накрая получи онова, което заслужаваше.

Остра болка прониза гърдите му и Уайд установи, че му е трудно да диша. Сълзи изпълниха очите му и потекоха по бузите му. Отпи солидна глътка от питието си и усети солените сълзи, които квасеха устните му.

В гърлото му се надигна жалостив вик, който постепенно премина в крясък на непоносима агония и скръб. Уайд хвърли чашата към отсрещната стена. Тя се удари и се разби на няколко големи парчета и безброй малки люспици. Уайд се отпусна на колене и зариди.

— Опитах се да те предупредя, нали? Казах ти да внимаваш. Но ти обичаше да си играеш с огъня. Никой от тях не те е обичал така, както мен. Не ти ли казвах, че аз съм единственият човек, на когото би могла да разчиташ? Единственият, който никога няма да те напусне?

Уайд пое няколко дълбоки глътки въздух и си наложи да овладее емоциите си. Не можеше да допусне да се срине точно сега. Трябваше да покаже на стареца, че може да разчита на него така, както винаги бе разчитал на Анабел. Скъпата братовчедка Анабел. Светицата Анабел.

Той трябваше да е сега в Мемфис като представител на семейство Вандерли. В края на краищата, Лулу беше негова сестра. Ако беше заминал той, а не Анабел, щеше да има възможност лично да съобщи на баща си името на убиеца на Лулу. И да го увери, че престъпникът е предаден в ръцете на правосъдието.

Все още не е прекалено късно, помисли си той. Все още мога да отида в Мемфис. Имам пълното право да бъда там.

Уайд се надигна, изправи се с олюляване и се запъти право към телефона, поставен на нощното шкафче до леглото му. По-рано през деня се бе постарал да запомни телефонния номер в апартамента на Вандерли в Мемфис, защото смяташе да позвъни на Анабел и да провери как напредва разследването на убийството на Лулу. Седна на леглото, вдигна слушалката и избра номера. Анабел вдигна на второто позвъняване.

— Ало?

— Предполагам, че не разполагаш с никаква информация, която да предам на татко — рече Уайд.

— Точно така, Уайд. Ако имах някакви новини, веднага щях да ги съобща на чичо Луис.

— Нищо ново ли не откриха полицаите през днешния ден?

— Уайд, да не си пил? Звучиш странно. Ако си пиан, каквото и да правиш, не ходи при чичо Луис, преди да изтрезнееш. Последното, от което има нужда в момента...

— Ти винаги си знаела кой от какво има нужда, нали, Анабел? Е, само че май изобщо не си подозирала, че Лулу има нужда от защита, нали? Изобщо не предвиди, че нещо подобно може да се случи, нали?

— Моля те, не пий повече. Помоли Хайръм да ти направи кафе и...

— Идвам в Мемфис.

— Какво?

— Тя беше моя сестра. И аз я обичах. Аз съм този, който сега трябва да е там, не ти.

— Уайд, не идвай в Мемфис.

— Идвам. И не можеш да направиш нищо, за да ме спреш.

Анабел въздъхна. Уайд мразеше нейните въздишки на раздразнение, които целяха да му покажат колко е недоволна от него.

— Щом си така решен да идваш в Мемфис, почакай поне да изтрезнееш.

— Ще тръгна утре сутринта — рече той. — И, естествено, ще отседна при теб.

— Не, няма. Наеми си апартамент в „Пийбоди“.

Уайд се разсмя. Надменната кучка да върви по дяволите!

— Ти си вземи апартамент в „Пийбоди“, щом не желаеш да споделиш с мен фамилното жилище в Мемфис. Имам правото да бъда там точно толкова, колкото и ти. — Преди да успее да му отговори и да възрази по какъвто и да било начин, той затвори телефона.

Все някой трябваше да сложи скъпата братовчедка Анабел на мястото ѝ. Беше прекалено сигурна в себе си и му бе писнало да наблюдава демонстрираното от нея убеждение, че е нещо повече от него. И двамата бяха Вандерли, нали така? Какво ѝ даваше правото да го третира като отрепка?

— В твой интерес е да започнеш да се отнасяш по-добре с мен, Анабел, защото ако не го направиш, ще съжаляваш. Обзалагам се, че Лулу съжалява, че се отнесе толкова зле с мен при последната ни среща.

Свободният сигнал отекна в ухото на Анабел и тя изведнъж осъзна, че някой чука на вратата. Изчака минута, за да се овладее след неприятния разговор с Уайд, върна телефонната слушалка на мястото ѝ, изправи рамене и вирна брадичка. Това вероятно е сержант Джордж, помисли си тя и въздъхна. Добре поне, че разговорът с младия полицаи не вещаеше нови конфронтации. За един ден бе имала предостатъчно неприятни разговори — първо с Куин Кортес, а след това и с Уайд.

Отвори вратата и посрещна госта си с приветлива усмивка. Надяваше се да създаде у него впечатлението, че е добре дошъл.

— Моля, заповядайте.

Той влезе и я изчака да затвори вратата и да му покаже пътя към всекидневната.

— Оценявам високо вашата готовност да се срещнете с мен, госпожо Вандерли.

— Да ви предложа нещо за пиене?

— Не, благодаря. Не точно сега. — Погледна я изпитателно. — Добре ли сте?

— Да, добре съм. Защо питате?

— Лицето ви изглежда зачервено.

— О, няма нищо. Току-що проведох доста неприятен разговор с братовчед си Уайд по телефона. А когато съм разстроена, лицето ми обикновено порозовява. Това е проклятието на всички светли хора.

Чад се усмихна топло и попита:

— Уайд е братът на Лулу, нали?

— Наполовина. Двамата са от един баща, но от различни майки.

Чад кимна.

— Ама и аз съм една домакиня! Моля, заповядайте, сержант Джордж. Седнете. — Надяваше се той да не ѝ задава въпроси относно разногласията ѝ с Уайд. Личната неприязън, която хранеше към братовчед си, и причините за нея си бяха само нейна работа. И тя, както и останалите членове на семейство Вандерли, вярваше, че семейните проблеми не трябва да се излагат на показ.

— Бих предпочел да ме наричате Чад.

— Добре... Чад. В такъв случай вие трябва да ме наричате Анабел.

Двамата се настаниха на канапето и сержант Джордж — Чад — бръкна във вътрешния джоб на самото си, откъдето извади купчина

прилежно сгънати листове.

— Това е копие на дневника, в който Лулу си е отбелязвала срещите и ангажиментите си през последните няколко месеца. Двата с партньора ми ги разгледахме с надеждата да открием нещо, което би могло да ни бъде от полза, но...

— Но?

Чад се обърна към нея и ѝ подаде ксерокопията. Макар че нервите ѝ все още бяха опънати след сблъсъците с Куин Кортес и Уайд, случили се в рамките на петнадесет минути, Анабел ги пое със стабилна ръка. Винаги се бе гордяла със способността си да контролира емоциите и да таи истинските си чувства дълбоко в себе си. Беше убедена, че личните емоции не трябва да се излагат на показ. Беше се научила да се преструва на щастлива, макар че вътрешно бавно умираше през годините, през които се бе борила да остане вярна и напълно отдадена на Крис.

— Освен Куин Кортес в тефтера ѝ се споменават още двама мъже и аз... ние... се питахме дали случайно не ги познаваш.

Самата мисъл, че се кани да прочете дневника на Лулу ѝ се струваше като натрапване в личния живот на братовчедка ѝ. Видя смешните коментари, нахвърляни в полетата, веселите заврънкулки, надраскани тук и там, и си припомни, че Лулу притежаваше изключително чувство за хумор. Освен това, когато беше тийнейджърка, тя винаги изписваше малко сърчице вместо точка над буквата „и“, а химикалките, които използваше, пишеха в розово или ярко виолетово.

— Имаш ли някаква представа кой може да е този Ранди? — попита Чад.

— Ранди? Не съм сигурна, но би могъл да е Рандъл Милър. Или пък Рандолф Чамнис. Зная, че в миналото Лулу имаше връзка с Рандолф, но не си спомням да го е споменавала през последните няколко години. На ваше място бих започнала с Рандъл Милър. Доколкото си спомням, Лулу се обръщаше с *Ранди* и към двамата. Всъщност, тя ги наричаше *Ранди първи номер* и *Ранди втори номер*.

— Този Рандъл Милър в Мемфис ли живее?

— Мисля, че да. Занимава се с недвижими имоти.

— Този Рандъл Милър?

Анабел се усмихна.

— Да, същият. Онзи, който се появява по телевизията и ни гледа от повечето билбордове в града. Господарят на недвижимите имоти в Мемфис.

— Той не приближава ли петдесетте? И не е ли женен?

— Да, точно така.

— Смяташ ли, че той би имал мотив да убие Лулу?

Анабел почувства, че Чад като че ли очаква от нея да го увери, че жененият любовник на братовчедка ѝ не би имал каквато и да била причина, за да желае смъртта ѝ. Сержантът вярваше, че вече е пипнал своя човек. Той искаше Куин Кортес да се окаже убиецът. Но защо?

— Доколкото ми е известно никой не би трябвало да има мотив за убийството на Лулу.

— Милър е женен мъж. Ако Лулу го е заплашила да каже на жена му...

— Това не беше в неин стил — прекъсна го Анабел. — Тя не си падаше по дългите връзки. И не би било в нейна полза да съобщи на съпругата на Рандъл Милър за аферата си с него.

— Добре. Ще проверя Милър и ще му задам няколко въпроса. Ако се окаже, че разполага с алиби за петък вечер, ще го оставя на мира.

— А ако няма алиби?

— Тогава ще се наложи да се разровим по-надълбоко.

Анабел разлисти ксерокопираните страници от дневника на Лулу и сърцето ѝ спря, когато попадна на първото споменаване на Бруу. Прегледа набързо следващите страници и установи, че името фигурира на поне пет-шест места.

— Кое е другото име, за което искаше да ме попиташ? — попита тя, макар че вече чудесно знаеше какво ще последва.

— Познаваш ли човек, когото Лулу е наричала *Бруу*?

Стиснала страниците в ръка, Анабел се опита да премисли възможностите си. Те бяха две — да каже истината или да излъже. Избра първата.

— Бруу е прякорът, с който Лулу наричаше брат си Уайд. Когато беше мъничка, не можеше да каже думата брат, а чичо Луис все ѝ говореше, че Уайд е неин брат. Лулу се опита да произнесе думата и се получи *Бруу*. Прякорът сякаш залепна за него. Не мисля, че Лулу някога се е обръщала към Уайд по друг начин.

— В такъв случай всичките тези телефонни разговори и срещи са били с брат й?

Анабел кимна.

— Да. Двата бяха много близки и поддържаха постоянна връзка помежду си.

— Неприятно ми е да задам този въпрос, но има ли някаква причина...

— В петък вечерта Уайд беше у дома. Присъстваше на благотворително събитие, организирано от семейство Вандерли.

Чад се усмихна.

— Не е възможно един човек да бъде на две места едновременно, нали?

— Не, предполагам, че не е.

— Зная, че вече те питах за това, но може да си се сетила нещо междувременно — спомняш ли си Лулу да е споменавала наскоро, че се е карала с някого... че някой я заплашва?

— Не бях говорила с Лулу в продължение на няколко седмици. За последно й се обадох по телефона, за да я информирам за последното лекарско заключение относно здравословното състояние на чичо Луис.

Лулу й бе казала:

— Радвам, че татко се чувства добре. Поздрави го от мен и му кажи, че ще си дойда за Великден и ще доведе някого със себе си. Имам голяма изненада за него. Както и за всички вас.

— И за какво си говорихте тогава?

— За нищо особено, всъщност. Говорихме не повече от пет минути. — Анабел се питаше дали да сподели цялата истина с Чад... с полицията. „Ти може и да смяташ, че думите й не означаваха нищо, но пък, от друга страна, ако им ги кажеш, може би ще помогнеш по някакъв начин.“ — Лулу ми каза, че има изненада за семейството, но не пожела да сподели за какво точно става дума.

— И ти нямаш представа...

— Никаква.

— Каза ли още нещо?

— Спомена само, че има намерение да се прибере за Великден и да доведе някого със себе си. И преди да си ме попитал, не, не каза кого и аз нямам представа.

— Често ли се случваше да води със себе си гости по празниците?

— Лулу нямаше навика да се прибира у дома за празниците. Последните две години не си дойде за Коледа. А за Великден не си е идвала от четири.

— Какви изводи си направи от думите ѝ? — попита Чад. — Гост за Великден и голяма изненада? Това би могло да означава някой специален мъж, появил се в живота ѝ. А може би дори годеж.

— Да, подобна възможност ми мина през ума.

— Очевидно е, че не е смятала да се омъжи за Ранди, тъй като той е женен. Нито пък за Бруу, който е неин брат. По метода на изключването стигаме до единствения друг мъж, който се споменава в дневника на Лулу през последните шест или седем седмици.

— Куин Кортес.

— Лулу може и да се е ядосала, ако е очаквала предложение за женитба, което не е получила. Възможно е да е нападнала Кортес по някакъв начин. Може да е започнала да го заплашва, при което той губи самообладание и я убива.

Анабел стисна здраво зъби, опитвайки се да не заплаче. Откакто бе научила за смъртта на Лулу, успяваше да държи емоциите си под контрол, смятайки, че само така би могла да се погрижи за интересите на семейството по възможно най-добрия начин. От време на време обаче, независимо от цялата ѝ воля и усилията, който полагаше, мъката ѝ излизаше на повърхността.

След като преглътна няколко пъти, за да разкара огромната буца, заседнала в гърлото ѝ, Анабел рече:

— С какво толкова би могла да го заплаши?

На лицето на Чад се изписа искрено разочарование и той изсумтя недоволено.

— Да, имаш право. Този сценарий би имал смисъл само в случай, че Лулу е държала Кортес по някакъв начин в ръцете си.

— Но, доколкото ни е известно, това не отговаря на истината.

— *Доколкото* ни е известно. Инстинктите ми обаче ми подсказват, че може и да намерим нещо, ако се поразровим.

— Искаш Куин Кортес да се окаже виновен, нали?

Чад присви очи, присегна се и стисна ръката ѝ.

— *Вярвам*, че е виновен, Анабел. И възнамерявам да го докажа. Ти и семейството ти ще намерите покой, едва след като Кортес бъде обвинен и осъден. Искam да помогна това да се случи.

— Благодаря ти, Чад... Благодаря.

Но какво ще стане, ако Куин Кортес не е виновен?

9.

Джим мразеше понеделниците. Особено пък ако бе прекарал неделята с Кевин. И този понеделник не беше изключение. Дори се оказа по-лош от останалите. Убийството на Лулу Вандерли тегнеше като меч над главите им и директорът на полицията, окръжният прокурор и кметът изискваха незабавни арести. Ако не намереха скоро друг заподозрян, Джим предполагаше, че ще се наложи да арестуват Куин Кортес въз основа на изключително неубедителни косвени улики. Не си спомняше друг подобен случай през цялата си кариера в полицията. Чад все повтаряше, че трябва да обвинят Кортес; Джим пък се стремеше да докаже неговата невинност. И защо толкова го искаш? — запита сам себе си. Дали защото вярваше, че Кортес не го е направил, или реагираше първосигнално и инстинктивно заставаще срещу Чад? Би му се искало да вярва, че личните му съмнения по отношение на Чад и скорошното разкритие, че партньорът му спи с бившата му съпруга, не биха повлияли на професионалната му преценка. Трябваше обаче да приеме фактите такива, каквито са — и той беше човек като всички останали и също се влияеше от собствените си инстинкти, предпочитания и емоции.

В отдел „Убийства“ кипеше трескава дейност. Точно в този момент инспектор Пърсър разговаряше в кабинета си с една много изтъкната личност — човек, който би могъл да изиграе важна роля в разследване убийството на Вандерли. Ако се окажеше, че Ранди Милър не разполага с алиби за петък вечерта, то тогава, поне според Джим, той трябваше да оглави списъка им със заподозрени, защото, за момента поне, Кортес като че ли нямаше никакъв мотив за убийството на Лулу.

След като изпи последните няколко капки от третото си кафе за деня, Джим смачка чашката от стиропор и я хвърли в най-близкото кошче.

— Най-напред ще разпитаме Ранди Милър — заяви Чад и застана до Джим. — Искам да свършим с него и да го елиминираме

като заподозрян, за да можем да се съсредоточим върху Кортес.

Джим го изгледа накриво.

— И защо си толкова сигурен, че Рандъл Милър не е убил Лулу? Той е много известен и уважаван женен мъж, който е имал любовна връзка с убитата. Според мен това го превръща в заподозрян номер едно.

— Аз залагам на Кортес.

Джим изсумтя. Проследи погледа на Чад и видя вратата на инспектор Пърсър да се отваря. Джим мигновено разпозна изискания и среброкос мъж, който излезе от кабинета на Пърсър — царя на недвижимите имоти Рандъл Милър. Милър стисна ръката на инспектора, а широката му усмивка разкри два реда съвършени, бели като сняг зъби. Тед Пърсър изглеждаше силно притеснен — очевидно си даваше сметка, че детективите наблюдават тази размяна на любезности. Тед беше добър полицаи, който играеше по правилата. В положението, в което се намираше обаче, не можеше да не си дава сметка, че не е в негов интерес да предприеме действия, които по някакъв начин биха могли да разстроят директора на управлението или пък кмета. Тед, също като Чад, беше човек, който обича да работи в екип. Имаше време, преди много години, когато Джими Нортън беше като тях. Но вече не. Сега се интересувахе от едно-единствено нещо — да успее да запази работата си. Дори на моменти се питаше дали тази проклетата негова работа си струва усилията. Защото и на него, като на всеки друг, от време на време му се налагаше да целува нечий задник — което в неговия случай означаваше да се съгласи, макар и неохотно, с утвърденото статукво.

Тед срещна погледа на Джим, след което вдигна ръка и му даде знак да се приближи.

— Ние сме на ред — отбеляза Джим.

Чад сложи ръка на рамото на Джим.

— Остави ме аз да проведа разпита на господин Милър, става ли?

Джим тръсна рамене, за да се отърве от ръката на Чад, и без да каже нито дума в отговор, тръгна по посока на инспектора и Рандъл Милър. Чад бързо го настигна и протегна ръка на Милър преди Джим да успее да каже каквото и да било.

— Добро утро, господин Милър. Аз съм сержант Чад Джордж — той кимна по посока на Джим, — а това е партньорът ми, лейтенант Нортън. — Чад се ръкува приятелски с Милър. — Предлагам ви да дойдете с нас, а ние ще се постареем всичко да мине възможно най-бързо и безболезнено.

Тед Пърсър се усмихна. Цялото му същество излъчваше облекчение. Изражението на лицето му сякаш казваше: „Слава богу, че Чад знае как да се справя със ситуации като тази“. В края на краищата, за никого не беше тайна, че Рандъл Милър беше един от най-ревностните поддръжници на кмета на последните избори и че той и окръжният прокурор, Стивън Кембъл, не само че принадлежеха към едно и също студентско братство, ами бяха църковни настоятели на местната баптистка църква.

— На ваше разположение съм — увери го Милър.

Широката му усмивка изглеждаше твърде дразнеща. За Джим поне.

— Можете да сте сигурни, че искам да направя всичко, което зависи от мен, за да помогна да откриете човека, убил бедничката Лулу. Такова прекрасно момиче. Съпругата ми и дъщерите ми бяха много привързани към нея.

— А вие, господин Милър? — попита Джим и посочи с ръка стаята за разпити.

Милър се обърна към Джим и стоватовата му усмивка изведнъж рязко помръкна.

— Вие бяхте ли също привързан към госпожа Вандерли? — настоятелно попита Джим.

— Да, разбира се. Всички много я обичахме.

Ето как смяташе да играе играта техният човек — Лулу е била семейна приятелка и нищо повече. Само че Анабел бе споделила пред Чад нещо друго. А и тефтерът на Лулу говореше за по-други отношения.

Няколко минути по-късно, когато тримата останаха сами в стаята за разпити и Милър зае мястото си, Чад попита:

— Ще желаете ли кафе, господин Милър?

— Не, благодаря.

— От колко време познавате Лулу — попита Джим и прекъсна опитите на Чад да се прави на гостоприемец домакин.

— Малко повече от година — отвърна Милър. — Жена ми и аз се запознахме с нея на една вечеря в дома на общ приятел.

— Съжалявам, че се наложи да ви извикаме на разпит — намеси се Чад. — Но името ви фигурираше в тефтера със срещи и ангажменти на Лулу Вандерли, откъдето стана ясно, че се е срещала няколко пъти с вас през изминалите два месеца.

Милър вече бе готов с отговора си:

— Лулу искаше да продаде къщата си и да си купи по-модерно и съвременно жилище.

Продължаваше да се усмихва с фалшивата си и неискрена усмивка, а на Джим му се искаше да го зашлеви и да я изтрие от лицето му.

— Значи всичките ви срещи с Лулу са били строго делови?

— Повечето, да. Обикновено се срещнахме, за да пийнем нещо, да поговорим по работа, както и за някои по-лични неща.

— Какви *лични* неща? — попита Джим.

— О, тя винаги се интересуваше от Валери и момичетата, а аз я питах как е баща ѝ. Просто си бърбяхме.

Този тип беше изключително хитър. И хлъзгав. Джим не можеше да не му го признае. Не спираше да се усмихва. По лицето му не се забелязваше и капчица пот. Ръцете му не трепереха, тялото му беше спокойно и овладяно. Цялото същество на Милър излъчваше самоувереност, която идеше да подсказва, че е наясно, че не разполагат с никакви улики срещу него.

— Само още няколко въпроса, ако не възразявате — рече Чад.

— Разбира се.

— Най-напред искам да ви попитам дали се сещате за някой, който би искал да нарани Лулу. И, колкото и да ми е неприятно, трябва да ви попитам къде бяхте в петък между седем и десет часа вечерта.

Усмивката на Милър леко помръкна. Стисна здраво зъби, но веднага се овладя и побърза да отговори.

— Не мога да си представя, че съществува човек, който би искал да причини зло на Лулу. Тя беше очарователна млада жена. А що се отнася до втория ви въпрос... в петък вечерта останах до късно в офиса. Тръгнах си от там някъде около девет и се прибрах у дома преди десет. Можете да се обадите на съпругата ми, за да го потвърдите.

— Ще го направим — обеща му Джим.

Милър прикова гневния си поглед върху Джим, изоставил преструвките за миг, след което се обърна към Чад и го дари с усмивката си, така позната от телевизионния екран.

— Ако това е всичко, сержант Джордж, аз бих...

— Само още един въпрос, преди да си тръгнете — прекъсна го Джим.

Милър дори не си направи труда да го погледне.

— И какъв е той?

— Знае ли съпругата ви, че сте имали любовна връзка с Лулу Вандерли?

Този път Милър го погледна. Намръщено.

— Съветвам ви да внимавате и да не отправяте повече подобни безпочвени обвинения.

— Приемам отговора ви за „не“.

— Приемайте го както желаете — заяви Милър. — Ако сме свършили, бих искал да си тръгвам.

— Разбира се, това е всичко. Много ви благодарим за съдействието. — Чад придружи Милър до вратата, отвори я, след което го последва.

Джим застана до отворената врата и извика след тях:

— Ако възникнат други въпроси, ще ви се обадим допълнително.

Милър не му отговори. Ръкува се с Чад и бързо се отдалечи. Чад се обърна и го възнагради с убийствен поглед.

„Хайде, давай, хубавецо! Кажи ми, че е трябвало да те оставя ти да водиш разпита. Кажи ми, че нямам причина да настройвам Милър срещу нас. Попитай ме защо все гледам да объркам нещата. Кажи само една-едничка дума и ще те спукам от бой.“

„Не го прави!“ — строго си помисли Джим. „Чукал бил Мери Лий! И какво от това? Та тя е преспала с още цял куп други мъже — преди, по време на и след брака ви. Да, но нито един от тези другите не е бил твой партньор. И не си е легнал с Мери Лий, само защото е бившата ти съпруга.“

Чад отвори уста, за да заговори, но преди да успее да каже каквото и да било, в полезрението му попадна Анабел Вандерли, която, придружена от някакъв строен и безупречно облечен тип, вървеше към

кабинета на инспектора. Чад се насочи към тях подобно на лъв, дебнещ газела.

— Добро утро, Анабел — поздрави той. — Не знаех, че ще идваш тук тази сутрин. Мога ли да помогна по някакъв начин.

— Благодаря ти, Чад, но няма нужда. Инспектор Пърсър ми се обади по телефона и ми каза, че тази сутрин се очаква да са готови предварителните резултати от аутопсията на Лулу.

Чад погледна към приятния русокос мъж, който придружаваше Анабел.

— Струва ми се, че не чух името ви.

— Уайд Вандерли. Аз съм братът на Лулу.

— Господин Вандерли, моля приемерте най-искрените ми съболезнования.

На Джим му се догади от отвращение. Чад беше такъв подлизурко! А и кога бе успял толкова да се сближи с Анабел Вандерли, че да започнат да си говорят на „ти“? Вероятно предишния ден — когато бе отишъл да я разпита относно дневника на Лулу. Трябваше да му го признае на Чад — момчето пипаше бързо.

— Благодаря. Скъпата братовчедка Анабел ме информира, че сте бил много любезен с нея, сержант Джордж. — Уайд Вандерли се усмихна едва-едва. Покровителственото му отношение свидетелстваше, че възприема Чад — а вероятно и всеки друг държавен служител — за човек, заемащ много по-ниско стъпало на социалната стълбица.

Джим предполагаше, че Уайд е твърде нерешителен и слабохарактерен мъж. Цялото му същество сякаш крещеше, че той е твърде деликатен и изтънчен и е прекалено добър за този жесток свят, в който се е родил. Инстинктът на Джим го накара да застане мигновено нащрек — у този тип имаше нещо, което не изглеждаше съвсем наред. Нещо далеч по-сериозно от снобарската му надменност.

— Ще желаете ли чаша кафе? — попита Чад. — С удоволствие ще...

— Не, благодаря — едновременно отвърнаха двамата Вандерли.

— Надявам се, че тази сутрин медиите не са ви обезпокоили твърде много. — Чад спря погледа си, преливащ от обожание, върху Анабел.

„Това вече е прекалено, помисли си Джим. Това момче няма мярка.“

— От тази сутрин имам бодигард, който изпълнява и функциите на шофьор. Поне за момента — обясни Анабел. — Той се погрижи за представителите на медиите и ни помогна да влезем безпрепятствено в сградата.

— Съжалявам, че ти се е наложило да наемеш бодигард — рече Чад.

— Според мен това е много умен ход от ваша страна. Така ще има кой да ви пази гърба. — Джим се приближи, решил, че е крайно време да се намеси в разговора.

Анабел рязко извърна глава и го погледна.

— Предполагам, че е време да ви информирам, че наех агенцията на Грифин Пауъл, за да разследва убийството на Лулу. Именно от неговата агенция ми осигуряват бодигард, който да ми помогне да се справя с набезите на пресата.

— Боя се, че Анабел понякога постъпва твърде глупаво. — Уайд Вандерли погледна братовчедката си и се усмихна самодоволно. — Съюзила се е с Куин Кортес и двамата заедно са наели господин Пауъл.

— Какво? — Лицето на Чад потъмня от обхваналите го шок и гняв.

— Това бе условието, което постави господин Пауъл, за да се заеме със случая — обясни Анабел. — Каза, че или ще работи за двама ни едновременно, или изобщо няма да се занимава с това разследване.

— Но Куин Кортес все още е заподозрян... — Чад замълча, изкашля се леко и продължи: — Той представлява значителен интерес за нас във връзка с убийството на твоята братовчедка. Просто не разбирам как си могла да се съ согласиш на...

— Съюз с дявола — довърши вместо него Уайд и отново насочи поглед към Анабел. — Самата ти даде това определение на партньорството си с този толкова известен латино любовник, нали?

Анабел го срази с пламнал от ярост, изпепеляващ поглед.

Вратата на инспектор Пърсър се отвори. Тед, застанал на прага, извика:

— Сержант Джордж, свържи се с Куин Кортес и го повикай да дойде тук възможно най-бързо.

Всички погледи се обърнаха към инспектора.

— Да, сър — отвърна Чад и тръгна да изпълни нареждането.
Джим изгледа въпросително Тед.

— Госпожо Вандерли... Господин Вандерли... заповядайте в моя кабинет, моля.

— Какво има? — попита Анабел. — Случило ли се е нещо?

Тед поклати глава.

— Нищо необичайно. Съдебният лекар току-що ми се обади по телефона, за да ми съобщи предварителните резултати от аутопсията на Лулу и аз мисля, че ще е най-добре, ако ги обсъдим насаме.

Уайд хвана ръката на Анабел, но тя рязко се освободи, бързо мина край Тед и хлътна в кабинета му. Уайд се огледа, за да провери дали някой бе забелязал решителността, с която братовчедка му се отдръпна от него, след което я последва.

Тед даде знак на Джим.

— Влез и ти. Чад ще дойде, след като се обади на Кортес.

Куин слезе от поршето, извади пътната си чанта от багажника и я преметна през рамо. Снощи бе телефонира на Марси, за да я предупреди, че ще се премести в къщата, която тя бе наела за тях, чак на сутринта. Не че бе имал намерение да прекара нощта с Кендъл, но, в крайна сметка, и двамата забравиха обещанията и добрите си намерения. Беше използвал Кендъл и тя го знаеше. И въпреки това му бе позволила да го направи. Тази сутрин Куин се измъчваше от угризения. И съжаляваше, че не изпитва към нея чувствата, които тя изпитва към него. Винаги бе държал на Кендъл, но тя искаше нещо повече. Беше му признала, че е влюбена в него. Искаше му се да можеше да изпита същото към нея, но не можеше. Не беше влюбен в нея. Никога досега не се бе влюбвал в жена и дори не вярваше, че подобно нещо е възможно. За него поне.

Когато стигна пред входната врата, тя се отвори рязко и на входа застана Марси, която го наблюдаваше сърдито. Куин знаеше, че тя не одобрява многобройните му авантюри. Джейс му бе споменал, че Марси мрази всички жени в живота му, защото самата тя може би е влюбена в него. Тогава бе заявил, че съмненията на Джейс са пълна глупост, но дълбоко в себе си се бе запитал дали има нещо вярно в тях. Ако съществуваше и най-малката възможност Марси да е влюбена в

него, то тогава той наистина трябваше да запази взаимоотношенията си с красивата млада асистентка на чисто професионална основа. Марси бе последната жена на земята, която би искал да нарани. През годините неволно бе разбил твърде много сърца. Макар че не бе излъгал нито една жена и не бе давал обещания, които не смята да изпълни, той съзнаваше, че не е напълно невинен.

— Джейс и Аарон не дойдоха ли заедно с теб? — попита Куин, макар прекрасно да знаеше, че са тук. Марси винаги изпълняваше инструкциите му съвсем стриктно.

— Аарон тъкмо закусва. А Джейс все още спи. — Марси протегна ръка и взе чантата на Куин. — Ще я оставя в твоята спалня. В къщата има четири спални — по една за всеки, макар че двете са съвсем малки. Ако си гладен, има кафе, плодове и мюсли в кухнята.

— Ще си сипя кафе. — Куин затвори входната врата зад себе си и последва Марси през фойето. Влязоха във всекидневната на напълно обзаведената къща. Беше изискано и модерно. Светло дърво. Тъмна кожа. Хром и стъкло. Не се усещаше никакво лично присъствие. Но Куин вече бе свикнал с това и не очакваше нищо друго. Единственото място, в което Куин съхраняваше някакви лични спомени от минатото, бе старата къща в ранчото му в провинцията. В по-голямата си част това бяха снимки — негови и на приятеля му от изправителния юношески дом Джони Мак Кейхил, както и на съпругата и децата на Джони Мак. Дори и мезонетът му в Хюстън изглеждаше стерилен и необитаем. Куин не беше сантиментален човек. Обвързан беше с малко лични връзки, имаше само шепа приятели и никакви роднини. Парите и властта управляваха живота му. А плътските наслади бяха просто средство за приятно прекарване на свободното време.

— Може би ще искаш да вземеш душ и да се избъръснеш — рече Марси и тръгна нагоре по стълбите. — Твоята спалня е на втория етаж.

— Има ли някаква специална причина, поради която смяташ, че трябва да се изкъпя и избъръсна?

— Освен тази, че изглеждаш ужасно?

Куин се ухили.

— Да, освен тази.

— Преди около десет минути се обади някой си сержант Джордж от полицейското управление в Мемфис и помоли да ги удостоиш с

присъствието си в Съдебната палата.

Чад Джордж. Копелето! Най-новият враг на Куин.

— Каза ли защо?

— Не спомена нищо конкретно. Предполагам, че пак ще те разпитват за убийството на Лулу Вандерли. Позвъних на госпожа Уелс. Ще те чака там след половин час.

— Но Кендъл има дело в съда тази сутрин — рече Куин докато вървеше след Марси към стаята си.

— Друг член на юридическата им фирма ще заеме мястото ѝ в съда днес.

Марси отвори вратата на гардероба и постави чантата му на пода. Куин забеляза шест от костюмите си, подредени спретнато вътре. На поставката за вратовръзки бяха праметнати шест копринени вратовръзки, а на най-долния рафт стояха подредени четири чифта обувки. Сигурен беше, че изпраните му ризи са прилежно подредени в скрина, редом с бельото и чорапите му.

— Кендъл трябваше да отиде в съда, а да изпрати колегата си да се срещне с мен в Съдебната палата — подхвърли Куин.

Марси го възнагради с убийствен поглед.

— Не ме гледай по този начин! Кендъл трябваше да знае, че не очаквам да скача през огнени обръчи заради мен.

Марси изпъшка.

— Господи, Куин, слез на земята, става ли? Прекарал си изминалите дванадесет часа с нея. Любил си се с нея. Разбира се, че ще постави твоите интереси на първо място... над тези на всички останали.

— Точно както правиш ти. — От вратата зад тях се разнесе дълбок мъжки глас.

Куин и Марси се обърнаха и погледнаха нататък. На вратата стоеше Джейс Морган и им се хилеше. Беше бос, облечен само с тениска и скъсани дънки.

— Извинявай, отбих се само да поздравя Куин. Нямах намерение да подслушвам.

Пренебрегнала напълно забележката на Джейс, Марси погледна Куин.

— По-добре побързай. Разполагаш с тридесет минути да се приготвиш и да се явиш навреме.

— Къде ще ходиш? — попита Джейс.

Марси мина покрай него, излезе в коридора и пътъм отговори на въпроса му.

— Куин трябва да се срещне с адвоката си в полицейското управление, където го викат на разпит.

— Искаш ли да те закарам? — попита Джейс.

— Благодаря, но няма нужда. — Куин тръгна към банята, но после се спря и се извърна назад. — Виж, бих предпочел да не говориш на Марси по този начин.

Джейс само сви рамене.

— Извинявай, думите сами се изплъзнаха от устата ми. Но ти знаеш не по-зле от мен, че е луда по теб. Ще се хвърли на врата ти при най-малкия знак от твоя страна.

— Съмнявам се, но дори и да е така, Марси е моя асистентка и приятелка. И възнамерявам да си остане такава. Не би било зле обаче тя да си намери приятел. Може би, би могъл да я поканиш да излезете някой път?

Загорялото лице на Джейс изведнъж силно пребледня.

— Тя не е мой тип. Освен това не искам подаяния. Ще бъда истински глупак да се обвържа с жена, която е влюбена в теб. Никой не би могъл да се съревновава с теб. Ти си мъжът с главно „М“.

Куин не беше съвсем сигурен как да отговори на това. Не можеше да прецени дали думите на Джейс бяха комплимент или подигравка. А може би той просто съобщаваше фактите такива, каквито ги виждаше.

— Просто не я притеснявай повече. Ясно?

— Абсолютно. Твоите заповеди са закон, шефе.

Куин кимна.

Куин бе прекарал нощта с Кендъл Уелс. Тя беше негова любовница. Също като Лулу. Поредната глупава жена. Нима не знаеше, че той ще разбие сърцето ѝ отново? Не разбираше ли, че я използва, така, както бе използвал толкова много други жени през годините? Тя не означаваше нищо за него. Никоя от тях не означаваше.

Заслужаваше да умре, както и останалите. Нямахте да е трудно да я убие. Трудно беше само първия път, макар че имаше напълно основателна причина да отнеме живота на онази кучка. С всяка следваща смърт обаче ставаше все по-лесно.

Ще постъпя с нея както с Лулу и останалите. Ще покрия лицето ѝ с възглавницата с ясното съзнание, че я освобождавам от мъките ѝ. И я спасявам от агонията на любовта ѝ към Куин Кортес.

Един глас от миналото отекваше в главата му.

— Ти си лошо момче, Куин. Ще трябва да те накажа. За твое добро.

Не, Господи, накарай този глас да замълчи. Накарай я да ме остави на мира. Нима тя не осъзнава, че всичко, което правя, е добро, не лошо? Аз не ги наранявам.

Помагам им. Давам им покой. Убивам ги внимателно. С нежност.

Анабел се настани на един метален стол с ниска облегалка, поставен пред бюрото на инспектор Пърсър. Уайд зае другия стол до нея. Преди да седне, Анабел съвсем преднамерено бе дръпнала стола си възможно най-далеч от неговия. Дразнеше се от факта, че така открито демонстрира враждебността си към братовчед си, но за нейно огромно облекчение, никой до този момент не бе проявил лошия вкус да я попита защо изпитва толкова силно отвращение към брата на Лулу.

Уайд изпълни закана си и се появи в апартамента предишната вечер. Беше се надявала, че няма да дойде — не за пръв път се случваше да я заплашва, само за да изтръгне някаква реакция от нейна страна. Когато застана на вратата на апартамента, Анабел се опита да му попречи да влезе. Твърдо му заяви, че трябва да се настани в „Пийбоди“. Той обаче просто се изсмя в лицето ѝ.

— Или ще живеем заедно тук, или *ти* ще се изнесеш в „Пийбоди“ — заяви той.

И тя направи точно това — събра багажа си и се премести в хотела. В седем и половина застана на вратата на Грифин Пауъл и остана при него докато ѝ приготвиха апартамент. Прекараха заедно един час и Грифин ѝ предложи да ѝ осигури бодигард, който да ѝ

помага да се справя с представителите на медиите на публични места. Тя веднага прие предложението.

— Току-що разговарях с Адел Уайт, нашия съдебен лекар, който ми съобщи предварителните резултати от аутопсията — рече инспектор Пърсър.

Анабел рязко се изтръгна от неприятните си размишления и посрещна с благодарност възможността да прогони от мислите си неприятния сблъсък с Уайд от предишната вечер.

— Причината за смъртта, упомената в смъртния акт, е задушаване — информира ги инспекторът.

Вратата на кабинета се отвори и затвори. Пърсър вдигна глава и погледна новодошлия.

— Влизай, сержант.

— Да, сър.

— Изпълни ли нареждането ми? — попита Пърсър.

— Да, сър.

Пърсър погледна първо Анабел, а след това и Уайд.

— Лулу е починала от задушаване — факт, който, малко или повече, ни беше известен. Била е задушена с една от възглавниците на леглото.

Анабел осъзна, че е ахнала на глас, едва когато нечия ръка я докосна по рамото с дълбоко състрадание. Вдигна очи и видя Чад Джордж, който стоеше зад нея.

Инспектор Пърсър изгледа сурово Чад и той мигновено отдръпна ръка от рамото на Анабел. Тя въздъхна, почувствала остро липсата на нечия подкрепа. Чад се държеше толкова мило с нея. Проявяваше искрено състрадание и разбиране.

— Тя... била ли е изнасилена? — попита Уайд. Гласът му прозвуча тихо и несигурно.

Анабел го изгледа с гняв.

— Няма следи от изнасилване — уведоми го Пърсър. — Всъщност, няма следи от сексуален контакт преди смъртта ѝ.

— Слава богу! — възкликна Уайд. — Нямах да мога да понеса мисълта, че е била насилвана.

Анабел скръцна със зъби. „Брой до десет, рече си тя. Не казвай нищо, за което по-късно ще съжаляваш.“

Инспекторът отново погледна първо Анабел, а след това и Уайд.

— Някой от вас знаеше ли, че Лулу е била бременна?

— Какво? — едновременно възкликнаха Уайд и Анабел.

— Била е бременна приблизително от шест седмици — рече инспекторът. — Да разбирам ли, че никой от двама ви не е знаел?

— Аз не знаех — заяви Анабел и хвърли на Уайд поглед, изпълнен с подозрения. — Ти знаеш ли? Казвала ли ти е?

— Не. Кълна се в Бога, че не е споменавала нищо.

Не му повярва. Копелето лъжеше толкова често и с такава лекота, че Анабел се съмняваше, че изобщо прави разлика между истина и лъжа. Ако наистина е била бременна, Лулу непременно щеше да каже на Уайд.

— Надявах се, че е доверила тайната си някой от вас двамата — отбеляза Пърсър. — Би ни било от полза, ако знаехме кой е бащата.

Анабел не можеше да говори, не можеше да диша дори. „Моля те, мили боже! Моля те, нека да не е той.“

— Може би трябва да поискаме от господин Кортес да се подложи на ДНК тест — обади се Чад. — Ако той е бащата и е отказал да се ожени за Лулу, тя може и да му е дала повод да поиска смъртта ѝ.

10.

— Бебето не е било мое! — Куин разпалено отричаше обвиненията, отправени му от сержант Джордж.

— Как можеш да си толкова сигурен? — Джордж се наведе напред и погледна Куин в очите. — Правил си секс с Лулу Вандерли, нали? Не бяхте ли заедно с нея преди приблизително шест седмици?

Куин присви очи. Силен гняв се надигна в душата му. Стисна коленете си толкова силно, че пръстите му побеляха от усилието. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не удари наперения млад сержант. Когато Кендъл протегна ръка и го хвана за китката, Куин вдигна ръце, сви ги в юмруци и я погледна. Преглътна изгарящия го гняв, забелязал предупреждението в очите на адвокатката си. Не можеше да допусне да изгуби самообладание — това бе последното нещо, което му трябваше в момента.

— Никога не правя секс, без да използвам предпазни средства — отвърна Куин. Гласът му прозвуча неестествено спокойно.

— Никога? — присмя се Чад Джордж. — Нито веднъж през целия си живот?

Куин не отговори. Пък и въпросът не предполагаше какъвто и да било отговор. Да, естествено, че и той е бил млад и глупав и на няколко пъти бе спал с жени, без да използва кондом. Но това се бе случило преди повече от двадесет години, за бога. Дори и тогава обаче бе използвал презерватив в седемдесет и пет процента от случаите.

— Кондомите не са напълно сигурни — заяви сержант Джордж.

Не думай, мислено възкликна Куин, но на глас не произнесе нито дума. Би ли могъл да е сто процента сигурен, че детето, което е носела Лулу, не е било от него? Разбира се, че не. И все пак, шансът беше на негова страна. Освен това кой би могъл да е сто процента сигурен за каквото и да било в този живот?

— Мисля, чу Лулу ти е казала, че е бременна и е започнала да те притиска да се ожениш за нея — рече Джордж. — Когато си й дал да разбере, че сватба няма да има, тя се разстроила и вероятно е

отправила някоя и друга заплаха. Ти си изгубил самообладание, и в пристъп на ярост, си я убил. Точно това се е случило, нали?

Куин едва въздържа ръмженето, зародило се в гърлото му. Беше толкова ядосан, че му идеше да изтръгне сърцето на Чад Джордж с голи ръце.

— Значи, душа я аз в пристъп на гняв, а след това ѝ режа пръста — подхвърли Куин. — Тъй като очевидно вярвате, че разполагате с всички отговори, сержант, кажете ми защо съм го направил?

Джордж внезапно се отдръпна назад и увеличи разстоянието помежду им. Хитър ход, помисли си Куин. Рано или късно те двамата щяха да стигнат до сблъсък. Но не сега. Не и преди да бъдат свалени подозренията от Куин. Онези, които познаваха Куин, знаеха, че той никога не забравя да си отмъсти по подобаващ начин.

— Бихме искали да се подложите на ДНК изследване — рече лейтенант Нортън. — Възразявате ли да...

— Ще се подложа на теста — отвърна Куин. — Лулу не е била бременна от мен. Детето, което е носела, не е било мое. И аз не съм я убил.

Убеждението му, че не е баща на детето, не означаваше, че това непременно е вярно, но инстинктът на Куин му подсказваше, че не греши. Винаги се бе отнасял към тези неща с изключително внимание. Никога не би си позволил да създаде нежелано дете. Още повече, че той самият беше от онези нежелани и необичани деца, бе израсъл с майка, който всеки божи ден му бе напомняла, че той е съсипал живота ѝ.

Кендъл стисна ръката на Куин, след което се обърна към лейтенанта.

— Господин Кортес се съгласи да се подложи на ДНК изследване, целящо да сравни неговата ДНК с тази на зародиша. Ако това е всичко, което искате от клиента ми днес, ние бихме желали изследването да се извърши веднага. Освен това ще ви бъде благодарна, ако вие лично се заемете с това.

Чад Джордж видимо настръхна и отвори уста, вероятно за да изрази гневния си протест, но лейтенант Нортън го изпревари и той не успя да каже нито дума.

— Чад, защо не се свържеш с господин Милър относно въпроса, който обсъдихме, докато аз довърша тук с господин Кортес?

— Ами щом настояваш, добре — неохотно се съгласи сержантът.

— Ако се съгласите да изчакате тук, ще се свържа с медицинската служба и ще уредя изследването на господин Кортес да бъде проведено възможно най-бързо.

Веднага щом двамата детективи излязоха от стаята и ги оставиха сами, Кендъл се обърна към Куин и го прикова под пламналия си поглед.

— Наистина ли си сигурен, че не си бащата на бебето на Лулу?

— Какво има, госпожо адвокат, не ми ли вярваш? Щом собственият ми адвокат се съмнява в думите ми, какво остава за полицаите?

— Не ми се прави на умник. Просто отговори на проклетия въпрос.

— Дали съм сто процента сигурен? Не. Но знам, че никога не съм правил секс с Лулу, без да използвам предпазни средства.

— Но си се любил с нея преди шест седмици, нали?

— Да, плюс-минус ден-два — отвърна Куин. — Бях зает с процеса на Макбрайър и тя дойде в Нешвил за няколко дни.

— Значи времето съвпада. Напълно е възможно именно ти да си бащата.

Да, времето съвпаднаше. Но пък той със сигурност не беше единственият мъж, с когото си бе лягала Лулу преди около шест седмици. А и шансовете му някой от презервативите му да се бе оказал дефектен, не бяха особено големи.

— Нали си даваш сметка, че ако твоята ДНК съвпадне с тази на зародиша, това, само по себе си, е достатъчен мотив за убийството на Лулу? — предупреди го Кендъл.

— Така е, но само при положение, че хората повярват на теорията на сержант Джордж, според която Лулу ми е казала за бебето, а аз съм я убил, за да не се налага да се ожения за нея. — Куин се изправи и погледна Кендъл право в очите. — Ако — и това е едно голямо ако — се окаже, че бебето на Лулу е било от мен и тя ми е казала за него, което не отговаря на истината, то аз искрено се съмнявам, че тя би поискала да се оженим. По дяволите, та аз дори съм изненадан, че не е направила аборт веднага щом е разбрала, че е бременна.

— Ако това бебе се окаже от теб... — Кендъл изразително завъртя очи. — Дявол да те вземе Куин, този сержант Джордж умира от желание да ти припише това убийство. Знаеш го не по-зле от мен. Този ДНК тест би могъл да повлече след себе си десетки свидетели, които ще се надпреварват да твърдят, че си безсърдечен женкар. След тях пред съдебните заседатели ще се изправят още толкова, които пък ще се опитват да ги убедят, че си страшно избухлив и ставаш напълно неконтролируем, когато се почувстваш притиснат до стената.

— Нито един от тези факти обаче не доказва, че съм убил Лулу. — Куин дълбоко си пое въздух. — Не забравяй и факта, че някой е отрязал десния показалец на Лулу. Моят опит сочи, че подобни улики обикновено означават, че престъплението е извършено от *сериен* убиец.

— Може би. Възможно е. — Кендъл сви рамене, а после положи длан върху ръката на Куин. — Вярвам, че си невинен, но... Виж, в живота на Лулу сигурно е имало и други любовници и ченгетата вече сигурно знаят кои са те. Кое то означава, че те ще поискат ДНК проби от всички мъже, с които Лулу се е срещала през последните месеци.

— Да не би да смяташ, че сценарият на сержант Джордж е убедителен? Само дето се заблуждава по отношение на бащата?

— Мисля, че трябва да сме сигурни, че полицаите разследват този случай с необходимата задълбоченост и безпристрастност. Затова бих те посъветвала да поискаш от Грифин Пауъл да открие дали има и други евентуални кандидати за титлата баща на годината.

— Ще му се обадя веднага щом изляза от тук.

Рандъл Милър си сипа питие. Бърбън. Чисто. Нямаше навик да пие толкова рано през деня — преди обед — но не му се случваше всеки ден да го викат в полицията и да искат от него да се подложи на ДНК тест. Какво щеше да прави, по дяволите, ако се окажеше, че детето на Лулу е от него? Ако това се случеше, той просто не би могъл да продължи да отрича любовната им връзка. А когато Валери научи — а тя несъмнено щеше да научи, ако го арестуват по обвинение в убийство — дали щеше да му прости изобщо? Едно е да подозира, че той ѝ изневерява. Но съвсем друго е неговите похождения да станат публична тайна. Валери бе предпочела да си затвори очите пред

недостатъците му и да се престори, че не подозира за кръшканията на съпруга си, защото ѝ харесваше да бъде госпожа Рандъл Милър. Обичаше тяхната красива къща в централната част на града почти толкова, колкото обичаше да си играе на грандама. Готова беше да плати необходимата цена, за да запази илюзията за техния щастлив брак. Затова по-скоро би умряла, но не би допуснала да се превърне в посмешище на фала.

— Случило ли се е нещо?

Гласът на съпругата му, разнесъл се зад него, го стресна толкова силно, че Рандъл едва не изпусна чашата си. Не бе очаквал да я заvari у дома днес. В понеделник тя винаги обядваше с приятелките си в кънтри клуба.

Той се обърна към нея и залепи широка усмивка на лицето си.

— Скъпа, какво правиш у дома?

— Бих могла да ти задам същия въпрос.

Какво обяснение би могъл да ѝ даде? И то такова, че да му повярва? Може би трябваше да ѝ поднесе част от истината — в подобни случаи това изглеждаше най-доброто решение.

— Боя се, че се оказах въвлечен в разследването за убийството на Лулу Вандерли. Трябваше да отговоря на няколко въпроса за отношенията ни с момичето.

Валери влезе във всекидневната, свали кашмиреното си сако и го остави заедно с кожената си чанта на канапето.

— До този момент не си бях дала сметка, че ние сме поддържали някакви отношения с госпожа Вандерли.

Рандъл отпи голяма глътка бърбън, хлъцна леко и изпусна продължителна въздишка.

— И двамата сме я срещали в обществото, а аз имах и няколко служебни срещи с нея, за да обсъдим продажбата на къщата ѝ в Чикасоу Гардънс.

— Наистина ли? — Валери го изгледа въпросително. — Не си споменавал преди.

— Не съм ли?

Тя поклати отрицателно глава.

— Защо си толкова изнервен от факта, че е трябвало да отговориш на няколко въпроса в полицията?

Можеше да ѝ каже всичко, да падне на колене и да я помоли за милост. В края на краищата, ако полицаите я извикат на разпит, те веднага щяха да научат, че в петък вечер не се е прибрал направо у дома и не е прекарал вечерта със съпругата си, както им бе казал.

— Изглежда, че някой е успял да им втълпи нелепата идея, че съм имал любовна връзка с Лулу. — Насили се да се засмее, но смехът му прозвуча фалшиво дори и в собствените му уши.

Валери се приближи до него и го погледна право в очите.

— Заподозрян ли си за убийството ѝ?

— Не. Не още.

— Ти ли я уби?

— Валери!

— Ти ли я уби?

— Не! Разбира се, че не съм.

— Разполагаш ли с алиби за времето, когато е била убита?

— Не съвсем.

— Какво каза на полицаите, когато те попитаха къде си бил?

— Казах им, че съм работил до късно в офиса, а след това съм се прибрал направо у дома.

— Джънвива ще излъже ли заради теб?

Рандъл поклати отрицателно глава. Прекрасно знаеше, че секретарката му не би излъгала, за да го защити.

— Не, не мисля. Но тя не би излъгала, ако каже, че съм бил в офиса до към седем.

— Каза ли на полицаите, че след това си се прибрал направо у дома?

— Не, обърках се. Не можех да мисля логично. Казах им, че съм тръгнал от офиса към девет и съм се прибрал направо у дома.

— Постъпил си много глупаво, нали? — Валери взе чашата от треперещата му ръка и я остави на подвижната количка за сервиране на алкохол. — Ако те разпитват отново, кажи им, че си се объркал по отношение на времето. Излязъл си от офиса в седем и си се прибрал право у дома. Двамата с теб сме прекарвали тиха и спокойна вечер у дома, тъй като в петък вечер прислугата ни почива.

— Валери, мила моя, как бих могъл да ти се отблагодаря...

Тя положи пръст върху устните му.

— Рандъл, ти си една разпътна свиня. Изневерявал си ми с толкова много жени, че отдавна вече съм се отказала да ги броя. Но ти си добър баща на дъщерите ни и ни осигуряваш отличен живот. Престанах да те обичам още преди години и от доста време не давам пет пари какво правиш и с кого го правиш. Не ме интересува дали си имал връзка с Лулу Вандерли, и ако трябва да бъде честна, изобщо не ми пука дали наистина си убил малката кучка. Но аз няма да позволя твоите необмислени постъпки да засегнат по някакъв начин мен, или дъщерите ни. Ясно ли се изразих? Каквото и да направя, то няма да е заради теб. Ще бъде заради мен и момичета.

— Каквито и да са причините, аз съм ти искрено благодарен. И ти се кълна, че не съм убил Лулу.

Анабел се качи с асансьора до апартамента на Грифин Пауъл в „Пийбоди“ само няколко минути след като той ѝ се обади по телефона. Беше се разделила с Уайд в полицейското управление, предупреждавайки го да стои далеч от нея по време на престоя си в Мемфис. Той я познаваше достатъчно добре, за да приеме думите ѝ на сериозно. Особено пък когато беше в компанията на Брус Аскю — служителя на Пауъл, който работеше като неин бодигард. Никога не бе заявявала в прав текст, че е запозната с гнусните му перверзии, но подозираше, че Уайд е наясно, че тя поназнайва това-онова за многобройните му грехове. В края на краищата той трябваше да е пълен идиот, за да не си даде сметка за дълбокото отвращение, което Анабел изпитва към него, и за усилията ѝ да стои далеч от него и да го отбягва на всяка цена.

Пък и никой от двамата нямаше да забрави оня ден, скоро след погребението на Крис, в който Уайд се бе опитал да я изнасили. Той, естествено, се бе опитал да ѝ обясни, че не бил преценил правилно ситуацията и си помислил, че тя го желае, заблуден от авансите, които му давала.

Лъжи! Гнусни лъжи. Изфабрикувани от един болен и перверзен мозък.

Анабел застана пред вратата на Грифин и почука. Той ѝ отвори лично и я покани във всекидневната. Тя рязко спря, когато забележа Куин Кортес, застанал до един от прозорците. Косата му, осветена от

лъчите на следобедното слънце, искреше със синкавочерни отблясъци. Стомахът ѝ рязко се сви.

— Когато ми телефонирахте, не споменахте, че и господин Кортес е тук.

— Предположих, че и сама ще се досетите, че той или е тук, или идва насам — отвърна Грифин. — Аз работя за вас двама ви. *Едновременно*. Каквото и да имам да кажа, държа да го кажа и на двама ви. По едно и също време.

— Да, разбира се. Разбирам.

— В такъв случай предлагам да седнем, за да ви запозная с нещата, които успяхме да открием до момента. — Грифин махна с ръка по посока на канапето.

Двамата мъже изчакаха Анабел да заеме мястото си. След като тя се настани на един от столовете, Куин и Грифин седнаха в двата края на канапето точно срещу нея. И двамата бяха едри и широкоплещести мъже. Грифин беше с няколко сантиметра по-висок и с поне десетина килограма по-тежък. Седнали един до друг, двамата напомняха за двете страни на една пара. Единият беше синеок и русокос викинг. А другият — тъмноок и тъмнокос дивак.

„Мили боже, откъде се вземат тези мисли в главата ми?“ — зачуди се тя.

— От самото начало искам да ви предупредя, че преди да приема някой случай, аз задължително правя проверка на евентуалните си клиенти — призна Грифин. — В този случай проверих и двама ви.

— Налагаше ли се? — попита Анабел.

— И открихте ли нещо интересно? — Куин кръстоса ръце пред гърдите си и огледа Анабел от главата до петите. — С удоволствие бих чул всичко, което сте научил за госпожа Вандерли.

Грифин погледна Анабел.

— Що се отнася до мен, това е стандартна процедура. Нищо повече. — Обърна се към Куин. — Научих всичко, което исках да зная за вас двамата. А ако искате да узнаете нещо повече за госпожа Вандерли, предлагам да питате нея самата.

Куин се ухили и кимна.

— Може и да го направя.

— Хмм... — Грифин кимна с глава по посока на папката, която лежеше върху масичката за кафе. — Това е предварителният ми доклад

за Луиза Маргарет Вандерли. Съсредоточих се върху последните два месеца, тъй като една от възможните версии, по които работят в полицията, е, че убийството е било извършено от бащата на бебето. Освен това те са твърде убедени, че бащата сте вие, Куин.

— Не съм — заяви Куин.

— Да се надяваме, че е така. — Грифин размърда едрото си тяло и се облегна по-удобно на облегалката на канапето. После преметна крак върху коляното на другия. — Този доклад, естествено, обхваща само очевидни неща, тъй като разследването едва започна. Въпреки това вече сме наясно, че през последните два месеца Куин не е бил единственият мъж в живота на Лулу.

— Да, знаейки това — заяви Анабел. — Детективите ми показаха дневника със срещите и ангажиментите ѝ. Виждаше се е доста често с Рандъл Милър, но той се закле в полицията, че срещите им са били чисто делови. Той обаче излъга, когато каза на сержант Джордж, че Лулу се е консултирала с него във връзка с намерението си да продаде къщата си.

— Защо смятате, че е излъгал?

— Защото Лулу никога не би продала дома си. Той означаваше твърде много за нея. Тази къща бе принадлежала на майка ѝ и Лулу с много обич си спомняше за моментите, които бяха прекарвали двете заедно след развода на родителите ѝ.

Грифин кимна.

— Рандъл Милър е женен и много уважаван местен бизнесмен. Ако бебето на Лулу е от него...

— Означава ли това, че двамата са имали любовна връзка? — попита Куин.

— Вероятно — отвърна Грифин. — Лулу се е срещала често с още един мъж, но той спокойно би могъл да бъде изключен от списъка със заподозрените.

— Защо? — попита Куин.

Анабел обаче вече се бе досетила за отговора.

— Защото този мъж е Уайд.

— Да — потвърди Грифин. — Един от мъжете, с които се е виждала често, е нейният брат.

— Един от мъжете? — попита Куин.

— Лулу не се е срещала често с другия мъж, но ние имаме основание да вярваме, че са поддържали сексуални отношения и са правили секс поне веднъж преди около шест седмици.

— Значи той спокойно може да се окажа баща на детето й — заключи Куин. — И кой е той?

— Аарон Тули. — Грифин погледна Куин в очакване на реакцията му.

— Кой е Аарон Тули? — Анабел бе почувствала, че името означава нещо за Куин.

— Лулу е спяла с Аарон? — Куин рязко скочи от канапето. — Как, по дяволите, изкопа тази информация?

— Аарон Тули е един от служителите на Куин. Нещо като шофьор, иконом и момче за всичко — поясни Грифин. — Що се отнася до въпроса за източниците ни, личната асистентка на Куин, Марси Симс, твърди, че ги е хванала заедно един следобед по време на посещението на Лулу в Нешвил. — Грифин погледна Куин. — Докато ти си бил в съда, Лулу и Аарон са правили секс... в твоето легло.

Куин гневно обиколи стаята няколко пъти, след което спря и се разсмя.

— Цяло чудо е, че едно дете като него е успяло да оцелее след секса с Лулу. Ако човек не знаеше как да се пази, тя бе в състояние да го сдъвче и да го изплюе парче по парче.

Грифин леко се изкашля.

— Струва ми се, че забравяш, че Лулу беше братовчедка на Анабел.

Куин присви очи и ги прикова върху Анабел.

— Ти не храниш никакви илюзии по отношение на Лулу, нали? Знаеш каква беше тя. Знаеш как се отнасяше към хората и особено към мъжете. Лулу не изпитваше уважение към мъжете, които не можеха да й отвърнат по подобаващ начин. Тя беше мъжемелачка. Ако знаех, че се върти около Аарон, щях да се опитам да го предпазя от нея.

— Прекрасно зная, че Лулу не беше светица, но... — Има причини, поради които тя стана такава, искаше да изкрещи Анабел. Но не го направи. Някои неща просто не трябваше да се казват. Заради семейството тази тайна щеше да отиде в гроба заедно с Лулу. — Ако наистина е спала с Тули, значи той би могъл да бъде баща на бебето й. Ще трябва да кажем на полицаите, за да поискат ДНК проба и от него.

— Грифин би могъл да информира лейтенант Нортън — рече Куин. — Аз лично му имам доверие. Но дори и да се окаже, че е Аарон е баща на детето, убийството не би могло да бъде негово дело.

— Защо? — попита Анабел.

— Защото той не е бил в Мемфис в деня на убийството на Лулу. Бил е в самолета заедно с Марси Симс и Джейс Морган и е пътувал за Хюстън.

— Всъщност, това не е точно така — възрази Грифин. — Тримата не са пътували заедно за Хюстън онази вечер. — Грифин се изправи, наведе се и взе папката от масичката. Разлисти я и извади от нея няколко листа. — Госпожица Симс е взела късен полет от Нешвил — излетяла е в десет и петдесет вечерта. Тули и Морган са пътували на следващата сутрин.

— Не разбирам — рече Куин. — Мислех, че тримата си тръгнаха заедно за Хюстън в петък вечерта. Не зная нищо за решението им Марси да пътува сама, а Джейс и Аарон да останат в Нешвил още една нощ.

— Сещаш ли се за някаква причина, поради която не са ти казали за намеренията си? — Грифин прибра листите обратно в папката и я остави отново на масата. — Те не са били на работа, нали? Доколкото разбрах, след големи процеси като този на Макбрайър, ти обикновено им даваш няколко дни отпуск, нали?

— Да, разбира се. А онова, което правят в свободното си време, не е моя работа, стига да не се забъркват в неприятности. Вероятно вече си разбрал, че те и тримата бяха проблемни деца и си имаха неприятности със закона, преди да започнат работа при мен. Веднага обаче искам да подчертая, че Аарон може и да се е позабавлявал с Лулу, но за нищо на света не би извършил убийство. Момчето не е способно да отнеме нечий живот.

— Готов ли си да заложиш живота си на това? — попита Грифин.

11.

Грифин се извини и отиде в другата стая, за да проведе някакъв телефонен разговор. Анабел и Куин останаха сами. Забелязал скованата поза на красивата госпожа Вандерли и нежеланието ѝ да го погледне в очите, Куин си даде сметка, че тя изпитва определен дискомфорт. Самият факт, че тази жена изглежда абсолютно недостъпна и неподатлива на чара му, я правеше още по-интригуваща и привлекателна в очите му. Тя представляваше несрещано до този момент предизвикателство. Във всяко едно отношение.

— Дали този телефонен разговор ще отнеме много време? — попита тя, но дори за миг не спря погледа си върху него.

— Ами зависи — поклати глава Куин. — Ако разговорът е личен, би могъл да продължи по-дълго. Ако пък е по работа, зависи кой точно се обажда и защо.

— Адвокати! Никога не отговарят с една дума.

Куин се засмя.

Тя се престраши да погледне към него. Той се възползва максимално от момента, усмихна се широко и се вгледа в големите ѝ сини очи. Предполагаше, че Анабел мигновено ще отмести поглед встрани, опитвайки се да избегне какъвто и да било пряк контакт с него. Тя обаче го изненада. Срещна погледа му и се взря изпитателно в очите му. Странно усещане се зароди в душата му — силно подводно течение, което го тласкаше все по-надълбоко и надълбоко в непознати за него води. Какво толкова притежаваше Анабел, че в нейно присъствие той се чувстваше не само очарован, но и странно неспокоен и несигурен?

Жената пред него не притежаваше съвършенството и блясъка на Лулу. Анабел беше с няколко сантиметра по-ниска и малко по-пълничка. Нямаше пищната гръд на братовчедка си, но излъчваше елегантност и финес. Русата ѝ коса беше малко по-тъмна. Вероятно беше естествено руса, за разлика от Лулу, която изсветляваше косата си почти до бяло. И докато кожата на Лулу бе загоряла от часовете,

прекарани в солариуми и плажове в частни курорти по всички краища на света, Анабел беше млечнобяла и румена.

— Смяташ ли, че въпросното телефонно обаждане е свързано по някакъв начин с нашия случай? — попита тя.

— *Нашият* случай? — Куин се усмихна, стана от канапето и без да отмества поглед встрани, тръгна към нея. Анабел мигновено отклони поглед, облегна се назад и видимо се напрегна отново. — Ти все още не можеш да се примириш с факта, че трябва да споделиш Грифин Пауъл с мен, нали?

— Да.

Тази едничка дума казваше всичко. На първо място даваше да се разбере, че Анабел не би го излъгала, за да спази приличието или пък за да пощади чувствата му. Тя може и да беше дама, за която добрите маниери бяха от огромно значение, но едновременно с това, при необходимост ставаше директна и безпощадно откровена.

— Съжалявам, че бе поставена в подобна ситуация — рече той. — И макар че може би не ми вярваш, аз продължавам да твърдя, че и двамата искаме едно и също нещо.

— Единственото, което искам, е да открия убиеца на Лулу и да го предам на правосъдието.

— Аз искам абсолютно същото.

— Ще ми се да можех да ти повярвам.

Куин коленичи и се присегна, за да хване ръцете ѝ. Тя спусна двете си ръце отстрани на бедрата си и силно ги стисна в юмруци.

— На теб наистина ти се иска да ми повярваш, нали? Искаш да повярваш, че не съм убил Лулу — заяви той. — Оценявам твоята непредубеденост и факта, че не си убедена във вината ми. Желанието ти да бъдеш справедлива в преценките си означава много за мен.

— Защо моето мнение би било от значение за теб по един или друг начин?

Той хвана брадичката ѝ с ръка. Тя тихо ахна и го погледна право в очите.

— Откровената истина ли искаш да чуеш?

— Да. — Гласът ѝ потрепери едва-едва.

— Не зная — призна Куин и пусна брадичката ѝ. За миг сякаш изгуби контрол върху пръстите си, които бавно се плъзнаха надолу по шията ѝ и поспряха, за да почувстват ударите на пулса ѝ. —

Обикновено не ме е грижа какво мислят другите за мен. От край време живея по свои собствени правила, демонстрирайки пълно презрение към изискванията на обществото. Когато човек е богат и влиятелен колкото мен, не се налага да се съобразява с хората, защото самите те се съобразяват с него. Ти, като член на семейство Вандерли, разбираш какво се опитвам да ти кажа, нали? През целия си живот си се сблъсквала с хора, готови да коленичат раболепно и да се кланят пред теб.

Пулсът ѝ значително ускори ритъма си. Чувстваше кръвта ѝ, която пулсираше под пръстите му. Беше или развълнувана, или ядосана. А може би и двете.

— Но между мен и теб има разлика, господин Кортес. Аз, която съм родена богата и привилегирована, от най-ранна детска възраст научих, че не бива да злоупотребявам с богатството и властта си. Родителите ми все ми повтаряха, че големите привилегии означават и големи задължения. В резултат на което никога не съм живяла по свои собствени правила и винаги съм се съобразявала с мнението на хората за мен.

Той премести ръка от шията ѝ и я постави на рамото ѝ. Тя потрепери. Куин отдръпна ръка, но продължи да стои клекнал пред нея.

— Никога ли не си изпитвала желание да се освободиш от тези ограничения? Не си ли мечтаеш понякога да направиш нещо дръзко и непредсказуемо? Поне веднъж?

Тя го гледаше така, все едно че пред нея стоеше някакво извънземно създание, което ѝ говореше на непознат за нея език. Нима бе така погълната от изискванията и задълженията на фамилия Вандерли, че бе изгубила способността да мисли за себе си? Как е възможно двете с Лулу да са били първи братовчедки? Та те двете бяха абсолютно различни.

— Какво означава това? — най-накрая успя да попита тя.

— Рискувай поне веднъж! Забрави за предпазливостта. Довери ми се напълно, Анабел.

— Не мога.

— Напротив, можеш. И искаш да го направиш. — Изправи се и ѝ подаде ръка. — Кажи ми, че знаеш, че не съм убил Лулу, а след това работи заедно с мен, за да намерим убиеца.

Тя гневно изгледа протегнатата му ръка, а след това вдигна поглед към очите му.

— Ние вече работим заедно, за да открием убиеца на Лулу. Нима не ти е достатъчно това, че се съгласих да бъда твой партньор и да наемем заедно Грифин Пауъл? Ако вярвах, че си убил Лулу, наистина ли смяташ, че щях да го направя?

— Кажи ми го. Имам нужда да те чуя да изричаш думите на глас. — Мразеше отчаяните нотки, прокраднали се в гласа му, умолителния глас, който не бе използвал от детските си години. Дали тя осъзнаваше, че той буквално я *умолява* да му повярва? До този момент самият той не си бе дал сметка колко отчаяно иска Анабел да повярва в невинността му. И, Господ да му е на помощ, но наистина нямаше обяснение за това.

Тя бавно се надигна от стола. Приличаше на човек, който води тежка битка със себе си. Когато се изправи, само на няколко сантиметра от него, тялото ѝ политна към него, сякаш привлечено от някакъв невидим магнит.

— Не мисля, че си убил Лулу.

Той издиша бавно. Едва тогава осъзна, че за момент бе престанал да диша. В душата му се надигна радостно вълнение. Не можеше да обясни какво точно изпитва, но все му се струваше, че току-що бе получил изключително рядък и скъпоценен дар. Доверието на Анабел.

Прииска му се да я целуне. „Не го прави! Не се опитвай дори. Ако я докоснеш, няма да можеш да спреш, защото ще поискаш много повече от една целувка.“

— Извинете за забавянето — рече Грифин Пауъл, който точно в този момент излезе от спалнята.

Анабел подскочи като опарена и бързо се отдръпна от Куин. Натрупалото се в него напрежение стана още по-силно, защото сега се налагаше да се бори и с възбудата, обхванала го още в мига, в който бе докоснал Анабел.

Грифин премести поглед от Куин към Анабел.

— Тук всичко наред ли е?

— Да — твърдо отвърна Анабел.

— Този телефонен разговор беше ли свързан с нас? Има ли нещо, което трябва да знаем? — попита Куин. Искаше да смени темата и да отвлече мислите си от силното влечение, което изпитваше към Анабел.

— Предлагам да седнете преди това — предложи Грифин.

— Какво има? — настоя Анабел. — Каквото и да е, просто ни го кажете.

— В утрешния си брой „Къмършъл апийл“ ще пусне материал за живота на Лулу — съобщи Грифин. — В статията смятат да разкрият всички подробности от живота на Лулу — така както ги знаят.

— О, господи! — Очите на Анабел внезапно се напълниха със сълзи. — Каква част от истината знаят? И наистина ли ще публикуват подробности от личния ѝ живот, при условие че знаят, че семейството непременно ще съди вестника?

— Намерението им е да представят Лулу като купонджийка, раздаваща сексуални услуги като бонбонки — рече Грифин. — Освен това съм готов да се обзаложа, че няма да публикуват и една думичка, която не може да бъде подкрепена с факти. Ще твърдят, че всичко написано е истина, а не клевета.

— Но защо биха го направили? — настоя Анабел.

— За да продадат повече вестници — отвърна Грифин и обърна поглед към Куин. — Освен това, разкривайки факта, че Лулу е имала цяла армия от любовници, ще дадат да се разбере, че Куин, макар и открил мъртвото ѝ тяло, е само един от многото мъже, които може да са имали мотив да я убият.

— Обвиняваш ли ме в нещо? — попита Куин. — Наистина ли смяташ, че съм подшушнал нещо на журналистите?

— Разследващият журналист, който е автор на материала за Лулу, по някакъв начин е разбрал, че тя е била бременна. — Грифин продължаваше да гледа Куин право в очите. — Възможно е информацията да е изтекла от някой словоохотлив служител на полицейското управление или на службата на съдебния лекар, но моите източници твърдят, че по-рано днес някой от адвокатската кантора „Хамилтън, Джефрис и Лойд“ е телефонира в редакцията на „Къмършъл апийл“.

— Кендъл?! — Куин не искаше да повярва, че неговата приятелка и адвокатка — неговата любовница! — би направила нещо толкова неетично, макар че ако обстоятелствата бяха малко по-различни, самият той би могъл да прибегне към подобен ход. От край време бе готов на всичко — противоречащо на етиката и на ръба на

закона — за да спечели. — Смяташ, че моят адвокат е подшушнал на медиите за бременността на Лулу?

— Аз, естествено, не бих могъл да го докажа по никакъв начин — отвърна Грифин, — но, да, мисля, че Кендъл Уелс бърза да изпревари събитията и да натрупа точки. За всеки случай. За да е готова, ако все пак те обвинят в убийството на Лулу. Опитва се да очерни репутацията на Лулу като самата тя остане в сянка и предпази теб, разбира се.

— Ако Кендъл го е направила — и аз държа на това „ако“ — то държа да разберете, че аз самият не зная нищо за това. — Куин се извърна към Анабел. — Кълна ти се, че нямам нищо общо...

— Не мога да се справя с това точно сега. — Анабел вдигна ръка, предупреждавайки го да стои далеч от нея. — Смятам да се прибера в апартамента си. Налага се да се свържа с някои хора, за да се опитаме да спрем този материал. Може да се окаже, че разполагаме с достатъчно власт, за да въздействаме на издателя. Ако не, ще трябва да помислим върху стратегия за ограничаване на щетите.

— Твоята братовчедка ще бъде очернена в „Къмършъл апийл“, а твоята първостепенна грижа е да ограничиш щетите, които ще претърпи „Вандерли инкорпорейтид“? — Куин поклати глава. — Ако това наистина е така, то аз много съм се излъгал в преценката си за теб. Ти не си жената, за която те мислех.

Анабел го прикова под суровия си, мрачен поглед.

— Пет пари не давам какво мислят хората за Лулу, защото очевидно не ѝ е пукало. Ако се бе притеснявала от мнението на околните, тя едва ли би водила такъв живот. Но дълбоко се тревожа, че чичо Луис би могъл да узнае истината за скъпоценното си малко момиченце, защото това ще разбие сърцето му. Когато заговорих за ограничаване на щетите, нямах предвид репутацията на Лулу, а изработването на стратегия, която да не позволи информацията за живота ѝ да достигне до ушите на чичо ми. Ако това все пак стане, ще трябва да измисля как да го убедя, че всичко казано и написано е просто куп лъжи.

Анабел се обърна и буквално се затича към вратата. Куин извика името ѝ и понечи да тръгне след нея, но Грифин го сграбчи за ръката и го възпря.

— Остави я да върви — рече той. — Можеш да ѝ се извиниш по-късно.

Докато пътуваше към апартамента, който току-що бе наел в Мемфис, Куин се опита да събере мислите си и да укроти гнева си. Можеше да обвинява, когото си иска, но в края на краищата, единственият виновен за положението, в което се бе озовал, си беше самият той. Именно той беше обидил Анабел. Беше изрекъл остри думи без дори да се замисли, че може би греши. В своя защита би могъл да каже само, че бе направил преценката си, опирайки се единствено на опита си с другите жени, които познаваше. Съзнаваше обаче, че това извинение няма да мине пред нея. Тя беше направила гигантски жест, заявявайки, че не смята, че той е убил Лулу. А той как ѝ се отплати за доверието? Провали се в първия миг, в който вратата му в нея бе подложена на изпитание. Провали се с гръм и трясък. Без да се замисли я обвини, че е студена, безсърдечна и пресметлива кучка.

Господи, как може да е толкова глупав?

Дали имаше начин да поправи стореното? Готов беше да пълзи върху жарава или счупени стъкла и да я моли да му даде втори шанс.

„Запитай се защо ти пука толкова?“ Та Анабел Вандерли беше просто една жена. Привлекателна. Богата. Възпитана. С родословие, което може да бъде проследено чак до Адам и Ева. Не за пръв път се сблъскваше с такава жена. Имал бе много като нея в живота си. Какво като я възприемаше като предизвикателство? Бе покорявал много други жени, които в началото също бе смятал за истинско предизвикателство.

„Престани да мислиш за нея. Концентрирай се върху по-важните проблеми.“ Трябваше да направи нужното, за да си възвърне контрола върху живота си. Дори и ако е принуден да остане тук, в Мемфис. Кендъл бе взела важно решение — да подхвърли на местния вестник информация за личния живот на Лулу — без дори да се консултира с него. Двамата трябваше да поговорят. Трябваше да я накара да разбере, че макар и негов адвокат, тя няма окончателната дума по въпросите, които го засягат по какъвто и да било начин. Най-напред обаче се налагаше да си поговори с двама от лоялните си подчинени — с тази, която бе издала колегата си, и с другия, който бе изучкал любовницата

на шефа си в собственото му легло. След разговора с Марси и Аарон щеше да позвъни на Кендъл в офиса и щеше да помоли секретарката ѝ да ѝ предаде да му се обади.

Когато стигна пред новия си дом Куин бе успял да се успокои достатъчно и вече разсъждаваше логично. Не беше необходимо да взема кой знае какви мерки срещу Марси и Аарон, но те и двамата трябваше да разберат, че за в бъдеще няма да толерира подобно поведение.

Отключи входната врата, очаквайки Марси да излезе и да го посрещне, както правеше обикновено. Само че никой не го чакаше. Всекидневната беше празна. Запита се дали и тримата бяха излезли, прекоси застланото с плочки фоайе и тръгна по коридора. В този момент чу гласовете, долитащи от кухнята, зави наляво и отвори вратата на кухнята.

Джейс вадеше съдове от миялната машина и ги подреждаше по местата им. Аарон, кацнал на едно високо столче пред барплота, решаваше някаква кръстословица. Марси бъркаше нещо на печката, което ухаеше на сос за спагети.

Джейс пръв забеляза застаналия на вратата Куин.

— Здравсти, Куин, не мислех, че ще се върнеш толкова бързо. Приключи ли срещата ти с онзи частен детектив?

— Да, за момента свършихме — отвърна Куин.

Марси намали температурата на котлона, остави дървената лъжица върху една сгъната книжна кърпа и за момент се вгледа изпитателно в Куин.

— Какво има? Защо ме гледаш така ядосано?

— Ядосано ли те гледам? — Куин издърпа друго столче и седна до Аарон. — Не си ли въобразяваш? А може би се обажда гузната ти съвест?

Марси се изчерви. Аарон вдигна поглед от кръстословицата.

— Какво става? Защо Марси трябва да има гузна съвест?

— Току-що проведох един изключително интересен разговор с Грифин Пауъл. Ще повярвате ли, че той знае за подчинените ми повече от мен самия?

— Зная, че трябваше да ти кажа лично — рече Марси, умолявайки го да прояви разбиране. — Но не исках да създавам

конфликт между теб и Аарон. Ние сме като семейство и се страхувах, че ако научиш какво е направил, ще бъдеш наранен и ядосан и...

Аарон се смъкна от столчето и се отдръпна от Куин. После сграбчи ръката на Марси и я разтърси.

— За какво говориш? Какво си казала по мой адрес? И на кого?

Марси издърпа ръката си и започна да мести поглед между Куин и Аарон.

— Нямаше да кажа каквото и да било, но господин Пауъл ми каза, че за детективите е важно да знаят имената на всички мъже, с които Лулу Вандерли е била през последните два месеца...

— По дяволите, Марси, не си го направила! — Аарон прекоси стаята, като клатеше невярващо глава и стискаше и отпускате свитите си в юмруци ръце. — Закле се, че няма да кажеш на никого. — Замълча за момент, обърна се и погледна Куин. — Виж, тя ми налетя. Кълна се. Знаеш, че никога не бих те предал. Опитах се да се откопча, но тя просто не приемаше „не“ за отговор. Господи, човече, съжалявам. Аз...

— Аарон, какво си направил? — попита Джейс. Красивите черти на младото му лице бяха разкривени от тревога.

Куин слезе от столчето, присегна се и постави ръце върху раменете на Аарон.

— Изобщо не ме е грижа, че си чукал Лулу. Всъщност, познавайки Лулу, може би трябваше да кажа, че не ме е грижа, че тя те е изчукала. Но ченгетата силно ще се заинтересуват от факта, че си правил секс с нея, защото Лулу е била бременна. На шест седмици.

— О, господи! — Лицето на Джейс пребледня като платно. Нервно побутна очилата си, опитвайки се да ги плъзне нагоре по носа си.

— Будалкаш ме! — възкликна Аарон. — Лулу е била бременна?

— Бебето, което е носела, може да е било създадено от кой да е мъж, с когото е правила секс преди пет или шест седмици — информира го Куин. — А това сме аз, Ранди Милър, ти и Господ знае кой още. Детективите смятат, че бащата на детето може да е посегнал на живота ѝ. И точно в този момент са готови да се обзаложат, че аз съм татенцето.

— Не разбираш ли? Точно затова казах на господин Пауъл, че Аарон е правил секс с нея преди шест седмици — намеси се Марси. —

Така полицаите ще знаят, че някой друг също може да е баща на детето. Когато господин Пауъл ми каза, че е била бременна...

Откъм мивката се чу странен звук. Куин, Марси и Аарон се обърнаха и видяха Джейс да повръща.

— Добре ли си? — попита Марси, бързо се приближи до Джейс и взе да разтрива гърба му.

Джейс вдигна глава, откъсна една книжна кърпа и избърса устата си.

— Да, добре съм. Изглежда не ми е понесъл хамбургера, който изядох на обяд. — Пусна двата крапа, изми мивката и хвърли книжната кърпа в кошчето за боклук.

— Защо не отидеш да си полегнеш малко — предложи Куин. — Тук всичко е наред. Никой на никого не е ядосан.

— Аз... мисля да поизляза малко. Да глътна малко чист въздух. — Погледна Марси. — Имаш ли нещо против да взема колата?

— Не, вземи я — отвърна тя. — Мислех, че може би ще се наложи да наема още една кола — по една за всеки от нас. Имаш ли нещо против, Куин?

— Не, разбира се. Ти преценяваш от какво ще имаме нужда по време на престоя ни тук — увери я Куин.

— Вероятно ще се обадя в агенцията и ще наема някакво комби, което да използваме за пазаруване.

Джейс свали очилата си, избърса ги с долния край на пуловера си и взе ключовете от кухненския плот. После се обърна към Аарон и рече:

— Не е трябвало да го правиш. Лулу Вандерли може и да беше курва, но ти не си имал право да спиш с нея. Тя принадлежеше на Куин. — Джейс избяга от стаята, стиснал очилата си в ръка.

— Бедният Джейс! Винаги е толкова напрегнат и свръхемоционален — отбеляза Марси.

— Ще се оправи — рече Аарон, избягвайки погледите на останалите в стаята. — Освен това беше прав, когато каза, че не съм имал право да чукам Лулу. Куин, съжалявам. Опитах да се откопча, но част от мен искаше да разбере как ще се почувствам, ако си легна с някоя от твоите жени.

— Всички мъже сте еднакви — изкрещя Марси. — Единственото, за което мислите... Не, вие изобщо не мислите. Не и с

мозъка си.

— Добре, след като всички изказаха мненията си, бих искал да приключим с този въпрос и да продължим напред. — Куин потупа Аарон по гърба и протегна ръка към Марси. Тя се приближи и той ги прегърна и двамата. — Вече никакви спорове и битки помежду ни. Ние сме екип. Нека се държим като такъв. Ясно?

Двамата отговориха едновременно.

— Ясно.

— Марси, наеми едно комби за себе си, а ти, Аарон, ако имаш нужда от кола...

— Нямам. — Той поклати глава. — Двамата с Джейс ще ползваме една.

— Ако промениш решението си, можеш да си наемеш каквато кола пожелаеш.

— Да, разбира се.

— Сега трябва да проведе един телефонен разговор, а след това ще изляза отново — информира ги Куин. — Не ме чакайте за вечеря.

Решил, че вече е безопасно да остави Марси и Аарон сами, Куин излезе от кухнята и влезе във всекидневната. Извади клетъчния телефон от джоба си, седна и отново набра служебния номер на Кендъл.

Марси излезе от кухнята, понесла заскрежена чаша в ръка. Остави я върху гранитната подложка на масичката за кафе, усмихна се едва-едва на Куин и изчезна по посока на спалните. Куин погледна ледения чай. Където и да се намираха, Марси винаги разполагаше с кана неподсладен чай за него. Нито тя, нито момчетата го пиеха, защото и тримата предпочитаха чая със захар. Освен това Марси знаеше, че той обича да пие чая, млякото, а и повечето други напитки в заскрежени чаши и затова винаги държеше по няколко чаши във фризера.

Независимо, че понякога се поспречкваха, хората от личния антураж на Куин работеха добре заедно и правеха живота на Куин много по-лесен.

— Обажда се Куин Кортес — рече той на секретарката в „Хамилтън, Джефрис, Лойд и Уелс“. — Бих искал да разговарям с Кендъл Уелс.

— Един момент.

Куин вдигна чашата си и отпи няколко глътки. Намръщи се леко. Чаят му се стори малко по-горчив. Може би Марси просто бе сменила марката.

— Извинете, господин Кортес, но госпожа Уелс отсъства — информира го секретарката й. — Излезе по-рано, за да се срещне с клиент, а след това ще се прибере у дома. Вероятно ще я намерите на домашния й телефон след около половин час.

— Благодаря. — Куин прибра телефона в джоба си, изпи две-трети от съдържанието на чашата си, след което се изправи и извика на Марси и Аарон. — Излизам. А вие двамата се дръжте както трябва. Особено пред Джейс.

Куин влезе в поршето си, но не запали веднага двигателя. Остана няколко минути неподвижен, размишлявайки дали да направи опит да разговаря с Анабел, преди да отиде до дома на Кендъл. Реши, че е по-благоразумно да не го прави. Би могъл обаче да се отбие в някой цветарски магазин и да й изпрати цветя. Дузина червени рози. Не, не червени рози. Не и за Анабел. Искаше да й изпрати нещо друго, а не стандартните червени рози, които бе купувал за толкова много други жени.

Жълти рози? Златисти като косата й? Или може би розови? Меки и женствени като нея самата? А защо не кремави като гладката й, бяла като алабастрър кожа?

А защо не по дузина от трите цвята? Да, защо не! Три дузини рози може и да изглеждаха доста екстравагантен жест, но ако наистина искаше да й покаже колко силно се разкайва, той може би трябваше да й изпрати шест.

Кендъл влезе в къщата през вратата, която я свързваше с гаража, остави служебното куфарче, чантата и ключовете за колата си върху кухненския плот и се запъти право към спалнята. Смяташе да съблече костюма, чорапогащника си и високите си обувки, да вземе един бърз душ и да си приготви вечеря в микровълновата фурна. По-късно вечерта може би трябваше да се обади на Куин и да му каже какво бе направила — накарала бе секретарката си да се обади на Боб Регън в „Къмършъл апиъл“ и да му разкаже истината за Лулу Вандерли. Куин сигурно щеше да се вбеси, но пък, от друга страна, може би щеше да

признае, че адвокатът му е взел мъдро решение. Но и в двата случая той трябваше да разбере, че тя бе направила онова, което смяташе, че е най-добро за него.

Тя се съблече, сложи костюма си в торба, за да го занесе на химическо чистене, прибра чорапогашника и бельото си в друга торба за ръчно пране и разви крана на топлата вода. Докато чакаше водата да се стопли, Кендъл се обърна към тоалетното шкафче и разви капачето на една кутийка с крем за лице. Стори ѝ се, че чува някакъв шум. Не можа да прецени дали идва отвън или от някоя от стаите в къщата. Застана съвършено неподвижна и се послуша. Тишина. Пълна тишина. След това чу бучката лед, която падна от машината в хладилника в пластмасовия контейнер. Въздъхна с облекчение и намаза лицето си с крем. Взе една гъбичка, свали грима от лицето си, след което я изплакна. Погледна се в огледалото и изпъшка. Макар че все още бе сравнително привлекателна жена, възрастта все повече започваше да ѝ личи. Около очите, носа и устата ѝ се забелязваха фини бръчици. А на бузите ѝ имаше няколко петънца, които лесно можеха да се сбъркат с лунички. Само дето Кендъл нямаше лунички.

Взе си друга гъба от тези, натрупани върху тоалетното шкафче, отвори вратата на душ-кабината, влезе вътре и въздъхна доволно, когато горещата вода обля голото ѝ тяло.

Отново долови някакъв шум. И този път не беше от машината за лед.

„Престани да се държиш като параноичка“, каза си тя. „Още не се е стъмнило съвсем. Каквито и шумове да чуваш, те вероятно долитат отвън. Сигурно някой от съседите прави нещо.“

Може би трябваше да задейства алармената система веднага щом се прибра, но Кендъл обикновено я включваше непосредствено преди лягане. Винаги се бе чувствала в пълна безопасност в дома си.

Кендъл сложи шампоан на косата си и се зае да масажира скалпа си.

Ето го отново. Същият шум. Спря да движи ръце по главата си и се послуша.

Нечии стъпки ли долавяше?

„Въобразяваш си“, рече си тя.

Въпреки това побърза да изплакне косата и тялото си. Отвори вратата на кабината и се послуша отново, но не чу нищо. В шкафчето до

леглото си имаше пистолет. Той обаче не беше зареден. Може би някой наистина бе проникнал в къщата ѝ. Запита се дали щеше да успее да стигне до пистолета и да го зареди, преди натрапникът да се добере до нея.

Нямаше никакъв натрапник. Всички къщи проскърцваха и пропукваха от време на време. Машините за лед също вдигаха шум. Някой от съседите ѝ може би се разхождаше по верандата си, а на нея ѝ се струваше, че стъпките долитат от собствената ѝ къща.

Кендъл уви една хавлиена кърпа около главата си, подсуши тялото си и свали копринената роба от закачалката на вратата на банята. Застана зад затворената врата и се послуша. Тишина. Не се чуваше никакъв шум. Въздъхна с облекчение, отвори вратата на банята и бързо влезе в спалнята. На вратата към коридора зърна някаква сянка. Сянка на мъж.

Почувства силен прилив на адреналин. Гърлото ѝ се сви от страх.

„Кой се бе промъкнал в къщата ѝ? Как бе влязъл?“

„О, господи! О, господи!“

Нощното шкафче беше от другата страна на леглото. Който и да беше мъжът, застанал на прага, щеше да я види, ако се опита да заобиколи, за да го вземе. Не стига, че пистолетът ѝ беше в далечното шкафче, ами и телефонът ѝ стоеше върху него. А клетъчният ѝ телефон беше в дамската ѝ чанта в кухнята.

Какво да прави?

Сянката помръдна.

Той щеше да влезе в спалнята.

Светлината, струяща от банята, осветяваше мъжа и отчасти разкриваше чертите му. Кендъл рязко си пое дъх. Стори ѝ се, че разпознава неканения си посетител.

Въздъхна с облекчение и извика:

— Куин, ти ли си? Мили боже, изплаши ме до смърт.

Разпозна го, извика името му и изпита истинско облекчение, осъзнала, че познава натрапника, проникнал в дома ѝ. Бедничката!

Той пристъпи по-близо. Слабата светлина, проникваща през спуснатите щори, падна върху лицето му и усмивката на Кендъл

помръкна. Дали бе започнала да се пита каква е тази промяна, която забелязваше? Дали вече си даваше сметката, че е изправена пред човек, когото всъщност не познава? Той не беше онзи Куин, когото смяташе за свой приятел и любовник.

Застана точно пред нея и тя протегна ръка, сякаш се канеше да докосне лицето му. После замръзна неподвижно. Той видя разбирането, проблеснало в тъмните ѝ очи. Сега вече знаеше истината, и подобно на всички останали, го погледна с ужас.

— Няма защо да се страхуваш — рече ѝ той.

— Какво... кой... Мили боже!

Той хвана ръката ѝ, поднесе я към гърдите си и я сложи върху сърцето си.

— Обещавам да го направя бързо и безболезнено.

Тя рязко отдръпна ръката си.

— Не! Недей... недей...

Отвори уста, за да изпищи. Той не можеше да допусне това. Някой можеше да чуе писъка ѝ. И да ѝ се притече на помощ. А това щеше да провали плана му.

Сграбчи я и притисна устата ѝ с ръка. Кендъл започна да се бори. Защо винаги се съпротивляваха толкова упорито? Та неговото единствено намерение беше да ги избави от страданията им! Не разбираха ли колко по-добре щяха да се почувстват, след като той ги освободи от болката им?

Кендъл се бореше като подивяла котка, риташе с крака, извиваше се, правеше всичко възможно, за да се откопчи от него. Той обаче беше много по-силен и всичките ѝ усилия бяха напразни. Без да сваля ръка от устата ѝ, той я обърна с гръб към себе си, след което я повлече към леглото. Хвърли я напърно върху матрака. Свободната ѝ роба се разтвори и разкри вътрешната извивка на гърдите ѝ.

Тя се вгледа в него и той видя ужаса, изписал се в очите ѝ. Вероятно смяташе, че се кани да я изнасили.

— Ти ли уби Лулу Вандерли — задъхано попита тя.

Истинска адвокатка, помисли си той.

— Да, ние я убихме.

— *Bue?*

Той се засмя.

— Точно така. Ти никога досега не си се срещала с лошия Куин, нали?

— Лошият... Ти си *лошия* Куин?

Той кимна утвърдително.

— Сега ще убиеш и мен, нали?

Отново кимна.

Лицето ѝ се разкриви от неподправен ужас и паника. Тялото ѝ започна да трепери неудържимо. Тя изпъшка, а след това се опита да изпищи, но от гърлото ѝ се изтръгна само слабо стенание.

Той се надвеси над нея, седна, подпрял крака от двете ѝ страни, вдигна двете ѝ ръце над главата ѝ и ги прикова към леглото. Вгледа се в изпълнените ѝ с ужас очи и почувства жалост към тази нещастна, болна от любов жена.

— Бедничкото глупаче! — рече той. — Не разбираш ли, че не трябва да прахосваш любовта си за някой, който никога няма да ти отвърне със същото?

— Какво... какво искаш да кажеш? — Гласът ѝ силно трепереше.

Той се усмихна и разхлаби хватката около ръцете ѝ.

— Ние никога няма да те обичаме.

В момента, в който освободи китките ѝ, тя посегна към лицето му, но преди да успее да го издере, той вдигна възглавницата от другата страна на леглото и я стовари върху лицето ѝ. Тя продължи да се бори, като не спираше да ругае и да плаче на глас.

— Безсмислено е да се съпротивляваш — рече ѝ той. — Правя онова, което е най-добро за теб... *за нас*.

Натисна възглавницата по-силно. И още по-силно. Съпротивата ѝ постепенно отслабна. Накрая съвсем престана да мърда.

Когато се увери, че е мъртва, той се надигна от нея и се изправи. Застанал до леглото, се вгледа в безжизненото ѝ тяло и въздъхна.

— Е, сега е по-добре, нали? Вече няма да страдаш.

Бръкна в джоба на самото си, извади малко шишенце с формалдехид и го остави на нощното шкафче. От другия си джоб извади сгъваемо ножче и го отвори. В продължение на няколко секунди остана загледан в острия ръб на ножа, хипнотизиран от гладката блестяща повърхност.

— Изобщо няма да боли — рече той, хвана дясната ѝ ръка и отдели показалеца от другите ѝ пръсти.

Стисна го здраво, хвана ножа и отрязва тънкия и елегантен пръст малко над ставата.

Тананикайки си тихо, той затвори окървавения нож, пусна го обратно в джоба на самото си и се вгледа в трофея, който стискаше в другата си ръка. Толкова красив пръст. С яркочервен лак на нокътя. Отвори капачката на шишенцето, пусна пръста във формалдехида, завинти капачката отново и го прибра в джоба си.

Щеше да го прибави към колекцията си. Спомен от поредното добро дело, което бе извършил — избавил бе още една глупава жена от страданията ѝ.

12.

Анабел се взираше в единствената кремава роза, поставена в дълга и тясна кутия, която бе получила току-що. Още преди да погледне картичката разбра кой е подателят и се поколеба. „Изхвърли кутията, цветето и картичката на боклука“, каза си тя. „И го направи, преди да си имала време да се размислиш и да се откажеш.“ Изминала половината път до кошчето в банята, тя се спря и отново погледна розата. С дълга дръжка. Уханна и съвършена. Повечето мъже биха изпратили дузина червени рози като начин да покажат колко много съжаляват. Мъж като Куин Кортес сигурно бе изпращал дузини червени рози на десетки жени. Смяташе, че той е от типа мъже, които си падат по екстравагантните жестове и които биха й изпратили цветя, достатъчни да напълнят половин цветарски магазин. Но не! Не й бе изпратил дори половин дузина. А само една роза. Почти бяла. Защо само една и защо бяла? Странно как се бе заблудила в преценката си. Обикновено умееше правилно да преценява хората.

„Не отваряй тази картичка“, предупреди я вътрешният ѝ глас. Но тя не го послуша. Подчинявайки се на инстинкта си, Анабел сложи кутията върху тоалетната масичка, отвори картичката и я прочете.

„Прости ми.

Куин.“

Кратко и ясно. Но дали беше също така искрено и от сърце? Нямаше представа, но ѝ се искаше да е така. И това я притесняваше. Много. Не би трябвало да ѝ пука какво изпитва Куин. Нито какво мисли или прави. Този мъж не означаваше нищо за нея — освен ако не се окажеше убиецът на Лулу. А това беше напълно възможно. Не можеше да си позволи да забравя това.

Анабел пусна картичката обратно, затвори капака и изхвърли кутията в боклука.

Извинението не се приемаше.

Всъщност, то не беше и необходимо.

Куин не я познаваше. Нея, истинската Анабел Вандерли. Тя също не го познаваше. Двамата бяха напълно непознати, чиито пътища се бяха пресекли в резултат на една ужасна трагедия. Оказали се бяха свързани поради съвместните им делови отношения с Грифин Пауъл. Ако имаше друг член от семейството, на когото би могла да повери контактите с Грифин, тя би могла никога повече да не се среща с Куин Кортес. Такъв човек обаче нямаше. Ако Уайд беше мъжът, който трябваше да бъде, синът, когото баща му искаше, и братът, когото Лулу заслужаваше, сега той щеше да е тук в Мемфис и да представлява семейството. Сам. Но Уайд беше душевноболен и слаб мъж с извратено съзнание.

Няколко бързи и силни почуквания по входната врата на апартамента ѝ прогониха неприятните мисли за братовчед ѝ. Не очакваше никого. Изправи рамене и излезе от банята. Почувства приятен трепет в душата си.

„Това вероятно е Куин.“

Той несъмнено бе разчел времето си както трябва. Постарал се бе извинението му под формата на една съвършена бяла роза да бъде доставено непосредствено преди той да застане на вратата ѝ. Анабел можеше да реагира по няколко начина, но не беше сигурна кой точно да избере. Можеше просто да не отвори и той може би щеше да си тръгне. Би могла да отвори и да му каже да си върви, но не знаеше каква реакция да очаква. Би могла да го покани да влезе и да се опита да го накара да разбере, че никога няма да получи онова, което иска от нея. Каквото и да е то — разбиране, приятелство, ново завоевание.

Анабел нервно облиза устни и надникна през шпионката. Почувства необяснимо разочарование. Мъжът, застанал пред вратата ѝ, не беше Куин.

Отвори вратата и се усмихна сърдечно.

— Добър вечер, сержант Джордж. Да не би да имате някакви новини...

— Въсъщност, не съм тук като служебно лице — прекъсна я той.
— Реших просто да се отбия и да видя как сте и дали имате нужда от нещо.

— Много мило от ваша страна. — Чад Джордж беше невероятно красив. Приличаше на модел. Все едно че майката природа се бе постарала да заличи всички несъвършенства от лицето му. — Заповядайте, влезте.

— Благодаря. — Той влезе в апартамента и последва Анабел във всекидневната. — Надявам се да не си помислите, че нарушавам общоприетите норми, но се питах дали не искате да излезем на вечеря. Нищо специално. Просто възможност да поговорите с някого — за Лулу, за убийството ѝ, за заподозрените лица. Аз съм добър слушател.

„Защо не?“ Защо пък да не излезе на вечеря с красивия детектив?

— Не сте женен, нали? Нито пък сгоден? — попита тя.

Чад се разсмя.

— Не, мадам. Ако бях, нямаше да ви каня да излезем, макар че това всъщност не е среща. Не бих ви подложил на подобен натиск. Предлагам просто да хапнем заедно и да се опознаем по-добре.

— На мен лично това ми звучи като среща — шеговито подхвърли тя.

Той се усмихна.

— Това „да“ ли означава?

Тя кимна утвърдително.

— Дайте ми само няколко минути, за да се освежа. — Анабел се скри в спалнята и извика иззад затворената врата. — Веднага идвам.

Не виждаше смисъл да се преоблича. И така изглеждаше добре, пък ѝ гардеробът ѝ беше доста ограничен. „Среши се, измий си зъбите, сложи малко руж на бузите и червило на устните си.“

Докато се занимаваше с външния си вид, тя си помисли, че от цяла вечност не бе излизала на среща с мъж и очаква с нетърпение предстоящата вечер с Чад. А и коя жена на нейно място не би изпитвала същото? В края на краищата той беше млад, красив, очарователен и напълно надежден.

Куин бавно се пробуди. Замаян и леко дезориентиран, той отвори очи и се огледа, като се питаше къде е. И тогава си спомни — беше тръгнал за дома на Кендъл, но се отби в един цветарски магазин, за да поръча цветя за Анабел. В крайна сметка, вместо шест дузини, избра

една-единствена бяла роза. Гладка и красива като съвършената кожа на Анабел.

Куин се поизправи на седалката, погледна навън и забеляза, че е вече тъмно. Къде се намираше и какво се бе случило?

„Мисли, човече, мисли!“

Тръгна си от цветарския магазин с намерението да отиде в „Пийбоди“ и да се срещне с Анабел, но впоследствие реши, че идеята не е толкова добра. По-добре да остави розата и бележката да говорят вместо него. Поне за момента. Тя имаше нужда от време, за да му прости.

След като отхвърли идеята за среща с Анабел, той се върна към първоначалния си план и се насочи към центъра на града. Но така и не бе успял да стигне до дома на Кендъл. Смътно си спомняше, че се бе почувствал много странно — уморен и обхванат от непреодолима сънливост.

Отново погледна навън и осъзна, че се намира на някакъв паркинг, който се ползваше от един ресторант и няколко магазина. Нима бе отбил от главния път, за да паркира тук? Да, точно това бе направил. Сега си спомни. Беше си помислил, че трябва да спре някъде и да изпие едно кафе, за да прогони обхваналата го дрямка. Стрес, безсънни нощи, постоянни тревоги. И ето го резултатът. Вероятно бе силно изтощен и... Не, не беше това и той го знаеше. Беше изпадал в подобно състояние и преди — няколко пъти през последната година. Колко пъти се бе случвало? Два или три? Не, с този ставаха четири. Първия път бе пренебрегнал случилото се и вече не си спомняше почти никакви подробности. Между първия и следващия пристъп на сънливост, кратка загуба на съзнание и последвало свестяване, бяха изминали няколко месеца, но ето че сега се случваше отново, само няколко дни след последния път — нощта, в която бе убита Лулу. Може би не трябваше да отлага повече посещенията си при доктора.

Моментът обаче не беше подходящ. Беше изцяло погълнат от това разследване, според което бе един от основните заподозрени. По-късно, след като утихне цялата тази шумотевица около убийството на Лулу, а убиецът бъде заловен и тикнат зад решетките, щеше да се подложи на пълен медицински преглед. Пък и нямаше защо да бърза толкова, нали? В края на краищата, тези пристъпи не оказваха никакво

съществено влияние върху живота му. Четири припадъка в рамките на една цяла година не бяха достатъчно основание за паника. Нали все пак се свестяваше — след час или два — и бе в състояние да функционира нормално, въпреки главоболието, което продължаваше още няколко часа.

Разтри лицето си с длани, изпъшка, наведе се и се огледа в огледалото за обратно виждане. Като се изключи леко разрошената му коса, той си изглеждаше все същия. Само че вратът му бе силно схванат. Разтри врата си с ръка и предпазливо завъртя глава няколко пъти.

Куин погледна часовника си. Седем и петдесет и две. По дяволите! Бил е в безсъзнание повече от час и половина. Прокара пръсти през косата си, запали двигателя и излезе от паркинга. Осъзнал, че се намира само на няколко километра от крайната си цел, се запита защо бе спрял тук, вместо да се опита да стигне до дома на Кендъл. Трябва да е бил много замаян, когато е отбил от главния път.

Часът пик вече бе преминал, улиците не бяха така претъпкани с коли както по-рано през деня и той прецени, че няма да му е нужно много време, за да стигне до къщата на Кендъл. Насочи колата към главния път. Главата го болеше нетърпимо. Веднага щом стигне у Кендъл ще ѝ поиска няколко аспирина.

След по-малко от десет минути зави по улицата на Кендъл и видя проблясващите светлини на една линейка и на няколко патрулни коли. Стомахът му се сви от тревога. „Каквото и да се е случило, то не е в дома на Кендъл“, каза си той. „Не очаквай най-лошото, не си мисли, че нещо се е случило с Кендъл, само защото преди няколко дни откри труп на Лулу.“

Намали скоростта и бавно се приближи до една от полицейските коли, спрени на улицата пред дома на Кендъл. Няколко съседни се бяха събрали от двете страни на къщата. Лицата им изразяваха любопитство и безпокойство.

„Господи, не отново! Това не се случва наистина. Моля те, нека Кендъл е добре. Не може да бъде наранена. Не може да е мъртва.“

Куин продължи бавно по улицата. Няколко къщи по-надолу спря до тротоара. Изгаси двигателя и остана неподвижно в продължение на няколко минути, налагайки си някакъв самоконтрол. Макар инстинктите да му подсказваха, че трябва да се подготви за най-

лошото, умът му отказваше да приеме възможността, че нещо лошо може да се е случило с Кендъл. Изпълнен с ужас, Куин слезе от колата и тръгна обратно по улицата. Когато приближи достатъчно, забеляза един униформен полицаи, който държеше любопитните минувачи и съседни на разстояние от къщата. Измина половината разстояние до входната врата, но бе спрял от един млад полицаи с обсипано с лунички лице.

— Сър, ще трябва да ви помоля да спрете.

— Какво се е случило? — попита Куин. — Познавам жената, която живее тук. Кендъл Уелс. Тя е мой адвокат и добър приятел.

— Съжалявам. — Полицаят се изчерви. — За момента не мога да ви дам никаква информация.

Точно когато парамедиците излязоха от къщата през входната врата, един черен шевролет трейлблейзър спря зад патрулните коли, паркирани на улицата. Куин мигновено разпозна човека, който слезе от нея. Съдебният лекар на Мемфис, Удел Уайт.

Сърцето му се сви. В къщата на Кендъл имаше мъртвец. Ако не е Кендъл, кой е тогава? Съдебният лекар се приближи, погледна Куин и очевидно го разпозна на часа.

— Това ли е човекът, открил тялото? — попита той младия полицаи.

— Не, сър. Той се появи току-що. Тялото на жертвата е било открито от бившия й съпруг. Той е вътре с...

— Кендъл е мъртва? — Куин почувства, че започва да му се гади. — Как... кой...?

— Кортес, струва ми се, че е по-добре да изчакаш тук — рече Удел Уайт. — Сигурен съм, че Нортън и Джордж вече пътуват насам. Те със сигурност ще искат да ти зададат някои въпроси.

— Как е умряла? — попита глухо Куин. — Бившият й съпруг ли я е убил? Случайно ли е станало? Или някой е проникнал...

— Махнете го от тук — разпореди се съдебният лекар. Даде знак с ръка на младия полицаи и тръгна към вратата на къщата.

— Сър, ще ви бъда много благодарен, ако се отдръпнете встрани и изчакате там — рече полицаят.

Куин кимна, обърна се и тръгна по тротоара. Главата му пулсираше от болка, стомахът му се бунтуваше. Без да обръща внимание на хората, които тихичко си говореха около него, Куин седна

на бордюра, провесил глава и подпря ръце на коленете си. Как е възможно две от любовниците му да загинат в продължение само на седемдесет и два часа?

Анабел установи, че искрено се забавлява в компанията на Чад Джордж. Откакто бяха седнали и бяха поръчали вечеря в ресторанта на Пат О'Брайън, разположен на две преки южно от „Пийбоди“ на улица „Бийл“, двамата не бяха споменали нито веднъж Лулу или пък разследването на убийството ѝ. Чад ѝ бе разказал за себе си. Тя бе сторила същото. Той приближаваше тридесетте, все още не се бе женил, майка му бе вдовица, която преподаваше английски в Мемфис, чичо му бе конгресмен, а по-голямата му сестра беше педиатрична сестра и живееше със съпруга си и дъщеря им в Хорн Лейк, Мисисипи — населено място, което се смяташе за предградие на Мемфис.

Пейджърът на Чад извънхия тъкмо когато сервитьорът им донесе кафето, което поръчаха след вечерята.

Той погледна номера, намръщи се и рече:

— Съжалявам, но се налага да телефонирам веднага.

— Разбира се. Няма проблем. — Анабел поднесе чашата към устните си, опита горещото кафе и въздъхна доволно. Беше прекрасно.

Чад извади клетъчния си телефон и набра някакъв номер. Миг след това изпъшка. Анабел го погледна и забеляза бръчките, появили се на челото му.

— Я повтори отново! — На лицето на Чад се изписа сурово изражение. — Да, чух те. Свърза ли се с Нортън? Добре. Тръгвам. Ще се срещнем там.

— Какво има? — попита Анабел.

— Боя се, че се налага да тръгна веднага. Извършено е убийство в района на Саут Блъф. Трябва да вървя, но първо ще те изпратя до хотела ти.

— Да, разбира се, но аз останах с впечатлението, че не си на работа.

Чад се изправи.

— Така е, но това убийство — това евентуално убийство — може да се окаже свързано с един друг случай, по който работим с партньора ми.

Стомахът на Анабел се сви.

— Убийството на Лулу?

Изправи се незабавно. Чад сложи ръка на рамото ѝ.

— Жертвата — починалата жена — е Кендъл Уелс — тихо прошепна той.

Анабел ахна.

— Адвокатката на Куин Кортес е била убита?

Чад я стисна за лакътя и я поведе през ресторанта към улицата.

— Все още не зная подробностите. Съобщиха ми само, че госпожа Уелс е мъртва и съдебният лекар е бил извикан на местопроизшествието. Но да, според полицаите, пристигнали първи в къщата, тя вероятно е била убита.

— Не губи време да ме изпращаш до хотела — каза му Анабел.
— Ще дойда с теб.

— Идеята не е добра.

— Ще стоя в колата и няма да преча. Обещавам. Но ако Кендъл Уелс е била убита и смъртта ѝ по някакъв начин е свързана с тази на Лулу, аз искам да зная. Нужно ми е да разбера истината.

— Не би трябвало да те водя със себе си — заяви Чад докато вървяха към колата му, но тя го погледна умолително и той се предаде мигновено. — Ще стоиш в колата, няма да излизаш навън и ще си мълчиш.

— Обещавам. — Присегна се и хвана ръката на Чад. Усмихна се с благодарност, преплете пръсти с неговите и ги стисна. — Благодаря.

Когато Джим Нортън пристигна на местопрестъплението и видя Куин Кортес да седи на бордюра пред къщата на Кендъл Уелс, го обхвана чувство за déjà vu^[1].

Джим кимна по посока на Куин.

— Той какво прави тук? — Въпросът му бе адресиран към луничавия полицай Викърс. — Не ми казвай, че той е открил тялото. — Самият факт, че адвокатката на Кортес бе мъртва — вероятно убита — бе странен сам по себе си, но ако се окажеше, че Кортес бе открил тялото ѝ, тогава едва ли някой би повярвал, че не я е убил той. В края на краищата, той вече бе основният заподозрян в разследването на убийството на Лулу Вандерли.

— Не, сър, той е просто приятел и клиент на жертвата, който се появи преди няколко минути — отвърна полицай Викърс. — Тялото е било открито от бившия съпруг на жертвата — доктор Джонатан Майлс. Той сподели, че се отбивал да я види от време на време и че техният развод, който все още не е финализиран, бил по взаимно съгласие и двамата все още били добри приятели. Когато пристигнал, забелязал, че страничната врата била широко отворена. Влязъл и извикал името на госпожа Уелс. Когато тя не му отговорила, той влязъл в къщата и я открил в спалнята.

— Как е умряла? — попита Нортън. — Застреляна ли е била? Или намушкана...

— По тялото ѝ няма никакви видими рани, освен... — Викърс преглътна. — Показалецът на дясната ѝ ръка е бил отрязан. Освен това върху лицето ѝ имаше възглавница, затова заключихме, че е била удушена.

— По дяволите! — изръмжа Джим. — Удел Уайт вътре ли е?

— Да, сър.

— Онзи мъж, дето седи на бордюра... — Джим посочи Куин. — Какво точно му казахте за случилото се вътре?

— Нищо, кълна се. Не съм казвал нищо.

— Не си му казал, че подозираш, че госпожа Уелс е била удушена? Или пък че пръст на дясната ѝ ръка е бил отрязан?

Викърс поклати глава.

— Не, сър. Никога не бих... Искам да кажа, че зная как се действа в подобни случаи. Не съм никакъв новобранец. Работя в полицията малко повече от година.

Джим го потупа по гърба.

— Сигурен съм, че си се справил блестящо. Само че мъжът, дето седи ей там, е Куин Кортес. Той е сред евентуалните заподозрени в друго, извършено наскоро убийство и...

— Това е Куин Кортес, така ли? Сега разбирам защо ми се стори познат. Не е ли странно, че адвокатката му умира само няколко дни след убийството на любовницата му? Смятате ли, че има някаква връзка?

— Възможно е. Но тъй като все още не разполагаме с никакви факти за смъртта на Кендъл Уелс, мисля, че е твърде рано за каквито и да било предположения — заяви Джим, макар вече да смяташе, че

става дума за нещо повече от съвпадение, предвид факта, че начинът на действие на убиеца на Кендъл напълно съвпаднаше с този на убиеца на Лулу. — Сега ще вляза вътре, за да поговоря със съдебния лекар. Извикай ме веднага щом партньорът ми пристигне. — Джим тръгна към вратата, но се спря и се обърна през рамо. — Дръж Кортес под око. Може да се наложи да го разпитам по-късно.

Джим показва значката си на полицаия, който охраняваше в къщата на Кендъл Уелс, след което погледна към непознатия мъж, седнал до кухненската маса с пребледняло, окъпано от сълзи лице. Бившият съпруг, заключи Джим и тръгна нагоре по коридора. Вратата на спалнята зееше широко отворена. Джим огледа помещението и не забеляза никакъв безпорядък. Леглото все още беше оправено, макар че покривката се бе набрала под трупа на Кендъл Уелс. Тя вероятно бе извивала тяло докато се бе борила с нападателя си. Жената лежеше съвършено неподвижно. Около главата ѝ беше увита хавлиена кърпа, а няколко кичура от тъмната ѝ коса бяха паднали на челото ѝ. Коланът на копринената ѝ роба бе завързан, но едната предница се бе отместила настрана и разкриваше дългото ѝ елегантно бедро и вътрешната извивка на гърдите ѝ.

Дясната ѝ ръка лежеше отпусната до тялото ѝ. Показалецът липсваше. Малко кърваво петно се виждаше на покривката под ръката ѝ.

— Какво можеш да ми кажеш? — попита Джим, когато Удел Уайт се обърна и го погледна.

— Бих казал, че възможностите са две — или в града ни се е появил сериен убиец, или това тук е дело на добър имитатор. Жертвата вероятно е била удушена с възглавницата. — Удел показва голямата възглавница, която лежеше в долния край на леглото. — Намерихме я върху лицето ѝ. Има следи от съпротива — като че ли се е опитала да се бори с нападателя си, но той очевидно се е оказал по-силен от нея. Няма видими следи от сексуално насилие. И, както и сам виждаш, убиецът е отрязал показалеца на дясната ѝ ръка. — Удел поклати глава, изразявайки безмълвно мнението си по случая.

— Това тук много прилича на убийството на Лулу Вандерли — отбеляза Джим.

Удел кимна.

— И в този случай тя сякаш е познавала убиеца си. Няма никакви следи, които да сочат, че е побягнала от него. Не е оказала и никаква съпротива. Не и преди да я хвърли на леглото.

— Време на смъртта?

— Мъртва е едва от два часа. Максимум.

Джим си помисли, че нещо в цялата тази работа изобщо не се връзва. Ако Куин Кортес бе убил Лулу Вандерли в пристъп на гняв, породен от нейната бременност и настояването ѝ той да се ожени за нея, кой тогава бе убил Кендъл Уелс и защо? Дори и да притежава най-убедителния мотив на света, Кортес трябва да е пълен идиот, за да извърши второ убийство по абсолютно същия начин. Или идиот, или психопат. Според Джим обаче, Кортес не беше нито едно от двете.

Чад паркира зад колоната от коли, предупреди Анабел да стои в колата, излезе и се приближи до полицаия, който охраняваше пред къщата. Анабел се бе срещала с Кендъл Уелс няколко пъти и то все в присъствието на клиента ѝ, Куин Кортес. Все още не можеше да приеме фактът, че жената бе мъртва. Дали и тя, също като Лулу, е била убита? Би било много странно, ако се окажеше, че е убита, предвид тясната ѝ връзка с Куин.

Анабел изпитваше безпокойство, а в ума ѝ се въртяха безброй въпроси. Погледна през прозореца на колата и огледа района. Намираха се в приятен квартал — модерен и заможен. Улиците бяха пълни с хора. Съседи несъмнено. От двете страни на улицата и по алеята пред къщата бяха паркирани полицейски коли, ванове и други превозни средства. Така ли бе изглеждала и къщата на Лулу в нощта на убийството ѝ? Анабел леко потрепери.

Погледът ѝ внезапно се спря върху един самотен мъж, който седеше на бордюра и подпираше с две ръце наведената си глава. Светлината от близката улична лампа падаше право върху него. Сърцето на Анабел пропусна един удар. Не, не можеше да бъде! Какво би правил тук? Но в следващия момент мъжът отпусна ръце между коленете си и извърна глава на една страна. Анабел ахна. Куин Кортес!

„Какво правеше тук? Той ли бе открил и тялото на Кендъл? Нима полицаите смятаха, че е убил собствената си адвокатка? Не, ако го подозираха в убийството на Кендъл Уелс, те вече щяха да са го

арестували. Едва ли щяха да го оставят да седи самичък на тротоара.“ Анабел зърна лицето му и едва успя да се пребори със състраданието, нахлуло в душата ѝ. Той изглеждаше дълбоко наранен. Съсипан. Опечален.

Куин не беше убиец. Чувстваше го дълбоко в душата си. Инстинктивно му вярваше. Ръката ѝ сякаш сама се протегна към дръжката на вратата и преди дори да осъзнае какво прави, Анабел излезе от колата на Чад Джордж. Като привлечена от някаква невидима, но неустойима сила, тя заобиколи колата и тръгна нагоре по улицата към Куин. Точно в този момент, без никакво предупреждение, Чад бързо се приближи към Куин от другата страна. Анабел затаи дъх.

— Кортес! — Чад буквално изкрещя името му.

Куин се обърна, видя Чад и мигновено стана от бордюра, на който седеше. Чад спря едва когато застана на около метър и половина от Куин. Двамата мъже преплетоха яростните си погледи.

— Ти ли я уби? — попита Чад. Говореше високо, но изглеждаше спокоен.

— Сержант Джордж, какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — провикна се Джим Нортън, застанал до отворената врата.

Анабел местеше поглед между Куин, Чад и лейтенант Нортън, който излезе от къщата и се запъти към двамата мъже.

— Значи тя наистина е... мъртва — задавено промълви Куин.

— Да, мъртва е — отвърна Чад. — Невероятно съвпадение, не мислиш ли? Първо последната ти любовница, а след това и адвокатката ти. И двете жени са били убити. Кендъл Уелс също е била твоя любовница, нали?

— По дяволите! — Джим Нортън изруга и застана до двамата мъже. — Господин Кортес, утре вероятно ще искаме да ви зададем няколко въпроса, но за момента ви предлагам да се приберете у дома. Аз лично ще се свържа с вас утре сутринта.

Куин кимна.

— Тя... Кендъл убита ли е?

— Дяволски добре знаеш, че е била убита — заяви Чад. — Какво ти става, Кортес? Да не си се захванал да избиваш всичките си любовници?

— Достатъчно! — провикна се лейтенант Нортън и застана между двамата мъже.

Куин изръмжа. Анабел забеляза яростта, пламнала в тъмните му очи, видя разширените ноздри и здраво стиснатите му зъби. Подчинявайки се на инстинкта си, тя се затича към тях, застана до Куин и го хвана за ръката. Беше толкова напрегнат, че мускулите му бяха твърди като камък.

— Трябва да се прибера обратно в хотела — рече тя. — Имаш ли нещо против да ме откараш до „Пийбоди“, господин Кортес?

— Анабел, недей... — Чад вдигна ръка, за да я възпре.

Джим Нортън сграбчи протегнатата му ръка и заяви:

— Ние с теб имаме работа за вършене. Не зная как и защо госпожа Вандерли се е озовала тук, но мисля, че господин Кортес наистина трябва да я откара до хотела ѝ.

— Всичко е наред, Чад — рече му тя. — Ще поговорим по-късно. Утре. Когато си свободен. — Обърна се към Куин. — Готова съм да си вървя.

Куин не отговори с думи. Само кимна и я поведе надолу по улицата. Когато стигнаха до сребристото му порше, той ѝ отвори вратата.

Анабел се настани на седалката, а той заобиколи и седна зад волана. Остана неподвижен в продължение на няколко минути, загледан в къщата на Кендъл Уелс.

— Не се ли страхуваш да останеш насаме с мен — горчиво попита той.

— А трябва ли?

Куин се обърна и я погледна и грижовната ѝ природа не устоя на мъката му. Анабел протегна ръка и го докосна по бузата.

— Очевидно много си държал на госпожа Уелс. В момента изпитваш силна болка и скърбиш за смъртта ѝ.

Той се вгледа изпитателно в очите ѝ и за част от секундата ѝ се стори, че се кани да ѝ разкрие душата си, да излее мъката си. В следващия миг обаче рязко се отдръпна като опарен от допира ѝ.

— Защо го направи? — попита той и запали колата.

— Кое?

— Защо се притече на помощ на сержант Джордж? Сигурно си усетила, че се канех да го ударя, нали?

— Да, разбрах, че можеш да извършиш някоя глупост. Като например да удариш Чад.

— Чад, а? Вие двамката много сте се сближили. С него ли дойде тук?

— Да, с него дойдох. Двамата вечеряхме, когато му позвъниха и му съобщиха за смъртта на госпожа Уелс.

Куин се разсмя. Смехът му прозвуча грубо. Болезнено.

— Защо автоматично реши, че се опитах да защита Чад? — попита Анабел.

Той се извърна към нея. Изглеждаше искрено озадачен.

— Може би се опитах да спася теб. Не ти ли хрумна подобна възможност? Канеше се да удариш полицаи, а това щеше да ти навлече сериозни неприятности. Не мислиш ли, че и без друго си имаш достатъчно проблеми?

— Да не би да казваш, че ме измъкна от там, за да ме предпазиш?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че почувствах необходимост да те спася от самия теб?

[1] déjà vu (фр.) — нещо преживяно, вече видяно. — Б.пр. ↑

13.

Джейс Морган я посрещна на вратата.

— Къде беше, по дяволите?

— Какво те интересува? — Марси се блъсна в него, опитвайки се да го отмести от пътя си и да влезе в къщата.

— Прибрах се преди няколко минути, а тук нямаше никого — рече Джейс. — Аарон се върна току-що. Обясни, че бил в магазина, защото си пропуснала да му купиш кола. Ще ми се да ми бяхте оставили някаква бележка, за да не се...

— Какъв ти е проблемът, Джейс? Да не се боиш от тъмното?

— Ама какво ви става изведнъж на всички? Държиш се сякаш си ми ядосана за нещо. Всъщност, ако искаш да знаеш истината, напоследък като че ли си ядосана на целия свят.

— Просто ме остави на мира, става ли? Имам ужасно главоболие. Преживях отвратителен ден. Всички сте ми ядосани загдето изпортих Аарон. — Марси спря в средата на коридора, обърна се и погледна Джейс. — Човек би си помислил, че Куин поне малко ще се разгневи заради постъпката на Аарон, нали? Момчето преспа с приятелката на Куин, а той се държа така, сякаш не се е случило нищо.

— За Куин наистина не се е случило нищо кой знае колко сериозно. Знаеш го как се отнася към жените. Те не означават нищо за него.

Марси въздъхна дълбоко. Да, Джейс имаше право. Работеше за Куин от десет години и бе видяла купища жени, които идваха и си отиваха от живота му, но той не се отнесе сериозно към нито една от тях. Марси си фантазираше, че именно тя най-после ще завладее сърцето му, че един ден ще я погледне и ще осъзнае, че е единствената жена за него. Това обаче не се бе случило и едва ли щеше да се случи някога. Беше глупачка да вярва, че някога ще се превърне в нещо повече от приятел и служител на Куин. Самият той ѝ бе повтарял неведнъж колко много я цени като свой асистент и приятел. Имало е моменти, в които, ако си бе позволила да се възползва от ситуацията,

двамата сигурно щяха да станат любовници, но Марси искаше много повече. Искаше да бъде любовта на живота му.

Но как би могъл да пожелае точно нея, дори и като любовница, при положение, че всички жени, с които се срещаше, буквално се хвърляха в краката му? Марси мразеше всички тези жени; особено онези, които все се връщаха в живота на Куин — жени като Лулу Вандерли и Кендъл Уелс. Винаги бе презирала Лулу, която се отнасяше към нея като със слугиня — третираше я като човек, на когото можеше да заповядва по всяко време, след което я отпращаше само с махване на ръка.

— Земята вика Марси! — Джейс щракна с пръсти пред лицето й.

— А?

— Къде беше?

— Какво? Изобщо не ти влиза в работата къде съм била.

— Исусе, ама ти наистина си ужасна. Нямах предвид къде си била тази вечер. Изобщо не ме интересува. Питам те къде се отнесе изведнъж? Имаше вид на човек, който не е тук заедно с мен.

Преди да успее да осмисли докрай въпроса на Джейс, Аарон излезе от кухнята, стиснал кутийка кола в ръка.

— Не знаеш ли, че всеки път, когато се отнесе нанякъде, Марси си мечтае за шефа?

Тя рязко се обърна и прикова Аарон под гневния си поглед.

— Млъквай! Ти не разбираш нищо.

— Може и да не разбирам, но зная, че от край време си влюбена в Куин. Разбрах го в мига, в който започнах да работя за него. — Аарон поднесе кутийката кола към устата си и отпи голяма глътка.

— Казах да млъкнеш! — „Я се стегни! Не бива да реагираш по този начин. Аарон знае как да те извади от равновесие. Много обича да те гледа как беснееш.“

— Ей, остави я на мира, ако обичаш. Шефът изрично ни предупреди да не се заяждаме с нея. — Джейс намръщено се обърна към Аарон. — Освен това тя не е виновна. Та коя жена би могла да устои на Куин?

— Знаеш ли, Джейс, приятелче, начинът, по който идеализираш и боготвориш Куин, започна да става твърде банален — заяви Аарон. — Всички ние харесваме Куин. Благодарни сме му, че ни помогна и че е страхотен шеф и истински приятел. Той обаче не очаква от теб да му

се кланяш постоянно. Освен това съм сигурен, че не би искал от теб да го поставяш на пиедестал.

Очите на Джейс, скрити зад очилата с телени рамки, се разшириха от тревога.

— Да не би Куин да е споменавал нещо за...

— Не, човече, в момента просто си говорим. — Аарон отново надигна колата и тръгна към всекидневната. Настани се на канапето, взе дистанционното на телевизора и продължи: — Вие двамата къде бяхте толкова време? Смятах да поръчам пица, но после реших да ви изчакам да се върнете.

— Аз просто карах наоколо — отвърна Джейс. — Нещо като опознавателна обиколка на Мемфис. Бях в центъра на града, минах по улица „Бийл“.

„Мисли бързо“, Марси, рече си тя. „Не е тяхна работа къде си била и какво си правила. Не че на Аарон му пука. Той просто поддържа разговора. Би могла да му кажеш някоя полуистина. Това със сигурност ще го задоволи.“

— Обадох се на агенцията за коли под наем, за да ми предложат някакво комби — рече тя. — Така няма да се налага тримата да караме една и съща кола. Пък и Куин ми позволи да наема още една.

— Искаш ли да поръчам пица? — попита Джейс с надеждата да разсее напрежението, което витаеше около тях.

— Разбира се, дечко, хайде обади се — отвърна Аарон.

— Поръчай и за Куин, в случай че се прибере тази вечер. И не забравяй, че обича пеперони.

— Ако сте съгласни да ядете спагети, бих могла да довърша соса, който започнах по-рано през деня — предложи Марси и погледна първо Джейс, а след това Аарон.

— Не си прави труда — отвърна Аарон. — Остави го за утре. Тази вечер предпочитам пица.

Джейс се ухили, кимна в знак на съгласие и тръгна към кухнята. В момента, в който останаха сами във всекидневната, Марси застана пред Аарон и скри телевизора от погледа му. Той бе намалил звука, но иначе погледът му бе прикован върху екрана.

Вдигна глава и я погледна.

— Искаш ли нещо?

— Искам да престанеш да се заяждаш с Джейс. Той е още хлапе. Няма и двадесет години. Непрекъснато се сравнява с Куин, гледа на него като на модел за подражание.

— Джейс знае, че не целя да го засегна с онова, което казвам. Но ако наистина смяташ, че закачките ми го дразнят, ще се постарая да не го правя повече.

— Ще съм ти благодарна.

Тя обаче продължаваше да стои точно пред него и погледът на Аарон стана по-студен.

— Има ли още нещо?

— Ти, естествено, си даваш сметка, че Джейс не е единственият, който възприема Куин като модел за подражание, нали? По свой собствен начин ти му се възхищаваш не по-малко от Джейс. Би искал да бъдеш същият като Куин и точно поради тази причина преспа с Лулу Вандерли.

Аарон сви рамене.

— Ти какво, да не се опитваш да ме анализираш? Смяташ, че ме познаваш, а? Така ли?

Аарон я изненада като скочи от канапето и застана непосредствено до нея. Беше доста по-висок и му се наложи да я гледа от горе надолу. Сърцето на Марси ускори ритъма си, когато той се присегна и я сграбчи за раменете. Ахна от изумление от неочакваното му поведение и преплете поглед с неговия.

— Замисляла ли си се някога, че има една-единствена жена от обкръжението на Куин, която наистина желая? Жената, която той никога не е имал?

Марси не можеше да диша свободно. Аарон бе твърде близо до нея. Освен това я объркваше с онова, което правеше и говореше. Сигурна бе, че не искаше да каже, че всъщност желае *нея*. Та те двамата станаха приятелчета още от деня, в който Аарон започна работа при Куин преди почти шест години. Само че нито веднъж не бе почувствала някакво сексуално привличане помежду им. Поне не и от нейна страна. Но пък тя от толкова време бе лудо влюбена в Куин, че почти не забелязваше другите мъже около себе си.

Марси преглътна.

— Аз... аз не зная какво да кажа.

Аарон освободи раменете ѝ, сложи едната си ръка на гърба ѝ, а другата зарови в косата ѝ.

— Кажи, че внезапно си осъзнала, че предпочиташ мен пред Куин.

Сърцето на Марси биеше като обезумяло.

— Объркана съм. Ти никога не си се отнасял с мен като с... понякога имам чувството, че те дразня до смърт.

— О, да, наистина ме дразниш. Особено като те гледам как чезнеш по Куин.

Аарон я гледаше сякаш тя бе най-важното нещо в живота му. И в целия свят. Тя трябваше само да се надигне на пръсти, да поднесе лице към неговото и да му позволи да я целуне. Но наистина ли го искаше? Искаше ли Аарон да...

— Пицата е поръчана. Ще бъде тук след двадесет и пет минути — обяви Джейс и миг по-късно се появи от кухнята.

Марси и Аарон рязко се отдръпнаха един от друг. Погледнаха се засрамено като хора, които едва не бяха извършили престъпление. Гореща вълна се надигна в душата на Марси и сгорещи цялото ѝ тяло. Бузите ѝ се зачервиха над горната ѝ устна се появиха ситни капчици, между гърдите ѝ потече тънка струйка пот. Джейс влезе във всекидневната и тя се насили да се усмихне нехайно.

— Защо не потърсите нещо интересно по телевизията? — предложи Марси. — Аз ще отида да се преоблека. Веднага се връщам.

Тя буквално избяга от стаята. Успя все пак да хвърли един поглед на Аарон. На лицето му бе застинало странно изражение. Каквото и да мислеше в момента, каквито и емоции да бушуваха в душата му, той сигурно се чувстваше също толкова смутен и объркан като нея. Вероятно си даваше сметка, че нещата между тях двамата никога вече нямаше да са същите. Не и след като почти ѝ бе казал, че я желае. Желае я така, както един мъж желае жена. Марси беше на двадесет и осем години и се предполагаше, че трябва да има някакъв сексуален опит. Само че това не отговаряше на истината. Тя, естествено, не беше и девица. Собственият ѝ баща бе започнал да я малтретира сексуално, когато беше на единадесет. Това продължи докато избяга от къщи на шестнадесет. Оттогава не бе виждала родителите си и част от нея се надяваше, че те и двамата са вече мъртви. Обвиняваше майка си не по-малко от баща си, защото тя знаеше какво става, но не направи нищо,

за да го спре. И макар да бе влюбена в Куин от мига, в който той я спаси и ѝ помогна да подреди живота си, те двамата никога не бяха поддържали сексуални отношения помежду си.

Марси влезе в спалнята си и се насочи право към банята. Пусна водата и наплиска лицето си няколко пъти. Дръпна една кърпа от закачалката и се избърса. Вдигна поглед и се загледа в отражението си в огледалото.

— Какво изпитваш към Аарон? — попита на глас тя.

„Цялата се разтрепери, когато той те докосна. Стомахът ти се сви, а сърцето ти започна да препуска като обезумяло. А когато си помисли, че ще те целуне, изобщо не направи опит да се отдръпнеш. Наистина ли искаше Аарон да те целуне?“

— Да — рече тя на отражението си, което я гледаше от огледалото. — Да, исках да ме целуне.

Куин не бе произнесъл нито дума откакто потеглиха от дома на Кендъл Уелс и поеха по „Саут Блъф“. Големите му ръце с все сила стискаха волана на поршето. Шофираше, без да отделя поглед от пътя, а здраво стиснатите зъби и потрепващите неспокойно челюсти издаваха силното му безпокойство, което буквално струеше от него. Седнала до него в полутъмното купе на колата, Анабел се питаше какво я бе накарало да му се притече на помощ и да му попречи да си навлече нови неприятности. Да, тя по природа си беше грижовна — обичаше да се грижи за хората, да ги защитава, да ги успокоява и закриля. Но защо бе избрала точно Куин Кортес?

„Забрави ли, че той е заподозрян за убийството на Лулу?“

Не, не беше забравила. Освен това си даваше сметка, че той би могъл да се окаже заподозрян и за убийството на Кендъл Уелс. Всичките ѝ инстинкти обаче ѝ подсказваха, че този мъж не е убиец.

Глупаво ли беше от нейна страна да се доверява на инстинктите си при положение, че бе неудържимо запленена от Куин? За пръв път в живота си изпитваше толкова силно физическо привличане, сексуално желание и емоционална връзка с мъж. Тези необясними, но изключително силни чувства я объркваха. Как е възможно да изпитва толкова силно привличане към мъж, който бе не само непознат, но можеше да се окаже един твърде опасен непознат? Всяка жена с малко

ум в главата си би избягала възможно най-далеч от него. Или поне би се опитала да научи колкото е възможно повече за него, преди да си позволи да пренебрегне здравия си разум. Запита се дали Грифин Пауъл би се съгласил да изготви един кратък доклад за Куин, който да ѝ даде някаква представа за истинската му същност.

Анабел изведнъж осъзна, че се намират съвсем близо до хотела ѝ и изпита непреодолимо желание да задържи Куин до себе си. „Направи нещо“, рече си тя. „Не му позволявай да те остави пред хотела и да си тръгне.“ Изрече първото нещо, което ѝ дойде на ум.

— Мислиш ли, че Грифин може вече да разполага с някаква информация за нас?

Куин въздъхна дълбоко. Гласът ѝ сякаш му бе помогнал да се освободи от силната болка, която изгаряше душата му.

— Съмнявам се. Едва ли ще намери нещо, което би могло да ни бъде от полза.

— Можем да му се обадим — предложи Анабел. — Или да отидем до апартамента му.

Куин спря колата пред парадния вход на „Пийбоди“.

— Ако не искаш да си тръгвам, просто го кажи. — Обърна се, подпря ръка на облегалката на седалката ѝ и се наведе към нея.

Анабел сякаш остана без дъх.

— Не искам да си тръгваш.

Куин примижа и тъмните му очи изпитателно обходиха лицето ѝ.

— Аз нося само неприятности, скъпа. Сериозни неприятности. Неприятности с главно „Н“. Сигурна ли си, че си готова да поемеш този риск?

С опънати до край нерви, Анабел само поклати глава.

— Когато става дума за теб, господин Куин, не мога да съм сигурна в нищо.

Уайд изскочи от асансьора и се затича по коридора към апартамента, който „Вандерли инкорпорейтид“ поддържаше в Мемфис. Кръвта му препускаше. Сърцето му сякаш всеки момент щеше да изхвъркне от гърдите му. Опита се да отключи вратата, но ръката му трепереше толкова силно, че едва не изпусна ключа.

Господи, ами ако някой го бе разпознал? Ако някой научи къде е бил и какво е правил... Не, не можеше да допусне това да се случи. Опитал се бе да бъде изключително дискретен. Взел бе всички предохранителни мерки. Ами ако ченгетата вече знаят?

Най-накрая успя да вкара ключа, отключи вратата, отвори я и бързо влезе в апартамента. Слава богу, че Анабел бе предпочела да се изнесе. Ако беше тук, сигурно щеше да заподозре какво е направил.

Уайд заключи вратата зад себе си и влезе право в банята. Трябваше да се изкъпе и да се отърве от дрехите си. Утре сутринта ще ги занесе на химическо чистене. За всеки случай. Нямаше смисъл да поема каквито и да било рискове.

Съблече се, застана под душа и въздъхна, когато топлата вода обля тялото му. Тя нямаше да може да го идентифицира. Беше се погрижил за това. Нямаше намерение да я наранява. Никога не бе възнамерявал да нарани която и да било от тях. Но понякога просто не можеше да се възпре.

Грифин Пауъл разглеждаше факсовете, които държеше в ръка. Докато размишляваше върху информацията, съдържаща се в двата факса, почувства надигналата се в душата му тревога. Все още бе твърде рано за каквито и да било заключения. Нужни му бяха допълнителни факти. Първоначално бе възложил на трима от най-добрите си хора да разследват убийството на Лулу Вандерли паралелно с полицаите от управлението в Мемфис. Неговите хора разбираха, че е от изключително значение да работят така, че да останат незабелязани от служителите на закона. Всички знаеха, че е непродуктивно да се пречат в краката на детективите от отдел „Убийства“. Агенцията на Пауъл не работеше заедно с представителите на закона, а по-скоро — паралелно с тях. Пауъл обаче никога не си бе позволявал да работи в опозиция на разследващите полицаи.

Той проучи първия факс, изпратен от офиса в Ноксвил. Ако написаното в него отговаряше на истината, то тогава Уайд Вандерли беше истинска откачалка. Грифин изсумтя. Не изпитваше грам състрадание към сексуалните насилници, без значение колко болни са душевно или колко дълго са били насилвани самите те в миналото. Беше мъж, който вярваше в изначалните и примитивни човешки

принципи. Някои от хората просто не заслужаваха да живеят. Ако зависеше от него, всички сексуални перверзници щяха да бъдат заличени от лицето на земята. А ако се окажеше, че дори половината от онова, което неговите хора бяха открили за Уайд Вандерли е истина, то...

Не виждаше смисъл да запознава Анабел с тези открития. *Не още.* Възможно бе тя изобщо да не подозира що за човек е нейният братовчед Уайд. Тя обаче се бе изнесла от служебния апартамент на „Вандерли инкорпорейтид“ веднага щом Уайд се бе нанесъл, а това със сигурност означаваше нещо.

Грифин сложи втория факс върху първия. Това беше документът, породил безброй въпроси в главата му. Въпроси, които трябваше да получат отговорите си. Само трима детективи обаче, едва ли щяха да са достатъчни, за да проследят и изровят всички факти, даващи отговор на въпросите.

Ако начинът на действие не съвпадале и ако Куин Кортес не беше въввлечен по някакъв начин, той спокойно би могъл да приеме, че става дума за съвпадение. Една от задачите, които бе възложил на служителите си в Ноксвил, бе да се опитат да открият други убийства, сходни с това на Лулу Вандерли, като започнат от Тенеси и покрият всички заобикалящи го щати.

Джой Елис, певица от Ню Орлиънс, е била убита в апартамента си. Задушена до смърт. Не се съобщаваше за изнасилване или физическо малтретиране. Никакви улики, които да насочат полицията към извършителя. Всяка друга детективска агенция може би щеше да спре до тук, но неговата неслучайно беше най-добрата. Неговите хора винаги се ровеха по-надълбоко. Достатъчно надълбоко, за да научат, че показалецът на дясната ръка на жената е бил отрязан. *След смъртта ѝ.* Факт, който никога не е бил съобщаван на пресата.

Грифин изсумтя. „По дяволите, Куин, ако си знаел за този случай, защо не ми каза? След като ме нае, не може да не си знаел, че ще изрова истината.“ Този факт даваше основание на Грифин да вярва, че Куин по всяка вероятност изобщо не подозира, че Джой Елис, жената, с която бе имал много кратка връзка по време на почивката му в Ню Орлиънс преди почти една година, е била убита в деня, в който той е напуснал града.

Възможно ли е все пак Куин да е убил както Лулу, така и Джой?

Грифин оцеляваше благодарение на инстинктите си. Те бяха запазили живота му в не една опасна ситуация. Затова той никога не ги пренебрегваше. А сега инстинктите му подсказваха, че при определени обстоятелства, Куин Кортес е способен да извърши убийство — също като него, а и като повечето хора, които познаваше. Едновременно с това обаче смяташе, че Кортес не е убиец.

— Извинете, сър? — Сандърс се появи на вратата на спалнята му.

— Да, какво има? — Грифин остана с гръб към стария си приятел.

— Трябва да пуснете телевизора. Прекъснаха местната програма, за да предадат на живо репортаж за извършено убийство в района на „Саут Блъф“.

Грифин погледна през рамо към Сандърс. Този човек никога не говореше напразно. Грифин кимна, взе дистанционното и пусна телевизора.

— Канал три. Късните новини.

Грифин избра канала и се съсредоточи върху екрана.

— От полицията все още не са съобщили никакви подробности за убийството — тъкмо казваше репортерът. — Беше ни казано, че директорът на полицията Джей Данли ще направи изявление след около час. Това е второто убийство на известен високо уважаван гражданин на Мемфис през последните седемдесет и два часа и в момента се лансират най-различни версии за съществуваща връзка между двете убийства, предвид факта, че известният криминален адвокат Куин Кортес е познавал и двете жени.

Стомахът на Грифин се сви на топка. Хвърли един поглед към Сандърс, след което отново съсредоточи вниманието си върху телевизионния екран.

— Кендъл Уелс беше адвокат на господин Кортес. Освен това се говори, че двамата са много близки приятели от години — продължи репортерът.

Грифин натисна бутона за изключване на телевизора, остави дистанционното върху масичката за кафе и бързо прекоси стаята, за да се обади по телефона. Докато набираше номера, погледна към Сандърс.

— Виж дали ще можеш да се свържеш с Кортес. Искам да го видя. Тази вечер.

— Да, сър.

Грифин кимна. Офис мениджърът на „Пауъл инвестигейшънс“ вдигна домашния си телефон и Грифин заговори веднага:

— Обажда се Грифин Пауъл. Потърси Бен Съливан и му предай да ми се обади незабавно. Искам още шест служители да започнат работа по случая Кортес-Вандерли. Веднага.

— Да, сър. Ще намеря господин Съливан и ще му предам съобщението. Мога ли да направя още нещо за вас, господин Пауъл?

— Не. Освен ако не притежаваш ясновидска дарба, Чарис, която да ти позволи да ми кажеш дали единият от клиентите ми е убиец.

14.

Тъкмо влизаха в асансьора, за да се качат в апартамента на Анабел, когато клетъчният телефон на Куин иззвъня. Тя се напрегна. Зачервена от смущение, предизвикано от признанието ѝ, че между тях съществува сексуално привличане, Анабел се опитваше да не мисли за онова, което ги очакваше тази вечер. Рационалната част от съзнанието ѝ я предупреждаваше, че не бива да допуска да се превърне в поредната от множеството жени в живота на Куин Кортес, нашепваше ѝ, че е неразумно да стане негова любовница. Чисто емоционалната част от нея обаче действаше и реагираше, ръководена единствено от инстинктите ѝ и желаше този мъж така, както не бе желала никой друг преди.

Куин извади телефона от джоба си.

— Трябва да се обадя.

Анабел застана до него и кимна, а след това се огледа, търсейки с поглед хотелския персонал или други гости на хотела. За нейно огромно изумление около тях не се виждаше никой — бяха съвсем сами. Все едно че бяха единствените хора във вселената. Странна мисъл.

— Куин слуша.

Веднага се намръщи и Анабел се досети, че новините не са добри. А и как би могло да бъде иначе, при положение, че през последните седемдесет и два часа бяха убити две жени, заемали важно място в живота на Куин?

— Да, Марси. Благодаря, че ми се обади. В момента съм в „Пийбоди“ заедно с Анабел Вандерли. Веднага ще се качим в апартамента на господин Пауъл. — Куин затвори телефона и го прибра обратно в джоба на самото си.

— Ще се срещаме с Грифин? — попита Анабел.

Куин я хвана за ръката. Дватамата влязоха в асансьора и той натисна копчето за етаж на Грифин.

— Току-що ми позвъни моята асистентка, Марси. — Куин я прегърна и я накара да застане с лице към него. Изчака я да вдигне очи и да го погледне. След това продължи: — Предполагам, че Грифин е научил за Кендъл. Всички местни канали сигурно вече съобщават новината за смъртта ѝ.

— Кажи му, че не си убил Кендъл и той ще ти повярва. — „Както ти вярвам аз. Или поне отчаяно се опитвам. Не мога да си позволя дори мисълта, че мъжът, към когото изпитвам толкова силно привличане, може да се окаже убиец.“

— Ти вярваш ли ми? Можеш ли честно да ми кажеш, че знаеш — леко докосна гърдите ѝ с ръка — дълбоко в душата си, че не съм убил нито Лулу, нито Кендъл?

Анабел отвори уста, но думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. Доловил колебанието ѝ, Куин се отдръпна от нея. Лицето му се вкамени.

Преди Анабел да успее да измисли някакъв приемлив отговор, асансьорът спря и вратата се отвори. Мъж и жена на средна възраст, хванали се за ръце, им се усмихнаха широко.

— Надолу ли сте? — попита мъжът.

— Нагоре сме — отвърна Куин, отново натисна бутона и асансьорът поднови движението си нагоре.

— Не мисля, че си убил Лулу или Кендъл — тихо рече Анабел. — Но дали изпитвам някакви съмнения? Разбира се, че изпитвам. Та аз почти не те познавам. Ние сме само двама непознати. Ти би могъл да криеш всякакви тъмни и зловещи тайни, а аз няма откъде да зная за тях.

— Преди да излезем от колата преди няколко минути ти казах, че нося само неприятности. Сериозни при това. Репутацията ми по отношение на жените е скандална и аз съм първият, който ще признае, че е напълно заслужена. Няма нито една специална жена в живота ми. Никога не е имало. Това не е по моята част. Не вярвам в такива неща като обвързване. Вярност.

— Вече и сама се досетих за това.

— Да, сигурно. — Куин отново се намръщи. Едва успяваше да овладее гнева си. — Що се отнася до тъмните и зловещи тайни... Никога не съм убивал човек. Макар че когато бях на тринадесет, едва не пребих до смърт един тип. Виждаш ли... имах много скапано

детство. Нямах баща. А майка ми беше безполезна кучка. И когато последното й гадже се опита да я смели от бой, аз се намесих и му причиних онова, което той се опитваше да направи на нея.

— Ще кажа само, че си имал оправдание за постъпката си. Защищавал си майка си, в края на краищата.

Асансьорът спря на етажа на Грифин Пауъл. Куин я погледна право в очите.

— Обзалагам се, че майка ти е била красива и елегантна като теб самата — рече той. — Освен това съм готов да се обзаложа, че те е обичала повече от всичко на света и е била изключително горда с теб.

Очите на Анабел се напълниха със сълзи от състрадание.

— Не плачи заради мен, скъпа. Няма смисъл.

Анабел премигна няколко пъти, за да прогони сълзите. Искаше й се да прегърне Куин, да го притисне към себе си и да му каже онова, което той толкова отчаяно искаше да чуе. Всички онези думи, които майка му очевидно никога не му е казвала. Че е много специален. Красив. Умен. И обичан.

Но тя не го обичаше. Не би могла да го обича. Не го познаваше дори.

Куин излезе от асансьора и Анабел го последва в коридора. Той я хвана за ръката и я погледна:

— Защо не се прибереш в апартамента си и не ми позволиш да се срещна с Грифин Пауъл насаме? Ще ти се обадя утре сутринта.

Тя поклати отрицателно глава.

— Независимо дали го искам, или не, аз вече се намесих в живота ти. Дватама заедно наехме Грифин Пауъл. А това ни прави партньори и... още нещо. Но не и приятели.

— Нито пък любовници. Още не. Но ако имаш малко ум в главата си, ще се махнеш веднага от тук и никога повече няма да ме допуснеш до себе си.

— Ако полагаш такива усилия да прогониш всяка жена, изпречила се на пътя ти, нямам обяснение как си успял да се сдобиеш с репутацията на истински Дон Жуан.

— После да не кажеш, че не съм те предупредил. — Куин я хвана за лакътя и я поведе към апартамента на Грифин.

Почука на вратата.

— Трябва да поискаш от Грифин да ти покаже докладите, които сигурно вече има за мен — предложи Куин. — Аз ще му позволя да ти ги даде да ги прочетеш. Ако те не те накарат да хукнеш презглава и да се махнеш далеч от мен, значи нищо друго няма да те накара да го сториш.

Един висок и мускулест мъж с обръсната глава и замислени тъмни очи отвори вратата на апартамента. На пръв поглед мъжът изглеждаше страховит, но в мига, в който устните му се разтегнаха в нещо като усмивка, изражението му омекна и стана почти дружелюбно.

— Аз съм Куин Кортес, а това е Анабел Вандерли. Мисля, че господин Пауъл ме очаква.

— Да, сър, така е. Моля, заповядайте.

Влязоха в апартамента и мъжът веднага съобщи за пристигането им. „Нима този човек е от прислугата на Грифин?“ — запита се Анабел. Стори й се странно, че не го бе виждала при предишните си посещения, но след това реши, че може да е пристигнал в Мемфис току-що.

Докато вървяха към всекидневната, Куин пхна пръсти под яката на поло пуловера, с който беше облечен. Нервен ли беше? Притесняваше ли се от факта, че Грифин бе пожелал да се срещне с него?

Грифин стоеше до прозореца с гръб към тях. Когато ги чу да влизат в стаята, се обърна, приближи се до тях и ги покани да седнат.

— Някой иска ли нещо за пиене?

— Не, благодаря — отвърна Анабел и седна на предложеното й място.

Куин само поклати отрицателно глава.

— Предполагам, че си чул за случилото се с Кендъл — рече Куин и погледна Грифин в очите.

— О, да — отвърна Грифин. — Вече съобщиха за убийството по местните телевизионни канали. Сигурен съм, че новината ще бъде отразена на първа страница на утрешния „Къмършъл апийл“.

— И преди да си ме попитал — не, не съм я убил аз.

Грифин стисна зъби и ядосано изгледа Куин.

— Положението ти не е никак розово. Две от любовниците ти бяха убити в продължение само на седемдесет и два часа.

Предполагам, че и в това разследване ще се превърнеш в главния заподозрян. Как те кара да се чувстваш това?

Анабел затаи дъх докато наблюдаваше тези двама толкова властни мъже, застанали един срещу друг, преплели погледи, готови да размахат юмруци. „Не му причинявай това!“ Искаше ѝ се да изкрещи думите на глас, но запази мълчание. Инстинктивно разбираше, че Куин няма да остане доволен от опита ѝ да го защити. Не и при така стеклите се обстоятелства.

— А ти как мислиш, че ме кара да се чувствам, по дяволите? — Очите на Куин се изцъклиха. Безжизнени и непроницаеми. Гледаше право в Грифин, но сякаш изобщо не го виждаше. — Как бих могъл да се защита от подобни обвинения, щом не съм в състояние да докажа, че не съм убивал когото и да било? Точно затова имам нужда от теб. Трябва да намеря друг заподозрян. — Куин погледна към Анабел. Очите му се проясниха. Отново насочи поглед към Грифин и заговори, едва сдържайки яростта си. — Две жени, на които държах, са мъртви, а аз не мога дори да скърбя за тях, защото съм прекалено зает да опитвам да измисля начин да не бъда обвинен за убийствата им.

— Имаш ли алиби за тази вечер? — направо попита Грифин.

Куин не отговори веднага и за миг сякаш сдържа дъха си. Анабел внезапно се почувства странно. „Моля те, Господи, нека да има алиби, моля те!“

— Не знам кога точно е била убита Кендъл — отвърна Куин. — Предполагам обаче, че съм бил в колата си — сам, на път за дома ѝ, когато се е случило.

Грифин въздъхна с раздразнение.

— Това никак не е добре. Първо намираш тялото на Лулу, а сега нямаш алиби за времето, в което е била убита Кендъл. Имал си връзка и с двете жени и сега те и двете са мъртви. Освен това е само въпрос на време детективите да открият какво се е случило с Джой Елис в Ню Орлиънс.

Куин видимо се напегна и ядосано изглежда Грифин:

— Джой Елис?

— Да, нали си спомняш певицата, с която си имал връзка по време на посещенията си в Ню Орлиънс горе-долу преди година. Скоро след карнавала „Марди Гра“.

Куин изсумтя, и като стъпваше тежко, тръгна към Грифин. Спря на не повече от метър от него.

— Зная коя е Джой, но не разбирам какво имаш предвид като казваш, че нещо се е случило с нея.

Грифин кимна. На Анабел ѝ се стори, че забелязва облекчение, изписало се по лицето му.

— Кога за последен път си се виждал или чувал с Джой Елис? — попита Грифин.

— Миналата година. Точно преди да си тръгна от Ню Орлиънс — отвърна Куин. — Връзката ни беше много кратка. И почти никой не знаеше за нея. Ти как разбра?

— Добра детективска работа от страна на моите служители. Истината е, че името ти изобщо не се споменава, но като събрах две и две стигнах до неизбежното четири. Както стана ясно, Джой е споменала за теб — не името, а репутацията ти — пред една своя приятелка. Тази приятелка разказала това на ченгетата, но не могла да им предложи име, а техните способности да съберат две и две очевидно не са чак толкова големи, защото никой в полицейското управление на Ню Орлиънс не се е досетил, че става дума за теб.

— За какво всъщност говориш, по дяволите? — заплашително изръмжа Куин.

— Джой Елис е била убита и убиецът все още не е открит. Подробности за убийството са засекретени, но ние научихме, че жената е била задушена с възглавница също като Лулу, а показалецът на дясната ѝ ръка е бил отрязан. Готов съм да се обзаложа на каквото пожелаеш, че Кендъл Уелс също е била удушена по същия начин и че пръстът ѝ е бил отрязан.

— Защо изобщо ти трябваше да го водиш тук? — Чад Джордж прекоси стаята и гневно изгледа Джим. — Можем цяла нощ да разпитваме бившия съпруг на Кендъл Уелс, но какво ще ни помогне това? Позволи на истинския убиец да си тръгне — не, да отпътува — от местопрестъплението заедно с Анабел Вандерли. И двамата знаем, че Кортес е виновен. През последните седемдесет и два часа уби две жени тук, в Мемфис, а продължава да се разхожда на свобода.

— Успокой се и говори по-тихо — посъветва го Джим Нортън.
— Не разполагаме с доказателства срещу Кортес. Само защото е познавал двете жени...

— Имал е интимна връзка и с двете.

— Добре, и какво като е имал сексуална връзка с Лулу и Кендъл?
Как това автоматично го превръща в техен убиец?

— Трябва да има някаква връзка. Нещо, което все още не сме открили. Той обаче има мотив за убийството на Лулу Вандерли. Била е бременна от Кортес, поискала е той да се ожени за нея и когато ѝ отказал, нещата загрубели и в пристъп на ярост той я убил. Що се отнася до Кендъл Уелс, само един Господ знае какво е предизвикало гнева му. Може да се е опитала да го изнудва. Или пък да го заплашва. От нас се иска само да го притиснем. Остави ме за десет минути насаме с него и ще...

— Ако наистина останеш за десет минути насаме с Кортес и той е без белезници, аз веднага ще заложа на Кортес. Той или ще те надхитри, или ще те пребие. Този тип ще ти види сметката за нула време. — Джим се изсмя доволно. — Все още не си чел доклада за Кортес, нали? Той е далеч по-умен от теб. Освен това има черен колан по карате. Доколкото знам, ти нямаш такъв, нали, Чад? На всичкото отгоре в свободното си време обича да стреля по панички. Кортес е първокласен стрелец.

Чад преглътна шумно.

— По дяволите, Джим, той е опасен и не трябваше да позволяваме на Анабел да тръгва с него.

— Това е, което не ти дава мира, нали? Не можеш да преглътнеш факта, че Анабел Вандерли застана между вас двамата и си тръгна заедно с него?

— Да не би да намекваш, че между тях става нещо?

— Нали не си мислиш, че тя се намеси, за да не позволи на Кортес да те спуга от бой? По дяволите, човече, жената не искаше той да си навлича допълнителни проблеми с представителите на закона. Ако те беше ударил, щеше да се наложи да го арестувам. Нищо, че всъщност ти го провокира.

Лицето на Чад стана аленочервено. В продължение на няколко секунди не каза нищо. Само стоеше там и гневно се взираше в Джим.

— Ще се обадя на Пърсър. Вместо да си губим времето в търсене на други заподозрени за тези две убийства, би трябвало да съсредоточим всичките си усилия върху Кортес. Ще се опитам да убедя инспектора и да го накарам да погледне на нещата от моя ъгъл. Ако не успея, отивам право при директор Данли.

— Ами хайде, давай. Само че не забравяй едно нещо — ако арестуващ невинен човек, това ще се отрази неблагоприятно на кариерата ти.

Чад не си направи труда да отговори. Изгледа мръснишки Джим и се запъти към бюрото си.

„Идиот. Самонадеян, нафукан идиот.“

Джим влезе в стаята за разпити, където седяха доктор Джонатан Майлс и полицаи Добс. Докторът поднесе към устните си чаша кафе. Ръцете му силно трепереха. Горкият, помисли си Джим. Когато пристигна в дома на Уелс и пое разследването от униформения полицаи, пристигнал пръв на местопрестъплението, той веднага забеляза, че доктор Майлс не е на себе си. Човекът плачеше неудържимо. Губеше самообладание всеки път щом трябваше да произнесе името на бившата си съпруга. Изглеждаше дълбоко потресен от смъртта ѝ. Освен ако не беше първокласен актьор, който им изнасяше представление достойно за Оскар.

— Съжалявам, че ви накарах да ме чакате, доктор Майлс. — Джим затвори вратата зад себе си и даде знак на полицаи Добс да остане на мястото си. После седна от другата страна на масата — точно срещу Майлс. — Сигурно е било ужасно за вас да откриете мъртвото тяло на съпругата си... на бившата си съпруга.

Очите на доктор Майлс отново се напълниха със сълзи.

— Кой би могъл да ѝ причини това? Не мога да повярвам, че е мъртва.

— Все още не разполагаме със заподозрени, но ви уверявам, че ще направим всичко по силите си, за да разкрием убиеца на госпожа Уелс.

— Тя лежеше на леглото с възглавница върху лицето си — дрезгаво заговори доктор Майлс. — Помислих си, че е странно, но в първия момент не разбрах, че... после забелязах кръвта... и пръста... — Гласът му прекъсна. — Кендъл... Кендъл... — Провеси глава, покри лицето си с ръце и заплака.

Джим никога не бе знаел как да се справя с емоциите — нито със своите, нито с тези на другите хора — и се чувстваше неудобно докато гледаше как този мъж буквално се разпада пред очите му. Но как би реагирал той самият, ако беше на мястото на доктор Майлс и бе открил тялото на Мери Лий непосредствено след убийството ѝ? Сърцето му сигурно щеше да се облива в кръв, но никога не би си позволил да се срине така в присъствието на други хора. Може би щеше да забие юмрук в стената, когато остане сам. В края на краищата обаче щеше да съсредоточи всичките си усилия в разкриването на убиеца ѝ.

От друга страна обаче, част от Джим изпитваше завист към доктор Майлс, който седеше пред него и плачеше като бебе. Мери Лий неведнъж го бе обвинявала, че е безчувствено копеле. Никога не го бе разбирала. Не че той не изпитваше чувства. Разбира се, че изпитваше. Само че не можеше да ги изкаже с думи. Не можеше да даде външен израз на емоциите си.

Джим даде знак на полицай Добс, който се изправи и се приближи до него.

— Да, сър?

— Погрижи се доктор Майлс да се прибере у дома. Утре сутринта откарайте колата му до дома му.

— Да, сър. Тук приключихме ли вече? — попита Добс.

Джим погледна към Майлс. Раменете му все още се тресяха от плач.

— Да, приключихме.

Полицай Добс изведе Джонатан Майлс от стаята за разпити. Джим седна отново и уморено разтри врата си. Премисли отново всичко, което му беше известно за убийството на Лулу Вандерли. После сравни фактите с малкото подробности, които знаеше за извършеното тази вечер убийство на Кендъл Уелс. Двете убийства като че ли бяха извършени по един и същ начин. Това обаче не означаваше непременно, че и убиецът е един и същ. Само че всички подробности за убийството на Лулу Вандерли бяха засекретени. Никой подражател нямаше как да научи как точно е била убита.

Куин Кортес беше единственият общ знаменател, единствената връзка — известна им до момента — между Лулу и Кендъл. Този факт сам по себе си беше достатъчен, за да накара някои хора да насочат

всички обвинения към него. Чад например, изглеждаше напълно убеден, че именно Кортес е убиецът.

„По дяволите, може би аз греша в случая. Може пък Чад да има право.“

Вратата зад него се отвори. Джим леко извърна глава и видя Чад да влиза в стаята. Джим вътрешно изстена.

— Инспектор Пърсър иска да разпитаме Кортес утре сутринта — триумфално заяви той.

— За убийството на Кендъл Уелс?

— Разбира се, че за него. Инспекторът смята, че следващата логична стъпка е заповед за арест, ако се окаже, че онзи тип няма алиби и ние успеем да формулираме убедителен мотив.

Джим кимна.

„Ако Кортес няма алиби. И ако има мотив.“

Джим предположи, че Тед се бе опитал да укроти Чад, разбирайки необходимостта да не настройва срещу себе си племенника на конгресмен Харт, и едновременно с това, да държи момчето под контрол. В края на краищата може би щеше да се наложи да арестуват Кортес, но не и преди да натрупат убедителни доказателства, които да издържат в съдебната зала. Точно в този момент обаче не разполагаха с нищо срещу него — даже и косвените улики бяха крайно недостатъчни, за да го обвинят в убийство. Разследването на убийството на Лулу Вандерли също не бе довело до никъде и те все още нямаха заподозрян, когото биха могли да арестуват. Той лично би предпочел да арестува Рандъл Ранди Милър, а не Кортес за убийството на Лулу. Само че това едва ли щеше да се случи. Независимо от силната лична неприязън, която изпитваше към Милър, Джим съзнаваше, че не разполага с никакви улики срещу него. Освен това Чад умираше от желание да щракне белезниците на Кортес.

Ако Тед Пърсър смяташе, че може да припише двете или поне едното от престъпленията на Кортес, той вече щеше да се е свързал с окръжния прокурор Кембъл, за да получи заповед за ареста на Кортес.

— Кортес ще трябва да си наеме нов адвокат — изтъкна Джим.
— Предвид случилото се тази вечер съм много любопитен да видя кого ще наеме.

— Това няма никакво значение. Онзи тип е виновен и аз смятам да го докажа.

Джим кимна и се ухили. „Да, момче, направи го. Направи го сам-самичък. По дяволите, тъй и не мога да проумея защо им трябваше да ти предлагат партньор, след като ти, очевидно, нямаш нужда от такъв.“

— Смятам вече да си ходя. — Джим лениво се надигна от стола. — Предлагам ти да последваш примера ми. И двамата имаме нужда от сън. Утрешният ден няма да бъде от лесните.

— Да, имаш право, но на път за вкъщи мисля да мина през „Пийбоди“, за да се уверя, че Анабел се е прибрала благополучно у дома.

Джим сложи ръка на рамото на Чад.

— На твое място не бих го правил.

— И защо? — Чад се намръщи. — Да не би да намекваш, че може да не е сама?

— Не намеквам каквото и да било, а само изтъквам очевидните факти. Дамата не само че не е от твоята черга, но и за всички е очевидно, че се интересува от друг мъж. — Чад мигновено се наежи и Джим го потупа по гърба. — Защо не продължиш да залагаш на сигурно? — Тръгна към вратата, отвори я, и застанал с гръб към Чад, додаде: — Ако толкова имаш нужда от жена тази вечер, защо не звъннеш на бившата ми съпруга?

Затвори вратата и се отдалечи, без да изчака да види реакцията на партньора си.

15.

Аарон загаси всички лампи в къщата, заключи вратите и тръгна по коридора към стаята си. Когато пътуваха заедно с Куин, Марси винаги наемаше жилище с три или четири спални, а когато се налагаше — и хотелски апартаменти, в които спокойно можеха да живеят четирима човека. Макар че предпочиташе да има собствена стая, Аарон нямаше нищо против и да живее в една стая с Джейс. Хлапето беше изключително подредено — до фанатизъм почти — и не си падаше много по приказките. Не бяха точно първи приятели, но откакто Джейс се присъедини към екипа на Кортес преди година, двамата установиха помежду си отношения на доверие и разбирателство. Момчето, което по-рано заемаше длъжността на Джейс, в момента беше в армията и служеше в Ирак. Боби Джо Кърби беше поредният възпитаник на лагера за момчета на името на съдия Харууд Браун и още едно от протежетата на Куин. Да, в една или друга степен всички те бяха само част от многото проекти на Куин. Проекти, насочени към извършването на добри дела. Аарон предполагаше, че за външния свят те са просто само още един пример за благотворителност. Убеден бе, че в очите на хората Куин подпомага финансово лагера и се опитва да промени лошите момчета с едничката цел да си спечели допълнителна популярност. Само че тези хора изобщо не познаваха Куин. Той не търсеше показност, когато се опитваше да помогне на изпадналите в беда деца да променят живота си. Просто го правеше. Говореше се, че самият Куин на времето бил необуздан тийнейджър, който имал неприятности със закона. Не станал престъпник благодарение на стария Харууд Браун — съдия, който си имал свои собствени методи на работа с малолетни нарушители на закона.

Докато вървеше по коридора Аарон се запита колко ли време ще останат в Мемфис. В най-добрия случай седмица или две. Знаеше обаче, че ще останат колкото е нужно, за да може Куин да оправи цялата тази бъркотия с двете убийства.

Ако Куин все пак решише да се прибере тази вечер, той си имаше собствен ключ и не се налагаше никой от тримата му служители да стои и да го чака. Аарон познаваше Куин от много години и предполагаше, че в момента се е скрил някъде и ближе раните си на спокойствие. Може да се е усамотил в някой бар, за да се напие. А може и да е с жена. Положението на Куин не изглеждаше никак розово след убийството на Лулу, но сега след смъртта и на Кендъл Уелс, нещата се влошиха драстично.

Аарон мина покрай стаята на Марси и се поспря за момент. Как ли щеше да реагира, ако сега почука на вратата ѝ? Ще го разкара ли? Или ще го покани да влезе?

„Продължавай по пътя си, приятел“, рече си Аарон. „Момичето не иска теб.“

Вратата на стаята на Джейс беше открената. Момчето лежеше върху завивките на леглото, и със слушалки на ушите, слушаше музика от CD плейър. Джейс беше странно хлапе. Истински самотник. Доколкото му беше известно, Джейс не водеше сексуален живот. Никога не го бе чувал да споменава, че има приятелка. Или пък приятел. Не говореше и за миналото си — нито за семейството, нито за родното си място. Не споделяше никакви лични подробности за себе си. Но пък това важеше и за него самия. Както и за Марси. Никой от тях не говореше за живота, който бяха водили, преди да започнат работа за Куин. Понякога му се струваше, че всички те сякаш са се преродили и са започнали нов живот в деня, в който бяха поканени да се присъединят към екипа на Куин Кортес.

Аарон влезе в стаята си, вдигна куфара си от пода, сложи го на леглото и започна да разопакова багажа си. Отвори чекмеджето на скрина и нахвърля в него бельото си, без да си прави труда да го подрежда. После грабна долнището на една пижама, чиста тениска и несесера с тоалетните си принадлежности, блъсна чекмеджето и го затвори. На път за банята, която ползваха двамата с Джейс, Аарон мина отново край стаята му и надникна вътре с намерението да му каже, че отива да си вземе един душ и да му пожелае лека нощ. Джейс обаче продължаваше да лежи със затворени очи и да поклаща глава в такт с музиката.

Петнадесет минути по-късно, изкъпан, избръснат и готов за лягане, Аарон излезе от банята и тръгна обратно към спалнята си.

Какъв беше този странен звук? Спря се по средата на коридора и се послуша. Плачеше ли някой? Да, някой плачеше. Пристъпи по-близо до вратата на Марси. Да, шумът идваше от там.

„Да вляза ли или не?“

Тихо почука на вратата.

Не последва отговор, но плачът престана.

— Марси? — тихо извика името ѝ той.

Вратата се откряна едва-едва и тя надникна през пролуката.

— Добре ли си? — попита Аарон. — Стори ми се, че те чух да плачеш.

— Добре съм.

Очите ѝ бяха подуты и зачервени.

— Искаш ли да поговорим?

— Няма какво да говорим.

Аарон сложи ръка на вратата и бутна внимателно, отваряйки я наполовина. Марси отскочи назад. В очите ѝ проблесна гняв. Той я изгледа от главата до петите. Къдравата ѝ руса коса изглеждаше леко разрошена — сякаш Марси се бе въртяла неспокойно в леглото. Облечена беше с пижама на синьо и бяло райе. Краката ѝ бяха боси. Аарон забеляза яркочервения лак, с който бе лакирала ноктите на краката си.

Той се ухили, подпря се на касата на вратата и протегна лявата си ръка, за да не позволи на вратата да се затвори.

— Някой казвал ли ти е, че си дяволски сладка без грим, с разрошена коса и широка като торба пижама?

Тя го изгледа въпросително.

— Какво се опитваш да направиш? Да приложиш на практика техниката на Куин за сваляне на жени?

— Така ли изглежда отстрани? — Усмивката му стана поширока. — Може би съм понаучил едно-друго през всичките тези години около него.

— Може би.

Аарон се присегна, плъзна палец надолу по бузата ѝ и погали брадичката ѝ.

— Вярно, че не мога да се меря с великия мъж, но ако нямаш нищо против неговото най-близко подобие, то аз съм твоят човек.

— Да не би да ми правиш предложение?

— Аз съм мъж, а ти си жена. И двамата си имаме своите потребности. — Беше се възбудил само при вида на Марси. Желаете я. А тя имаше нужда от него. Защо да не облекчат болката си заедно? — Виж, скъпа — спря се на обръщението, което Куин използваше за всяка жена с надеждата, че на Марси това ще ѝ хареса, — ако се пазиш за Куин Кортес, допускаш голяма грешка. Ти си негова приятелка и безценна асистентка. Той никога не би си позволил да се лиши от теб като те вкара в леглото си, само за да те зареже след това. Ако е имал намерение да те изчука, щеше да го е направил още преди години.

Марси отметна глава назад, затвори очи и подсмръкна. В ъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи и потекоха по лицето ѝ.

— О, скъпа... Марси, недей. — Аарон отвори вратата докрай, влезе в спалнята и я затвори с крак след себе си. — Той не е единственият мъж на света. Знаеш това.

Марси отвори насълзените си очи и кимна.

— В момента е с Анабел Вандерли. Можеш ли да повярваш? Ченгетата подозират, че е убил братовчедка ѝ, а тя, точно в този момент, вероятно е в леглото с него.

Аарон подхвърли несесера с тоалетните принадлежности на леглото, сложи ръка на врата на Марси и силно я привлече към себе си. Тя ахна от изумление, ококори очи, отвори уста и го погледна изпитателно, но не направи опит да се отдръпне. Нито пък възрази по някакъв начин. Аарон сведе глава, а тя се изправи на пръсти, за да го посрещне. Той притисна устни към нейните и я целуна. Силно. Страстно. Възползва се от широко отворената ѝ уста и проникна с език, задълбочавайки целувката.

Възбуденият му член изпълваше памучната пижама и се притискаше към корема ѝ. Марси вдигна ръце, обви ги около врата му, подканяйки го да направи следващия си ход. Той пхна ръце в долнището на пижамата ѝ и обхвана малкото ѝ стегнато задниче.

Тя простена, пхна ръце под тениската му и ги плъзна нагоре по гърба му.

— Искам да те любя — прошепна в ухото ѝ той и покри с ръка лявата ѝ гърда. — Искам го от много време насам.

— Аз... мисля, че и аз го искам — задъхано промълви тя между две целувки. — Трябва обаче да знаеш, че не те обичам... и че в действителност желая Куин.

— Да, вече и сам се досетих за това.

Той смъкна долнището на пижамата надолу по краката ѝ. Марси го изрита настрани и плъзна пръсти под колана на пижамата му.

— Не съм спала с мъж досега — промълви тя. — Искам да кажа... не съм девствена, но нямам никакъв опит.

— Ако направя нещо, което не ти харесва, просто ми кажи. — Аарон свали пижамата си, наведе се и сложи ръце на кръста ѝ и я вдигна. Тя веднага обви крака около него. Той я отнесе до леглото.

— Аарон?

— А? — Бавно я положи на леглото и се надвеси над нея, подпрял колене от двете ѝ страни.

— Аз наистина искам *теб*. — Ударението падна на думата *теб*.

— Всичко е наред, скъпа. Ако искаш да се преструваш, че съм Куин, то аз нямам нищо против. Не и когато го правим за пръв път.

Преди да успее да му отговори каквото и да било, той пхна два пръста в нея, за да провери дали е готова да го поеме. Соковете ѝ не бликаха на талази, но беше влажна. Достатъчно. Той бързо близна едното ѝ зърно, а след това и другото. Усмихна се, когато ги почувства да се втвърдяват в устата му.

Аарон протегна ръка и придърпа към себе си несесера с тоалетните си принадлежности. Отвори ципа и измъкна отвътре един кондом. Не си спомняше друг път да е изпитвал такова нетърпение. Само след секунди беше готов. Господи, наистина беше готов!

Сграбчи я за бедрата, повдигна я нагоре и силно проникна в нея. Беше гореща и тясна и го пое дълбоко в себе си. В гърлото му се зароди стенание. Изчака малко, за да се увери, че Марси е добре. Тя се надигна и се раздвижи, приканвайки го да продължи. Той се отдръпна за миг, а след това отново проникна дълбоко в нея. И отново. И отново. Тя веднага влезе в ритъма му и двамата се задвижиха в съвършен синхрон.

За една сравнително неопитна жена, Марси беше страстна и необуздана. Притискаше се към него и сякаш не можеше да му се насити. Някъде дълбоко в съзнанието му проблесна прозрението, че тя всъщност не се чука с него, а с Куин. А когато се разтrese на вълните на оргазма си като стенеше, пшкеше и плачеше едновременно, в ухото му прошепна пак името на Куин. Но на него не му пукаше. Не и в този момент. Не и когато оргазмът му беше толкова близо.

В следващия миг свърши и изпълни кондома до край. Нямаше значение чие име бе извикала този път. Следващия път единственият мъж в главата и сърцето ѝ щеше да бъде той. Аарон Тули.

Дълбоко шокиран от новината за убийството на Джой Елис, Куин се чувстваше като човек, халосан с тежък ковашки чук по главата. Беше прекарал с Джой само няколко дни — дни на смях и необуздан секс, които по нищо не се различаваха от дните, прекарани с десетки други жени. За него тя бе като всички останали жени в живота му. Ни повече, ни по-малко. Запознаха се в клуба, в който тя работеше. Тогава му каза, че току-що е сложила край на двегодишна връзка и в момента не ѝ трябва нищо повече от няколко часа прекарани в смях и страстен секс. След по-малко от година Куин не си спомняше кой знае колко за нея — беше червенокоса жена с пищна гръд и силен смях.

— Искаш да ми кажеш, че три от жените, с които съм имал интимна връзка, са мъртви, като и трите са убити по един и същ начин? — Стомахът на Куин се сви на топка, горчива жлъчка опари гърлото му! — А пръстите и на Лулу, и на Джой са били отрязани?

Ставаше нещо странно. Нещо, което не разбираше. Не беше убивал нито Лулу, нито Кендъл и до този момент дори не подозираше, че Джой също е мъртва.

— Кога точно е била убита Джой? — попита той.

— В деня, в който си напуснал града — отвърна Грифин. — Според документите, открити от моите служители, смъртта е настъпила около два часа преди да излетиш от Ню Орлиънс и ако нямаш алиби за това време...

— В момента просто не мога да си спомня — прекъсна го Куин. — По дяволите, човече, та това се е случило преди година. А и бях в отпуск тогава. Пиех повече от обичайното, забавлявах се повече, и ако трябва да съм напълно искрен, така и не се отърсих от махмурлука през цялото време — нещо, което си позволявам изключително рядко.

— Щом си бил пиан, възможно ли е да си извършил нещо, за което просто не си спомняш? — Грифин го погледна право в очите, сякаш го предизвикваше да излъже.

— Всичко е възможно, но ти казвам, че не съм убил Джой. Да, наистина прекарах с нея нощта, преди да се върна в Хюстън, но си

тръгнах от апартамента ѝ на зазоряване. Взех такси до хотела, в който бях отседнал и поспах няколко часа преди да тръгна за летището. Това си го спомням със сигурност.

— Сам ли беше в хотелската стая?

— Да.

— А Джой Елис беше все още жива, когато си тръгна от дома ѝ?

— Разбира се, че беше. — Куин погледна към Анабел, която седеше съвършено неподвижно и мълчеше. Лицето ѝ бе пребледняло и напрегнато. Смяташе ли го за убиец? Сега, когато бе научила за Джой, дали не започваше да изпитва съмнения в неговата невинност? Дали не мислеше, че е виновен за смъртта на Лулу и Кендъл?

„Моля те, скъпа, моля те, не губи вяра в мен.“

Грифин се обърна към Анабел.

— Все още ли искате да бъдете партньор на Куин? Включих в разследването половин дузина мои служители, а това ще струва много пари. Все още ли сте съгласна да си поделите разходите, или искате да се откажете от това сътрудничество?

— Аз ще платя всичко — заяви Куин. — Ти само продължавай да ровиш и да търсиш човека или хората, отговорни за смъртта на Лулу и Кендъл. И на Джой.

— Кортес, ти или си напълно невинен, или страдаш от раздвоение на личността. Или пък целиш да се възползваш от мен. — Грифин се вгледа изпитателно в Куин, опитвайки се очевидно да отгатне каква е истината.

— Не искам да се отказвам — обади се Анабел. Гласът ѝ беше слаб и дрезгав. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. — Направете каквото е необходимо, похарчете колкото е нужно, но открийте убиеца на Лулу.

Грифин кимна.

— Според мен убиецът е един, а не двама или трима. От откритото до момента можем да заключим, че е действал по един и същ начин. И трите жени са били удушени с възглавници. Знаем, че на две от тях са били отрязани пръсти на десните ръце. След настъпването на смъртта. Няма следи от сексуално насилие. Жертвите нямат други наранявания. Оставам с впечатлението, че убиецът им не е искал да им причини болка. Целял е единствено да ги убие. Жените се различават по външен вид, както и по възраст и социално положение.

Лулу беше само на двадесет и седем, неомъжена, стройна блондинка и богата наследница, която не е работила нито ден през целия си живот. Кендъл тъкмо бе прехвърлила тридесетте — дребна брюнетка, разведена, съдружник в една от най-известните адвокатски фирми в Мемфис. Джой Елис е била на тридесет и шест, едрогърда червенокоса певица в нощен клуб, разведена, с тринадесетгодишна дъщеря, която живее с баща си. Единствената очевидна връзка между трите жени си ти, Кортес. Ти си единственият общ знаменател.

— За пръв път чувам, че Джой е имала дете. — Куин не спираше да кръстосва из просторното помещение, като разтвиваше врата си с ръка. Замисли се и си даде сметка, че обикновено не губеше време, за да опознава отблизо жените, с които спи. С Кендъл бе по-различно, но само защото се познаваха от години.

— Аз работя за теб, Кортес — заяви Грифин. — Като правило обикновено не предоставям информацията, която съм събрал за клиента си, на когото и да било. Даже и на полицията. В този случай обаче работя и за Анабел. — Той насочи вниманието си към нея. — Искате ли да се обадя на детективите, които разследват убийството на Лулу и да им съобща за смъртта на Джой Елис?

Куин имаше чувството, че току-що му бяха надянали някаква невидима примка и единствено Анабел можеше да реши дали да оставят въжето да виси свободно, или да го обесят с него.

— Не я поставяй в това положение — намеси се Куин. — Обади се на лейтенант Нортън и му кажи всичко.

— Не! — Анабел рязко се изправи като местеше поглед между Куин и Грифин. — *Още* не. Сигурно сте наясно, че когато полицаите научат, че още една от любовниците на Куин е била убита, те веднага ще решат, че е извършил всичките убийства.

— А вие смятате, че не е? — попита Грифин.

Куин затаи дъх докато чакаше отговора ѝ. Не си спомняше друг път да е очаквал с такова напрежение отговора на коя да е жена. Но това не беше обикновен въпрос, а Анабел Вандерли определено не беше обикновена жена. Не можеше да обясни дори и на самия себе си кое у нея го привличаше толкова силно. Да, искаше да я чука. Но имаше и много повече. Само че не беше сигурен какво точно. Едно нещо обаче знаеше със сигурност — отчаяно искаше тя да повярва в него и в неговата невинност.

— Да. Не смятам, че е убил Лулу, или някоя от другите две жени.
— Очите ѝ се напълниха със сълзи. Обърна се към Куин и срещна погледа му.

— Съгласен съм с вас — рече Грифин. — Вярно, че в момента се опирам единствено на инстинкта си, но мисля, че не е убил нито една от тях. А инстинктът и опитът ми подсказват, че освен тези три жени може да има и още.

— Какво? — Въпросът бе произнесен едновременно от Анабел и Куин.

— Това е една от причините, поради които включих още хора в разследването — обясни Грифин. — Имам чувството, че може би си имаме работа със сериен убиец.

— В такъв случай може би е разумно да информирате полицията.
— Анабел пристъпи към Куин.

— Все още е рано. Това е само теория. Имам нужда от доказателства. Освен това целта ни не е да засилваме подозренията към Куин, а да открием нещо, което да ги отклони от него.

Куин почувства дълбокото облекчение, което го заля като вълна. Те му *вярваха*. Не само Анабел, но и Грифин. Тримата заедно можеха да се преборят с обвиненията и да открият истината. Каквато и да беше тя. Важното бе, че някой друг бе убил тези жени — три от любовниците му — и те трябваше да го намерят и да докажат какво точно е направил.

Куин хвана ръката на Анабел. Тя леко я стисна и застанала редом с него, се обърна с лице към Грифин.

— Ако твоята теория е вярна и има и други жени, убити от този човек, съвпадение ли е фактът, че три от тези жени са мои бивши любовници? — попита Куин.

— Ако теорията ми е вярна, то тогава всяка жертва — били те три или тридесет — ще се окаже твоя бивша любовница.

— Смятате, че някой избива жените, които са имали сексуална връзка с Куин? — Анабел се намръщи. — Но защо някой би...

— На този етап това е само теория — прекъсна я Грифин. — Убиецът може да се окаже жена, която иска да елиминира всички свои конкурентки. Възможно е да бъде и мъж — а серийните убийци обикновено са мъже — подтикван от някакво изкривено чувство на ревност или перверзен стремеж към отмъщение.

— Докато не намерите никакви факти, които да ви помогнат да потвърдите или отхвърлите тази теория, няма да казвате нищо на полицията, нали? — Въпросът на Анабел прозвуча по-скоро като команда.

— Точно така. — Грифин погледна Куин в очите. — Ще ми помогнеш, ако ми дадеш списък с имената на жените, с които си имал връзка през последните няколко години. Ще започнем с последните и ще се връщаме назад във времето. Ако теорията ми е вярна, ще стигнем до някакъв начален момент. Преди година... преди две... или преди пет години.

Преди пет години? Не, разбира се. Това би означавало безброй мъртви жени. Не, ако толкова голям брой от бившите му любовници бяха убити, той отдавна да е научил за това. Що се отнася до това да изрецитира списъка с имената на бившите си любовници в присъствието на Анабел... това беше последното нещо, което би искал да направи. Освен това се съмняваше, че може да си спомни имената на повечето от тях, ако наистина се налагаше да се върне няколко години назад във времето. Извърши няколко бързи пресмятания на ум и установи, че през текущата година е спал с две жени. Само две. Лулу и Кендъл. Ами миналата година? Джой Елис, след това парижкия модел Клодет, с която се запозна по време на посещението си във Франция през май. След нея идваше Карла — дизайнер от Хюстън. В Деня на благодарността се бе запознал с Лулу и започнаха да се виждат от време на време. Значи само четири жени през миналата година. Беше започнал да забавя темпото. Имало е периоди от живота му, в които е приспивал с десетина, че и повече жени само за една година.

Тъй като никак на му се искаше да съобщава имената на жените пред Анабел, Куин се обърна към Грифин, молейки го с поглед за помощ. Грифин веднага схвана посланието и предложи:

— Защо не седнеш на бюрото, за да напишеш списъка с имена, за който те помолих? А аз междувременно ще се обадя на един приятел, адвокат в Чатанууга, който вероятно няма да откаже да ми направи услуга и ще се съгласи да дойде да те представлява в Мемфис.

Куин го изгледа въпросително.

— И кой е този адвокат от Чатанууга?

— Джъд Уокър.

— Така си и знаех. Двамата с него имахме остър сблъсък преди няколко години. Тогава той още работеше в прокуратурата. Няма да иска да бъде мой адвокат. Всъщност, името на Джъд беше първото, което ми дойде на ум, но след това реших, че адвокатът в Мемфис ми трябва незабавно и се обадох на Кендъл.

— Той е най-добрият криминален адвокат в Тенеси — заяви Грифин. — Освен това ми дължи услуга.

— И ти си готов да го помолиш да ти върне услугата заради мен? Грифин се засмя.

— И не само това. Смятам да се свържа и с още едно старо приятелче, което случайно работи в полицейското управление на Мемфис, и пак случайно, разследва двете убийства. Джими Нортън и аз играехме заедно футбол в университета на Тенеси.

— Лейтенант Нортън е ваш съотборник от университета? — Анабел ахна от изумление.

— Ще ти бъда безкрайно задължен, когато всичко това приключи — рече Куин.

— О, да, така е — увери го Грифин. — И някой ден може да поискам да ми върнеш услугата. Но за сега искам да ми напишеш онези имена, докато аз проведа няколко телефонни разговора.

Куин знаеше какво още трябва да се направи. Трябваше да постъпи почтено по отношение на Анабел.

— И, докато и двамата сме заети, предлагам да дадеш на Анабел да прочете доклада с основната информация, която си събрал за мен — заяви Куин.

— Искаш тя да прочете този доклад?

Куин кимна утвърдително.

— Сигурен ли си?

— Напълно. — Стисна ръката на Анабел, след което я пусна и се отдалечи по посока на бюрото.

— Ще ви донеса доклада — каза й Грифин и излезе от стаята.

Анабел остави папката върху масичката за кафе пред канапето. Пое дълбоко дъх, облегна глава назад и затвори очи. Макар че докладът, изготвен от агенцията на Пауъл, беше кратък — само три страници — той представляваше точна и сбита версия на живота на

Куин Кортес от раждането му до настоящия момент. Бедно дете, израснало по улиците на Сан Антонио, във вените на което тече наполовина мексиканска кръв. За пръв път се сблъскал със закона на десет години. В крайна сметка се озовал в Хюстън, където бил арестуван за скитничество. По онова време бил на шестнадесет. Избягал от къщи и се скитал безпризорен по улиците. Един известен адвокат от Хюстън, Харууд Браун, който се ползвал с репутацията на човек, посветил се на децата в беда, помогнал на Куин да промени живота си само за няколко години. Завършил право, положил успешно изпитите за прием в адвокатската колегия и се превърнал в изключително проникновен, влиятелен и жаден за пари и слава млад адвокат, готов на всичко, за да успее. И наистина успял. В момента се ползваше с репутацията на един от най-способните криминални адвокати в страната, а астрономическите хонорари, които получаваше, отдавна вече го бяха превърнали в мултимилионер.

Куин бе спечелил деветдесет и пет процента от делата си и се славеше като човек, който караше опонентите му в съда да треперят от страх. В по-личен план беше известен като съвършен любовник и любимец на жените, който сменяше интимните си приятелки като носни кърпички. Никога не е бил женен или сгодяван.

Това значи бе мъжът, в когото бе решила да повярва. Мъжът, на когото бе решила да се довери. Мъжът, когото смяташе да подкрепи. Кое точно я караше да вярва, че не смята да се възползва от нея така, както се бе възползвал от толкова много други жени преди нея?

— Добре ли си? — попита Куин. Стана от стола и остави списъка, който бе писал досега върху бюрото на Грифин.

Анабел отвори очи и го погледна.

— Колко жени има в този списък?

Той взе листа, прекоси стаята и ѝ го подаде. Тя го взе. Ръката ѝ леко трепереше.

Погледна списъка. Всичко на всичко пет имена. Пет жени, с които бе имал интимна връзка от януари миналата година. Неудържим смях се надигна дълбоко в душата ѝ. А тя бе имала само трима любовника през последните единадесет години. По дяволите, тя бе имала само трима любовника през целия си живот и единият от тях — единственият, който имаше значение — бе нейният годеник, мъжа,

когото бе обичала с цялата си душа. Смехът внезапно изригна от гърлото ѝ.

„Анабел... скъпа?“

— Не ми дължиш никакви обяснения. Беше напълно откровен с мен и аз го оценявам. — Върна му обратно листа, скръсти ръце, положи ги в скута си и сведе поглед, отбягвайки очите му. — Затова смятам да ти отвърна по същия начин. Налага се да разбереш нещо за мен. — Замълча, опитвайки се да събере смелост. — Мразя сама себе си заради привличането, което изпитвам към теб. Ти не си от типа мъже, които бих избрала за себе си, и макар да ти вярвам, че не си убил Лулу, аз все пак не ти се доверявам напълно, защото съзнавам, че би могъл да разбиеш сърцето ми.

Куин коленичи пред нея и стисна ръцете ѝ.

— Погледни ме, скъпа.

Тя си наложи да изпълни молбата му. Когато погледите им се срещнаха, Анабел стисна зъби и впрегна цялата си воля, за да не заплаче. Точно в този момент копнееше за едно-едничко нещо — искаше той да я прегърне, да ѝ се закълне, че няма защо да се страхува от него, да я накара да повярва, че онова, което изпитва към нея, е различно от чувствата му към всички останали жени в живота му.

— Имаш право. Бих могъл да разбия сърцето ти. А не искам да го правя. — Засмя се. В смеха му се долавяше болка и тъга. — Просто не можеш да си представиш колко силно те желая. Но аз съм пожелавал много жени и съм ги имал почти всичките.

— Да не би отново да се опитваш да ме отблъснеш?

— Казвам ти, че би трябвало да бягаш далеч от мен. Да бягаш с всичка сила.

Грифин Пауъл влезе в стаята и се поизкашля, за да привлече вниманието им. Куин пусна ръцете на Анабел, изправи се и се обърна към другия мъж.

— Свързах се с Джъд по телефона — уведоми го Грифин. — Искате да разговаря с теб.

— Предполагам, че искате да ме чуе как се моля, преди да се съгласи да стане мой адвокат.

Грифин изсумтя.

— Да, нещо такова.

— Ще имаш ли нещо против да изпратиш Анабел до апартамента ѝ, докато аз говоря с Джъд? — попита Куин.

— Разбира се, че не.

Куин влезе в спалнята на Грифин и затвори вратата след себе си. Грифин се обърна към Анабел:

— Ако сте готова...

— Готова съм.

Онова, което искаше и от което се нуждаеше, беше открита и почтена връзка с мъж. Връзка без никакви усложнения. Анабел Вандерли беше жена, която искаше съпруг, деца и брак, който да продължи докато смъртта ги раздели. И макар в този момент да не бе наясно с много неща от живота си, точно в това бе напълно сигурна.

— Ще направите всичко по силите си, за да му помогнете, нали? — Анабел се изправи.

— Говорите така, сякаш се каните да се отдалечите от него и от проблемите му.

— Точно така. Трябва да го направя. — Тя последва Грифин към вратата.

— В такъв случай вероятно възнамерявате да се приберете у дома? В Мисисипи? — попита той и отвори вратата.

— Да, веднага щом ми позволят да взема тялото на Лулу. Ще я закарам вкъщи при чичо Луис. Той има нужда да види, че е била погребана подобаващо в семейната гробница.

— А ще се върнете ли в Мемфис след погребението?

— Ако е необходимо, ще се върна. Но, междувременно, очаквам да ме държите в течение на разследването. Искam пълни доклади относно всичко, което откриете за убийството на Лулу. И искам да направите всичко необходимо, независимо от разходите и цената, за да докажете невинността на Куин.

16.

Беше прекарал целия си живот, опитвайки се да забрави. Молил се бе на Господ да изтрие от съзнанието му ужасните спомени. С времето обаче бе научил, че не може да избяга и не може да сложи край на кошмарите, които го измъчваха — на сън или наяве. Разбрал бе, че няма начин да контролира нуждата да сложи край на мъките си. А също и на нейните. Страданията му бяха непоносими. Но нейните — също. Освен това знаеше, че по някакъв си неин жесток и изкривен начин тя го бе обичала. Нали?

Гласът ѝ постоянно отекуваше в главата му. Покри ушите си с ръце, опитвайки се да се избави от ужасните порицания и обидите. Напразно. Обречен беше да преживява отново и отново спомените за мъчителното си детство.

— Не се крий от мен, малък дявол такъв!

Лежеше по корем под леглото си, трепереше неудържимо и се опитваше да не диша. Ако лежеше неподвижно, без да вдига никакъв шум, тя може би щеше да си отиде. „Господи, моля те, накарай я да ме остави на мира.“ Без да иска бе счупил любимия ѝ пепелник. След като изхвърли фасовете и пепелта в кофата за боклук, бе изтрил пепелника с влажен парцал. И сам не знаеше как се бе случило. В един момент държеше пепелника в ръка, а в следващия той се изплъзна от пръстите му.

Тя чу трясъка, когато пепелника се удари в кухненския под и мигновено скочи от масата, където пиеше бира.

— Какво, по дяволите, направи пък сега, малък непрокопсанико?

Той я погледна, видя яростта в светлокафявите ѝ очи, и без да мисли за последиците, изтича край нея и се скри в стаята си.

Звукът от счупеното стъкло отекуваше в главата му. Чуваше го отново и отново като музика, от която не можеше да се абстрахира.

— Мислех, че вече си научил, че не трябва да се криеш от мен — извика след него тя. — Знаеш, че когато те намеря, ще трябва да те

накажа два пъти. Веднъж, загдето счупи любимия ми пепелник, и втори път, загдето избяга и се скри.

Когато повече не можеше да сдържа дъха си, той отвори уста и тихичко пое глътка въздух. Лежеше на студения дървен под и я чуваше как вилнее из стаята му, обхваната от неконтролируем бяс. Леко надигна глава и надникна изпод леглото. Видя я как смъкна завесите от прозореца, измъкна всички чекмеджета на скрина, а след това рязко отвори вратата на дрешника.

— Щом не си тук вътре, къде си се скрил?

Не можеше да види злобната ѝ усмивка, но знаеше, че се усмихва. Винаги се усмихваше, когато го наказваше. Не разбираше как можеше да се чувства щастлива в моментите, в които го нараняваше толкова жестоко.

Тя тръгна към леглото и той стисна зъби и отново затаи дъх. „Не, моля те, не! Не ме наранявай. Не отново.“

Сърцето му биеше толкова бързо, че му се струваше, че ще изхвъркне от гърдите му. Тя коленичи до леглото и надникна под него. Той се дръпна и се прилепи до стената. Тя беше толкова огромна; а той — толкова мъничък. Тя беше силна; той — слабичък. Толкова отчаяно се опитваше да бъде добър, да ѝ угоди, да ѝ докаже, че наистина я обича. Усилията му обаче никога не бяха достатъчни.

— Горчиво ще съжаляваш, ако ме принудиш да се пъхна под леглото, за да те измъкна от там.

Той замръзна от страх.

Тя легна по корем и се пъхна под леглото. Протегна ръка и го сграбчи за глезените. В мига, в който го докосна, и той се напишка в гащите.

„О, не! Сега щеше да го накаже и за това.“

Тя го измъкна изпод леглото. Изправи се и се надвеси над него като свиреп гигант.

— Защо правиш тези неща? — искрено изумена попита тя. — Защо не можеш да бъдеш добро момче?

Отвори уста да ѝ каже, че се опитва. Отчаяно се опитва да бъде добър. Но думите сякаш заседнаха в гърлото му.

Продължи да лежи в краката ѝ, а тя пъхна ръка в джоба на ризата си и извади пакет цигари и запалка. После седна на ръба на леглото и

запали цигара. Прибра пакета и запалката обратно в джоба си и дръпна дълбоко от цигарата.

— Виж се на какво приличаш. Целият си мокър и мръсен. Отново се напика в гащите, нали? Мислиш си, че правилата не се отнасят за теб, само защото си толкова красив, нали? Мислиш си, че само защото те обичам, можеш да се отнасяш с мен както си искаш, така ли? Е, заблуждаваш се. Много се заблуждаваш. — Вдигна крак и го изрита в ребрата.

Болката прониза цялото му тяло, но той я понесе мълчаливо. Тя обичаше да го чува как плаче, но той нямаше да плаче заради нея. Не и този път. Нямаше да плаче!

Тя се наведе, забучи цигарата между устните си, след което го сграбчи за китките и го вдигна от пода. Разкрачи крака, намести го между бедрата си и го стисна неподвижно между тях.

Преизпълнен с ужас, той я гледаше безпомощно. Тя извади цигарата от устата си и я поднесе към ръката му. Когато горящият ѝ връх докосна кожата му, той изпъшка тихичко, но не се разплака. Тя вдигна цигарата, премести я няколко сантиметра по-нагоре и отново я притисна към кожата му. Очите му се напълниха със сълзи. С все сила стисна зъби. Тя повтори мъчението отново и отново. Спря чак когато му остави осем белега от изгорено — четири на едната ръка и четири на другата.

— Дяволите да те вземат! Плачи! Всяко нормално дете плаче, когато го наказват.

Тя рязко смъкна дънките му, като заедно с тях събу и памучните му шорти.

— Недей, моля те, недей. Ще плача, мамо. Ще плача.

— Вече е твърде късно, лайно такова.

Опита се да се изтръгне от нея, но тя го сграбчи за раменете, вдигна го от пода и го хвърли на леглото.

И той се разплака. Развика се с пълно гърло.

Само че вече нямаше значение. Тя щеше да направи онова, което бе намислила. Когато се опита да се прикрие с ръце, тя хвана и двете му ръце, и докато той продължаваше отчаяната си, но напълно безполезна борба, допря разпаления край на цигарата си до върха на малкия му пенис.

Валери Милър изчака тяхната икономка Юла да ѝ сервира закуската, да ѝ налее кафе и да се оттегли отново в кухнята. Едва тогава се обърна и заговори съпруга си. Рандъл седеше в другия край на масата, приковал поглед върху уводната статия на сутрешния брой на „Къмършъл апийл“.

— Има ли някакви интересни новини тази сутрин? — попита тя.

Рандъл сгъна вестника и го остави до чинията си.

— Още една жена е била убита. Кендъл Уелс. Адвокатката на Куин Кортес.

— Интересно. Той е сред другите заподозрени за убийството на Лулу, нали?

— По дяволите. Вал, аз не съм заподозрян. Ченгетата ме разпитаха, само защото името ми се среща на няколко пъти в дневника на Лулу.

— Щеше да бъдеш сред заподозрените, скъпи, ако детективите знаеха, че не разполагаш с алиби за времето, в което е била убита Лулу.

— Много ѝ харесваше фактът, че държи съдбата на съпруга си в ръцете си. Ако кажеше истината на полицаите — че не е бил с нея по времето на убийството — той щеше да се окаже в сериозно затруднение. Не знаеше дали Рандъл е убил Лулу Вандерли и истината бе, че изобщо не ѝ пукаше. Онази жена беше истински боклук. Бял боклук, но все пак боклук.

Рандъл взе вестника и ѝ го подаде.

— Хвърли един поглед на статията. Репортерът буквално обвинява Куин Кортес в убийството на двете жени. Моето име дори не се споменава в материала. Това би трябвало да те задоволи.

— Не бързай да се радваш, скъпи. Още не си се отървал. Ще можеш да въздъхнеш с облекчение едва след като арестуват някого и го обвинят официално в убийството на Лулу.

Лицето му се напрегна. Ето, така е по-добре, помисли си тя. Искаше той да се тревожи. Искаше да страда. Но не можеше да си го признае на глас, естествено.

— Ти искрено се забавляваш от това положение, нали? — Той я изглежда изпитателно. В очите му припламваше неподправена омраза.

— Дали се забавлявам като те гледам как се потиш от притеснения? Да, забавлявам се. Ще остана до теб и ще играя ролята

на всеотдайна и подкрепяща те във всичко съпруга, стига да не се разчуе за интереса на полицията към теб. Ако те обвинят в убийството на Лулу обаче, аз веднага ще възприема ролята на наранената съпруга-мъченица, която не е в състояние да повярва, че съпругът ѝ може да бъде такова чудовище.

— Не съм убил Лулу. Колко пъти трябва да ти го повтарям? — Удари с вестника по разперената си длан. — В тази статия се намеква, че двете убийства са свързани и че връзката между тях е Куин Кортес. За бога, Вал, та аз дори не познавам Кендъл Уелс. Няма начин да съм я убил.

— Надявам се полицаите да ти повярват. Заради теб самия.

— Прочети статията. — Рандъл подхвърли вестника към нейния край на масата.

Той се приземи само на няколко сантиметра от чинията ѝ. Валери го погледна, а след това вдигна чаша и отпи първата глътка от сутрешното си кафе. Погледна съпруга си над ръба на чашата и попита:

— Имаш ли алиби за времето, в което е била убита Кендъл Уелс? Защото, ако нямаш, може би ще поискаш от мен да излъжа отново.

Той я изгледа озадачено.

— И защо ми е алиби?

— Защото е напълно възможно ченгетата да открият, че всъщност си познавал госпожа Уелс и че точно нейната адвокатска фирма представляваше преди шест месеца твоя приятел Том Уилсън, който бе обвинен, че е убил човек с колата си и е избягал от мястото на престъплението.

Лицето на Рандъл преbledня.

— Аз... аз бях забравил за това. Вярно, че тя беше един от адвокатите на Том, но това не означава...

— Означава, че си я познавал. По време на процеса ти свидетелства в полза на Том, нали?

— Да, но...

— Може би двамата с госпожа Уелс сте се сблизили. Станали сте много добри приятели. Откъде да знам, че не си имал връзка и с нея? Мъж, изневерил веднъж, лесно може да го направи и втори път.

Рандъл ахна.

Валери се усмихна.

— Аз, разбира се, никога не бих намекнала нещо подобно пред полицаите. Освен ако...

— Ще ти дам каквото пожелаеш — прекъсна я той. — Само посочи цената си.

— Моята цена? — Тя се засмя. — Когато ти кажа да скачаш, от теб се очаква само да попиташ колко високо.

Куин се чувстваше като пребит. Прибрал се бе у дома към полунощ. Съблече се и веднага си легна. Само че сънят му беше накъсан и неспокоен. След като се мята цяла нощ, той най-сетне се отказа и стана още в шест сутринта. Животът му се бе превърнал в истинска бъркотия. Все едно че се бе върнал в детството си, когато се грижеше сам за себе си и правеше всичко възможно да стои далеч от майка си. В ония години се чувстваше напълно безпомощен и безполезен. Това продължи до срещата му със съдия Харууд Браун. От онзи ден насетне късметът му се обърна и той успя да си проправи път до върха. А това не беше лесна работа за човек, започнал изкачването от самото дъно.

Куин не беше емоционален човек. От най-ранно детство бе научил, че ако се привържеш силно към някого, той в крайна сметка ще те нарани. Жестоко при това. Но по свой собствен начин се бе привързал към Лулу. И сега тя му липсваше. Липсваше му нейната дръзка неподправеност и непокорност. Защо някой би искал да я убие, по дяволите?

А и Кендъл. Не можеше да каже, че я бе обичал, но винаги я бе уважавал заради способностите ѝ на първокласен адвокат и заради лоялността ѝ като приятел. Все още не можеше да повярва, че е мъртва. Но нея вече я нямаше. Убита беше също като Лулу и ако теорията на Грифин Пауъл се окажеше вярна, то тогава и двете жени са били убити само заради връзката си с него. Само защото са били любовници на Куин Кортес.

След като се изкъпа и се обръсна, Куин облече чифт спортни панталони в цвят как и светлосиня риза. Външният вид беше от изключително значение и това бе урок, който той бе усвоил отдавна. Единствено на ранчото си позволяваше да се облича по свой вкус. На всички останали места той си даваше сметка, дори и подсъзнателно, че

трябва да защитава образа на Куин Кортес, който бе изградил с толкова много усилия. Тази сутрин очакваше Джъд Уокър, който щеше да пристигне от Чатанууга, а Куин винаги се обличаше внимателно, когато му предстояха срещи с приятели, клиенти, бизнес партньори и конкуренти. Дори и когато случаят беше неофициален, той се обличаше така, че да впечатли околните.

Предишната вечер Джъд му бе казал, че ще се срещнат около осем тази сутрин. Куин взе каничката с кафе и погледна часовника на стената. Седем и четиридесет и пет.

Куин издърпа един от столовете до масата и точно в този момент Джейс влезе през задната врата, стиснал вестник в ръка. Преди десет минути лично Куин го бе изпратил да купи сутрешното издание на „Къмършъл апийл“. Знаеше, че там със сигурност ще открие голям материал за убийството на Кендъл и бе готов да заложи и последния си петак, че репортерите ще направят връзка не само със скорошното убийство на Лулу, но и с него самия. В края на краищата, както непрекъснато му напомняха всички около него, той беше общият знаменател, единствената връзка между двете жени.

— Марси и Аарон още ли не са станали? — попита Джейс и остави вестника на масата.

— Все още ги няма никакви — отвърна Куин.

Марси обикновено ставаше най-късно в седем часа и по принцип приготвяше закуската. Аарон, от друга страна, можеше да спи и до обяд, ако не бе изрично предупреден, че трябва да стане в определен час.

— Искаш ли да ги събудя?

— Да, ако не се появят през следващите пет минути. Очаквам Джъд Уокър, адвокат от Чатанууга, който трябва да пристигне около осем. Снощи разговарях с него по телефона и след срещата тази сутрин може да го наема на мястото на Кендъл.

— Случилото се с госпожа Кендъл е ужасно. Зная, че много я харесваше и че двамата бяхте приятели, а също и... — Джейс смутено се изкашля. — Полицайте, да не би да смятат, че си я убил? Сигурно са се побъркали, ако го вярват наистина.

Да, Кендъл наистина му беше приятелка. И любовница. Тя беше изключително свестен и почтен човек. Трагичната смърт на Лулу му бе навлякла куп неприятности. Все още му се струваше невъзможно да

повярва, че едно толкова жизнено и кипящо от здраве същество може вече да не е между живите. Лулу му беше скъпа, но не и по начина, по който държеше на Кендъл. С времето Лулу щеше да се превърне просто в поредната му бивша любовница, но Кендъл винаги щеше да остане негова приятелка.

— Сигурен съм, че в крайна сметка ще бъда заподозрян и в убийството на Кендъл, както това се случи с убийството на Лулу, тъй като нямам алиби за няколко часа от вчерашния ден.

— Как така нямаш алиби? Ти беше тук с Аарон и Марси, а след това тръгна за дома на госпожа Уелс. Пътят до къщата ѝ не отнема повече от тридесет минути и това е единственото време, което си прекарал сам.

— Наложих се да спра по пътя — рече Куин, но не предложи повече подробности. Не искаше никой да знае за странните пристъпи, които бе получил непосредствено преди двете убийства. Не можеше да се каже, че бе губил съзнание, но състоянието, в което изпадаше, бе почти същото. Веднага щом полицията разреши случаите с убийствата на Лулу и Кендъл и му позволи да се върне в Хюстън, той щеше да се обади на личния си лекар, за да се подложи на изследвания, целящи да установят дали не страда от някакво заболяване. Беше му минала мисълта, че може би има мозъчен тумор, но той побърза да я пропъди от главата си. Куин Кортес беше непобедим, нали така? Беше прекарал последните двадесет години, доказвайки на света, че нищо не би могло да го сломи и че, независимо пред какви изпитания е изправен, той излиза от всяка ситуация като победител.

— И никой ли не те видя там? — попита Джейс.

Куин поклати отрицателно глава, сложи чашата с кафе на масата и седна. Погледна вестника.

— Успя ли да го прегледаш?

— Да.

По гласа на Джейс си личеше, че новините не са добри. Взе вестника и го разгърна. Погледът му падна на първа страница. Мили боже! Беше много по-лошо отколкото бе очаквал. На първа страница имаше три снимки. Тази на Кендъл беше разположена вляво. Вдясно беше снимката на Лулу. А неговата се мъдреше точно по средата между двете. Заглавието гласеше: „Женските сърца спират в присъствието на Кортес“.

— Можеш да ги съдиш за клевета, нали? — Гласът на Джейс трепереше от гняв.

— Вероятно не — отвърна Куин. — Предполагам, че никъде в статията не ме наричат убиец в прав текст. А разликата между журналистическа свобода и клеветата е твърде тънка.

Куин прегледа статията. Точно както предполагаше. Налагаше се изводът, че той е сред заподозрените, тъй като и двете жени бяха поддържали интимни отношения с Куин Кортес, а това изглеждаше единствената връзка помежду им. Макар че изразът „Женските сърца спират в присъствието на Кортес“ можеше да се тълкува по няколко начина, използването му в заглавието създаваше твърде превратно впечатлението, представяйки го във възможно най-лошата светлина. Това първо впечатление изобщо не се смекчаваше от факта, че по-долу в статията журналистът неколнократно подчертаваше, че Куин се ползва с репутацията на чаровен плейбой, в присъствието на когото сърцата на жените спират от възхищение и захлас.

Погледът на Куин бе привлечен от един абзац в материала. „Макар че полицаите все още не могат да съобщят пълните подробности за двете убийства, ние успяхме да разберем, че и двете жени са убити по сходен начин, което навежда на мисълта, че един и същ човек е отнел живота на Кендъл Уелс и Лулу Вандерли.“

— Когато Джъд Уокър пристигне, ще разговарям с него насаме. Отиди да събудиш Аарон и Марси и им кажи, че искам да излезете да закусите навън. Аз черпя, естествено. — Куин сгъна вестника, остави го настрана и поднесе чашата с кафето към устните си.

— Нямах ли ни доверие? — попита Джейс и на лицето му се изписа обида. — Смяташ, че има определени неща, които можеш да кажеш на адвоката си, но не и на нас? Затова ли искаш да се махнем от тук?

— Не приемай молбата ми толкова лично. Престани да се цупиш и помисли малко. Онова, което имам да споделя с адвоката си, е конфиденциална информация.

— О, да, имаш право. Извинявай. Наистина не помислих.

Куин се присегна и потупа Джейс по ръката. Момчето имаше твърде ниско самочувствие и бе един от най-чувствителните хора, които Куин познаваше. То като че ли разцъфтяваше от вниманието, което му засвидетелстваше Куин. Аарон все му повтаряше, че Джейс

го боготвори. Куин се надяваше това да не е така. Той нямаше нищо против да служи за пример в професионално отношение, но в никакъв случай не би искал момчетата като Джейс да копират и личния му живот. Никога не бе наранил съзнателно друго човешко същество и винаги се бе опитвал да бъде максимално откровен с многобройните жени, които постоянно влизаха и излизаха от живота му. Но ето че вече наближаваше четиридесетте и все още не би могъл да каже, че в живота му присъства някой специален човек. Нямаше съпруга. Нямаше деца. Нито пък истинско семейство. А и до скоро изобщо не се бе замислял за това. Това бяха все ценности, които за него няхаха значение.

Той можеше лесно да продължи да бъде разбивач на женски сърца и да запълва дните си, сменяйки една красива и забавна жена с друга. И защо не? Останалите мъже му завиждаха, нали? Та кой мъж не би искал да бъде на негово място?

Куин си даваше сметка, че убийството на Лулу, последвано от това на Кендъл, бяха оказали въздействие върху начина, по който до този момент бе възприемал живота по принцип. Двете убийства обаче не бяха единствената причина, подтикнала го да се замисли върху личните си ценности. През последните две години бе започнал да изпитва неудовлетвореност и безпокойство, които през последните няколко месеца станаха особено силни. Нито работата, нито любовният му живот му доставяха предишното удоволствие. Освен това на сцената се появи и Анабел Вандерли — една жена, която му въздействаше като никоя друга. Двамата изобщо не си подходяха. Дори и за краткотрайна авантюра. Анабел беше истинска дама във всяко едно отношение. А той, от друга страна, е бил наричан какво ли не през живота си — мръсен мексиканец, копеле (независимо от факта, че в акта му за раждане пишеше, че родителите му са били женени), кучи син, разбивач на женски сърца, латино любовник и дори курвар. Той бе постигнал много през живота си, и независимо от произхода си, бе натрупал богатство и власт. Само че всичките пари на света не можеха да му купят онова, което притежаваше Анабел. Класа. Истинска класа. Класа, която нямаше нищо общо с богатството на семейство Вандерли.

Снощи той ѝ бе направил голяма услуга, позволявайки ѝ да прочете доклада на Грифин Пауъл за него. Но дори и след като бе

научила истината за него, тя бе склонна да го допусне до себе си и се отдръпна, само защото той я предупреди да бяга далеч от него.

„Ти й намекна, че я желаеш по начина, по който си желал безброй други жени преди нея. Но я излъга. Тя е напълно различна от всички останали жени в живота ти. И ти я желаеш по различен начин.“

— Ще отида да събудя Аарон и Марси и ще ги изведа от тук, преди да е пристигнал адвокатът ти — рече Джейс. — Мога ли да направя още нещо за теб, преди да изляза?

— Не се сещам — отвърна Куин. — Осигурете ми около час насаме с Джъд Уокър. Ако изляза, преди да сте се върнали, ще ви оставя бележка. Предполагам, че ченгетата ще ме извикат на разпит по някое време днес.

Марси чу изумено възклицание. Рязко отвори очи и седна в леглото. Едва тогава осъзна, че е напълно гола и не е сама. Сграбчи чаршафа, за да прикрие гърдите си и обърна очи към отворената врата. Джейс стоеше на прага, а зад стъклата на очилата лешниковокафявите му очи изглеждаха кръгли от изумление. На лицето му бяха изписани неподправена изненада и шок.

— Какво си мислиш, че правиш? — с разтреперан гласец попита Джейс. — Спала си с Аарон? Мислех, че обичаш Куин. Как си могла...

— Ще бъдеш ли така добър да млъкнеш за малко? — Аарон се претърколи, прозина си и плъзна ръка по корема на Марси. — Изобщо не ти влиза в работата с кого спи Марси. Освен това, човече, ние всички обичаме Куин, нали така, по дяволите? Но никой от нас не го чука и затова трябва да си търсим забавления другаде.

Марси смушка Аарон в ребрата. Той изпъшка, престорено сложи ръка върху удареното място, отдръпна се от нея и скочи от леглото. Застанал по средата на стаята чисто гол, с внушителна утринна ерекция, той я погледна и й намигна.

— Знаеш ли, Аарон, ти си ужасно вулгарен. — Лицето на Джейс се разкриви във възмутена гримаса.

Аарон грабна долнището на пижамата си, което бе захвърлил на пода и го навлече.

— Да, и какво от това? А ти защо влизаш в стаята на Марси, без да чукаш?

— Почуках — възрази Джейс. — Но тя не ми отговори и аз реших да вляза и да я събудя. Куин иска да се махнем от къщата за около час. Очаква някакъв адвокат от Чатанууга и иска да останат насаме.

На Марси ѝ се искаше да скочи и да избяга, за да се спаси от смущаващата я необходимост да разговаря с Аарон, след като се бе любила с него през нощта. Три пъти. Първия път се бе престорила, че на негово място е Куин, но следващите два пъти беше напълно наясно кой е мъжът, доставящ ѝ такова неописуемо удоволствие. Това обаче по никакъв начин не променяше фактът, че не е влюбена в него. Нито пък се отразяваше на любовта ѝ към Куин.

— Как се казва този адвокат? — попита Марси, полагайки неимоверни усилия да се държи спокойно. Седна в леглото и придърпа чаршафа до шията си.

— Джъд Уокър — отвърна Джейс. — Чувала ли си го?

— Джъд Уокър? Да. Едно от малкото загубени дела на Куин бе в Чатанууга преди около седем години — рече Марси. — Тогава Уокър работеше в окръжната прокуратура. Добър е. Искам да кажа, че щом може да победи Куин...

— Може и да е добър и може и да е спечелил онова дело, но никога няма да бъде толкова добър колкото Куин — убедено заяви Джейс.

— Ама не, разбира се! — Аарон изразително завъртя очи към тавана. — Джейс, има нещо, което трябва най-сетне да проумееш — Куин Кортес не е Господ Бог!

Джейс се изчерви.

— Просто се пригответе, става ли? Куин каза да отидем да закусим навън. — Джейс се обърна с гръб към Аарон и Марси. Точно в този момент се чу входният звънец. — Побързайте! Това вероятно е господин Уокър.

— Защо не отидеш да му отвориш вратата? — предложи Марси. — Аарон и аз ще се приготвим за няколко минути.

Джейс излезе и тръгна надолу по коридора. Марси се измъкна от леглото, като придърпа чаршафа със себе си и се загърна с него.

— Какво правиш, по дяволите? — Аарон се разсмя. — Скъпа, аз вече съм те виждал цялата. Докосвал съм те... познавам вкуса ти.

— Джейс има право. Толкова си вулгарен. — Той обаче отново я бе нарекъл скъпа, напомняйки ѝ за начина, по който я наричаше Куин — нея и всяка друга жена на земята. Гласът на Аарон дори звучеше като този на Куин.

— Мисля, че хлапето е още девствено. Освен това ми се струва недоразвит в сексуално отношение. Никога не съм го виждала да се заплесва по красиво момиче. Или пък по момче. А ако някога е имал ерекция, то аз не съм я забелязал.

— Да не би да ми казваш, че имаш навика да обръщаш внимание на ерекциите на други мъже?

Аарон се разсмя.

— Стига бе, двамата с Джейс понякога спим в една стая. А повечето мъже, особено деветнадесетгодишните хлапета като Джейс, сутрин се будят с огромна ерекция. Но не и той. Това е нещо, което не може да не се забележи.

— Моля те, не говори такива неща пред него. Той е сладко хлапе. Малко странно, но сладко.

Аарон застана зад нея, сграбчи края на чаршафа и го смъкна от тялото ѝ. Марси, останала напълно гола пред погледа му, изпъшка.

— Забрави за това. Няма да стане — заяви тя.

— Няма да стане сега, или няма да стане никога повече?

Добър въпрос. Искаше ли да се повтори изминалата нощ? Какво щеше да се случи, ако Джейс решише да сподели с Куин, че тя спи с Аарон? И какво като го направи? На Куин изобщо не му пукаше за нея.

Тя бързо събра дрехите си от пода.

— Няма да стане сега.

Аарон я плесна по голия задник.

— Смятам да се изкъпя набързо. Сигурна ли си, че не искаш да ми правиш компания?

Марси навлече долницето на пижамата си, обърна се и го изгледа ядосано.

— Престани да се размотаваш. Чу какво каза Джейс. Куин иска да се изнесем от тук възможно най-бързо.

— Куин, Куин, Куин... Започвам да намразвам това име. Нали знаеш, че снощи извика неговото име, когато свърши за пръв път?

Марси се изчерви. Пръстите ѝ, които закопчаваха горницето на пижамата ѝ, замряха неподвижно.

— Извинявай.

— Не се притеснявай — отвърна Аарон. — И без друго си знаех, че се преструваш, че той е с теб в леглото.

„Само първия път!“ Искаше й се да му го каже, но се въздържа. Нямаше да е честно да подведе Аарон и да го накара да си мисли, че между тях може да възникне нещо повече от сексуално привличане. Куин може би никога нямаше да бъде неин, но това не означаваше, че ще спре да го обича.

Анабел гризеше по малко от препечения пълнозърнест хляб, който си бе поръчала от румсървиса. През изминалата нощ бе спала не повече от три часа, измъчвана от размишления за Куин и от желанието си да престане да мисли за него. Беше обсебена от Куин Кортес така, както от никой друг мъж през живота си. Имаше чувството, че той по някакъв начин бе проникнал в мислите й и бе обсебил сърцето й. Не го обичаше. А и как би могла? Но въпреки това изпитваше *нещо* към него. Нещо силно и всепоглъщащо.

Той не беше мъжът, когото желаше и от когото имаше нужда. Изобщо не приличаше на Крис, който беше внимателен и сърдечен, надежден и почтен. Но любовта, която бе изпитвала към Крис, никак не приличаше на първичните емоции, които Куин извикваше в душата й. Имаше нещо диво и примитивно в отношението й към Куин. Ненаситна жажда и копнеж, които изпепеляваха душата й. Нежната любов, която бе споделяла с Крис, нямаше нищо общо с дивашката страст към Куин.

Стомахът й се сви болезнено. Тя остави препечената филийка в чинията, избути стола си назад и се изправи. Кръстоса ръце пред гърдите си и обгърна раменете си.

„Вдигни телефона, обади се на Грифин и го попитай за номера на клетъчния телефон на Куин. След това му се обади. Кажи му, че не се интересува от останалите жени в живота му. Кажи му, че го желаеш и си готова да започнеш връзка с него.“

„Не! Не можеш да направиш това. Ти не си такава жена. Ако си позволиш да се превърнеш в поредната любовница в дългия списък на Куин Кортес, само за да задоволиш сексуалните си желания, ще се разкайваш до края на живота си.“

Беше живяла в пълно въздържание през по-голямата част от онези девет и половина години след злополуката на Крис. Двамата се целуваха и прегръщаха, понякога дори си позволяваха по-интимни докосвания, но Крис не беше в състояние да прави секс. Леля й Пърдита все я окуражаваше да си хване друг любовник. Дори и Крис й повтаряше, че ще я разбере, ако потърси при друг мъж онова, което той не можеше да й даде. Беше изчакала цели пет години преди да си позволи да преспи с един стар приятел — бяха се срещнали по време на едно от деловите й пътувания, но от тогава насам почти не се виждаха. След това обаче бе обхваната от силно чувство на вина. Беше готова да си признае прегрешението, но послуша леля си Пърдита, която я предупреди, че едно признание пред Крис няма да донесе нищо добро и ще го нарани жестоко. След тази единствена изневяра Анабел отново се върна към живота си на монахиня, който продължи до деня, в който срещна Ланс Холт две години по-късно. По онова време съпругата на Ланс беше парализирана от три години, през които той й бе безусловно верен. Анабел и Ланс се запознаха благодарение на работата й във фондацията на името на Кристофър Нокс Тредгил и веднага се сприятелиха. Двамата водеха сходен живот. Споделяха една и съща мъка и носеха едно и също емоционално бреме. Възхищаваха се един от друг и това запали страст в душите им. Страст, но не и любов. Всеки от тях разбираше потребността на другия за физическо удовлетворение и наслада, които да не бъдат свързани с усложненията на евентуална романтична връзка. Срещаха се от време на време в продължение на шест месеца. Разделиха се като приятели, когато съпругата на Ланс почина. Нейната смърт освободи Ланс и му позволи да заживее отново. И да обича отново.

От четири години насам Анабел нямаше мъж в живота си. Би могла да се опита да убеди сама себе си, че не желае Куин, а просто секс. И че това й желание би могло да бъде удовлетворено от кой да е мъж. Само че това не отговаряше на истината. Бе имала безброй възможности за еднократни свалки и краткотрайни необвързващи авантюри. Освен това можеше да избира измежду много достойни мъже, ако искаше сериозна връзка или брак.

„Признай си го най-сетне! Ти искаш Куин Кортес. И само Куин Кортес.“

И защо точно него? Защо от всички мъже на света, тялото ѝ бе избрало точно него? Защо сърцето ѝ копнееше за него?

„Полицаяте смятат, че може да е убил Лулу“, напомни си тя.

„Не е убивал, когото и да било. Нито Лулу. Нито Кендъл. Нито Джой Елис.“

Искаше ѝ се да вярва, че той не е способен да извърши убийство. Искаше да вярва, че е невинен. Щеше да разбере, ако е убиец. Щеше да го почувства инстинктивно, нали?

Не беше задължително. Той беше високоплатен адвокат, който бе натрупал парите си, използвайки красноречието си, за да влияе на съдебните заседатели. Беше чаровен женкар. Сърцата на жените просто спираха в негово присъствие.

Погледът на Анабел спря върху вестника, който лежеше до чинията ѝ. Беше прочела всяка дума от статията и сърцето ѝ се бе свило болезнено от грозните думи, с които журналистът бе обрисувал не само Лулу, но и Кендъл и Куин. Тънката граница между истина и клевета не бе прекрачена, но намеците бяха повече от очевидни. В стремежа си да предпази чичо Луис, Анабел бе телефонирала в къщата му и бе инструктирала прислугата и медицинската му сестра, настоявайки те да направят необходимото и да не му позволят да чете „Къмършъл апиъл“. Особено сутрешния брой.

Анабел се напреди, когато някой почука на вратата на апартамента ѝ. Първата ѝ мисъл беше за Куин. Искаше този ранен посетител да се окаже Куин.

„Моля те, Господи, нека бъде Куин...“

Тя придърпа реверите на лилавия си копринен халат, завърза здраво колана, приближи се до вратата и надникна през шпионката. Испита огромно разочарование, когато видя Чад Джордж да стои от другата страна.

Опита се да изрази радостно изражение на лицето си, отключи и отвори вратата.

— Добро утро, сержант. Заповядай, влез.

Той я изгледа изпитателно, сякаш се опитваше да открие някакъв знак, че е била опорочена от Куин Кортес. Чад като че ли се питаше дали Куин е прекарал нощта при нея. Чудеше се дали все още не е в апартамента.

— Добре ли си? — попита той.

— Да, разбира се. Защо да не съм?

Чад влезе, тя затвори вратата и тръгна след него.

— Разтревожих се, когато снощи си тръгна с Куин Кортес. Искях да тръгна след теб, но... — Той сви рамене. — Постъпката ти снощи беше опасна и глупава, Анабел. Даваш си сметка за това, нали? Може да се окаже, че Куин Кортес е убил две жени, а ти тръгна с него.

„Три жени“, помисли си Анабел. „Три от бившите любовници на Куин са мъртви. Но той не ги е убил. Зная, че не е.“

— Намирах се в пълна безопасност. Двамата с Куин се срещнахме с Грифин Пауъл — детектива, когото наехме, за да разследва убийството на Лулу.

— Нямах голяма вяра в полицейското управление на Мемфис, нали? Даваш ли си сметка как ме кара да се чувствам това? Колко ме обижда убеждението ти, че няма да мога да заловя убиеца на Лулу без помощ отвън?

Той щял да залови убиеца на Лулу? Чад го бе казал така, сякаш той, и само той, би могъл да залови човека, отнел живота на Лулу и на Кендъл. Това бе едно твърде арогантно изказване, направено от един прекалено самоуверен млад мъж.

— Чад, съжалявам, ако съм те обидила като си тръгнах снощи с Куин, но искам да знаеш, че решението ми беше спонтанно. — Не дължеше на Чад каквито и да било обяснения, но не виждаше смисъл да го настройва срещу себе си. — Що се отнася до решението ми да наема Грифин Пауъл...

— Не разбирам как си могла да се съюзиш с Кортес, за да наемеш този частен детектив заедно с него.

Анабел въздъхна.

— Оказа се, че двамата с Куин сме потърсили услугите на господин Пауъл и той се съгласи да поеме случая при условие, че работи за двама ни едновременно. И тъй като и двамата искаме едно и също нещо — да открием човека, убил Лулу — ние се съгласихме да обединим усилията си.

Чад се присегна и нежно я хвана за раменете. Анабел се напрегна. Той се усмихна и мускулите ѝ буквално се сковаха.

— Анабел, Анабел, ти си прекалено доверчива. Не ти ли мина през ума, че Кортес е готов да се възползва от теб, защото смята, че би могла да му помогнеш? Не трябва да му вярваш. Не можеш да си го

позволиш. Всички улики сочат, че именно той е човекът, убил Лулу и Кендъл Уелс.

— Как така всички улики сочат към него?

Чад плъзна длани надолу по ръцете ѝ, хвана китките ѝ и ги задържа.

— Нямам право да обсъждам тези подробности. Просто ми повярвай, че той е опасен мъж и ти трябва да стоиш далеч от него.

Анабел обмисли казаното от Чад и стигна до заключението, че всъщност няма никакви подробности, които той не би могъл да обсъжда с нея. Не съществуваха улики, уличаващи Куин в убийство. Това означаваше, че Чад я лъже. Но защо?

„Той ревнува!“

Тя освободи ръцете си.

— Няма повече да се виждам с Куин. Освен ако това не е крайно наложително.

На лицето на Чад изгря широка усмивка. Заприлича ѝ на дете, което току-що е научило, че ще има играчката, която винаги е желало, но никога не е вярвало, че ще получи. Анабел започна да се чувства неловко. Чад гледаше на нея като на играчка. Като на *награда*. Като на нещо, което можеше да бъде спечелено, или изгубено. И инстинктивно чувстваше, че Куин Кортес е най-големият му конкурент.

Единственото, което Чад очевидно не разбираше, бе, че тя не е награда за никой мъж. И че не можеше нито да я спечели, нито да я изгуби. Нямахше никакво състезание. Или конкуренция. Не се налагаше тя да избира между двамата мъже.

Защото сърцето на Анабел вече бе направило своя избор.

17.

Джим Нортън не бе виждал Грифин Пауъл от няколко години. Последната им среща бе по време на разследването на местен търговец на произведения на изкуството. Агенцията на Пауъл представляваше Монти Адис, от галерията на когото бяха откраднати картини и скулптури на стойност няколко милиона долара. При този случай се наложи двамата с Грифин да поемат ролята на буфери между Адис и полицейското управление. Никой нямаше вяра на другия. От полицията предполагаха, че става дума за неправомерно използване на поверителна информация и буквално обвиниха Адис, че е откраднал собствените си картини. Адис пък не спираше да обвинява полицията в некомпетентност и бе информирал пресата и всички, които нямаха нищо против да го слушат, че няма вяра на полицейското разследване, поради което е наел известния частен детектив Грифин Пауъл, за да му помогне да открие крадеца на картините. В крайна сметка Джими и Грифин успяха да докажат, че кражбата е била извършена от съпругата на Адис и тогавашния ѝ приятел.

Джим изобщо не се изненада, когато Грифин му телефонира предишния ден. Вече знаеше, че старият му приятел и съотборник от Университета на Тенеси представлява Куин Кортес и Анабел Вандерли. Виж, тези двамата го изненадваха. Бяха доста странна двойка. Ако изобщо бяха двойка, разбира се. Джим умееше да преценява добре хората — въпреки трагичната му заблуда по отношение на Мери Лий — и смяташе, че госпожа Вандерли е точно такава, каквато изглежда — богата и възпитана аристократка. А Куин Кортес може и да беше богат и властен адвокат, от който се страхуваха опонентите му в съда, но по природа си беше грубиян. Ако искаше да бъде малко по-деликатен, би могъл да го охарактеризира като нешлифован диамант. Скъпите дрехи, часовниците Ролекс, поршето и идеално поддържаният маникюр може и да правеха впечатление, но те никога нямаше да превърнат Кортес в джентълмен.

Асистентът на Грифин, Сандърс, отвори вратата на апартамента и покани Джим във всекидневната.

— Лейтенант Нортън — обяви Сандърс, обърна се и се скри в една от другите стаи.

Грифин седеше на масата за закуска. В едната си ръка стискаше чаша кафе, а в другата държеше сутрешното издание на „Къмършъл апийл“. Вдигна поглед към Джим, хвърли вестника на масата, махна с ръка и го покани да се присъедини към него.

— Ела да закусиш с мен — рече Грифин. — Поръчах два омлета и бисквити с масло. Доколкото си спомням, точно това си поръча, когато закусвахме заедно последния път.

— Имаш добра памет. — Джим се приближи до масата, вдигна каничката и напълни чашата, поставена до чинията му, с черно горещо кафе.

— Благодарен съм, че се съгласи да се срещнеш с мен — каза Грифин. — Предполагам знаеш, че представлявам Куин Кортес.

Джим издърпа стола и седна.

— А също и Анабел Вандерли.

Грифин кимна.

— Да, и госпожа Вандерли също.

— Тези двамата са доста странна комбинация, не мислиш ли? Що се отнася до нея, тя като че ли се опитва да преспи с врага. — Джим поднесе чашата към устните си.

Грифин го изгледа замислено.

— Не бих се изразил точно по този начин.

— Опитваш се да кажеш, че отношенията им са чисто делови?

— Не казах това. — Грифин махна капака на чинията си, сложи го на масата, взе нож и вилица и се зае да реже омлета си. — Онова, което се случва между Куин и Анабел, не би трябвало да ни интересува, нали? Личните им взаимоотношения са си тяхна работа. Що се отнася до решението ми да работя и за двамата, то беше нещо като компромис от моя страна. Тъй като те и двамата потърсиха услугите ми почти едновременно, аз трябваше или да откажа на двамата, или да ги помоля да обединят усилията си.

— Изненадан съм, че са се съгласили. Особено госпожа Вандерли. Не ми изглежда жена, която може лесно да се подаде на очарованието на Кортес.

— И защо не? Та тя е жена.

Джим се засмя.

— Отрязала те е, нали, Гриф?

— Не казвам. — Грифин се ухили, забодя парче омлет и го поднесе към устата си.

Джим също махна капака на чинията си, разлепи двете части на една бисквита, намаза я с масло, а след това и с конфитюр от боровинки. Как, по дяволите, Грифин си бе спомнил, че това е любимият му конфитюр? Умът на този човек беше като бръснач. Докато следваха в Университета на Тенеси, Грифин беше сред изключително рядко срещаните спортисти, които можеха да се похвалят и с високи академични постижения. Завърши обучението си с възможно най-високото отличие. Джим, разбира се, също бе сред отличените. Но истинската звезда както на игрището, така и в класната стая, беше Грифин Пауъл. Странното бе, че Джим нито веднъж не му завидя и не се подразни от това, че не е добър колкото него. В края на краищата това се отнасяше и за всички останали студенти в университета. Никой не можеше да се мери с Грифин Пауъл.

Целият свят сигурно знаеше причината, поради която Джими Нортън се бе отказал от професионалния футбол. Един футболист с потрошени колене, пък бил той и в прекрасна физическа форма, нямаше място в професионалните отбори. Никой обаче не знаеше защо Грифин Пауъл не бе поел по звездния път на професионален футболист. Когато го срещна за пръв път след дипломирането им, преди около осем години, Джим на няколко пъти едва не го попита какво се бе случило с него. Старият му приятел обаче дискретно намекна, неведнъж при това, че темата за онези мистериозни десет години, през които той сякаш изчезна от лицето на земята, е табу.

Двамата мъже продължиха да закусват, като от време на време разменяха по някоя дума за спорта, за нощния живот в Мемфис, за Елвис и за хладното мартенско време. Когато свършиха с омлетите и си наляха кафе, третото по ред, Грифин се обърна към Джим и присви очи.

„Настъпи моментът за сериозния разговор“, помисли си Джим.

— Не смятам да искам от теб каквито и да било услуги — заяви Грифин. — Можеш да си сигурен, че не очаквам да ми съобщиш някаква поверителна информация. Не е в мой стил да се опитвам да се

възползвам от старите си приятели. Затова можеш да бъдеш спокоен, че нямам намерение да подлагам почтеността ти на изпитание.

— Това е добре, защото почтеността е единственото, което ми е останало. Още повече, че има хора, които се питат дали наистина е така.

Грифин кимна.

— Неприятен развод, издръжка на бившата съпруга и сина ти, епизодични срещи с детето, за които трябва да искаш разрешение от бившата си съпруга, кариера, която не води наникъде, и заплата, която ти стига колкото да преживяваш.

— Хммм... — Джим се усмихна и поклати глава. — Ти какво, да не си ме проверявал? — После вдигна ръка, за да му попречи да отговори. — Забрави, че попитах. Знам, че си го направил.

— Ако някога ти писне да работиш за полицейското управление на Мемфис, просто ми се обади. В агенция „Пауъл“ винаги ще се намери място за един първокласен детектив.

— Наистина ли смяташ, че съм такъв? — От дълго време насам Джим не бе слушал похвали по свой адрес — нито в професионален, нито в личен план.

— Не смятам. *Зная го.*

— Сигурно си чул за нервния срив, който преживях преди няколко години. Несъмнено си чул и клюките, които някои хора разпространяват за мен и за онова, което си мислят, че съм направил.

Грифин кимна.

— Да, чух. На всеки може да се случи да изгуби контрол. Що се отнася до онова, което си направил или не си направил... — Грифин сви рамене.

— Радвам се, че ми направи това предложение за работа. Ще го имам предвид.

— Предложението е без ограничения във времето. Можеш да дойдеш, когато пожелаеш.

„Заслужава си да се замисля върху това“, рече си Джим. От друга страна, работата му за агенцията на Грифин Пауъл би била свързана с чести пътувания извън Мемфис, а това означаваше продължителни раздели с Кевин.

— В такъв случай мисля, че трябва вече да ми кажеш какво точно искаш от мен сега. Тази сутрин.

Грифин остави празната си чаша на масата, завъртя се на стола и съсредоточи цялото си внимание върху Джим.

— Искам да чуя личното ти мнение.

Джим се намръщи и изгледа Грифин въпросително.

— Моето мнение?

— Зная, че тази сутрин ще разпитвате Куин Кортес за убийството на Кендъл Уелс. Точно в този момент той изглежда е единственият човек, свързан по някакъв начин и с двете жени.

— Да, така изглежда.

— Мислиш ли, че Кортес е убил Лулу и Кендъл?

— А, това било значи. Ти вече си си изградил мнение по въпроса, нали? Но не си сто процента сигурен, че си прав. Как стигна до изводите, които си направил? Инстинктивно, или на базата на определени доказателства?

— Дватамата с теб няма да си разменяме поверителна информация, забрави ли? Не и на този етап.

Джим прокара език по предните си зъби.

— Добре. Искаш мнението ми за Кортес и ще го получиш. Той наистина е женкар и коцкар. Допускам, че при определени обстоятелства е способен дори да извърши убийство. Не мисля обаче, че е убил коя да е от двете жени. По мое мнение той просто няма достатъчно силен мотив, за да поиска смъртта на Лулу. Дори и ако се окаже, че е носела детето му. А какъв би могъл да бъде мотивът му за убийството на собствената му адвокатка?

— Благодаря ти, Джим. Съгласен съм с теб. Не мисля, че Кортес е убил Лулу или Кендъл, но вярвам, че са били убити заради връзката си с него.

„Охо-о!“ Една червена лампичка започна да премигва в мозъка на Джим.

— Знаеш нещо, което ние не знаем, нали?

— Може би.

— Прикриването на доказателства е...

— В момента това е само теория — прекъсна го Грифин. — Ако успея да намеря някакви доказателства в нейна подкрепа, най-напред ще информирам Кортес и Анабел, след което ще се обадя на теб. А междувременно, направи каквото можеш, за да попречиш на окръжния прокурор и на директор Данли да арестуват Куин по някакво

скалъпено обвинение. — Джим го изглежда красноречиво, подсказвайки, че това вече е молба за услуга. Грифин се разсмя. — Виж, представяш ли си реакцията на пресата, ако арестувате невинен човек, а ние вземем, че заковем истинския убиец и докажем, че Кортес е невинен?

На Куин никога не му бе минавало през ума, че някога ще настъпи ден, в който да потърси услугите на Джъд Уокър и да го помоли да стане негов адвокат. Ако само преди седмица някой му бе обрисувал тази картинка — как двамата стоят един срещу друг на масата, пият кафе и обсъждат правните проблеми на Куин — той щеше да му се изсмее в лицето. И не само това. Вероятно щеше да заяви, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото той да наеме Уокър за свой адвокат.

И сега адът сигурно бе започнал да замръзва. Едно нещо обаче бе напълно сигурно — животът на Куин се бе превърнал в истински ад, откакто се бе оказал главният заподозрян за извършването на две убийства.

— Нека да си изясним нещо от самото начало — рече Уокър. — Двамата с теб не е нужно да се харесваме, за да се съглася да те представлявам и да дам най-доброто, на което съм способен, за да защитя интересите ти.

Куин се усмихна.

— Аз разсъждавам по същия начин по отношение на всеки мой клиент.

— Но има една разлика, Кортес.

Куин вдигна въпросително вежди.

— Ти, подобно на повечето адвокати, вероятно неведнъж си защитавал клиенти, които си смятал за виновни. Аз обаче не съм от тези адвокати. Не поемам случай, ако не вярвам в невинността на клиента.

— Всички хора, дори и виновните, заслужават право да бъдат защитавани професионално в съда.

— Съгласен съм. Но аз не съм човекът, който би поел тяхната защита.

— Ти си човек със скрупули, с високи морални ценности и попечителски фонд, създаден от богатия ти дядо.

Уокър се разсмя. Изобщо не изглеждаше обиден от последната забележка на Куин.

— А аз толкова години си мислех, че не ме харесваш, защото съм един от малкото ти опоненти, успели да ти смачкат фасона в съда. Оказва се обаче, че ме мразиш, защото, за разлика от теб, съм роден със сребърна лъжичка в устата и съм получил пари и привилегии като мое рождено право.

— Както и сам изтъкна преди малко, не е нужно да се харесваме. Е, какво ще кажеш? Ще ме представляваш ли, или не? Невинен ли съм или виновен?

— Тук съм, нали?

— И какво означава това?

— Означава, че според Грифин Пауъл си невинен, а той е човек с непогрешим инстинкт.

— Добре е да зная, че Пауъл вярва, че не съм убил Лулу или Кендъл. Но ти какво мислиш по въпроса?

— Мисля, че си много умен и ако си искал да убиеш някого, щеше да го направиш така, че никой да не те заподозре. Така че или нямаш нищо общо с двете убийства, или водиш някакъв двойствен живот, за който никой не се досеща. Или пък някой се опитва да те натопи.

Куин мигновено се напрегна при мисълта, че някой може би наистина се опитваше да го натопи. Нима някой бе убил три жени, само за да го вкара в капан? И, ако е така, кой е този човек?

— Пауъл ти е казал и за третата жена, нали?

— За Джой Елис? Да, каза ми. Спомена ми още, че според него е възможно да има и други жертви. Други убити жени, които са били твои любовници. Ще му се наложи да предостави тази информация на полицията, ако те вече не са се добрали до нея чрез собствените си източници. И тъй като работи не само за теб, но и за госпожа Вандерли, Грифин ще трябва да сподели цялата информация и с нея. Искам да кажа, че ако се окаже, че и други твои бивши любовници са били убити, тази информация може да се окаже в твоя полза. Но може и да ти навреди. Детективите може да решат, че ти си убиецът и да

спрат до тук. Но пък е възможно да потърсят и друг заподозрян — някой, който да има причина да иска да ти навреди.

— Господи, надявам се да няма други.

— Ще мислим по този въпрос, ако и когато се сблъскаме с него. За момента трябва да се концентрираме върху двете убийства и върху факта, че си главният заподозрян в извършването им. Предлагам да ми разкажеш какво си правил вчера след обяд — искам точен разчет, минута по минута, на времето, изминало от момента, в който си тръгнал от тук, до момента, в който си пристигнал в къщата на Кендъл Уелс. А след това ще ми разкажеш по същия начин за пътуването от Нешвил до Мемфис в нощта, в която е била убита Лулу Вандерли.

Куин кимна.

— Щом искаш, ще ти разкажа, но основното, което трябва да знаеш, е, че нямам алиби за нито едно от двете убийства. Пътувах от Нешвил за Мемфис по времето, по което е била убита Лулу, но не мога да докажа, че не съм пристигнал в града по-рано. Същото важи и за убийството на Кендъл. Пътувах към дома ѝ, когато е била убита, но истината е, че съм могъл да пристигна там по-рано, да я убия, да си тръгна и да се върна отново по-късно, за да изглежда така все едно съм невинен.

Уокър се намръщи.

— Онова, което не изричаш с думи, е, че и в двата случая има определи отрязъци от време, за които не можеш да дадеш обяснение. Искаш ли сега да ми кажеш какво си правил в тези интервали?

Куин се напрегна. Не, не искаше да казва на когото и да било за странните пристъпи на безпаметност. Даже и на новия си адвокат. Последното, което искаше, бе да се покаже слаб или уязвим пред Джъд Уокър. Освен това признанието, че и двата пъти се е почувствал необяснимо сънлив и е спрял, за да поспи, преди да продължи пътуването си към домовете на Лулу и Кендъл, едва ли щеше да му помогне да докаже невинността си. Тъкмо обратното — щеше да изглежда наистина виновен, ако не можеше да докаже къде е бил през този час, който му се губеше и в двата случая.

От друга страна обаче, знаеше, че трябва да бъде напълно откровен с адвоката си, защото всяка спестена истина по-късно можеше да навлече неизмерими поражения на защитата му. Макар че Куин все още не бе арестуван. Все още не му бе предявено обвинение в

убийство. А ако това все пак станеше, той щеше да разполага с достатъчно време, за да довери на Уокър всичките си тайни.

— Този кучи син има невероятен късмет! — Чад Джордж стоеше пред стаята за разпити и се взираше вбесено в двамата мъже вътре, които, седнали рамо до рамо, си говореха тихичко.

— Защо смяташ така? — Джим знаеше прекрасно, че Чад има предвид факта, че само за една нощ Куин Кортес бе успял да наеме най-добрия адвокат в целия щат Тенеси.

— Чудя се как е успял да го направи — продължи да беснее Чад. — Ако се вярва на клюките, тези двамата се мразят от години. Не са разговаряли откакто се изправиха един срещу друг в съда и Кортес загуби.

— Кортес трябва да е голям куражлия, щом е намерил сили да се обърне към Джъд Уокър — отбеляза Джим.

— Ами да, куражлия е. Чувам, че топките му били от месинг.

— Хайде, стига. Давай да приключваме с това. Мисля, че си губим времето, опитвайки се да обвиним Кортес без каквито и да било доказателства.

— Ще намерим доказателства. Те са там някъде. Трябва само да ги потърсим.

— А ако все пак не намерим, тогава какво? Ще сме изгубили прекалено много ценно време. Време, в което би трябвало да се опитваме да заловим *истинския* убиец.

Чад го изглежда ядосано.

— Ама на теб какво ти става? Да не би Грифин Пауъл да е успял да те убеди да не притискаш Кортес прекалено силно? Твоят стар съотборник, бившият спортен бог на Университета на Тенеси ти е казал, че Кортес е невинен, нали? А щом Грифин Пауъл казва нещо, то непременно трябва да е истина, така ли?

Джим пое дълбоко въздух.

— Не ме предизвиквай, момче!

Бузите на Чад пламнаха. Без да каже нито дума повече, той влезе в стаята за разпити и се представи на Джъд Уокър. Няколко минути по-късно Джим го последва и затвори вратата след себе си.

— Това е моят партньор, лейтенант Нортън — представи го Чад.

— Моят клиент обвинен ли е в извършването на някакво престъпление? — попита Уокър, прескачайки любезните официалности.

— Не — отвърна Джим.

— Защо тогава сме тук? — Уокър погледна Джим, пренебрегвайки Чад напълно.

— Искаме само да му зададем няколко въпроса, свързани с отношенията му с Кендъл Уелс — професионални и лични. А другата причина е, че господин Кортес вече бе заподозрян в извършването на друго убийство, което доста прилича на това на госпожа Уелс.

— Господин Кортес не разполага с никаква информация, която би ви помогнала при разследване убийството на Кендъл Уелс — заяви Уокър.

По устните на Чад заигра едва доловима усмивка. Сякаш му бе известно нещо, което останалите не знаеха. Обърна се към Кортес. Двамата преплетоха погледи.

— Къде беше вчера между четири и седем часа? — попита Чад.

— Бях в къщата, която наех тук, в Мемфис. Излязох от там малко след четири след обяд — отвърна Кортес. — Телефонирах в офиса на Кендъл, откъдето ме информираха, че е излязла по-рано, за да се срещне с някого, след което възнамерявала да се прибере направо у дома. Можете да попитате асистентката ми, Марси Симс, която ще потвърди думите ми. Потеглих от къщата, прекосих града, спрях на едно място — но не мисля, че някой би могъл да го потвърди — след което тръгнах направо към дома на Кендъл. Когато пристигнах, полицаите вече бяха на местопрестъплението.

— Да не би да твърдиш, че са ти били нужни повече от два часа, за да стигнеш от своята къща до дома на Кендъл Уелс? — попита Джим, който вече бе наясно, че пътуването, дори и в натовареното движение на късния следобед, не би трябвало да му отнеме повече от тридесет минути. Че и по-малко дори.

— Не — отвърна Кортес. — Наложих се да спра по пътя. Не се чувствах добре. Вероятно не ми бе понесла храната, която ядох на обяд. Отбих на един паркинг и потърсих тоалетна. После постоях в колата известно време, докато се уверих, че няма пак да ми стане лошо.

Джим не му повярва. Нещо в разказа му прозвуча неубедително, но все още не можеше да прецени защо. Докато Джим обмисляше следващия си въпрос, Чад се наведе напред, подпря двете си ръце на масата и почти допря лице до това на Куин. После рязко се намеси в разпита и в бърза последователност изстреля серия обвинителни въпроси. Джим и друг път бе виждал своя партньор да изстрелва въпросите си един след друг с едничката цел да изнерви заподозрения. Кортес обаче дори не трепна. Присвил черните си очи, той просто седеше неподвижно и се взираше в Чад, без да му отговаря по какъвто и да било начин — нито с думи, нито с жестове.

Когато Чад най-сетне млъкна и се отдръпна назад, Джъд Уокър стана от стола си и заяви:

— Ако отново решите, че искате да разговаряте с клиента ми, ще трябва да му прочетете правата и да го арестувате. Сержант Джордж, вие току-що прекрачихте линията между разговор и разпит.

Куин Кортес се изправи.

— Приключихме — информира го Уокър.

Без да кажат нито дума повече, Кортес и Уокър излязоха от стаята за разпити. Дори не се обърнаха, за да се сбогуват с Джим и партньора му. Чад направи опит да ги последва, но Джим го възпря.

— Остави ги да си вървят.

Чад рязко се обърна към него и го изгледа с пламнали от ярост очи. Останалите детективи преустановиха работата си и ги зяпнаха с любопитство.

— Ще го оставиш да си тръгне? Просто ей така?

— Не можем да го арестуваме. — Джим прекоси разстоянието, което го разделяше от неговия партньор. Не искаше останалите детективи от отдела да стават свидетели на спора им. — Кортес отговори на въпросите ни...

— Той изобщо не отговори на моите въпроси, по дяволите!

— Нима очакваше да го направи? Не, не си. Уокър веднага разбра какво се опитваш да постигнеш. Кортес също. — Джим сграбчи лакътя на Чад и го поведе към един ъгъл. — Наистина ли забрави, че си имаш работа с двама брилянтни и изключително обиграни адвокати? Тактиката ти на сплашване, която дава резултат при някои дребни мошеници, е напълно безсмислена при хора като Кортес и Уокър.

— Щом толкова добре ги разбираш тия неща, какво предлагаш да правим?

— Предлагам да си вършим работата и да продължим да разследваме двете убийства — отвърна Джим. — И докато не открием убедителни доказателства срещу Кортес, не можем да изключим напълно възможността той да е невинен. Което означава, че Лулу и Кендъл може да са били убити от друг човек.

Анабел постави телефонната слушалка на мястото ѝ. Ръката ѝ леко трепереше. Току-що ѝ бяха позвънили от кабинета на съдебния лекар. На следващия ден след обяд щяха да освободят тялото на Лулу. Анабел можеше вече да започне организацията за транспортирането на тялото до Остинвил, Мисисипи, където в богатата и плодородна пръст на американския юг почиваха всички членове на фамилията Вандерли.

Бе прекарала по-голямата част от следобеда, работейки върху предварителните планове, които можеха да бъдат финализирани едва след определянето на конкретна дата. Сега вече можеше да я определи. Всички останали подробности вече бяха предвидени и приготовленията бяха в ход. Чичо ѝ Луис бе дал ясно да се разбере, че Анабел не трябва да жали средства и трябва да се постарее погребението да бъде организирано с церемониална помпозност и аристократична сдържаност. Напълно в стила на семейство Вандерли.

През последните няколко години беше присъствала на твърде много погребения. Бяха си отишли толкова много хора, които обичаше. Родителите ѝ. Леля ѝ Ан. Годеникът ѝ. А сега и братовчедката ѝ. Чичо ѝ Луис също бе много болен и Анабел мислеше, че е въпрос на време да изгуби и него. Смъртта на Лулу беше последният удар върху крехкото му здраве. Анабел си даваше сметка, че дните на чичо ѝ са преброени и затова с още по-голямо старание планираше погребението на Лулу, спазвайки точно всичките му инструкции и желания.

Част от нея искаше да се скрие някъде през предстоящите няколко дни. Но това, разбира се, не беше възможно. Щеше да бъде силна както винаги и щеше да се погрижи за всичко. Другите членове на семейството разчитаха на нея. Не можеше да ги подведе. Не и в момент като този.

Ако само имаше човек, на когото да се опре, по време на това изпитание! Дори и в присъствието на леля си Пърдита тя пак щеше да бъде сама. Всички щяха да очакват от нея да бъде тяхна опора и източник на сила и утеха. Включително и неуморимата Пърдита.

Образът на Куин Кортес внезапно изплува в съзнанието ѝ. Какво притежаваше този мъж, че я караше да забравя за очевидните му недостатъци? Откакто бе починал баща ѝ, Анабел копнееше да срещне друг силен мъж — някой с широки рамене, на които да се опре, и със силни ръце, които да я прегърнат и утешат. Ако само можеше да се довери на Куин в този момент. Ако можеше да се обърне към него и да го помоли да застане до нея и да ѝ помогне да преживее трудните дни, които предстояха. В един съвършен свят това би било напълно възможно. Но не и в истинския свят, в който живееха.

18.

Анабел искаше да се прибере в собствения си дом, заобиколена от прекрасните спомени за родителите си и за живота ѝ с тях. Би почувствала истинска утеха, ако можеше да се върне към обичайното си ежедневие, да спи в широкото си легло, да почива в библиотеката в износения, но много удобен фотьойл с кожена тапицерия, да разчита на собствената си прислуга, която ѝ помагаше от години и улесняваше живота ѝ. Чичо ѝ Луис обаче настоя тя да се нанесе при него във Вандерли хол. И Анабел, която знаеше, че той отчаяно се нуждае от нея, отстъпи. Уайд не би могъл да бъде в помощ нито на баща си, нито на някого друго. Но на Анабел започваше да ѝ се гади само при мисълта, че може отново да ѝ се наложи да отблъсква нежеланите аванси на братовчед си. Слава богу, че леля ѝ Пърдита пристигаше в Остинвил тази вечер и се бе съгласила да се настани заедно с нея във Вандерли хол.

Вечерята се оказа тъжно и безрадостно преживяване. Чичо Луис седеше начело на масата, ровеше храната си и се обливаше в сълзи всеки път, щом заговореше за дъщеря си. После излязоха от трапезарията и се преместиха в предния салон. Уайд подкрепяше болния си баща, а Хайръм и една от прислужниците вървяха след тях. Уайд помогна на Луис да седне на старинното канапе от розово дърво, след което застана зад баща си и не мръдна от там. Членовете на прислугата извадиха сребърния сервиз и напълниха сто и петдесет годишните порцеланови чаши с кафе от сто и петдесет годишния сребърен кафеник.

Чичо Луис пое своето кафе с разтреперани ръце и черната течност се изплиска в чинийката. Уайд бързо грабна чашата и чинийката от ръцете му и ги върна на Хайръм.

— Моля те, налей на татко друга чаша, но не я пълни толкова много — критично рече той.

Хайръм се подчини, без да каже нито дума.

— Надявам се, че си успяла да се обадиш на всички, нали? — Луис погледна към Анабел. — Губернаторът, сенатор Джонсън, сенатор...

— Стига си се тревожил. Всичко е под контрол — прекъсна го Анабел и пое чашата с кафе, предложена ѝ от прислугата. — Всички ще присъстват на погребението в петък, а повечето хора ще пристигнат още утре вечер за поклонението.

— Искам тялото да бъде изложено тук, а не в погребалния дом. — Луис се закашля пресекливо. — Вече се уговорих с господин Търбървил, който ще организира поклонението тук, в предния салон. Утре вечер тялото на Лулу ще бъде докарано във Вандерли хол и изложено за поклонение.

— Утре сутринта искам да занесеш дрехите ѝ в погребалния дом. — Луис вдигна поглед към портрета над камината. — Искам да я облечете с тази рокля. Роклята, която носеше като дебютантка.

— Да, знай. — Анабел остави недокоснатото си кафе на масата, изправи се и се приближи до чичо си. Седна до него, присегна се и хвана треперещите му, нашарени със старчески петна ръце. — Ти, естествено, ще искаш тя да носи колие и обици от истински перли. Вече разговарях с Марти, който ще се погрижи за косата и грима на Лулу. А Джейн, от „Остинвил флауърс“, ще осигури стотици орхидеи, с които ще покроем ковчегата.

Чичо ѝ Луис леко стисна ръката ѝ.

— Трябваше да се досетя, че и сама ще се справиш с всичко.

— Да, направих всичко възможно, за да изпълня желанията ти и да направя така, че следващите два дни да бъдат истински израз на почит и преклонение към Лулу. За утре вечер съм ангажирала струнен квартет. Наела съм и гайдар, който да свири преди и след службата в петък, а квартетът ще акомпанира на Марсела Касал, която ще пее на погребението.

Луис въздъхна.

— Помислила си за всичко, скъпа Анабел.

— Както винаги — обади се Уайд. Гласът му прозвуча учтиво, но погледът му я смрази.

Анабел пренебрегна Уайд напълно и се усмихна на чичо си.

— Изглеждаш уморен. Не мислиш ли, че е време Хайръм да те заведе горе и да ти помогне да си легнеш?

Луис кимна.

— Наистина съм уморен, но вече дни наред по цял ден лежа в леглото и си почивам.

— И трябва да продължиш да го правиш — намеси се Пърдита. — Единственият начин да преживееш следващите няколко дни е като се грижиш добре за себе си.

— Все още не съм готов да умра — твърдо заяви Луис. — Ще преживея следващите дни, а и тези след тях, защото искам да видя убиеца на Лулу заловен и предаден на правосъдието.

Луис леко се обърна надясно и погледна нагоре към сина си.

— Уайд ми каза, че полицаите от Мемфис вече разполагат със заподозрян. Някакъв мъж на име Куин Кортес. Адвокат от Тексас, който се е срещал с моето малко момиченце. Те всеки момент ще го арестуват, нали? А когато го направят, искам да отида в Мемфис, за да застана лице в лице с това животно.

Анабел се напегна и несъзнателно стисна малко по-силно ръката на чичо си.

— Боя се, че информацията на Уайд не е съвсем точна, чичо Луис. Господин Кортес е само един от хората, разпитвани от полицията. Той е имал среща с Лулу вечерта, в която е била убита. Той... той е човекът, който открил тялото ѝ. Но не я е убил.

Луис гневно се взря в Уайд.

— Вярно ли е това? Наистина ли си ме излъгал за този човек?

Уайд видимо се изчерви.

— Не, не съм те излъгал. Просто споделих с теб моето мнение, което съвпада с това на сержант Джордж — един от детективите, разследващи убийството на Лулу. Анабел обаче очевидно е решила да повярва, че господин Куин е невинен.

— Всеки човек е невинен до доказване на противното — рече Луис. — Никой не желае повече от мен убиецът на Лулу да бъде заловен, но ние трябва да сме сигурни, че полицаите ще арестуват истинския убиец.

— Ще го направят — увери го Анабел и стисна ръката му отново. — Мисля, че тази вечер говорихме достатъчно. Настоявам Хайръм да те заведе горе и да те предаде на грижите на медицинската сестра.

— Но тя пак ще ми даде от проклетите сънотворни хапчета — изръмжа недоволно Луис, но не възрази, когато Хайръм се приближи и заедно с Анабел му помогна да се изправи.

Той застана малко несигурно, обърна се към Пърдита и рече:

— Все още не ми се спи. Няма още девет часа. Защо не се качиш с мен, за да ме поразсееш с разкази за последните си пътувания. Винаги си била изключително забавна разказвачка.

Пърдита погледна към Анабел, за да получи одобрението ѝ и когато Анабел кимна утвърдително се изправи, приближи до Луис и го хвана под ръка.

— Смятам да ти разкажа за английския граф, с когото се запознах на сватбата на дъщерята на Джойс и Уит Морис. Той направо си изгуби ума по мене. И ако трябва да съм напълно искрена, ако не бях омъжена, сигурно щях да приема предложението му да заминем заедно за Барбадос.

Луис се засмя, а Хайръм и Пърдита бавно го изведоха от салона. Анабел въздъхна, благодарна на леля си, че бе успяла да извика усмивка на лицето на чичо Луис.

— Трябва да си благодарна, че не казах на татко до каква степен си обвързана с убиеца на Лулу — обади се Уайд и се усмихна злобно. — И ако наистина искаш да продължа да пазя тайната ти, може би ще трябва да се постарая да ме убедиш. Аз лично се сецам за няколко начина да го сториш.

Анабел рязко се завъртя и прониза братовчед си с поглед.

— Не се осмелявай да ме заплашваш, безгръбначно влечуго такова! Не съм аз човекът, който трябва да се притеснява да не би чичо Луис да научи тайните ми. Ти обаче имаш всички основания за притеснение.

Усмивката на Уайд изчезна.

— Не знам какво си мислиш, че знаеш, но съм сигурен, че нямаш никакви доказателства.

— Така ли?

Той я погледна изпитателно. Сякаш се опитваше да проникне в главата ѝ и да разчете мислите ѝ. Капчици пот заблестяха над горната му устна.

— Ти никога няма да кажеш на татко. Никога няма да му предоставиш доказателства за моите грехове, нали? Твърде много го

обичаш, за да го нараниш по този начин.

— Прав си. Но всяко нещо си има граници. Обичам чичо Луис и не искам да го нараня. Особено пък сега, след като изгуби Лулу. Но те предупреждавам, скъпи братовчедо, че все някога ще настъпи денят, в който никой няма да може да те защити.

Уайд видимо се отпусна и по устните му заигра слаба усмивка.

— Казвал ли ти е някой мъж колко си секси, когато се правиш на силна и непоколебима?

— Отвратителен си! Не заслужаваш дори презрението ми.

Уайд тръгна към нея. Движенията му бяха бавни и заплашителни. Анабел впрегна цялата си воля, за да остане на мястото си. Той застана непосредствено до нея. Тя вирна брадичка и го погледна право в очите.

— Какъв любовник е Кортес? — попита Уайд. Стоеше толкова близо, че Анабел почувства миризмата на вино, която се носеше от него. — Пада ли си по грубия секс? Хората като него обикновено го предпочитат. Успя ли вече да ти покаже някои перверзии? А на теб хареса ли ти? Обзалагам се, че си била очарована, нали?

Анабел го зашлеви през лицето. Дори не си даде време да помисли. Реакцията ѝ бе чисто инстинктивна.

Той ахна от изумление, сложи ръка върху пламналата си буза и я изгледа невярващо. Очевидно бе слисан от постъпката ѝ. Тялото му се скова от напрежение. Очите му сякаш всеки момент щяха да изхвъркнат от орбитите си. Продължи да държи ръката си върху удареното място.

— Злобна малка кучка! Сега, когато вече знаа, че си падаш по грубата игра...

— Стой далеч от мен, защото иначе ще съжаляваш! Чу ли ме?

— И какво ще направиш, ако не се подчиня? Ще насъскаш Кортес срещу мен ли? — саркастично попита той и се усмихна неприятно.

Тя се усмихна в отговор и с надеждата да го извади от равновесие, рече:

— Може би ще кажа на Куин, че ме подлагаш на сексуален тормоз. Чудя се какво ли ще ти се случи след това.

Уайд отново зяпна от изумление, Анабел се обърна и излезе от салона. Бързо прекоси фойето и се затича по стълбището към стаята

за гости, в която бе настанена. Почувства се в безопасност едва след като влезе в стаята и заключи вратата след себе си. Притисна гръб към вратата и няколко пъти пое големи глътки въздух, опитвайки се да успокои дишането си.

Уайд беше перверзник, сексуален хищник, който трябваше да влезе в затвора още преди години, но влиянието на семейство Вандерли, техните пари и престиж работеха в негова полза. Дори и тя самата криеше грозните му тайни. Заради чичо си Луис. Заради името на семейството. И заради Лулу, която я умоляваше да не казва на никого. Колко още обаче би могла да прикрива отвратителната истина?

Поклонението пред тленните останки на Лулу, провело се във Вандерли хол, беше грандиозно събитие, на което присъстваха всички значими фигури от техния социален кръг. Чичо Луис на няколко пъти сподели пред Анабел, че е изключително доволен от планирането и превъзходното изпълнение на събитието. А когато се спусна вечерта и тълпите започнаха да се разотиват, Анабел потърси леля си и я намери в трапезарията с малка чинийка скариди в ръка.

— Мисля, че чичо Луис се държа много добре, нали?

— Сестрата го беше упоила толкова силно, че през повечето време той изобщо не знаеше на кой свят е — отвърна Пърдита и потопи една скарида в соса. — Но добре че стана така. Само един Господ знае как щеше да се справи, ако не беше толкова упоен. Помислих си, че сърцето ми ще се пръсне от мъка, когато той се наведе, за да се сбогува с Лулу и я целуна за последно. — Тя пхна скаридата в устата си.

— Все се надявах, че тази вечер ще позволи на господин Търбървил да върне тялото в погребалния дом. Той обаче изрично се разпореди да задържим тялото тук до утре след обяд, когато ще закараме ковчега в църквата.

— Може би този път ще трябва да пренебрегнеш разпорежданията му. В края на краищата, ако тялото на Лулу е тук и утре сутринта, той може да пожелае да я види отново... или пък отново да се сбогува с нея.

Анабел обви ръце около тялото си и тихо въздъхна.

— О, господи! Иска ми се това вече да свърши.

Пърдите остави чинийката на съседната маса и прегърна Анабел през раменете.

— И аз не ти помагам кой знае колко, нали? Никак не е справедливо да носиш сама целия този товар. Онзи безполезен Уайд трябваше да стои до теб и да ти помага.

— Изобщо не желая Уайд да се доближава до мен — без да се замисли възкликна Анабел.

Пърдите я изглежда с любопитство.

— Да не би тази твар да е направила нещо...

— Шшт... — Анабел даде знак на леля си да замълчи, забелязала, че няколко служители на кетъринг компанията влизат в трапезарията.

— Може ли вече да започнем да почистваме, госпожо Вандерли? — попита Джоана Макинтайър. Семейство Вандерли и семейство Остин винаги използваха компанията на Джоана от Джаксън за организирането на подобни събития.

— Да, разбира се. Предполагам, че повечето гости вече са си тръгнали.

— Предлагам двете с теб да отидем да се сбогуваме с онези, които все още се мотаят тук, и да ги изпратим по живо, по здраво. А след това ще се качим горе. — Пърдите побутна Анабел по посока на фойето. — Мисля, че двете с теб трябва да си поговорим преди лягане, нали?

Анабел въздъхна. Леля ѝ беше единственият човек, на когото можеше да довери тайните си. Единственият човек на света, който знаеше, че на времето Уайд бе направил опит да я изнасили.

— Да, трябва да поговорим — неохотно се съгласи Анабел. — Имам нужда да се доверя на някого. Имам нужда от човек, който да ме изслуша и да ми каже как да постъпя.

Пърдите обви ръка около кръста на Анабел и я изведе от трапезарията. Поспря за миг на вратата и се обърна към Джоана Макинтайър.

— Пригответе две чинии с разнообразна храна и ги изпратете в стаята на госпожа Анабел след около двадесет минути. Заедно с бутилка вино.

— Да, мадам — отвърна Джоана.

— Не мисля, че мога да сложа залък в устата си — възрази Анабел. — Изглежда, че напълно съм загубила апетит.

— Глупости! В този момент имаш нужда точно от това — вкусна храна и доверен слушател.

Пърдита ѝ намигна и Анабел не можа да сдържи усмивката си. Поспря във фоайето, прегърна леля си и я притисна към себе си.

— Не можеш да си представиш колко се радвам, че си тук.

Трябва да бъда много внимателен. Ако заключа вратата и загася осветлението, никой няма да ме безпокои. Другите не биха ме разбрали. Никой не ме разбира. Понякога дори и аз не разбирам защо правя нещата, които правя.

Но аз не съм луд. Нито пък лош. Тя грешеше, когато ме наричаше лошо момче. Опитах се да ѝ обясня, но тя не искаше да ме чуе. Тя е виновна. За всичко е виновна тя.

— Съжалявам, мамо. Толкова съжалявам...

И защо трябва да съжалявам? Не се налага да се оправдавам пред нея. Вече не. Никога повече няма да ми се налага да моля за милост. Сега притежавам цялата власт. Властта на живота и смъртта.

Толкова би се гордяла с мен, мамо. Аз съм този, който ги избавя от страданията им. Точно както постъпих с теб. Убивам ги бързо. Внимателно. Безболезнено. За тях е много по-добре да умрат, отколкото да страдат така, както страдаше ти преди толкова много години. Нали все това ми повтаряше? Нали не спираше да повтаряш, че би предпочела да си мъртва, вместо да живееш в постоянна агония?

Очите ми се приспособиха към тъмнината и вече различавам лунната светлина, която струи през прозореца. Но ако искам да разгледам сувенирите си, ще ми трябва фенерче. Освен това ще трябва да действам много тихо. Не искам някой да мине край стаята ми и да си помисли, че още съм буден.

Може би не трябва да вадя кутията със сувенирите от скривалището ѝ. В края на краищата, изминали са само три дни откакто я отворих, за да поставя последното попълнение към колекцията си.

Но на теб ти се иска да ги видиш отново. Знаеш, че искаш!

В главата му отекна гласът, който го преследваше и не му даваше мира.

В края на краищата, точно затова носиш тази кутия навсякъде със себе си. Искаш да са при теб, за да можеш да ги разглеждаш винаги, когато си пожелаеш.

Да. Да, разбира се. Мога да правя каквото си пожелаю. Никой не може да ми казва, че не трябва да вадя кутията от скривалището ѝ, за да разгледам съдържанието ѝ.

Ето това е. Иди и извади пътната чанта, а след това отвори най-долния джоб.

Толкова е просто. Виждам пътната чанта на пода до телевизора. Точно там, където я оставих.

Ами вземи я тогава!

Да, ще го направя.

Сложи я на леглото.

Направих го.

Отвори долния джоб.

Ще имам нужда от фенерче.

Фенерчето е до телевизора. Просто се присегни и го вземи.

Да, разбира се.

Светлината от фенерчето освети скритото отделение на чантата.

Просто погледни петте малки стъклени шишенца, които блестят на светлината. Така, както са подредени спретнато едно до друго, представляват прекрасна гледка.

Моите сувенири.

След всичко, което направих за мама и за другите жени, убивайки ги по възможно най-безболезнения начин и избавяйки ги от мъките им, и аз заслужавам някаква награда, нали? Нещо малко, което да ми напомня за тях.

Винаги изчаквам да умрат и да престанат да изпитват болка и едва тогава го правя. Никога не съм искал да причиня болка на когото и да било, защото зная всичко за болката.

Вътре в кутията бяха неговите сувенири. Пет еднакви стъклени шишенца, пълни с формалдехид. Във всяко едно имаше по един палец.

Не са ли красиви?

Докосни ги внимателно. Не забравяй, че трябва да проявяваш уважение. Погали с пръст всяко шишенце, като започнеш от последното.

Кендъл.

Ноктите ѝ бяха лакирани с яркочервен лак.

Сега предпоследното.

Лулу.

Пръстът ѝ беше дълъг и елегантен. Като нея самата.

Какъв беше този звук? Да не би някой да стои пред вратата? Трябва да скрия сувенирите си. Не мога да позволя да ги види някой. Защото никой няма да ме разбере.

Скрий ги! Направи го бързо! Веднага!

Пърдита Остин, облечена с ярък тюркоазнозелен кафтан, украсен с богата бежова дантела, се излегна на шезлонга в спалнята на Анабел. Прошарената ѝ коса бе подстригана на елегантна къса прическа, която откриваше напълно лицето ѝ. Макар и без грим, Пърдита изглеждаше доста по-млада от възрастта си. Всеки би си помислил, че е с поне десет години по-млада от възрастта ѝ, изписана в акта ѝ за раждане. Анабел обаче знаеше, че леля ѝ е на петдесет и седем години.

Пърдита бе поставила в скута си чиния, отрупана с всевъзможни деликатеси, а в дясната си ръка държеше кристална чаша с вино.

— Да знаеш, че много ще ти си разсърдя, ако не изядеш поне половината от нещата в чинията си, Ани Бели.

Седнала зад старинното си бюро до прозореца, Анабел се засмя и погледна леля си.

— От години не си ме наричала Ани Бели.

— О, милото ми момиче, ти си ми като дъщеря и аз се опасявам, че малко те пренебрегнах след смъртта на Кристофър. — Пърдита тъжно поклати глава. — Вероятно съм си мислела, че сега, когато него вече го няма, ти ще бъдеш твърде заета да живееш пълноценно и няма да имаш нужда от мен. Но съм сгрешила, нали? Не си се срещала с никого откакто... ами откакто Кристофър умря, нали?

— Не, не съм.

— И защо? — Пърдита пхна в устата си една ягода, потопена в шоколад.

Анабел сви рамене.

— Защото не съм срещнала подходящ мъж.

Пърдита я изглежда замислено.

— Това са глупости. Светът е пълен с привлекателни и напълно подходящи за теб мъже. — Присви очи и продължи да се взира замислено в Анабел. — Да не би да си започнала да се страхуваш от мъжете след онзи отвратителен инцидент с Уайд?

Анабел ахна изумено.

— Мили боже, не!

— През онази нощ трябваше да се обадиш в полицията и да ги оставиш да го арестуват. Кръвта ми се смразява само като си помисля какво можеше да се случи, ако негодникът не беше толкова пиян, че да ти позволи да го халосаш с онази мраморна статуетка. — Пърдита зацъка с език. — Жалко за красивата статуетка. Донесох я чак от Венеция.

— Не мога да си позволя да изоблича Уайд, защото това би убило чичо Луис.

— Ако само още веднъж си позволи подобни волности с теб, аз лично ще отрежа пишката му с тъп нож.

Анабел се засмя.

— И ще го направиш, нали?

— Изобщо не се съмнявай в това.

— Не мисля, че ще се стигне до там. Аз съм напълно способна да се справя с Уайд. След онази нощ многократно ми е подхвърлял разни неща, но нито веднъж не се опита да осъществи заканите си. Струва ми се, че той малко се страхува от мен откакто го халосах по главата и се наложи да го шият в спешното.

Пърдита се изсмя.

— Много ми харесва мисълта, че Уайд се плаши от теб. — Отрязва си парче крехко месо, забодя го с вилицата и го пхна в устата си.

Клетъчният телефон на Анабел, скрит в дамската ѝ чанта, зазвъня с известната мелодия на Моцарт, избрана лично от нея.

— Това твойт телефон ли е? — с пълна уста попита Пърдита.

— Мобилният ми телефон. — Анабел отмести стола си назад, изправи се и бързо прекоси стаята, за да вземе чантата си от нощното шкафче, на която я бе оставила по-рано през деня. Дръпна ципа на

страничния джоб, извади телефона и го приближи до ухото си. Позвъняването едва ли беше по работа. Не и в десет вечерта. И то точно в деня преди погребението на Лулу.

— Ало?

— Анабел?

Сърцето ѝ пропусна един удар, когато разпозна гласа отсреща.

— Да?

— Вероятно не желаш да разговаряш с мен, но трябваше да ти се обадя — заяви Куин Кортес. — Ако искаш да затворя, ще го направя.

— Не, недей. Всичко е наред. Наистина. — Анабел погледна към леля си Пърдита, която я наблюдаваше като ястреб.

— Тревожа се за теб — рече Куин. — Ако обстоятелствата бяха по-различни, утре щях да дойда на погребението. Бих дал всичко, за да мога да съм до теб в този труден момент.

— Аз... и аз искам същото.

— Как си? Ама честно.

— Добре съм.

— Изобщо не звучиш добре.

Как бе възможно този мъж, който я познаваше от по-малко от седмица, да заключи само по гласа ѝ, че едва се държи и полага отчаяни усилия да запази спокойствие и да овладее силните емоции, които бушуват в душата ѝ?

— Много си проникателен.

— Анабел... скъпа...

— Много мило от твоя страна, че си толкова загрижен, но аз наистина съм добре. Леля ми, Пърдита Остин, е тук с мен и няма да ми се наложи да бъда сама на погребението на Лулу.

— Радвам се, че има някой до теб.

— А при теб всичко наред ли е? — попита тя, тласкана от желанието си да продължи този разговор. Гласът му я успокояваше, вдъхваше ѝ сили и увереност. Макар че и самата тя не разбираше защо.

— Нещата тук, в Мемфис, са си все същите. От Грифин все още няма нищо ново. А ченгетата спряха да ме притесняват. За момента поне.

— Значи в полицията не разполагат с никакви нови следи и заподозрени?

— Няма нови следи. Нито пък нови заподозрени. Аз съм единственият.

Анабел въздъхна.

— Аз... аз трябва да затворям...

— Липсваш ми.

Тя затаи дъх. „О, Куин, и ти ми липсваш.“

— Благодаря, че се обади.

— Анабел?

Тя натисна бутона, за да прекъсне разговора, затвори телефона и го подхвърли на леглото. Нищо, което Куин би казал, или направил, не би могло да промени основните факти. Факт първи: Той беше заподозрян в убийството на Лулу. Факт втори: Тя не можеше да му има доверие, без значение колко много ѝ се искаше да му повярва.

— Кой се обади, скъпа? — попита Пърдита.

— Един приятел.

Пърдита изви въпросително вежди и се вгледа изпитателно в Анабел.

— Бузите ти поруменияха. Приличаш ми на жена, която току-що е разговаряла с любовника си. Кой се обади, Анабел? И не ме лъжи. Винаги съм можела да позная кога ме лъжеш.

— Беше Куин Кортес.

— Мъжът, който е заподозрян за убийството на Лулу?

— Той не е убил Лулу.

Пърдита се замисли. Очите ѝ леко се разшириха.

— Запознала си се с него в Мемфис, нали? След смъртта на Лулу?

Анабел кимна утвърдително.

— И от колко време го познаваш? Пет или шест дни?

— Да, точно така.

— О, мило момиче, ти си влюбена в този мъж, нали?

— Не, аз... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не зная. Може би.

— О... боже...

— Нищо няма да излезе от това. Двамата с него няма да се видим никога повече.

— Точно тук грешиш, Ани Бели. Убедена съм, че намеренията ти са твърди и почтени, но в края на краищата, ще разбереш, че не можеш

да стоиш далеч от него. Зная какво означава да си влюбена в мъж, когото не искаш да обичаш. Да си привлечена от човек, който може да ти донесе единствено неприятности. И само се моля на бога този мъж да не разбие сърцето ти.

19.

Петък дойде топъл и облян в слънчева светлина. По яркосиньото небе не се забелязваше нито едно облаче. Пролетните птички пееха безспир, а покрай цялата, застлана с тухли пътека, която водеше към входната врата на Вандерли хол, сияеха окъпани в роса яркожълти нарциси. Анабел отвори френските прозорци към терасата и излезе отвън, за да погледне отблизо този съдбовен ден — деня, в който Луиза Маргарет Вандерли щеше да бъде положена в семейното гробище редом до няколко поколения нейни предшественици от същата фамилия. Погребението обаче щеше да се състои чак след дългата и сърцераздирателна служба в Презвитерианската църква на Остинвил на „Хай стрийт“.

В днешния ден щяха да си спомнят добрите времена и най-щастливите моменти от живота на Лулу. Чичо Луис бе помолил Анабел да произнесе хвалебственото слово. Тя и сама се бе досетила, че той ще поиска това от нея и очакваше със страх и ужас този момент. След смъртта на баща си обаче, тя бе приела факта, че на нейните крехки плещи пада задължението да се грижи за семейството. Да се грижи за името Вандерли, за богатството Вандерли и за отделните членове на фамилията.

След като леля й Пърдита се прибра в стаята си предишната нощ, Анабел остана още дълго будна, съчинявайки словото. Надяваше се, че с думите, които бе подбрала, ще изрази по подобаващ начин уважението си към Луиза Вандерли. Към човека, който тя можеше да бъде... и *трябваше* да бъде. Към красивото дете с широко отворените очи, което се радваше на живота с цялата си душа. Онази Лулу Анабел си спомняше много добре. И я обичаше.

Анабел плъзна поглед по огромната морава пред Вандерли хол, поддържана в безупречно състояние от цял екип неуморни градинари, припомнила си каква голяма част от детството си бе прекарала в това имение. Макар да бе с няколко години по-голяма от Лулу, двете си играеха заедно като сестри. Да, по онова време Анабел наистина бе

обичала Лулу като своя по-малка сестричка. Двете заедно търсеха великденски яйца на ежегодното великденско тържество, което семейството организираше за своите приятели. Лете играеха по цял ден заедно край басейна, а вечер събираха светулки в буркани. Макар че и двете бяха светли и руси по рождение, Лулу ставаше буквално кафява през лятото, докато Анабел често изгаряше и се покриваше цялата с мехури. Безброй пъти бяха играли на криеница, открили десетки скривалища край стените на имението. И винаги бяха изключително щастливи. В пълна безопасност. Сигурни и защитени. Или поне Анабел бе смятала така.

Ако Лулу само бе споделила с някого за нещата, които ѝ се случваха. Ако бе отишла при чичо Луис, при леля Ан или дори при родителите на Анабел. Но тя бе запазила ужасната си тайна, живяла бе с нея, понасяла я бе стоически, и в крайна сметка, бе допуснала тя да я превърне от сладко и невинно момиченце в необуздана и разпасана млада жена без капка морал.

Накрая все пак бе казала на Анабел, признала ѝ бе ужасният си срам. Направи го преди няколко години, на едно от семейните събирания, по време на което Анабел за пореден път се бе опитала да убеди братовчедка си да промени живота си. Но най-ужасното нещо в цялата история бе, че Анабел всъщност не остана особено изненадана. Шокирана? Да. Но изненадана? Едва ли.

Ако животът на Лулу се бе стекъл по различен начин... Ако...

Вече бе твърде късно за подобни размишления. За Лулу вече нямаше бъдеще. Поне не и на този свят.

Анабел вдиша свежия пролетен въздух, хвана с две ръце парапета от ковано желязо и изпита опияняваща радост от простичкия факт, че е жива. Само човек, изгубил наскоро любим, би могъл да я разбере. Смъртта на близък роднина винаги ѝ напомняше колко крехки са смъртните и колко бързо може да свърши животът им.

Вниманието на Анабел бе привлечено от телефонен звън. Ослуша се и разбра, че звъни мобилният ѝ телефон. Дали не беше отново Куин? Анабел остави френските прозорци широко отворени и се спусна към нощното шкафче, на което лежеше телефонът ѝ. Взе го, натисна бутона и го поднесе към ухото си, затаила дъх.

— Ало?

— Анабел?

Наистина беше Куин. Тя бавно издиша.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита я той.

— Изнервена. Готова съм всеки момент да заплача и очаквам с ужас момента, в който ще трябва да произнеса възпоменателното слово за Лулу.

— Всичко ще бъде наред. Сигурен съм, че ще кажеш онова, което трябва.

— Така ли?

— Ще кажеш на всички какъв прекрасен човек беше тя, колко много си я обичала и колко близки сте били като деца. — Куин замълча за момент, очевидно давайки ѝ време да отговори, но когато тя не го направи, продължи да говори. — Лулу изпитваше ненаситна жажда за живот. Искаше да направи всичко, да опита от всичко, да поеме всеки риск, изпречил се на пътя ѝ.

— Не знам дали знаеш, но тя имаше и друга страна.

— Не, със съжаление трябва да призная, че не зная — отвърна Куин. — Двамата с нея не си споделяхме интимни подробности. Всъщност, рядко разговаряхме за личния си живот, за семействата си, за детството си.

— Това, което казваш, ми се струва много странно. Двамата с Лулу сте били любовници, а не сте споделяли интимни подробности от живота си. Не мога да си представя с кого друг би могла да сподели тези неща, ако не с любовника си.

Последва продължителна пауза. Най-сетне Куин отговори.

— Лулу и аз правехме секс. Между нас нямаше любов. А понякога сексът изобщо не е толкова интимно преживяване.

„Обичал ли си някога някоя жена?“ — искаше ѝ се да попита. Но не го направи.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Да, разбирам. — Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Ако двамата с теб се любим някога, преживяването ще бъде много интимно — заяви той. Гласът му беше нисък и дълбок. Чувствен и съблазнителен.

Цялото ѝ тяло пламна от обзелото я желание. Почувства влагата, избила между бедрата ѝ.

— Моля те, недей...

— Трябва ли да се извинявам, че те желая?

— Не. Но аз не мога... *ние* не можем. Ти самият ми каза, че ме желаеш по начина, по който си пожелавал безброй други жени.

— Излъгах. Никога преди не съм желал жена така, както желая теб.

Оглушителните удари на сърцето ѝ отекваха в главата ѝ. Стомахът ѝ отново се сви.

— Но ти ми каза, че в края на краищата, ще разбиеш сърцето ми.

„Отречи и това“, безмълвно се примоли Анабел. „Каж ми, че никога няма да ме нараниш. Че никога няма да разбиеш сърцето ми. Закълни ми се, че мога да ти се доверя.“

Той не промълви нито дума.

— Куин?

— Върни се отново в Мемфис след погребението. Свърши там каквото имаш да правиш и ела.

— Ще си помисля. Сега обаче трябва да затварям.

— Днес ще си мисля за теб.

„Аз също ще мисля за теб. Ще си мечтая да си до мен.“

— Дочуване, Куин. — Затвори телефона, преди да е казала нещо, за което по-късно щеше да съжалява. Преди да е дала обещания, които не би трябвало да дава.

Следобедното слънце, ярко и топло, блестеше по белия ковчег и се отразяваше в тежките златни орнаменти. Слаб, едва доловим пролетен ветрец шумолеше в клоните на дърветата и нежно галеше кожата. Мирисът на прясно изкопаната пръст, струпана от другата страна на гроба, се смесваше с аромата на току-що окосена трева. Преподобният Портър, презвитерианският свещеник, произнасяше цитати от Светото писание в края на кратката си надгробна реч. Анабел погледна към чичо си Луис, който седеше от дясната ѝ страна. Видя ѝ се много стар, много слаб и непоносимо тъжен. Уайд стоеше непосредствено зад баща си, положил ръце върху раменете му. Анабел трябваше да признае, че през целия ден той се бе държал като добър син, който се съобразява с разклатеното здраве и нестабилното емоционално състояние на възрастния си баща. И макар да презираше братовчед си с цялото си сърце и душа, тя си бе наложила да се

престори — само през този ден — че той е мъжът, който би трябвало да бъде, а не негодника, който беше в действителност. По същия начин бе постъпила и докато произнасяше възпоменателното слово в памет на Лулу. И двете деца на чичо Луис бяха израснали като хора без почтеност и морал, като съдбата на по-малкото от тях бе определена от действията на по-голямото. Лулу заслужаваше прошка. Но не и Уайд.

Преподобният Портър прочете последната молитва, гайдарят изсвири последния химн и хората, насъбрали се край гроба в семейното гробище, започнаха да се разотиват. Повечето от тях смятаха да се върнат обратно в къщата. Снощното поклонение в имението и днешната погребална служба в църквата в центъра на Остинвил бяха предназначени за всички онези, които искаха да се поклонят пред Лулу и да се сбогуват с нея. Службата в малкото гробище беше предназначена за значително по-тесен кръг от близки приятели и роднини. Точно тези няколко човека щяха да се върнат с тях в къщата, за да споделят скръбта им.

Когато преди един час Анабел излезе от църквата и видя сержант Джордж в тълпата отпред, тя отиде при него и му благодари за това, че бе изминал целия път от Мемфис, за да присъства на погребението. Той изрази силната си загриженост и съчувствие и изтъкна, че е готов да направи всичко, за да ѝ помогне в този труден момент. В отговор тя го покани да присъства на самото погребение. Не че наистина искаше Чад Джордж да бъде човекът, застанал до нея в този ден. Той обаче беше там и бе готов да го направи. Още повече, че мъжът, когото тя наистина желаше — желаше го по всеки начин, по който една жена би пожелала някой мъж — не можеше да бъде до нея. Макар да го искаше.

Анабел стана и двамата с Уайд помогнаха на чичо Луис да се изправи. Застанали от двете му страни, те го заведоха до очакващата го лимузина и го настаниха на задната седалка. Едва тогава Анабел се обърна към Чад, който стоеше малко встрани и очевидно я чакаше.

— Ще ме придружиш ли до къщата? — попита тя.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да съм там? — попита той.

— Сигурна съм. Нямахте да те поканя, ако не исках да си тук с мен. — Тя протегна ръка.

Чад нежно я стисна.

— Знаеш, че съм готов на всичко за теб, Анабел.

Тя му се усмихна.

— Просто бъди мой приятел днес. Помогни ми и ме подкрепи да преживея този ден.

— За мен ще бъде чест.

Тръгнаха към кадилака. Той предложи да кара и тя веднага му даде ключовете. Почувства облекчение, че може да прехвърли дори това малко задължение на някой друг. На човек, на когото би могла да разчита напълно.

Чад беше от мъжете, които винаги бе харесвала. В определен смисъл дори ѝ напомняше за Крис. Беше по момчешки красив. Твърде красив наистина, но въпреки това, истински мъж. Освен това беше детектив в полицията. И беше племенник на конгресмен. Вероятно произхождаше от добро семейство. Не толкова богато, колкото семейство Вандерли, но почитено и уважавано. Анабел знаеше, че може да се довери на Чад. Той не би я излъгал. И не би разбил сърцето ѝ.

„Няма да разбие сърцето ти, защото не го обичаш. Ти само го харесваш. Уважаваш го заради професията му. И искаш да изпиташ към него онова, което чувстваш към Куин. Само че не можеш.“

„Не, наистина не мога. Но може пък да се получи, ако опитам.“

След като обслужи двамата гости на своя шеф, Сандърс подаде на Грифин чаша с бърбън. Куин завъртя течността в чашата си, след това я поднесе към устните си и отпи. Съвършено. Той, естествено, не бе и очаквал друго. Уверен бе, че Грифин Пауъл предлага само най-доброто. Пауъл притежаваше вродена изтънченост, докато при Куин тя беше само на повърхността и едва прикриваше грубоватата му същност. Куин не беше ценител на скъпи вина или на друг алкохол. Пиеше предимно на официални случаи. Когато беше сам, пиеше бира, но обикновено предпочиташе чай с лед. Куин бе намразил алкохола още като дете. Може би това се дължеше на факта, че бе израснал с майка, която никога не се разделяше с бутилката уиски.

Шийла Кортес, лека ѝ пръст, никога не бе попадала на уиски, което да не ѝ хареса. Пиячката обаче не ѝ прости. Състари я без време, съсипа здравето ѝ и накрая я завлече в гроба.

— Обадох се на румсървис, за да поръчам вечерята — рече Грифин. — Позволих си да поръчам и за вас. Освен това Сандърс ще

се присъедини към нас, ако не възразявате.

— Аз нямам нищо против — отвърна Куин. Инстинктът му подсказваше, че връзката между Пауъл и Сандърс далеч не се изчерпва с отношенията работодател — служител.

— Разбира се — подкрепи го Джъд Уокър.

— Преди обаче да се отдадем на удоволствието от добрата вечеря, предлагам да поговорим по работа. — Грифин остави чашата си на бюрото и взе от там един най-обикновен лист. — Днес след обяд получих още информация в подкрепа на теорията ми, че някой избива любовниците на Куин.

Стомахът на Куин се сви болезнено.

— Моля те, не ми казвай, че още една от бившите ми любовници е била убита.

— Спомняш ли си Карла Миликан? — попита Грифин.

— Карла е дизайнер по вътрешно обзавеждане — веднага отвърна Куин. — Запознахме се в края на миналото лято на парти, организирано от мой приятел, чийто апартамент бе обзавела.

— Знаеш ли, че Карла е била убита преди четири месеца?

Куин усети, че започва да му се гади. Пулсът му се учести, главата му забуча.

— Не, нямах никаква представа.

— Двамата сте имали връзка — заяви Грифин, приковал поглед върху лицето на Куин.

„Какво се опитва да постигне? Да разбере дали може да ми вярва, че казвам истината? Да открие някакъв знак, който да му подсказва, че лъжа?“

— Ако Карла е била убита в Хюстън преди четири месеца, аз със сигурност щях да прочета за това във вестниците. Само че не си спомням нищо такова...

— Преместила се е в Далас два месеца преди смъртта си.

— Убиецът ѝ бил ли е заловен? — попита Джъд.

Грифин поклати отрицателно глава.

— И тя ли е убита по същия начин, по който са били убити Лулу Вандерли и Кендъл Уелс? — продължи да разпитва Джъд.

— Да. Карла е била удушена. А показалецът на дясната ѝ ръка е бил отрязан.

— По дяволите! — Куин остави чашата си на масата и рязко скочи от канапето. — Не мога да повярвам! — Внезапно му хрумна нещо. Далечен спомен проблесна в главата му. — Аз бях в Далас преди четири месеца. За малко. Отидох за един ден и на следващия тръгнах от там.

— Пристигнал си в Хюстън на двадесети и си си тръгнал на двадесет и първи ноември — информира го Грифин. — Бил си повикан там като консултант. По онова време твой приятел от юридическия факултет водел тежко дело и поискал помощта ти.

— Не ми казвай, сам ще се сетя... Карла е била убита на двадесети ноември.

— Точно така. По време на убийството ѝ си бил в Далас. Случайно да си спомняш какво си правил между десет и един часа през онази нощ?

— Спал съм в хотела си.

— А можеш ли да го докажеш? — в един глас попитаха Джъд и Грифин.

— Не, по дяволите, не мога да го докажа. Бях сам.

— Някой е положил големи усилия, за да ти припише тези убийства — заключи Джъд. — Освен ако не си като Джекил и Хайд и не убиваш онези жени в пристъп на умопомрачение, докато едната ти самоличност не знае какво прави другата.

— Не се шегувай с тези неща — възкликна Куин.

„Господи, и в Далас ли имах от онези странни пристъпи? Мисли, по дяволите, мисли! Опитай се да си спомниш.“

„Първия пристъп получих в Ню Орлиънс преди около година. А втория дали не се случи в Далас? О, господи, точно така беше. И в двата случая има убита жена. Точно както стана тук, в Мемфис, където бяха убити Лулу и Кендъл. Възможно ли е аз да съм убил тези жени? Не! Няма начин, по дяволите! Аз не съм убиец. И нямам никаква причина да желая смъртта на Джой, на Карла, на Лулу и на Кендъл.“

— Четири жени, с които си имал любовна връзка, са мъртви — обобщи Грифин. — И четирите са убити по един и същи начин — били са удушени. Показалецът на дясната ръка на всяка жена е бил отрязан. Бих казал, че сме изправени пред сериен убиец.

— Сериен убиец, който по някакъв начин е свързан с Куин — добави Джъд.

В душата на Куин се надигна гняв, примесен със силно чувство на вина. Яростта взе връх. Той гневно тръгна из стаята, а адреналинът сякаш изгаряше тялото му. Искаше му се да даде израз на гнева си, да удари с юмрук, да разреде нещо с голи ръце.

— Поеми няколко пъти дълбоко въздух и се успокой — посъветва го Грифин. — Струва ми се, че всеки момент ще избухнеш, но това няма да ти бъде от полза.

— Някой е убил четири от бившите ми любовници, като преди това се е уверил, че се намирам на подходящото място в подходящото време, за да бъда обвинен за смъртта им. Как, по дяволите, очакваш от мен да бъда спокоен? Четири жени са мъртви заради мен.

— Грифин е прав. Трябва да се научиш да контролираш прословутия си гняв, защото току-виж ти донесъл нови неприятности — обади се Джъд, но неговото хладно и професионално отношение още повече разгневи Куин. — Не е твоя вината, че някакъв психопат си е поставил за цел да избива жените, с които си бил. Ако ти си истинската мишена, защо тогава още не е посегнал на живота ти?

Куин замръзна неподвижно и насочи погледа си, пламнал от гняв, към Джъд.

— Какво?

— Който и да е убиецът на тези жени, той очевидно не желае смъртта ти. За момента поне. Целта му е да те накара да страдаш — рече му Грифин. — Иска да осъзнаеш какво е направил и да се почувстваш виновен и преизпълнен с угризения. И ти правиш точно това в момента.

Джъд продължи:

— Не е изключено този човек да цели да ти припише всичките четири убийства. Положил е доста усилия, за да е сигурен, че няма да имаш надеждно алиби за нито едно от извършените убийства.

„Ами ако също така се е постарал да направи така, че да получа поредния пристъп и да изгубя съзнание за няколко часа — напълно достатъчни, за да провалят алибито ми за времето, в което е извършено всяко убийство? Може би необяснимата ми сънливост и загуба на съзнание са били причинени от някой друг? Но как? И от кого? Единствените хора, които живеят заедно с мен и са могли да ми причинят това, са Марси, Аарон и Джейс — тримата ми служители, на които се доверявам безрезервно. Освен това те не бяха с мен в Ню

Орлиънс и в Далас. Но мога ли да съм сигурен, че някой от тях не ме е последвал? Не, Господи, не!“

— Ще трябва да информирам Анабел Вандерли — рече Грифин.
— Даваш си сметка за това, нали?

— Какво? — Куин го слушаше с половин ухо. Ще трябва да каже на Анабел... това ли му бе казал току-що? — Да, зная. Трябва да кажем на Анабел и на ченгетата.

— Те може и да не повярват на теорията ми — предупреди го Грифин. — Полицаите може да заключат, че точно ти си серийният убиец. За теб обаче ще е по-добре, ако им кажем ние, преди самите те да изровят информацията за убийствата на Джой Елис и Карла Миликан.

— А ти смяташ, че това вероятно ще стане? — попита Куин.

Грифин кимна утвърдително.

— Джим Нортън е дяволски добър детектив. Предполагам, че ще продължи да рови докато не открие всичко за теб и за евентуалните други заподозрени за убийството на Лулу Вандерли.

— Да, сигурно имаш право. — Куин най-после последва съвета на Грифин, пое няколко дълбоки глътки въздух, а след това рече: — Трябва да поговоря с Джъд насаме. Имаш ли нещо против?

Грифин поклати глава.

— Искаш да споделиш с адвоката си някаква поверителна информация?

— Точно така.

Грифин излезе от помещението, без да каже нищо повече. Веднага щом вратата на спалнята се затвори зад него, Куин седна срещу Джъд Уокър и го погледна право в очите.

— Преди около една година, точно по време на посещението ми в Ню Орлиънс, имах странен пристъп на силна сънливост с почти пълна загуба на съзнание. По онова време не му обърнах никакво внимание. Реших, че съм пил прекалено много — нещо, което ми се случва рядко — или пък съм се докарал до пълно изтощение в леглото на една определена дама. Джой Елис. Спомням си, че изведнъж ми се доспа, почувствах се уморен и изпаднах в необяснима летаргия. Заспах в хотелската си стая и се събудих няколко часа по-късно с ужасно главоболие.

Когато Джъд отвори уста, за да каже нещо, Куин му даде знак да замълчи, защото още не е свършил. Джъд само кимна в отговор.

— Бях почти напълно забравил за този епизод, когато ми се случи отново. Няколко месеца по-късно. В Далас. В нощта, в която, според Грифин, е била убита Карла.

— Чакай да позная — прекъсна го Джъд. — В нощта, в която бяха убити Лулу и Кендъл си изпаднал в същото състояние на пълна летаргия и силна сънливост?

— Да. В нощта, в която бе убита Лулу, пътувах от Нешвил към Мемфис и трябваше да отбия край пътя и да подремна няколко часа. Същото се случи и в понеделник вечерта докато карах към дома на Кендъл. Слязох от магистралата, спрях на един паркинг и заспах.

— Защо не си се консултирал с лекар относно тези пристъпи?

— Защото до преди няколко дни те бяха само два. Освен това между тях бяха минали няколко месеца. Но след двата пристъпа, които преживях тук, в Мемфис, започнах да си мисля, че може би страдам от някакво заболяване и реших, че трябва да отида на лекар веднага щом се върна в Хюстън.

— Предполагам, че си даваш сметка как ще погледне полицията на тази информация.

— Дори и да ми повярват, те вероятно ще решат, че съм луд и че съм убил тези жени в периодите на безпаметност, които вярвам, че съм прекарал в сън. Ще си помислят, че съм удушил четири от любовниците си.

— Възможно ли е да си ги убил наистина? — попита Джъд.

— Не! Не бих могъл да го направя. Нямам никаква причина да ги убивам.

20.

Джим Нортън погледна към папките върху бюрото си, в които се съдържаше информацията за двете убийства, върху които работеше отделът. Тъй като беше водещ детектив в разследванията на двете убийства, за които се смяташе, че са свързани и вероятно извършени от един и същ човек, цялата отговорност за откриване на убиеца тежеше върху неговите плещи. Чад бе заминал, опитвайки се да натрупа червени точки пред Анабел Вандерли, и всичката работа бе останала за Джим. Когато Чад му се обади сутринта, за да го информира, че смята да присъства на погребението на Лулу и заминава за Мисисипи, Джим го бе попитал защо го прави. Той обаче и сам знаеше отговора. Младокът очевидно вярваше, че все още има шанс да спечели госпожа Вандерли. И това ако не беше свръх самонадеяност! Джим обаче бе решил, че е напълно безсмислено да се опитва да налива разум в главата на партньора си. Дамата сама щеше да му покаже пътя. Беше само въпрос на време. Чад вероятно си мислеше, че Анабел ще има нужда от рамо, на което да поплаче, след като Кортес бъде арестуван заради убийствата на Лулу и Кендъл. Той очевидно разчиташе, че ДНК тестовете ще докажат, че Кортес е бащата на детето на Лулу.

Джим отново насочи поглед към резултатите от ДНК теста, пристигнали само преди час, за да се увери, че е прочел правилно заключенията на лабораторията. Кучият му син! Всякакви отрепки населяваха тази земя! По време на работата си се бе сблъсквал с какви ли не негодници и подлеци и предполагаше, че вече е обръгнал. И макар че не бяха много нещата, които можеха да го изненадат, все още имаше такива, които го изпълваха с отвращение и погнуса. Като резултатите от това изследване.

Възнамеряваше да изчака Чад да се върне от Остинвил, за да сподели информацията с него. Той със сигурност щеше да се вбеси. От друга страна би могъл да изчака и до сутринта, преди да го запознае с резултатите. В края на краищата, вече минаваше шест и беше малко вероятно да успеят да привикат основните играчи тази вечер.

— Да не би да възнамеряваш да прекараш нощта тук, Нортън? — Лейтенант Ед Палмър, стар професионалист като него самия, мина край бюрото на Джим, като пътъм навличаше сакото си.

Джим поклати отрицателно глава.

— Не, и аз тръгвам след няколко минути. Ще ходя да се видя със сина си в дома на бившата ми съпруга. Той ми се обади и ме покани на вечеря.

— Бъди нащрек! — предупреди го Еди. — Щом бившата ти жена е решила да ти приготви вечеря, вероятно ще иска по-голяма издръжка за себе си и за детето. Или пък ще направи опит да се сдобрите.

— Доколкото познавам Мери Лий, определено мога да кажа, че става дума за първото. Освен това се съмнявам, че тя е приготвила вечерята. Вероятно е поръчала пица или е минала през „Кентъки фрайд чикън“.

Ед изсумтя.

— Ако някога ти се прияде домашно приготвена храна, заповядай у дома. Бети Джийн ме храни прекалено добре. — Ед потупа огромното си шкембе.

Ед си тръгна, а Джим остана още няколко минути, потънал в мисли за онова, което се бе случило с живота му. Той беше старомоден мъж, който на времето вярваше, че съпругата му ще си остане у дома, за да се грижи за семейството. Точно както бе правила майка му навремето. В ония години думата развод изобщо не присъстваше в речника му. Ако нещата бяха по-различни... ако Мери Лий не беше такава... ако той самият беше друг...

„По дяволите, престани да се ровиш в миналото. Няма смисъл да се измъчваш по този начин.“

Вдигна телефонната слушалка и избра номера на клетъчния телефон на Чад. Остави го да звъни дълго. Никой не вдигна. Щеше да се опита да се свърже с Чад по-късно. На път за дома на Мери Лий.

— Здравсти, Нортън. — Сандра Холмс, едната от двете жени в отдела, поспря край бюрото му. — Върви ли?

Сандра притежаваше страхотни гърди. Джим си беше истински мъж и това бе първото нещо, което привличаше погледа му, когато се изправеше срещу нея. Сандра обаче можеше да се похвали и с много други неща. Беше завършила „Джон Д. Холт“ първа по успех и след

осем години в полицията бе доказала на всички, че наистина е изключително добро ченге.

— Върви — отвърна Джим. Обмислял бе възможността да покани Сандра да излязат, но не беше сигурен дали ще прояви интерес. Тя самата се разведе преди три месеца и от тогава насам не остана човек в управлението — женен или не — който да не я покани на среща. Тя ги отрязва до един. Дори и Чад.

Тя му подаде някакъв лист хартия.

— Изпълних заявката ти и попълних формуляр с информация относно убийствата на Вандерли и Уелс, след което я пуснах през програмата на ФБР с база данни за извършените убийства и други криминални прояви. Това тук е резултатът, който получих. Мисля, че ще ти се стори интересен.

Отделът разполагаше със специална компютърна програма, която позволяваше да се изготви формуляр, съдържащ цялата информация относно дадено престъпление. Пак със същата програма готовият формуляр се сравняваше с базата данни на ФБР. След убийството на Лулу те решиха, че то е било извършено от човек, познавал лично Лулу. След смъртта на Кендъл Уелс обаче, нещата се промениха. Макар Чад и останалите му колеги от отдела да вярваха, че Куин Кортес е виновен, инстинктът на Джим му подсказваше, че тук има и още нещо.

Ами ако се окажеше, че и двете жени са били убити от сериен убиец? От човек, който е убивал преди и би могъл да убие отново? През последните два дни се бе свързал с местните офиси на ФБР в съседните няколко щата с надеждата да свърже двете убийства с други сходни престъпления. Но не му провървя. Не откри нищо в Алабама, Мисисипи, Джорджия, Арканзас и Тенеси. Чад трябваше да провери базата данни на ФБР днес, но тъй като реши да замине за Остинвил, за да се прави на влюбен глупак, Джим бе помолил Сандра да свърши работата вместо него. Сега, след като бе получил резултатите от ДНК теста на детето на Лулу Вандерли, Джим бе по-уверен от всякога, че е изправен пред сериен убиец.

— Благодаря, много съм ти задължен. — Протегна ръка и взе разпечатката. Прочете я и тихичко подсвирна.

— Три убийства, извършени абсолютно по същия начин като двете тук — отбеляза Сандра.

Джим си отбеляза полицейските управления и имената на детективите, разследвали всяко убийство.

— Едно в Луизиана преди около година и още две в Тексас. Едното преди четири месеца, а другото... преди почти две години.

— Куин Кортес е от Хюстън, Тексас, нали? Едното от двете убийства е било извършено в Далас, а другото в Бейтаун, което на практика си е предградие на Хюстън.

— Хм... — Джим прочете имената на трите жертви: Джой Елис в Ню Орлиънс; Карли Миликан в Далас и Кели Флеминг в Бейтаун, Тексас.

— Искаш ли още тази вечер да се свържа с всяко от полицейските управления, за да опитам да науча нещо повече? — попита Сандра.

— Нямах ли никакви планове за вечерта? — попита той.

— Не и за тази вечер. Смятах да се прибера у дома, да полежа малко в горещата вана, а след това да си легна с хубава книга в ръка. Нямам нищо против да поостана и да проведа няколко телефонни разговора. За връзка ще им оставя номера на мобилния си телефон.

— Дай им моя — предложи Джим.

— Няма да ти е приятно да те безпокоят докато вечеряш с Кевин, нали?

Джим я изгледа въпросително, но тя само се усмихна в отговор. Сандра имаше страхотна усмивка, макар че тя самата не беше красавица. Въпреки това беше привлекателна по един леко грубоват, но твърде земен начин.

— Чух те като каза на Ед — обясни тя. — Разбрах, че смяташ да вечеряш със сина си и бившата си съпруга. Затова настоявам да ми позволиш да се обадя на колегите и да им оставя номера на клетъчния си телефон. А ти би могъл да се отбиеш в апартамента ми по-късно вечерта, за да те информирам какво съм научила.

Дали поканата на Сандра включваше и още нещо, или само така му се струваше?

— Става — чу се да казва Джим.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Живея на „Юнион авеню“ в стар жилищен комплекс, който носи името „Джорджиан Уудс“. — Сандра взе лист и химикалка от бюрото му, надраска нещо, след което му го подаде. — Това са адресът

и телефонният ми номер. Можеш да дойдеш по всяко време. Без значение колко е късно.

Джим внезапно се изпоти. Устата му пресъхна, слабните му пламнаха.

— Да, разбира се. Ще се видим довечера.

Тя си тръгна, а той изчака още няколко минути, след което се изправи, свали сакото си от облегалката на стола, облече го и излезе от службата. Най-напред трябваше да се погрижи за най-важните неща. А Джим винаги бе поставял сина си на първо място сред приоритетите си. Когато в седем часа му позвъни Кевин и го покани на вечеря, Джим се поинтересува дали майка му знае за тази покана. „Идеята беше нейна, татко“, информира го синът му. Всеки път, когато Мери Лий се държеше мило с него — а поканата за вечеря определено беше мил жест — Джим се преизпълваше с подозрения. Откакто се бяха развели, Мери Лий полагаше неимоверни усилия, за да вгорчи живота му и той не можеше да не се пита какво точно я бе подтикнало да го покани в дома си на вечеря и да му позволи да прекара малко повече време с Кевин.

„Бъди внимателен, Нортън. Мери Лий е в състояние да ти забие нож в гърба, когато най-малко го очакваш.“

Анабел придружи Чад до вратата и излезе на верандата заедно с него. Видя блещукащите ярки звезди и жълтия сърп на луната, увиснал на ясното, мастиленочерно небе. След като слънцето залезе, температурата падна рязко и Анабел предполагаше, че в момента беше не повече от петнадесет градуса и сигурно щеше да падне до десет през нощта. Черният ѝ копrienен костюм, макар и с дълги ръкави, изобщо не можеше да я предпази от хладния нощен ветреца.

— Не мога да ти кажа с думи колко съм ти благодарна, че дойде за погребението и остана с мен докато изпратя всички гости — рече Анабел. Макар той да не беше мъжът, когото искаше до себе си, нито пък опората, за която бе копняла през този тъжен ден, Чад се оказа истински дар божи за всички тях, даже и за чичо ѝ Луис, който бе останал много доволен да се запознае с един от детективите, разследващи убийството на Лулу.

— И аз се радвам, че можах да ти помогна поне малко. — Чад взе ръцете ѝ в своите. — Анабел, надявам се, че разбираш колко си специална за мен.

Тя устоя на първоначалния си инстинкт да отдръпне ръцете си, погледна го и се усмихна насила.

— Не съм съвсем сигурна как да отговоря на това. Двамата с теб се запознахме само преди седмица и то при доста трагични обстоятелства. Няма да е много разумно да...

— Не казвай нищо повече. — Той нежно стисна ръката ѝ. — Просто исках да знаеш какво изпитвам. Мога само да се надявам, че не би имала нищо против двамата с теб да се опознаем по-добре.

— Да, разбира се.

Той подръпна ръката ѝ и я привлече към себе си. След което най-неочаквано я целуна по устните. Бързо, но страстно. Анабел буквално онемя от изненада. Нямахше право да продължава да заблуждава Чад и да му дава повод да си мисли, че между тях двамата може да възникне нещо повече от приятелство. Но как би могла да му обясни това? Не може да се изправи и да му каже:

— Харесвам те, Чад, но мисля, че извърших непростимото и се влюбих в Куин Кортес. И да, и с него се познаваме едва от седмица. Запозната съм със скандалната му слава на непоправим женкар и си давам сметка, че е сред заподозрените в убийството на Лулу. И да, не бих могла да отрека, че ти си хиляди пъти по-подходящ за мен от него. За съжаление обаче сърцето не се подчинява на разума, а само на чувствата.

Клетъчният телефон на Чад внезапно извънтя. Анабел чак подскочи от изненада.

Той отметна предницата на сакото си и извади телефона от калъфа, окачен на колана на панталона му.

— Извинявай. Държах го изключен почти целия след обед. Включих го едва преди няколко минути. — Натисна бутона и допря телефона до ухото си.

— Сержант Джордж слуша.

Анабел обгърна тялото си с ръце, опитвайки се да се постопли. През последните няколко минути хладният пролетен вятър се бе усилил значително.

— Да, това е добре. Утре сутринта. Разбира се. Ще информирам госпожа Вандерли — рече Чад. — Да, тази вечер се връщам в Мемфис. Ще се видим утре сутринта. — Чад прибра телефона в калъфа му.

— Какво става?

— Беше Джим. Обади се, за да ми каже, че утре сутринта ще разполагаме с резултатите от ДНК теста на детето на Лулу.

— Толкова скоро?

— Помолих ги да побързат.

— Ти смяташ, че детето е от Куин Кортес, нали?

— Да, така смятам. А утре сутринта ще знаем със сигурност. — Погледна я с копнеж. — Ще ти звънна веднага щом видя резултатите от изследването.

Тя кимна.

— Благодаря.

Чад изглеждаше като човек, който иска да я целуне отново. Анабел отстъпи няколко крачки назад по посока на затворената врата.

— Карай внимателно. И още веднъж благодаря за... за днес.

— Пази се, Анабел. Ако имаш нужда от мен, трябва само да ми позвъниш.

Тя остана на верандата докато той влезе в колата си. После се обърна и се прибра в къщата. Леля й Пърдита я очакваше.

— Доста интересен млад мъж — отбеляза Пърдита. — Той е доста увлечен по теб, мила моя.

— Чад ми харесва. Той е добър човек.

— И подходящ ухажор. — Пърдита се усмихна и хвана ръката на Анабел. — Кафето ни ни очаква в задния салон.

— Само ние двете ли сме? — попита Анабел.

— Да. Не е ли прекрасно? Хайръм ми каза, че Уайд излязъл през задната врата преди около час, качил се в колата си и отпрашил нанякъде. Явно му дойде много да се преструва цял ден на смазан от скръб и да играе театър пред Луис и другите ни приятели и роднини.

— Ако питаш мен, може изобщо да не се връща повече.

Анабел последва леля си надолу по коридора. Двете влязоха в задния салон, който на времето е бил предназначен само за жени. Това беше любимата стая на Анабел. Декорирана бе в светли тонове на синьото и зеленото и бе обзаведена с безценни антики. Анабел си спомняше как на времето бе играла на домино и дама с баба си

Вандерли в същата тази стая. А баба й, която държеше да спечели на всяка цена, бе известна с навика си да мами в тези игри. Някога тази къща кипеше от смях и любов. А сега бе обгърната единствено от тъга.

— Трябва да се прибереш у вас, в собствената си къща — заяви Пърдита и наля кафето от сребърния кафеник, поставен върху сребърен поднос. — Предлагам утре сутринта да си съберем багажа и...

— Утре сутринта тръгвам за Мемфис — прекъсна я Анабел и взе чашата си с кафе.

Пърдита я изгледа въпросително.

— Мислех, че беше решила да не се връщаш в Мемфис, преди да си се справила с чувствата си към този Кортес.

Анабел седна на един от двата стола, поставени пред масичката за чай. Пърдита сипа кафе и за себе си и се настани срещу нея.

— Има нещо, което не съм казвала на чичо Луис. Принудих и Уайд да обещае, че няма да му казва — обясни Анабел. — Въпросът е в това, че Лулу е била бременна. Приблизително на шест седмици.

Пърдита зяпна от изумление.

— Куин Кортес ли е бащата?

— Той казва, че не е, но... Тя е имала и други любовници и всеки един от тях може да е баща на детето й. Трима мъже дадоха кръв за ДНК тест. Чад току-що ми каза, че резултатите ще бъдат готови утре сутринта.

— Не е необходимо да се връщаш в Мемфис само заради това. — Пърдита поднесе чашата към устните си, погледна Анабел право в очите и възкликна: — А-а!... — Отпи глътка кафе и продължи: — Жалко, че не се запозна с този господин Кортес при по-различни обстоятелства.

Анабел се загледа в чашата си и въздъхна.

— Хайде, давай, наречи ме глупачка. Защото съм точно такава. Искам да съм там, до него, когато научи дали е баща на детето.

— Бедничката ми Анабел. Животът понякога ни сервира много жестоки изненади, нали?

Кевин се поспря на вратата, преди да излезе от всекидневната.

— Мамо, позволи ми да поостана с вас още мъничко. Не се случва често да прекарам вечерта с татко.

— Вече ти казах, че не може. — Мери Лий посочи с пръст коридора, който водеше към банята. — Измий си зъбите и се пригответи за лягане. Вече е десет и половина. Позволих ти да останеш тридесет минути повече от обикновено.

Кевин я изгледа умолително и тя се намръщи.

— Татко ти ще дойде да ти пожелае лека нощ, преди да си тръгне.

— Хайде, върви, приятел. Послушай майка си. — Джим можеше да обвинява Мери Лий за много неща, но не можеше да не ѝ признае, че макар и да не беше идеалната майка, тя полагаше огромни старания. И когато разбереше, че е изработила определени правила, които Кевин да следва, Джим правеше всичко възможно, за да я подкрепи.

Кевин неохотно излезе в антрето, а Мери Лий се обърна към Джим.

— Още една бира?

— Не, благодаря.

Точно както бе предположил, Мери Лий бе поръчала пица за ядене, а за пиене сервира студена бира за тях и кола за сина им. За десерт хапнаха купени от магазина шоколадови бисквити. След вечеря Джим помогна на Кевин да си напише домашните, а Мери Лий разчисти масата. Не беше честно да се опитва да сравнява бившата си съпруга с майка си, която редовно им приготвяше домашни сладки и курабийки. Освен това до последния си ден беше изключително любяща, предана и вярна съпруга.

„Но пък и ти не си същият като баща си“, напомни си Джим. „Ако ти беше по-добър съпруг. Мери Лий може би също щеше да бъде по-добра съпруга.“

— Как върви разследването на двете убийства? — попита Мери Лий. — Още не сте арестували онзи нафукан адвокат от Тексас, нали? Куин Кортес. Господи, дори и името му звучи секси.

Колко типично за Мери Лий! Само тя би могла да твърди, че някое име звучи секси. Готов беше да се обзаложи, че ако ѝ се отдаде и минимална възможност, веднага щеше да се хвърли на врата на Кортес.

— Не, все още не сме арестували никого.

— Защо не поседнеш? — предложи тя.

Той поклати отрицателно глава.

— Ще отида да пожелаая лека нощ на Кевин и ще си тръгвам.

Мери Лий се приближи до него.

— Виж, предлагам да свалим картите на масата. Какво ще кажеш?

„Ето, започва се. Сега ще се разбере защо ме покани на вечеря и ми позволи да прекарам известно време с Кевин.“

— Разбира се.

— Зная, че знаеш, че имам връзка с Чад.

„Стига бе! Затова ли била тази покана за вечеря? Тя наистина ли си мислеше, че на него му пука? Да не би да се е притеснявала как ще реагира като научи?“

— Да. И какво?

— Това не те ли притеснява? — Пристъпи още по-близо — толкова близо, че гърдите ѝ почти се опряха в него.

Имаше време, когато Джим се възбуждаше само като я видеше да влиза в стаята. Но това беше отдавна.

— И защо да ме притеснява?

Тя облегна тяло на неговото, вдигна ръце и ги обви около врата му.

— Не ревнуваш ли поне мъничко? Не ти ли се иска да съм с теб, а не с него? Сексът ни винаги е бил много добър, нали, Джими?

Членът му потрепери, стари спомени проблеснаха в главата му.

— Да, скъпа, сексът беше страхотен. — Хвана я за китките, свали ръцете ѝ от врата си и отстъпи крачка назад.

Тя погледна към слабините му и се усмихна, забелязала възбудата му.

— Защо не поостанеш малко и след като Кевин заспи...

— Не мога — отвърна той. По дяволите, изкушаваше се да остане. Част от него все още я желаше. Да, онази част от него, която не притежаваше и капчица здрав разум. — По-късно тази вечер имам среща. — И това си беше самата истина. Сандра му бе предложила да мине през дома ѝ тази вечер и бе намекнала, че може да остане цялата нощ.

Ноздрите на Мери Лий се разшириха и тя рязко пое въздух. Джим познаваше това изражение. Беше вбесена.

— Предложението е валидно само за момента — предупреди го тя. — Можеш да приемеш, можеш и да откажеш. Искам обаче да знаеш, че никога повече няма да те поканя отново.

Нищо подобно! Щеше да го покани отново. Откакто се бяха развели, тази сцена се повтаряше поне веднъж на шест месеца и тя всеки път се заричаше, че е за последно.

— Ей, татко, готов съм да си лягам — провикна се Кевин от коридора.

— Ще отида да пожелаая лека нощ на Кевин.

Джим хвърли един поглед на бившата си съпруга, която цялата се тресеше от гняв.

— Веднага идвам — извика в отговор той и излезе от всекидневната. Опасяваше се, че Мери Лий може да се разкрещи след него.

Но тя не го направи. Когато, десет минути по-късно, излезе от стаята на Кевин, я завари да гледа телевизия.

Пожела ѝ лека нощ, но тя изобщо не го погледна и не го удостои с отговор.

След като се качи в спалнята си във Вандерли хол, Анабел лежа почти цял час във ваната с надеждата, че горещата вода ще ѝ помогне да се отпусне достатъчно, за да заспи. Веднага щом си легна обаче с широко отворени очи и се загледа във високия таван, си даде сметка, че вероятно трябваше да помоли леля си Пърдита да ѝ даде от сънотворните си хапчета.

Леля ѝ беше ходеща аптека и по всяко време носеше със себе си всевъзможни медикаменти.

— Никога не знаеш кога някой приятел ще има нужда от хапче срещу болка, за сън или пък за ободряване — беше ѝ казала веднъж Пърдита.

Може би трябва да слезе на долния етаж и да почука на вратата на леля си. Какво толкова щеше да стане, ако изпие едно сънотворно хапче тази вечер? И без друго рядко пиеше нещо по-силно от аспирин. Анабел отхвърли завивките настрани и се плъзна към края на леглото. Точно в този момент телефонът ѝ иззвъня. Анабел веднага се досети

кой ѝ се обажда. Грабна телефона от нощното шкафче и го допря до ухото си.

— Ало?

— Добре ли си? — попита Куин.

— Сега вече съм добре — честно си призна тя.

— Тежък ден, а?

— От най-тежките.

— Предполагам вече знаеш, че полицейското управление на Мемфис утре ще разполага с резултатите от ДНК изследването.

— Да, зная — отвърна тя.

— Джим Нортън ли ти се обади?

— Нортън се обади на сержант Джордж, който пък ми каза на мен.

Мълчание.

— Куин?

— Чад Джордж е присъствал на погребението на Лулу? Бил е заедно с теб тази вечер?

— Да.

— Той си пада по теб, нали?

— Да, мисля, че да.

— А ти какво изпитваш към него? — попита Куин.

— Би трябвало да отговоря, че това не ти влиза в работата, но... Ако бяха живи, родителите ми биха го охарактеризирали като изключително подходящ млад мъж.

— Което означава, че е бял англосаксонски протестант от уважавано семейство от средната класа и изявен представител на една уважавана и почтена професия.

— Да.

— В сравнение с мен той е далеч по-подходящ за теб. Ще бъдеш истинска глупачка, ако го отхвърлиш заради мен, при положение, че аз не притежавам нито едно от неговите предимства.

„Кажи му. Признай му истината. Не можеш да продължаваш да лъжеш себе си. Защо тогава да лъжеш Куин?“

— Ти очевидно смяташ, че положението е или-или — отбеляза тя.

Куин тихичко се разсмя.

— Да, предполагам, че значително стесних полето и ограничих избора ти, нали?

— Куин, утре сутринта се връщам в Мемфис — смени темата тя. — Искам да съм там, когато излязат резултатите от ДНК теста.

— Би трябвало да ти кажа да не идваш и да стоиш колкото е възможно по-далеч от мен, но не мога да го направя. Виждаш ли, скъпа, аз съм едно себично копеле. Искам да пожелаеш да бъдеш заедно с мен.

— Ще се видим утре сутринта и след това... след като си тръгнем от полицейското управление, ще трябва да отидем някъде и да поговорим. Аз ще отседна в „Пийбоди“, така че...

— Има нещо, което би трябвало да знаеш.

— Какво? — Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Грифин е открил, че още една жена измежду моите познати — Карла Миликан — е била убита в Далас преди четири месеца. Убийството е било извършено в ден, в който съм се намирал в града. Аз обаче ти се кълна, Анабел, че не съм я убил. Така, както не съм убил Лулу, Кендъл и Джой Елис.

Четвърта жертва! Четири от бившите любовници на Куин са били убити! Няма начин това да е съвпадение.

— И тя... и тя ли е била убита по същия начин?

— Била е удушена, а показалецът на дясната ѝ ръка е бил отрязан след смъртта ѝ.

— Някой се опитва да те натопи — заяви Анабел. — Така е, нали?

— Възможно е. Грифин и Джъд са убедени, че сме изправени срещу психопат. Сериен убиец. Ако се съди по доказателствата, събрани от Грифин до момента, излиза, че първото убийство е било извършено преди година.

— Ще трябва да съобщиш тази информация в полицията. Те няма как да не заключат, че си напълно невинен.

— Може би. Но не е изключено обаче да решат, че съм извършил и четирите убийства, тъй като не разполагам с алиби, а съм се намирал в съответните градове по време на въпросните убийства.

— Но ти не си ги убил. Зная, че не си. — И как би могла да го знае? Как можеше да е толкова сигурна? Изобщо не познаваше Куин, че да му има такова доверие. Вярно, че беше силно привлечена и, може

би, дори влюбена в него, но това по никакъв начин не означаваше, че Куин е невинен.

— Не бих могъл да те виня, ако изпитваш известни съмнения. По дяволите, ако не бях сигурен в противното, дори и аз можех да си помисля, че съм виновен.

— Може и да изпитвам някои съмнения с разума си — призна тя. — Но със сърцето си зная, че си невинен.

— О, Анабел, скъпа! — В гласа му се долавяше искрена мъка. — Моля те, моля те, не ми позволявай да те нараня.

В единадесет и петнадесет Джим Нортън застана пред апартамента на Сандра Холмс. Почука на вратата възможно най-тихо, тъй като не искаше да безпокои съседите. Изчака малко и почука отново. Изчака още малко. Точно когато реши да се откаже и се обърна да си върви, вратата се отвори.

— Джим?

Той рязко се обърна кръгом. Сандра бе облечена с памучни шорти и широка тениска. Зърната на гърдите ѝ прозираха през тънката материя.

— Здравсти — рече той. — Да не би да е твърде късно...

Тя протегна ръце, сграбчи го за реверите на самото и го привлече към себе си.

— Никога не е твърде късно за теб, Джими Нортън. И никога няма да бъде.

Сандра го прегърна през кръста и плъзна ръце надолу към задника му. Джим откликна мигновено. Тя се изправи на пръсти, повдигна лице и го целуна. Джим отвърна на целувката, сложи ръка на врата ѝ и я притисна към себе си. Тя пхна език в устата му и изстена, когато преплетените им езици затанцуваха в пламенен ритъм.

Сандра буквално го издърпа навътре в апартамента си. После изрита вратата, за да я затвори и дори не си направи труда да заключи. Само след две минути беше напълно гола. Разкопча ципа на панталона му и освободи твърдия му като скала пенис. Джим я вдигна на ръце и я положи на канапето във всекидневната. После изведнъж се отдръпна.

— Чакай малко! — Надигна се от нея, извади един кондом от джоба на панталона си и бързо го нахлузи на твърдия си член.

21.

Джим се събуди от тихото тананикане и от аромата на прясно сварено кафе. Претърколи се, подпря глава на възглавницата и отвори очи. Това не беше неговото легло.

И не се намираше в апартамента си в „Есекс билдинг“. От пет години насам живееше на „Секънд стрийт“, само на три преки от Съдебната палата, но това тук определено не бяха неговия апартамент и неговата спалня. Тази стая тук беше боядисана в бледо жълто, за разлика от неговата. Пък и той — Джим хвана с два пръста чаршафа, с който беше завит — не притежаваше жълти атлазени чаршафи.

— Не се паникьосвай — обади се женски глас. — Само шест и половина е.

Той отново се претърколи, протегна се и погледна към Сандра Холмс, която стоеше от едната страна на леглото с яркочервена чаша с кафе в ръката. На лицето ѝ грееше самодоволна усмивка.

Сега вече всичко си спомни. Сандра. Удовлетворението. Джим се усмихна.

— Добро утро.

— Да, наистина е добро. А нощта беше невероятна. — Сандра приседна на ръба на леглото и му подаде червената чаша. Огромната ѝ тениска се вдигна нагоре — достатъчно, че да разкрие пред очите му босите ѝ крака и бедра. Беше повече от очевидно, че не носи гащички.

Да, вечерта наистина беше невероятна. Сандра може и да беше първокласен полицай, който по нищо не отстъпва на останалите си колеги, но в спалнята си беше стопроцентова жена. Що се отнася до неговите две представления през нощта — или по-скоро рано сутринта и те не бяха толкова лоши, ако можеше да се изрази така. Ако съдеше по поведението на Сандра при всеки оргазъм, той сигурно бе направил нещата както трябва.

Джим се надигна и седна в леглото. Чаршафът се плъзна в скута му. Протегна ръка и взе чашата от Сандра.

— Надявам се, че това е кафе.

— Горещо и черно.

— Точно както го харесвам. — Той отпи една глътка, свел поглед към чашата, опитвайки се да избегне погледа на жената, седнала до него.

Джим не беше съвсем сигурен какво да каже в момент като този. Никога не е бил особено добър на сутрините след подобни срещи, а този път се чувстваше по-неловко от всякога. За пръв път му се случваше да спи с колега от полицейското управление.

— Радвам се, че се отби снощи — рече му тя.

— Да, аз също. — Отново отпи от кафето.

Тя се засмя. Дълбок, гърлен смях.

— Всичко е наред, Джим, тази сутрин не очаквам нищо от теб. Снощи те желаех. Ти също ме желаете. Затова правихме фантастичен секс. Два пъти при това. Това обаче не означава, че днес трябва да си даваме някакви обещания и да се кълнем във вечна любов. Ако се окаже, че снощното преживяване е било просто еднократна свалка, то аз ще го приема. Но не бих имала и нищо против, ако решим, че имаме бъдеще заедно и искаме да продължим да се виждаме.

Джим мислено въздъхна от облекчение. Иначе просто вдигна поглед към Сандра и се ухили. Отпи още една глътка кафе, подаде ѝ чашата ѝ рече:

— По-добре да вървя. Налага се да се прибера в апартамента си, за да се изкъпя, избърсна и преоблека, преди да отида на работа.

Сандра се изправи, обърна се с гръб към него и отговори:

— Този уикенд не съм дежурна, така че ще се видим в понеделник. — Без да изчака отговора му, тя излезе от стаята, скри се в съседната баня и затвори вратата.

Джим скочи от леглото, събра разхвърляните си дрехи и се облече възможно най-бързо. Чувстваше обаче, че трябва да каже нещо на Сандра, преди да си тръгне. Пък било то и едно най-обикновено довиждане. Приблужи се до банята и почука на вратата.

— Да? — извика от вътре Сандра.

— Аз тръгвам.

Тя откряхна вратата едва-едва — напълно достатъчно обаче, за да му позволи да зърне голото ѝ тяло. Невероятното ѝ тяло. Страхотна жена!

— Можеш да се върнеш, когато пожелаеш.

Джим преглътна.

— Да, може и да го направя. Благодаря.

— Аз ти благодаря. — Намигна му и затвори вратата.

„Изчезвай докато все още можеш. Ако не тръгнеш веднага, само след три минути ще си заедно с нея под душа.“

Джим буквално избяга от стаята и хукна по коридора. Тръгна надолу по стълбите. Постепенно намали крачка и започна да си подсвирква.

Чад Джордж посрещна Анабел на десетия етаж на съдебната палата. Докато пътуваше към Мемфис бе звъннала на клетъчния му телефон, за да го информира, че е решила да присъства на оповестяването на резултатите от ДНК теста. В края на краищата, смяташе, че му дължи тази любезност и предпочете да го предупреди, за да не се почувства засегнат от неочакваната ѝ поява.

— Нямаше нужда да идваш — каза ѝ той. — Щях да ти се обадя по телефона, за да ти съобща резултатите. — Хвана я за ръка и я поведе право към празната стая за разпити. — Да ти предложи чаша кафе?

— Не, благодаря. — Тя огледа първо стаята, а след това помещението на детективите, което се виждаше през отворената врата. — Аз ли съм първа?

— Всеки момент очакваме Кортес и Аарон Тули, заедно с адвокатата на Кортес. Рандъл Милър също ще доведе адвокатата си.

— Ти запозна ли се вече с резултатите от ДНК изследването?

— Не, аз самият пристигнах само преди няколко минути. Сигурен съм обаче, че партньорът ми вече ги знае.

Анабел долови някакво напрежение в гласа и израза на лицето му. Гняв? Да, точно така — добре прикрит гняв. Да не би да беше разстроен от факта, че колегата му, който беше по-старши и водеше разследването, ще види резултатите преди него?

— Тази вечер в Мемфис ли ще останеш? — попита Чад. — Ако е така, бих искал да те поканя на вечеря.

— Ще остана, но въпреки това, се налага да отклоня поканата ти. Вече имам планове за вечерта. — Нямаше никакво намерение да му казва, че възнамерява да прекара вечерта с Куин.

— О! — На лицето му се изписаха раздразнение и разочарование. — Някой друг път тогава.

Чад понечи да каже още нещо. Анабел се досети, че възнамерява да я попита с кого смята да прекара вечерта. Точно в този момент обаче Джим Нортън влезе в стаята като си подсвиркуваше весело и я избави от необходимостта да му отговаря.

Лейтенант Нортън забеляза Анабел, приближи се и ѝ кимна:

— Добро утро, госпожо Вандерли. Не очаквах да ви видя днес.

— Реших, че трябва да присъствам като представител на семейството. — „И за да бъда до Куин, когато той разбере дали наистина е баща на бебето на Лулу.“

— Ние, разбира се, нямаме нищо против присъствието ви тук — увери я Нортън. — Полицейското управление на Мемфис прави всичко възможно, за да помогне на вас и на цялото семейство Вандерли.

Джим Нортън държеше под мишница някаква папка. Резултатите от ДНК теста? Той остави папката на масата и издърпа един стол. Анабел се вгледа изпитателно в лейтенанта. Широкоплещест, с тънки и стройни бедра и плосък като дъска корем. Тъмнокафявата му коса бе подстригана в консервативно къса прическа. Дрехите му бяха чисти, спретнати, но евтини — очевидно конфекция, закупена преди няколко години. Лейтенантът беше гладко избръснат, а очите му блестяха. Цялото му същество излъчваше щастие. Порождено от нещо дълбоко лично.

— Прочете ли доклада? — Чад погледна папката и протегна ръка.

Джим седна и отпусна голямата си ръка върху папката, не позволявайки на Чад да я вземе.

— Да, прочетох го. Веднага щом всички засегнати пристигнат, ще ви запозная с резултатите.

Чад гневно изглежда партньора си.

Вниманието на Анабел бе привлечено от гласове, долетели през отворената врата. Мъж на около петдесет години с посребрена коса и още един, на четиридесет и няколко, с почти плешива глава, влязоха в стаята. Чад и побелелият мъж, когото Чад наричаше господин Милър, си размениха любезни поздрави. Този, значи, беше един от любовниците на Лулу — този, когото наричаше Ранди. Мъжът беше

два пъти по-стар от Лулу, но в това нямаше нищо чудно. Лулу обичаше по-възрастните мъже. Особено онези, които притежаваха пари и власт.

— Хайде да приключваме с това — настоя Рандъл Милър.

— Чакаме господин Кортес и господин Тули — обясни Чад.

— Кой е този Тули? — попита Милър.

— Един мъж, който също е правил секс с Лулу Вандерли през последните два месеца — отвърна лейтенант Нортън. — Другият кандидат за татко.

На лицето на Милър се изписа недоволна гримаса.

— Защо не седнете, господин Милър? Вие също, господин Болдуин. — Чад издърпа един стол и го предложи на Милър.

Анабел не можеше да не забележи демонстрираното от Чад почтително отношение към Милър и неговия адвокат. Държанието му съвсем точно се вписваше в понятието „целуване на задници“, което мигновено изплува в съзнанието ѝ. Започна да ѝ става ясно, че Чад съзнателно сервилничи пред хора, които биха могли да му бъдат полезни по някакъв начин. Интересно каква ли изгода очакваше от краля на недвижимите имоти Милър? Какви ли бяха плановите на Чад за бъдещето?

Изведнъж осъзна, че Куин е пристигнал — почувства присъствието му няколко мига преди да го е видяла. Сякаш притежаваше някакъв радар, който засече присъствието му в мига, в който се появи в отдел „Убийства“. Стомахът ѝ се сви; сърцето ѝ ускори ритъма си.

Анабел вдигна поглед към вратата и видя Куин да се приближава към стаята за разпити. За част от секундата преплетоха погледи. Дълбоко в душата ѝ се надигна гореща вълна, която бързо се разпространи по цялото ѝ тяло. Чувствен огън, запален от близостта на Куин Кортес.

— Предлагам всички да седнат, за да свършим възможно най-бързо — рече Джим Нортън, изправи се и им посочи празните столове.

Чад издърпа стола вляво от Анабел и седна до нея. Постави ръката си на облегалката на стола ѝ, но тя погледна през рамо и се намръщи. Той мигновено отдръпна ръката си.

Анабел погледна към двамата мъже, които придружаваха Куин. Предположи, че по-младият от двамата е Аарон Тули. Беше още младеж, но на ръст беше колкото Куин. Освен това беше мургав и

тъмнокос като работодателя си. Другият мъж, адвокатът на Куин, Джъд Уокър, ѝ се стори смътно познат. Беше с няколко сантиметра по-висок от Куин, а забележителните му златисти очи бяха с няколко нюанса по-светли от косата му с цвят на тъмен пчелен мед. Още когато чу името му за пръв път, Анабел си помисли, че би трябвало да го познава. Сега беше убедена, че наистина са се срещали. Но кога и къде?

Когато мина край нея, господин Уокър ѝ кимна и се усмихна.

— Как сте, госпожо Вандерли? Позволете ми да ви изкажа съболезнованията си за смъртта на вашата братовчедка.

Тя отвърна на усмивката му.

— Благодаря, господин Уокър.

И тогава Анабел си спомни откъде го познава. Запознали се бяха преди няколко години на едно благотворително събитие в Чатанууга. Същото, на което бе срещнала и Грифин Пауъл.

Куин седна от другата страна на масата, но не погледна към нея. Адвокатът му остана прав. Адвокатът на Рандъл Милър — също. Седнала с изпънат гръб и скръстени в скута ръце, Анабел погледна право към лейтенант Нортън и мълчаливо се помоли резултатите от ДНК теста да доказват, че баща на детето на Лулу е Аарон Тули. Или пък Рандъл Милър. Искрено се надяваше — заради Куин — детето да не е негово.

Нортън разтвори папката, хвърли един поглед на доклада, след което се огледа, като спираше погледа си за малко върху всеки един от присъстващите.

— Резултатите от ДНК изследването доказват по безспорен начин, че Рандъл Милър не е баща на бебето на Лулу.

Милър шумно въздъхна.

— Сега свободен ли съм да си вървя?

— Разбира се — отвърна Нортън. — В хода на разследването обаче, може да се наложи да ви разпитаме отново.

— Клиентът ми ще бъде на ваше разположение — увери го господин Болдуин и последва клиента си, който беше толкова нетърпелив да си тръгне, че вече отваряше вратата на стаята.

— Аарон Тули също не е баща на детето — продължи Нортън.

Стомахът на Анабел се сви на топка. Позволи си да погледне за миг към Куин, който седеше спокойно срещу нея, а лицето му си оставаше напълно безизразно.

Анабел се обърна и погледна Чад. Той се усмихваше, проклет да е!

— Господин Кортес? — Джим погледна Куин право в очите. — Вие също не сте бащата.

— Какво? — кресна Чад.

Анабел срещна погледа на Куин. Заля я вълна на облекчение, което ѝ подежда като пречистващ пролетен дъжд. С всяка фибра на тялото усети и облекчението, обхванало Куин.

— Господин Тули, свободен сте да си вървите, но онова, което казах на господин Милър, се отнася и за вас. Имайте предвид, че може да се наложи да ви разпитаме отново — рече Нортън.

— Чакай малко! — Чад рязко скочи от стола си. — Щом детето не е от Кортес, нито пък от Милър или Тули...

Нортън го прекъсна по средата на изречението, като се обърна към Анабел.

— Госпожо Вандерли, бихте ли останали, ако обичате. Бих искал да поговоря с вас за резултатите от ДНК теста.

— Да, разбира се. — Почувства, че цялата настръхва. „Моля те, Господи, не му позволявай да ми каже онова, от което се страхувам най-много.“

— Лейтенант Нортън, двамата с господин Кортес бихме искали да поговорим с вас, след като свършите. — Джъд Уокър погледна Анабел. — Госпожо Вандерли, ако искате да се присъедините към нас, ние не бихме имали нищо против.

— Всъщност аз имам още няколко въпроса към господин Кортес. Разговорът с госпожа Вандерли няма да отнеме много време, така че ще ви помоля да изчакате отвън. След като свършим, ще ви дам възможност да кажете онова, което желаете.

Куин се изправи и последва Аарон Тули към вратата. Преди да излезе се обърна и я погледна. Анабел разбра, че се опитва да ѝ каже, че ще я чака и няма да си тръгне от тук без нея. Кимна в отговор, давайки му да разбере, че е схванала мълчаливото послание. Куин мълчаливо излезе от стаята за разпити, следван по петите от Джъд Уокър.

— Какво точно става тук, по дяволите? — попита Чад, насочил поглед към Джим. — Трябваше да ми дадеш да прочета доклада, преди

да оповестиш резултатите пред засегнатите страни. И защо му е на адвоката на Кортес да иска лична среща с теб?

— Ти закъсня тази сутрин — спокойно отвърна Джим. — Имаше време само да посрещнеш и поздравиш госпожа Вандерли преди пристигането на останалите. Що се отнася до адвоката на господин Кортес, не зная какво иска да ми каже, но след като покани и госпожа Вандерли да се присъедини към нас, едва ли може да се твърди, че срещата ще бъде лична.

— Защо помоли Анабел да остане? Не смяташ, надявам се, че тя е знаела, че Лулу е имала и друг любовник, но не ни е казала.

Лейтенант Нортън погледна Анабел и в сиво-сините му очи проблесна съчувствие и разбиране.

— ДНК изследването на плода доказва, че баща на детето е... — Нортън леко се изкашля — мъж, който е близък роднина на Анабел.

Очите на Анабел се напълниха със сълзи.

— Мили боже! Да не би да казваш, че... — Чад се наведе напред и погледна Анабел право в очите. — Не си знаела за това, нали?

Нортън стовари ръка върху рамото на Чад и го дръпна далеч от Анабел. Чад мигновено настръхна, изглежда Нортън като обезумял, но въпреки това се отдръпна и запази нужната дистанция.

— Съжалявам, госпожо Вандерли, че се налага да ви запозная с резултатите от това изследване, но подозирам, че вие сте знаела за интимната връзка между Лулу и нейния заварен брат.

Анабел стисна зъби. Затвори за миг очи и сълзите заблестяха по миглите ѝ.

— Да, знаех.

— И защо не ни каза? — попита Чад.

— Защото се молах да не се наложи да говорим за това. Уайд не е убил Лулу. По време на убийството беше в Остинвил. А чичо ми Луис изобщо не подозира, че... Ако научи истината, това ще го убие. Връзката между Лулу и Уайд е малката мръсна тайна на фамилията — тайна, която се надявах да бъде погребана заедно с братовчедка ми.

— Как разбрахте за връзката между тях? — попита Нортън.

— Лулу ми се довери преди няколко години. — Нямаше намерение да споделя с двамата полицаи нищо повече от онова, което вече знаеха. Мнението им за Лулу вече нямаше никакво значение. Дали Лулу щеше да получи опрощение за греховете си, ако тези двама мъже

тук научеа, че е била съвсем малко момиченце, когато Уайд започнал да я малтретира сексуално? Не им беше работа да знаят, че на петнадесетгодишна възраст Лулу вече вярваше, че е влюбена в собствения си заварен брат. Нито пък ги интересуваше, че сексуалната връзка между двамата е продължила много след като Лулу се бе освободила от романтичното си увлечение по Уайд.

— Обещавам ви, че ще направя всичко възможно да запазя тази информация в тайна — увери я Нортън. — Когато обаче убийството на Лулу влезе в съда...

— Разбирам. — Анабел се изправи и подаде ръка на лейтенанта. — Благодаря ви. Задължена съм ви, че не споделихте тази информация с останалите.

— Сметнах, че не се налага.

— Сега бих искала да отида да се поосвежа. — Тя избърса сълзите си с пръсти. — И тъй като господин Уокър ме покани да се присъединя към разговора ви, ще се върна веднага щом съм готова.

Лейтенант Нортън я упъти как да стигне до дамската тоалетна и Анабел побърза да излезе преди Чад да е предложил да я придружи. Огледа се за Куин, но не го видя наоколо. Вече почти се бе отказала, когато ги зърна — него и Джъд Уокър — пред мъжката тоалетна. Огледа се да види дали някой не я наблюдава и остана на мястото си, забелязала, че Куин се насочва към нея.

Куин я доближи, но спря на цял метър от нея.

— Плакала си. Искаш ли да ми кажеш какво става?

— Ще ти кажа. По-късно. След като излезем от тук и останем насаме.

Куин кимна.

— Знаеш защо поискахме тази среща с детективите, разследващи убийството на Лулу, нали?

— Смятате да им предоставите информацията за убийствата на Джой Елис и Карла Миликан.

— След като научат за двете убийства нещата могат да се развият по два начина — или ще решат, че съм убил и четирите жени, или ще проумеят, че съм невинен и ще започнат издирването на серийния убиец.

Анабел копнееше да го докосне, да хване ръката му, да се опита да го успокои. А ако съдеше по начина, по който я гледаше, разбираше,

че и той желае същото.

Джъд Уокър, застанал дискретно далеч от тях, бавно се приближи и сложи ръка на рамото на Куин.

— Лейтенант Нортън ни даде знак да влизаме. Мисля, че е готов да чуе онова, което имаме да му казваме.

22.

Джим Нортън се обърна към партньора си и го изгледа с убийствен поглед, опитвайки се да му попречи да си отвори устата. Чад стисна зъби и го изгледа с неприкрита ярост, но запази мълчание.

— Не бяхме длъжни да споделяме с вас тази информация — заяви Джъд Уокър. — Решихме обаче, че е в интерес на клиента ми да ви запознаем с тези факти.

— Значи твърдите, че има още две жени, убити по начина, по който бяха убити Лулу Вандерли и Кендъл Уелс, като и двете са сред бившите любовници на господин Кортес? — Макар да бе адресирал въпроса си към Джъд Уокър, Джим наблюдаваше Куин Кортес, опитвайки се да прецени реакцията му. Джим все не можеше да прецени точно що за човек е Кортес. Убеден беше, че дори самият скандален адвокат от Хюстън не смяташе себе си за добър човек. Това обаче изобщо не означаваше, че е способен да извърши убийство.

— Да — отвърна Джъд и насочи поглед към папката, която бе оставил на масата. — Цялата информация, изровена от служителите на Пауъл, е вътре.

— Четири убийства, извършени по един и същи начин. И четири жени, единствената връзка между които е господин Кортес. — Джим протегна ръка, хвана папката и я дръпна към себе си, но не я отвори. — И, предполагам, очаквате да повярвам, че някакъв мистериозен убиец е отговорен за всичките тези престъпления.

— Вече наехме един бивш служител на ФБР, специалист по изготвянето на профили, да направи профил на убиеца — информира го Джъд. — За мен обаче е очевидно, че тези четири престъпления са извършени от сериен убиец.

Макар да не се помръдна от мястото си в ъгъла, Чад, неспособен да се въздържа повече се намеси в разговора.

— Да, и този сериен убиец се казва Куин Кортес.

— Но това е нелепо! — възрази Джъд. — Господин Кортес е толкова сериен убиец, колкото сте вие или пък аз. И ако продължите да

преследвате клиента ми, аз ще бъда принуден да...

— Никой не преследва господин Кортес! — заяви Джим, изгледа заплашително Чад и отново насочи поглед към Джъд. — И макар да съм склонен да се съглася с вас по въпроса за серийния убиец, не съм сто процента сигурен, че можем автоматично да изключим вашия клиент от списъка на евентуалните заподозрени.

— Дяволски си прав! — отново не изтрая Чад.

Джим въздъхна шумно. Едва се въздържаше да не цапардоса партньора си, който сякаш изобщо не забелязваше, че Анабел Вандерли отдавна е престанала да му обръща внимание. Ако Чад си мислеше, че ще я впечатли, като демонстрира твърдост и постоянно напада Кортес, то той наистина беше идиот. Госпожа Вандерли беше седнала в другия край на масата — възможно най-далеч от Куин Кортес — но Джим веднага бе забелязал начина, по който го наблюдаваше, прочел бе загрижеността в погледа й.

— Оценявам факта, че дойдохте да ни съобщите доброволно тази информация — заяви Джим. — Бях убеден, че е само въпрос на време Грифин да се добере до информацията, с която разполагаме и ние, но не очаквах, че ще ни изпревари.

Чад рязко извърна глава и прикова върху Джим изумения си поглед.

— Да не би да се опитвате да ни кажете, че вече разполагате с информацията за убийствата на Джой Елис и Карла Миликан? — попита Джъд.

— Всъщност, да. Тази сутрин вече разговарях с един от водещите детективи, участващ в разследванията — информира ги Джим. Благодарение на Сандра Холмс, Джим бе дошъл на работа тази сутрин, въоръжен с имената на детективите, водещи разследванията по убийствата, идентични на тези на Лулу и Кендъл. — Конрад Маккафи от Далас е детективът, който разследва убийството на Карла Миликан. Освен това се свързах с колегите от полицейското управление в Ню Орлиънс и... Доколкото разбирам Грифин е ограничил проучванията си само в рамките на последната година.

— Агентите му продължават да ровят — отвърна Джъд.

— В такъв случай ще попаднат на още едно име — Кели Флеминг. Била е убита преди две години в Бейтаун, Тексас.

— И тя ли ти е била любовница? — попита Чад, приближи се до масата и се изправи точно пред Кортес и адвоката му.

— Името не ми е познато — отвърна Куин. Погледът му обаче бе насочен не към Чад, а към Джъд Уокър.

— Може просто да си го забравил. В края на краищата, оттогава са минали две години. — Чад хвърли един поглед към Анабел, след което отново насочи вниманието си към Куин. — Любиш ги, убиваш ги и веднага след това ги забравяш. Така ли действаш, Куин?

Куин се понадигна от стола си, неспособен да прикрие неподправената ярост, разкривила лицето му и изопнала стройното му тяло. Джъд го сграбчи за ръката. Куин отблъсна ръката на адвоката си, изправи се и прикова Чад под погледа си.

— Сядай долу — инструктира го Джъд Уокър, но Куин не му обърна никакво внимание.

Наведе се над масата сякаш се канеше да цапардоса Чад и точно в този момент Анабел заговори с тихия си спокоен глас от другата страна на масата. Четиримата мъже стреснато се обърнаха към нея.

— Куин не е убил нито една от тези жени. Включително и братовчедката ми Лулу.

Думите ѝ обезвредиха бомбата Кортес-Джордж, преди да е избухнала. Куин мигновено се успокои — все едно че Анабел бе протегнала ръка, за да го докосне и утеши. Изправи се и се отдръпна от масата. Чад се обърна и изумено изгледа Анабел, давайки ѝ с поглед да разбере, че той просто не може да повярва, че е готова да защити Куин.

— Предлагам всички да се успокоят — намеси се Джим. — Господин Уокър, напомнете на клиента си, че е в негов интерес да контролира избухливостта си. — Джим погледна партньора си. — А ти, сержант Джордж, не забравяй, че представляваш полицейското управление на Мемфис и че твоето непрофесионално поведение може да се отрази крайно неблагоприятно на всички нас.

— Да, сър — през здраво стиснатите си зъби процеди Чад.

— Господин Кортес, преди малко казахте, че името Кели Флеминг не ви е познато. Ще го потвърдите ли отново?

Куин кимна.

— Щях да си спомня името, ако е била сред познатите ми преди години. Никога не съм познавал жена с името Кели Флеминг.

— Предполагам, че госпожа Флеминг е била убита по начина, по който са загинали и останалите жертви, нали? — попита Джъд Уокър.

— Тази информация е поверителна — озъби се Чад.

— Служителите на агенция „Пауъл“ ще разполагат с нея още утре или всъщност — напомни му Джим, след което се обърна към Джъд. — Да, убийството е било извършено по същия начин.

— Бих казал, че това пето убийство, и то на жена, която моят клиент никога не е познавал, подкрепя нашата теория, че тези жени са били убити от сериен убиец, а не от Куин Кортес — обобщи Джъд.

— Възможно е. — Джим погледна към Куин, след което отново се обърна към Джъд. — Ако господин Кортес наистина не е познавал госпожа Флеминг и не се е намирал в Ню Орлиънс, Далас или Бейтаун в дните, в които са били убити тези жени, то тогава и аз ще се съглася с вас.

Мълчание.

Джим премести поглед от Кортес към Уокър, а след това и към Анабел Вандерли и осъзна, че те тримата знаят нещо, което той все още не знае. За момента поне. Освен това като че ли не изгаряха от желание да му го кажат. Готов беше да се обзаложи, че Кортес е бил както в Ню Орлиънс, така и в Далас в деня на убийствата, но съзнаваше, че ако продължи да задава въпроси, Джъд Уокър ще посъветва клиента си да не отговаря. Затова реши да спре до тук. За момента поне.

— Ако това е всичко... — Джъд въпросително изгледа Джим.

Той кимна.

— Да... засега. — Хвърли един поглед към Чад, предупреждавайки го да си държи устата затворена.

Джъд и Куин се изправиха едновременно. Куин се приближи до Анабел, дръпна стола ѝ назад и ѝ подаде ръка.

— Анабел? — повика я Чад.

Тя обаче не му отговори. Дори не погледна към него. Вместо това хвана ръката на Куин, изправи се и излезе от стаята заедно с него.

В момента, в който тримата напуснаха помещението, Чад изруга през зъби.

— Проклет кучи син!

— Успокой се! — посъветва го Джим.

— Да бе! И как да го направя, по дяволите? Анабел току-що си тръгна от тук заедно с него. Тя няма никаква представа на какво е способен този човек. Вярва, че е невинен. По дяволите, Джим, този тип може да я убие. Тя може да се окаже следващата му жертва.

— Щом си толкова загрижен за госпожа Вандерли и така непоколебимо вярваш, че Кортес е виновен, опитай се да намериш някакво неопровержимо доказателство в подкрепа на теорията си. Нещо, което окръжният прокурор да може да представи пред съдебните заседатели; нещо, което да убеди дамата, за която толкова се тревожиш, че е гласувала доверие на убиец.

— Точно това възнамерявам да направя.

— В такъв случай може би няма да имаш нищо против да започнеш като откриеш дали Кортес е бил в Далас в деня, в който е била убита Карла Миликан. Провери още и дали е бил в Ню Орлиънс, когато е умряла Джой Елис.

Малко след един часа след обяд Анабел и Куин излязоха от апартамента на Грифин, който остана заедно с Джъд да умува върху следващия ход от защитата на Куин. Грифин възнамеряваше да съобщи името Кели Флеминг на един от най-добрите си агенти и да го изпрати в Бейтаун, Тексас, със задачата да изрови цялата налична информация за тази жертва. Ако се окажеше, че смъртта ѝ е свързана с другите четири, това щеше да означава, че убийствата не са започнали преди година, както смятаха първоначално. Ако пък се окажеше, че не съществува каквато и да била връзка между Куин и госпожа Флеминг, това на свой ред би могло да значи, че фактът, че и четирите други жертви са били негови приятелки и любовници, не е нищо повече от най-обикновено съвпадение.

— Все още ли смяташ, че е невинен? — попита Джъд.

Грифин кимна утвърдително.

— Да, така смятам. Ами ти, Джъд? Нима двамата с Анабел сме единствените, които вярваме, че Куин не е убил нито една от тези жени?

— Съгласих се да поема този случай, защото ти ме убеди в неговата невинност. Трябва да призная обаче, че изпитвам някои съмнения. Нещо в този случай не се връзва. До днес смятах, че всичко

ми е ясно — мислех, че някой избива любовниците на Куин, за да го натопа, или пък за да го накаже по някакъв начин. Оказа се обаче, че има още една жертва — жена, която Куин твърди, че не познава. Ако Кели Флеминг е била убита от човека, отнел живота и на останалите четири, то тогава в цялата тази история няма никакъв смисъл.

— Може да се окаже, че Куин все пак е познавал Кели Флеминг — отвърна Грифин. — Може да я знае под друго име. А може никога да не е знаел името ѝ. Ще видя дали Съливан ще може да ни изпрати снимка на тази жена. Твърде е възможно Куин да я разпознае, макар името ѝ да не означава нищо за него.

Клетъчният телефон на Джъд иззвъня.

— Извини ме — рече Джъд и извади телефона си, който звънеше с познатата пета симфония на Бетовен. — Уокър слуша. — Лицето му изведнъж омекна. — Не, всичко е наред. Радвам се, че се обади, скъпа. Изчакай минутка, ако обичаш. — Усмихна се, погледна към Грифин и отдръпна телефона от устата си. — Трябва да проведе този разговор. Личен е. Обажда се годеницата ми.

Грифин се ухили с разбиране.

— Ще се обадя на Съливан от спалнята, а теб ще те оставя тук да си говориш спокойно.

— Благодаря.

Грифин тръгна да излиза от стаята, но по средата на пътя се спря, обърна се и погледна Джъд.

— И коя е щастливката?

— Дженифър Мобли.

— Бившата Мис Тенеси? Същата тази Дженифър Мобли?

— Точно тя — гордо отвърна Джъд.

— Тя не претърпя ли някаква злополука една година след като участва в конкурса Мис Америка?

— Колата ѝ занесла и катастрофирала по време на снежна буря в Лукаут Маунтин. Едва не умряла. Претърпяла няколко пластични операции и цяла година терапия, но накрая се възстановила напълно. Сега е по-красива от всякога. През май ѝ предстои да защити докторат по детска психология в Университета на Тенеси. А през юни ще вдигнем най-голямата сватба, която са виждали някога в Чатанууга.

— Поздравления — рече Грифин. — Между другото, можеш да кажеш на дамата, че според мен, е прекалено добра за тип като тебе.

— Вече съм ѝ го казвал, но тя, въпреки това, иска да се омъжи за мен.

— Значи си истински късметлия!

— Аз ли не го знам...

Грифин затвори вратата след себе си и влезе в спалнята. Значи Джъд Уокър щеше да се жени. Това ще разбие сърцата на всички жени в Чатанууга, които си търсят подходящ съпруг. Наследникът на богатството на семейство Уокър — богатство, което водеше началото си още от Гражданската война — се смяташе за най-подходящият ерген в града, ако не и в целия щат.

Грифин приседна на леглото и придърпа телефона до самия ръб на нощното шкафче. Естествено, той също беше много изгодна партия — поредния горещо ухажван ерген. Но за разлика от мъже като Джъд, които можеха да се оженят и да се опитат да открият щастието в дом със съпруга и деца, Грифин никога нямаше да получи нито едно от тези неща. Съдбата бе решила това още преди години.

Вдигна слушалката и избра номера на Съливан. Бен отговори на второто позвъняване.

— Обажда се Грифин. Искам веднага да излетиш за Бейтаун, Тексас, и да изровиш цялата налична информация за жена на име Кели Флеминг. — Произнесе имената буква по буква. — Според полицаите от управлението в Мемфис тя е била убита приблизително преди две години. Разследването е било поверено на някой си лейтенант Стовал. Необходимо ми е възможно най-скоро да разполагам с цялата информация по случая. Разбери дали жената е познавала Куин Кортес и дали е била свързана с него по някакъв начин. Потърси нейна снимка и ми я изпрати веднага.

Куин Кортес влезе в апартамента на Анабел без каквито и да било очаквания. Просто ѝ беше благодарен, че се бе върнала в Мемфис и искаше да бъде до него. Беше му липсвала ужасно през дните, които бе прекарала в Остинвил заради погребението на Лулу. А той не си спомняше някога преди да е усещал липсата на друго човешко същество. Още по-малко пък на жена. Ако обстоятелствата бяха по-различни, той щеше да замине за Мисисипи и щеше да присъства на погребението на Лулу. И щеше да го направи най-вече заради Анабел, а

не от желание да отдаде последна почит на Лулу. Макар че би искал да можеше да направи и това.

Двамата с Анабел дори не се докоснаха по време на краткото пътуване с асансьора от единия до другия етаж на хотел „Пийбоди“. Размениха си погледи само веднъж. А когато тя му се усмихна, Куин се почувства като победител в изключително важно състезание.

Господи, държеше се като поболял се от любов тийнейджър! На всичкото отгоре се тресеше от нерви. Куин Кортес да се притеснява? Нечувано! Нервите му бяха дебели като корабни въжета? А самочувствието му — легендарно. Куин Кортес никога не се изнервяше. Не се потеше от притеснения. Никоя жена не можеше да го уплаши. Но това вече бе минало.

Защото Анабел Вандерли го плашеше до смърт.

— Ако си гладен, мога да поръчам нещо за обяд — рече тя и остави дамската чанта и ключовете си на масичката до входната врата.

— Може би по-късно. Освен ако ти не си много гладна.

Тя поклати отрицателно глава.

— Искам само да бъда с теб.

Думите, произнесени с мекия ѝ глас, го обгърнаха като копринено одеяло. Куин затвори очи, за да се наслади на мига. „Мили боже, не ми позволявай да нараня тази жена.“

— Анабел, аз...

Тя се обърна към него. Очите ѝ блестяха от непроляти сълзи, бузите ѝ пламтяха, а от розовите ѝ устни се откъсна нетърпелива въздишка.

Той разтвори ръце. Анабел се приближи. Куин обви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. Беше достатъчно близо, за да я целуне. Тя вдигна глава и се вгледа в очите му. Куин изпита отчаяна необходимост да я целуне. Да я покори. Да я съблече гола и да я люби целия следобед. А после да започне отначало и да я потопи в насладата на предстоящата нощ.

— Не ме познаваш, скъпа — прошепна той, а устните му почти докосваха нейните.

— Зная за теб всичко, което ми е нужно. — Останала без дъх, тя затвори очи и докосна устните му със своите.

Той мигновено се възбуди. Притисна буза към нейната.

— Знаеш ли, че „скъпа“ е обръщението, което използвам към всички жени?

Тя обви ръце около него и постави глава на рамото му.

— Да не би да се опитваш да ме предупредиш, че за теб съм само една от многото?

„Не! Ти изобщо не си като другите и точно в това е проблемът. Никога не ме е било грижа какво мислят другите жени за мен. Достатъчно ми бе да ме смятат за страхотен любовник. Но с теб, Анабел...? От теб искам... не, нуждая се от твоето уважение.“

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че ти си специална? Много специална?

Чувстваше гърдите ѝ, притиснати към него; силната му ерекция сякаш прогаряше корема ѝ.

— Не го казвай, ако не е така — отвърна Анабел и обсипа шията му с целувки.

Той преглътна мъчително, налагайки си да не прибързва, да не губи контрол над себе си.

Сграбчи я за раменете и я отдръпна назад, принуждавайки я да отвори очи и да го погледне.

— Куин?

— С теб искам всичко да е по-различно — рече ѝ той. — Искам и двамата да изживеем нещо неизпитано до момента. Нуждая се от нещо повече от секс. Изпитвам потребност да те обичам. Искам двамата с теб да се любим и да се обичаме.

Тя въздъхна.

— И аз искам същото.

— В такъв случай нека забавим малко темпото, скъпа. — Веднага се намръщи. — Не, не *скъпа*. *Любима*. Моята любима Анабел. — Изговори думите бавно, с типичния си тексаски акцент, а след това промълви на испански: — Querida.

Макар че баща му беше мексиканец, а също и повечето му приятели от детските години, английският беше неговият роден език, защото бе отгледан от майка си. А Шийла Куин Кортес знаеше не повече от десетина думи на испански. Испански беше научил като момче по улиците — всъщност улицата беше неговото най-важно училище по онова време. В резултат на това говореше езика гладко, почти без никакъв акцент.

Анабел го погледна така, сякаш той бе най-скъпият за нея човек на тази земя. И тогава Куин осъзна, че ще я има. Още сега. В момента. Ще я вземе на ръце, ще я отнесе в спалнята и...

— Според мен *скъпа* е безлична дума. Напълно лишена от смисъл и изпразнена от съдържание — заяви той. — Наричам всички жени по този начин, защото само така мога да съм сигурен, че няма да сбъркам и да нарека някоя от тях с чуждо име. — Зарови ръка в косата ѝ и я накара да го погледне. — Но никога не съм наричал друга жена *querida*.

Сведе глава и я целуна. Впрегнал цялата си воля, за да овладее бушуващата в гърдите му страст, Куин я целуна с цялата нежност, на която беше способен, опивайки се от сладкия ѝ вкус. Тя разтвори устни, приканвайки го да проникне по-навътре. И той с радост се подчини. Целувката стана по-страстна, езикът му срещна нейния и го облада с ненаситна, но нежна настойчивост.

Тялото и душата му се раздираха от болка. От болезнената необходимост да я притежава.

Когато и двамата останаха без дъх, Куин вдигна глава и се вгледа в очите ѝ. Запита се дали и тя вижда в неговите очи онова, което той четеше в нейните. Нещо повече от страст. Нещо, което минаваше отвъд желанието и физическото привличане. Нещо, което изгаряше душите им. Нещо жизненоважно като въздуха, който дишаха.

Какво беше това нещо между тях? Това могъщо чувство, което не се поддаваше на описание?

— Анабел... *querida*... — Хвана лицето ѝ с ръце. — Защо трябваше да те срещна точно сега, когато животът ми сякаш се разпада?

— И аз от известно време си задавам същия въпрос — промълви тя. — И можах да измисля само един отговор. Понякога съдбата си прави жестоки шеги с нас. Защо иначе ще се влюбвам в мъж, когото едва познавам? Мъж, заподозрян, че е отнел живота не само на братовчедка ми, но и на четири други жени.

Анабел току-що му бе признала, че го обича и думите ѝ сякаш възпламениха цялото му тяло.

— Аз... аз не зная какво да кажа. Анабел, аз...

Тя сложи пръст на устните му, за да го накара да замълчи.

— Не искам да ми казваш, че ме обичаш. Нито сега, нито когато и да било. Не и ако не е истина.

Куин не знаеше какво е любов. Разбираше какво означават думите *приятелство, лоялност и дълг*. Почиташе властта и богатството. Играеше честно, но по собствените си правила.

— Кълна ти се, че никога няма да те излъжа — рече ѝ той. — Изпитвам към теб чувства, каквито не съм изпитвал към никого друго. Това достатъчно ли ти е?

— За момента.

Куин я взе на ръце. Анабел тихичко изстена, обви ръце около шията му и притисна буза към неговата. Той я внесе в стаята, седна на канапето и я настани в скута си. Тя се сгуши в него.

— В спалнята може би ще ни бъде по-удобно — предложи Анабел.

— По-късно — отвърна Куин. — Преди това трябва да се поопознаем. Да се поцелуваме, да си поговорим, да се полюбуваме един на друг.

Анабел се усмихна.

— Куин Кортес, да не се опитваш да бъдеш джентълмен?

Той погали бузата ѝ с опакото на ръката си, а след това хвана брадичката ѝ.

— Si, querida, опитвам се, но това не е никак лесно за лошо момче като мен.

23.

Анабел полегна на канапето, опряла гръб на гърдите на Куин и изпънала напред кръстосаните си в глезените крака. Главата ѝ лежеше на рамото му и той притискаше брадичка към лицето ѝ. Разговаряха от няколко часа — най-вече за последните дни и нощи, които бе прекарала в Остинвил... и за Лулу. За добрите ѝ черти, които и двамата предпочитаха да си спомнят. Анабел поръча обяд. Изядоха го бавно, без да спират да разговарят и едва преди няколко минути приключиха с десерта и кафето. Остатъците от обяда им бяха струпани върху малката маса в другия край на стаята, а празните им чаши за кафе и чинийките от десерта стояха пред тях на масичката за кафе. Бяха се настанили удобно на канапето и Анабел лежеше сгъсена в ръцете на Куин — от време на време разговорът им бе прекъсван от нежни целувки и изпълнени с наслада ласки.

Чувстваха се прекрасно заедно. Бяха спокойни и отпуснати. Не изпитваха никакво напрежение. Никой не поставяше условия и изисквания. Общуването им бе сладка прелюдия към любовния акт, нежен израз на желанието на двама човека да бъдат заедно — желание, по-силно от всичко друго на света.

След като се наобядваха, Анабел наля кафето, а Куин попадна на някаква радиостанция, която излъчваше предимно джаз. Двамата взеха чашите си и се настаниха на канапето. Най-напред изядоха нейния десерт, а след това и неговия — хранеха се един друг с истинска наслада. Куин облиза сметаната от едното тъгълче на устата ѝ, а тя избърса с пръст шоколада от устните му, след което сладостно облиза пръста си. Преживяването беше изключително романтично и чувствено. Споделените заедно мигове сякаш бяха част от някакво паралелно измерение, в което не съществуваше никой друг.

Куин обви ръце около кръста ѝ, сложи огромните си ръце върху корема ѝ и я целуна по слепоочието.

— Разкажи ми каква беше като малко момиченце.

— Бях ужасно разглезена от двамата ми родители, които ме обожаваха. Баща ми помагаше в управлението на „Вандерли инкорпорейтид“, но никога не постави работата пред семейството си. — Тя въздъхна. — За разлика от чичо Луис, който винаги пренебрегваше Уайд заради работата си. Той обаче се поучи от грешките си и по-късно се посвети изцяло на Лулу. — За съжаление бе предал и дъщеря си. Обичаше я с цялото си сърце и душа, но не съумя да я предпази и защити от сексуалните желания на по-големия ѝ брат.

„Не мисли за това сега. Твърде късно е да направиш каквото и да е. Вече не можеш да помогнеш на Лулу. Всъщност, беше късно да ѝ помогнеш още преди години, когато тя най-сетне ти довери истината за отношенията ѝ с Уайд.“

— Каква беше майка ти? Като теб ли? — попита Куин. — Красива, умна и секси?

— Аз — секси? — Тя извърна глава и го погледна в очите.

Куин положи ръка на тила ѝ, целуна я нежно и отговори:

— Да, ти. Не ми казвай, че не осъзнаваш сексапила си.

— Щом казваш... — Анабел се усмихна, после се обърна и отново положи глава на рамото му. — Майка ми беше красива, добра и изключително любвеобилна. Наследила съм нейното телосложение и усмивката ѝ. Устата ми е също като нейната, но повече приличам на баща си. Той беше рус и със сини очи. Изглеждаше като истински Вандерли. — Положи длани върху ръцете на Куин. — А ти какъв беше като момче? Преждевременно развит? Във всяко едно отношение?

Куин не отговори веднага и тя се зачуди защо обмисля толкова внимателно онова, което възнамеряваше да ѝ каже. Нима спомените му от детството не бяха безгрижни и щастливи?

— Моите родители се оженили, защото майка ми надула корема. Тя била купонджийка, обичала да се забавлява и се чукала, без да подбира особено. Рико Кортес прекарвал всяка нощ с различна жена и не останал никак доволен, когато тя му казала, че е бременна от него — започна разказа си Куин, като подбираше възможно най-грубите думи. — Бракът им продължил по-малко от година. Бил съм твърде малък, когато баща ми изчезнал и дори не си го спомням.

— О, Куин, ужасно е, че ти и майка ти сте били изоставени по този начин. — Анабел отново се сгуши в него. — Значи си израснал без баща, така ли? Или майка ти се омъжи отново?

— Сгодява се на няколко пъти, но така и не стигна до олтара, защото веднага щом я поопознаеха малко по-добре, годениците ѝ си плюеха на петите и изчезваха от живота ни. Що се отнася до баща ми... да, беше ми трудно без него — рече Куин. — Той обаче извади късмет. Отърва се от нея и ме остави да се оправям сам през следващите шестнадесет години.

— Значи не е била добра майка?

Куин се изсмя.

— Нека просто да кажем, че Шийла Куин Кортес никога не би спечелила наградата „Майка на годината“. Изчезваше от къщата и не се връщаше с дни, като ме оставяше съвсем сам, без да има кой да се грижи за мен. После изтрезняваше и се прибираше у дома. Майка ми беше алкохоличка и колкото по остаряваше, толкова по-лошо ставаше пиянството ѝ. Нямахме никакви пари и понякога се налагаше да крада, за да не стоим гладни. Ако не бяха приятелите ѝ... — Куин изсумтя с отвращение. — През годините ми доведе толкова много *чичовци*, че накрая им изпуснах края.

— Майка ти не е ли имала роднини? Ти нямаше ли баба и дядо, които...

Почувства напрежението, обхванало тялото му.

— Родителите на майка ми не желаеха да имат нищо общо с нейното *мексиканско копеле*. Веднъж отидохме да ги навестим. По онова време бях на пет или шест годинки. Казаха ѝ, че тя може да остане, но в дома им няма място за сина на някакъв мръсен и мързелив мексикански непрокопсаник.

— Куин... — Завъртя се в ръцете му и го прегърна, заровила лице на гърдите му. Как ли се чувства едно толкова малко момченце, когато слуша ужасните думи, изговорени по негов адрес от собствените му баба и дядо?

Той обви ръце около нея и започна да гали тялото ѝ.

— Тя може и да не струваше нищо като майка, но има нещо, което не мога да не ѝ призная — в онзи момент каза на родителите си, че могат да я целунат по белия задник, сграбчи ръката ми и ме помъкна към очуканото си пинто, след което изчезнахме от там, за да не се върнем никога повече.

— Но ти, въпреки всичко, си обичал майка си, нали?

Мълчание.

Облегнала глава на гърдите му, Анабел се вслушваше в ударите на сърцето му. Долавяше болката му и за пръв път започваше да си дава сметка за влиянието, което нещастното детство бе оказало върху целия му живот.

— Куин?

— Да, предполагам, че я обичах. Поне толкова, колкото я и мразех.

— Отношенията ти с майка ти ли са причината, поради която...

Той рязко вдигна ръка, сграбчи я за брадичката и отмести главата ѝ от гърдите му. Стресната от реакцията му, тя го изгледа с широко отворени очи. Преди успее да каже каквото и да било обаче, той нежно положи главата ѝ обратно върху гърдите си и я целуна.

Тази целувка беше по-различна от нежните, изпълнени с благоговееене целувки, които си бяха разменяли до момента. Устните му нападнаха нейните, тласкани не само от едва сдържано желание, но и от някаква първична потребност — сякаш търсеше нещо и се надяваше да го получи от нея. Дали не търсеше любов? Дали не изпитваше отчаяна нужда да обича и да бъде обичан, без дори да си дава сметка за това? Целувката му изведнъж я завладя изцяло, прогони от главата ѝ всяка разумна мисъл. Анабел се завъртя в ритъма на неговата страст и останала без дъх, отвърна на целувката със съответстващ на неговия плам. Най-накрая Куин се отдръпна, плъзна устни по бузата ѝ и надолу по шията ѝ. Анабел безсилно отпусна глава и бавно се върна в реалността. Куин бавно повдигна глава и я погледна със замъглените си от страстта очи. Тя се усмихна.

— Хайде да оставим за някой друг път разговорите за майка ми и моето детство — предложи той. — Защо да съсипваме този толкова прекрасен ден?

На Анабел ѝ се искаше да научи още за майка му и за отношенията помежду им. Като аматьор психиатър би могла да намери поне няколко обяснения за нежеланието на Куин да се обвърже за постоянно с коя да е жена. Той вероятно изпитваше недоверие към жените по принцип, породено от факта, че нито веднъж през цялото си детство не бе почувствал, че може да се довери и да разчита за нещо на собствената си майка. И тъй като безбройните връзки на майка му бяха единствения му пример за отношенията между половете, растейки, той

се бе превърнал в любимец за жените, възприемайки всяко свое завоевание като най-естественото нещо на света.

— Нали разбираш, че не всички жени са еднакви — подхвърли Анабел и отново се сгуши в ръцете му.

— Някои неща мъжът знае с главата си. А други усеща с това тук. — Сви едната си ръка в юмрук и я притисна към корема си.

Анабел хвана ръката му, изпъна пръстите и притисна дланта му към сърцето си.

— Други пък с това тук. — Притисна ръката му със своята, за да не му позволи да я отдръпне. — Искам да знаеш какво изпитваш към мен със сърцето си.

— Нямам кой знае какъв опит в това отношение. Никога не съм разчитал на сърцето си — призна той. — Обикновено използвам ума си, инстинктите си, и когато се наложи, животинските си потребности. Чувствата са нещо, за което не мисля често. И определено никога не говоря за тях. — Сложи ръката си върху нейната и я плъзна надолу по тялото ѝ към венериния ѝ хълм. — Зная добре какво изпитва една жена тук, долу, но не разбирам онова, което става в сърцето ѝ. — Притисна ръка към чувствителния център на женствеността ѝ.

Цялото ѝ тяло се напрегна и затрептя от желание.

— Искам двамата с теб да се любим и дори и това да е единственото, което можеш да ми дадеш, аз ще го приема и ще бъда щастлива да бъда твоя любовница — заяви Анабел. — Но държа да те предупредя, Куин Кортес, че искам много повече. Аз съм от тези жени, които предпочитат любовта и секса да вървят заедно, преплетени в постоянството на дълбока и трайна връзка. Ти може и да си мислиш, че не си способен да ме обичаш по начина, по който искам, но това не променя факта, че аз вече съм влюбена в теб.

Той я прегърна силно, но с неизмерима нежност и благоговееене. Наведе се напред, притисна глава към шията ѝ и прошепна:

— Този факт би трябвало да ме плаши до смърт. Би трябвало да ме накара да си плюя на петите и да избягам далеч от теб. Истината обаче е, че изобщо не се плаша, а Господ ми е свидетел, че не искам да бягам от теб. — Вдигна глава и допря буза до нейната. — Но Анабел, моя любима Анабел... ти заслужаваш много повече.

Тя отново се обърна в ръцете му и го прегърна.

— Онова, което си мислиш в действителност, е, че не ме заслужаваш.

— Имаш право. Аз наистина не те заслужавам. Ти си твърде добра за хора като мен.

— Аз пък не смятам така — увери го тя и го погали по бузата. Наболата му брада подразни меката кожа на пръстите ѝ. — Аз мисля, че имаш нужда от мен. Освен това вярвам, че именно аз съм жената, която заслужаваш — жена, която може да те обича с цялото си сърце. Жена, която е способна на вяроност и всеотдайност. Жена, на която можеш да се довериш.

Куин затвори очи. Сякаш комбинацията от нежната ласка и прочувствените ѝ думи му идваха в повече.

— Ти, на свой ред, заслужаваш мъж, който е способен да ти отговори със същото.

Тя хвана лицето му с две ръце и прокара палец по леко разтворените му устни.

— Чувала съм, че от лошите момчета излизали страхотни съпрузи.

Куин се ухили.

— Чувала си значи?

— Аха... Те са също като грешниците, преоткрили религията и превърнали се в религиозни фанатици. Това е сценарий, стар като света — лошо момче среща добро момиче и животът му се променя из основи. Звярът научава, че любовта на една жена може да го превърне в принц.

— Ти вярваш ли в приказките, querida?

— Да, вярвам.

Куин хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Трябваше и сам да се досетя, че си романтичка.

Тя въздъхна.

— Когато бях на двадесет и две години се сгодих за един мъж, когото възприемах като любовта на живота ми. Кристофър. Той беше всичко онова, което исках от един мъж, от един съпруг и баща на децата ми.

Куин се напрегна.

— Защо ми разказваш за този мъж?

— Малко преди сватбата ни, Крис едва не загина в ужасна автомобилна катастрофа. Получи парализа вследствие на нараняванията си. Аз продължавах да искам да се оженим, но той отказа, защото... — Тя преглътна шумно. — Крис не можеше да прави секс.

Куин не каза нищо.

— Обичах Крис с цялото си сърце и останах сгодена за него до деня на смъртта му преди две години. През всичките тези години му останах вярна. Изневерих му само два пъти — прекарах една нощ със стар приятел около пет години след катастрофата на Крис, а по-късно имах кратка връзка с един мъж, когото уважавах и на когото се възхищавах. Със сърцето си обаче обичах единствено Крис. — Потрепери, когато Куин целуна пръстите ѝ. — Когато обичам някого, аз го обичам безрезервно, давайки всичко от себе си. Не признавам половинчатите неща. И ако нашата връзка оцелее и се превърне в нещо повече от кратка забежка, аз ще бъда изцяло твоя — със сърцето, ума си, тялото и душата си.

Куин целуна пръстите, а след това и ръката ѝ. Затворил очи, продължи да плъзга устни по гладката ѝ кожа.

— Когато те зърнах за пръв път, някак си разбрах — инстинктивно предполагам — че си по-различна от другите жени, които познавам. Почувствах, че си специална. И това прозрение ми действа като светкавица, поразила ме ненадейно. — Отвори очи и я погледна с обожание. — Обвързването ти с мен е грешка. Би трябвало веднага да ме изриташ от тук, да ме принудиш да си тръгна и да не те безпокоя никога повече. Ако си умна, ще...

— Аз съм влюбена в теб. Може това да е проява на глупост. Може би един ден ще съжалявам. Но в момента не мога нищо да променя. А и не мисля, че бих променила каквото и да било, дори и да можех. Защото любовта ми към теб... ме кара да се чувствам невероятно. Просто неопишимо.

Той обгърна тялото ѝ и я притисна към себе си. Бяха сами в апартамента на Анабел, потопени в спокойната тишина на късния следобед. Лежах на канапето, опиянени от неопишемото задоволство, породено от преплетените им тела и души. Анабел си помисли, че няма друго място на земята, на което би искала да бъде в този момент.

Нито пък друг мъж, когото би пожелала. Нито сега, нито когато и да било.

Марси отново погледна часовника. Осем и петнадесет. Къде, по дяволите, беше Куин? Защо дори не си бе направил труда да ѝ позвъни? Не си ли даваше сметка, че тя се тревожи за него? Погледна към телефона, монтиран на стената в кухнята. Искаше ѝ се той да звънне.

— Защо просто не му се обадиш? — попита Аарон, който тъкмо влизаше в стаята.

— Какво? — Марси рязко се обърна и го изгледа ядосано.

— Шефът не се е обаждал цял ден и ти се тревожиш. Обади му се.

— Не трябва да го безпокоя.

Аарон я прегърна през кръста, привлече я към себе си и я целуна по шията.

— Ако се тревожиш за Куин, ще фучиш и ще недоволстваш цялата вечер, вместо да се гушкаш с мен около бутилка хубаво вино.

— И кое те кара да мислиш, че имам намерение да се гушкам с теб?

— Защото ти се иска още от онова, което мога да ти дам. И не го отричай, защото зная, че е така.

— Нямам намерение да отричам каквото и да било — увери го тя.

— Така че, обади се на Куин, разбери къде е и го попитай дали ще се прибира тази вечер. Защото, ако ще си идва, предполагам, ще искаш да си сигурна, че няма да ни хване заедно. В края на краищата, ти продължаваш да си фантазираш, че някой ден ще се превърнеш в любовта на живота му.

— Млъквай.

— Просто му се обади, става ли? — Аарон я освободи от прегръдката си, отвори хладилника и си взе кутийка кола.

— Трябва да зная дали има намерение да се прибира у дома за вечеря.

— Добро извинение.

Марси протегна ръка към телефона. „Просто набери номера на клетъчния му телефон. Когато вдигне, го попитай дали ще се прибере за вечеря. Както изтъкна Аарон, това е добро извинение за желанието ти да разговаряш с него.“ Извърна глава и погледна през рамо към Аарон.

— Излизам — увери я той. — Знам, че би искала да си сама, когато разговаряш с любовта на живота си.

Веднага щом Аарон излезе от стаята, тя вдигна слушалката и набра номера на Куин. Остави го да звъни, но никой не вдигаше. Накрая, тъкмо когато си помисли, че всеки момент ще се включи гласовата поща, тя чу гласа на Куин. Долови още музика и други гласове, които говореха около него.

— Куин, Марси е.

— Да? Какво има? Да не се е случило нещо? — попита Куин.

— Не, не. Всичко е наред. Аз... аз просто се питах...

— Говори по-високо, ако обичаш, скъпа.

До този момент Марси не си бе дала сметка, че буквално шепнеше.

— Къде си?

— В „Чез Филипе“ в „Пийбоди“. Двамата с Анабел вечеряме.

— О! — Значи беше с нея. С братовчедката на Лулу. Как можеше да вечеря и да се забавлява с братовчедката на бившата си любовница? А и що за жена беше тази, която се поддаваше толкова лесно на ухажването на Куин? — Струва ми се, че вече отговори на въпроса ми.

— Какъв въпрос?

— Искях само да разбера дали ще се прибереш за вечеря.

— О, Марси, извинявай. Трябваше да ти се обадя. Просто не помислих. Двамата с Анабел прекарахме деня заедно и аз напълно забравих за телефона.

Беше прекарал целия ден с нея. Дали се бяха любили? Нима Анабел Вандерли се бе превърнала в последното завоевание на Куин?

— Аарон ми каза, че детето на Лулу не е нито от теб, нито от него. Това е добре. И за двама ви.

— Да, така е. За нещастие обаче не е достатъчно, за да свали от мен всички подозрения — отвърна Куин. — Виж, ще ти обясня всичко утре. Става ли?

— Става.

Стори й се, че долавя женски глас. Тих, нежен... Анабел?

Куин тихичко се разсмя. Чувствено и страстно.

— Марси, тази вечер няма да се прибирам.

Значи това му бе казала Анабел. Тези думи бе произнесла. „Кажий, че няма да се прибираш тази вечер.“

— Приятно прекарване — най-накрая успя да продума Марси.

— До утре, скъпа. — Линията прекъсна.

Марси остана неподвижно, стиснала телефонната слушалка в ръка и заплака. „Идиотка! Такава си глупачка, Марси. Прекрасно знаеше, че ще се появи друга жена. Винаги става така. Освен това и сама се бе досетила, че тази жена ще бъде Анабел Вандерли.

Дяволите да я вземат тази Анабел! Нея и всички останали жени в живота на Куин. Марси мразеше Анабел. Всичките ги мразеше. До една.“

24.

Когато Сандърс сервира кафето на Грифин той тъкмо проверяваше електронната си поща.

— Ще желаете ли още нещо, сър?

— Не, нищо. — Грифин отвори съобщението, което бе получил от лейтенант Крейг Стовал от полицейското управление в Бейтаун. Стовал беше детективът, разследвал убийството на Кели Флеминг преди две години. На свой ред Бен Съливан щеше да пристигне в Бейтаун на сутринта, за да потърси снимка на Кели и да проучи цялата информация, до която успее да се добере.

Грифин набързо прегледа съобщението, отпечата го и се обърна към Сандърс, който тъкмо се канеше да излезе от стаята.

— Почакай малко.

— Да, сър?

— Опитай се да се свържеш с Джим Нортън — инструктира го Грифин. — Ако го намериш, помоли го тази вечер да намине насам. А аз ще проведа още няколко телефонни разговора през това време.

Сандърс кимна.

Грифин се обади на Бен Съливан, за да му даде последните си разпореждания, след което телефонира в стаята на Джъд Уокър.

— Ало?

— Джъд, обажда се Грифин. Току-що получих имейл от лейтенант Стовал от полицейското управление в Бейтаун. Утре сутринта очаквам да ми изпрати по факса снимка на Кели Флеминг от нощта на смъртта ѝ, но от полученото съобщение вече разполагам с основната информация за жената. Била е на четиридесет години и се е заселила в Бейтаун едва две години преди смъртта си. Работила като сервитьорка. Нямала близки приятели. Живеела в апартамент. Не общувала с никого. Съседите ѝ споменали, че заедно с нея живеел и някакъв тийнейджър, но полицаите така и не успели да го открият. Момчето не ходело на училище и никой не знаел как се казва.

— Интересно — отбеляза Джъд.

— По-нататък става още по-интересно. Името Кели Флеминг не е истинското ѝ име. Шофьорската ѝ книжка, картата ѝ за социално осигуряване, всичките ѝ документи са били фалшиви. С надеждата да открият истинската ѝ самоличност публикували във вестника статия за нея, придружена от единствената ѝ снимка, с която разполагали, като поискали съдействие от гражданите, които може да са я познавали. Никой не се обадил.

— Смяташ ли, че Куин може да е познавал тази жена под друго име?

— Възможно е. Ще му покажем снимката от местопрестъплението и ще видим дали ще я разпознае.

— Ченгетата от Бейтаун смятат ли, че жената може да е била убита от момчето?

— Това е една от версиите, по които работили. Според другата, жената може да е била убита от любовник, но така и не намерили такъв — отвърна Грифин.

— Не може ли тийнейджърът да е бил неин любовник?

— Възможно е. На времето обсъждали и възможността жената да е била убита от сериен убиец, но когато потърсили сходни престъпления в базата данни, не попаднали на съответствие. Обаче ако това е било първото убийство... отново се налага изводът, че всичко това е свързано по някакъв начин с Куин. Той не е убил тези пет жени, но някой ги избива заради връзката им с Куин.

— Това означава, че тази Кели Флеминг, или както там се казва, може да се окаже още една от любовниците на Куин.

— Но защо му е на някого да избива приятелките на Куин?

— От ревност — предположи Джъд. — Може убийствата да са извършени от жена, която иска Куин за себе си и избива съперниците си. — Хм... Или пък от мъж, който мрази Куин и иска да му припише тези престъпления.

— Куин вероятно си е спечелил много врагове през годините. Разбил е безброй женски сърца и е вбесил твърде много мъже.

— Да търсим убиеца на тези жени сред враговете на Куин ще е все едно да търсим игла в купа сено.

Куин държеше Анабел в прегръдките си и двамата танцуваха бавно на тихата музика на джазовото парче, което звучеше по радиото. Саксофонът проплакваше протяжно, а басите подсилваха бавния ритъм. Анабел танцуваше, положила глава на рамото му и обвила ръце около врата му. Музиката постепенно смени ритъма си, но те дори не забелязаха, останаха прегърнати и продължиха да се полюляват в такт с песента. Когато пуснаха следващото парче — изпълнена с меланхолия версия на „Тяло и душа“, Куин я целуна по челото и плъзна устни надолу по бузата ѝ.

Никога преди не бе изпитвал подобно спокойствие. И удовлетворение. Чувстваше, че тук е неговото място. Да бъде с Анабел, да я държи в прегръдките си, да танцува с нея, да я целува. Независимо от ужасите, населили живота им — неразкритите убийства, за които бе заподозрян — те съумяха да се изолират от останалата част от света, макар и само за един ден. След часовете, които прекараха в прегръдките си на канапето, Куин се обади в „Чез Филипе“ и запази маса за вечеря. Поръчаха си един от специалитетите на главния готвач — телешко филе. След това Куин поръча изстудено шампанско и сладкиши, които им бяха сервирани в стаята.

Прекараха последния час като пийваха шампанско, похапваха шоколади и танцуваха. Най-вече танцуваха. Никой не искаше да се отдели от прегръдките на другия. Колкото по-близо бяха един до друг, толкова по-добре се чувстваха.

Куин бе имал много жени в живота си. Някои бе любил часове наред. Други — само няколко минути. Беше вечерял и пил шампанско с не една красива дама. Имало бе и случаи, в които нямаше време за предварителни увертюри и ухажвания — просто изчукваше въпросната мадама и си тръгваше. Нищо от предишния му опит обаче не можеше да се сравни с миговете, които споделяше с Анабел.

Вече часове наред бяха заедно и се ухажваха по един твърде романтичен и старомоден начин. Изпиваха се с погледи,зираха се в очите си, търсейки скрити послания. Докосваха се нежно, галеха се, милваха се. Целуваха се и се опияняваха от вкуса на другия. Бяха свързани с всеки удар на сърцата си, с всяка глътка въздух, която като че ли поемаха едновременно.

— Искане ми се тази нощ да не свършва никога — каза му Анабел с мамещ и съблазнителен глас.

Той наведе глава и прошепна в отговор:

— На мен също.

Тя плъзна пръстите на едната си ръка нагоре по врата му и ги зарови в косата му.

— Не можем да се преструваме, че не сме изправени пред сериозни проблеми, но...

— Забрави за проблемите. Ще мислим за тях утре — прекъсна я той, плъзна ръце по гърба ѝ, прихвана задника ѝ и леко я повдигна, за да почувства силната му ерекция. — Тази вечер ще живеем все едно нямаме проблеми. И все едно няма утре.

Прекрасната музика продължаваше да се носи от радиото. Анабел спря да танцува, изправи се на пръсти и целуна Куин.

— Никакви проблеми. И никакво утре. Ще живеем само за мига. За тази вечер. Ти и аз и никой друг. Само двамата.

Целунаха се отново, а ръцете им не спираха да се движат, да докосват, да милват, да изследват. Когато най-накрая Анабел се задъха от желание, Куин я вдигна на ръце. Тя обви ръце около врата му и той я занесе до канапето. Положи я на меките възглавници и се отпусна върху нея, подпрял се на колене и лакти от двете ѝ страни. Тя леко надигна глава, за да посрещне целувката му. Куин разкопча малките перлени копчета на копринената ѝ блуза, като не спираше да целува гладката ѝ плът. Взела пример от него, Анабел разкопча ризата му и само с един замах я измъкна от панталона му. Обсипа с целувки твърдите му, мускулести гърди, а той пхна ръка под главата ѝ и я зарови в меката ѝ коса. Анабел се отдръпна за миг, за да си поеме въздух, а той се възползва от този миг, за да разкопчее атлаzenia ѝ сутиен и да открие стегнатите ѝ кръгли гърди. Не можа да устои на изкушението да ги докосне, да ги обхване с ръце. Не бяха нито големи, нито малки. Бяха просто прекрасни. Съвършени.

Погали зърната с възглавничките на палците си. Тя проплака от удоволствие, изви гръб и почувства силната му ерекция да се притиска към венериния ѝ хълм.

Куин беше напълно готов. Желаше я отчаяно. Изпитваше необходимост да проникне дълбоко в нея.

— О, Куин, моля те...

Той сведе глава и целуна гърдите ѝ. После разкопча ципа на черния ѝ панталон и се усмихна, зърнал черните ѝ атлазени гащички.

Бавно дръпна гащичките надолу — само колкото да разголи тъмнорусите косъмчета на венериния ѝ хълм. После прокара с език огнена пътека от гърдите ѝ до самия ръб на къдравите кичурчета.

Подръпна панталона ѝ още няколко пъти и успя да го свали заедно с копринените гащички. Анабел лежеше пред погледа му почти гола, облечена единствено с широко разкопчаната блуза.

— Красива си — прошепна той. — Но аз си го знаех предварително.

Тя протегна ръка към колана на панталона му, но той нежно я отблъсна. Знаеше, че може и да не успее да се въздържи, ако тя само докоснеше пениса му. А той искаше да изчака. Имаше неща, които искаше да направи, преди да я обладае изцяло.

— Куин?

— По-късно, *querida*. Засега остави всичко на мен.

Разтвори краката ѝ и се настани между тях. После вдигна краката ѝ чак на раменете си. Обсипа с целувки вътрешната страна на бедрата ѝ — първо едното, а след това и другото. Тя заби пръсти в раменете му. Куин сведе глава и докосна с език женската ѝ същност, опиянен от сладките ѝ сокове. Тя потрепери неудържимо.

Устните му обхванаха меката розова плът и нежно я засмукаха. Анабел едва не се задави и задъхано простена, когато езикът му докосна клитора ѝ.

— О, господи, Куин...

Соковете ѝ потекоха като водопад и изпълниха устата му. Той продължи да докосва с език тази най-чувствителна част от женствеността ѝ. Безспирно. Безпощадно. Страстно. Когато осъзна, че тя е на ръба на оргазма, протегна ръка и стисна зърната на гърдите ѝ, а след това продължи да ги масажира с пръсти. Анабел извика и се разтърси от оргазма, връхлетял я като ураган. Той обаче не се отдръпна, не спря. Пръстите му продължиха да гаят гърдите ѝ, езикът му проникваше все по-навътре и по-навътре. Сгърчена в конвулсиите на несекващия оргазъм, Анабел най-сетне го помоли да спре. Тялото ѝ продължи да се тресе неконтролируемо, покорено от сладостните вълни на неподозирана наслада.

Джим и Грифин вече почти цял час пиеха тъмна бира и си говореха за доброто старо време. Преди години двамата бяха работили заедно върху поредица кражби на произведения на изкуството и от тогава Грифин си спомняше предпочитанията на Джим към тази бира. Затова бе помолил Сандърс да излезе и да купи няколко бутилки „Гинес“. Специално за Джим. Двамата с него бяха приятелчета от колежа. На времето играеха в един отбор и дори излизаха заедно по срещи. Знаеше, че на Джим му се иска да го попита за онези десет години от живота му, по време на които сякаш бе изчезнал от лицето на земята, но Грифин не можеше да говори за това дори и със стар приятел като него, макар да знаеше, че би могъл да му довери живота си.

Когато разговорът им замря за миг. Джим го погледна и попита:

— Какво има? Не че не ми е приятно да пия от бирата ти и да се радвам на компанията ти, но не вярвам да си ме поканил тази вечер, защото отново ти се е приискало да видиш грозната ми физиономия.

— Истината е, че поканата ми бе продиктува от определени задни цели.

Джим се засмя.

— Без майтап?

— В момента съм обвързан с клиент, в невинността на когото съм убеден, а единственият начин да докажа това е като открия извършителя на въпросните престъпления — рече Грифин. — Точно както Куин и Анабел Вандерли, двамата с теб искаме едно и също нещо. По дяволите, и четиримата искаме това.

— Добре. Всички ние искаме да открием убиеца на Лулу и Кендъл. — Джим вдигна ръка, за да даде знак на Грифин да го остави да довърши мисълта си. — Освен това ти смяташ, че един и същи човек е убил двете жени, както и другите три, за които знаем — две в Тексас и една в Ню Орлиънс.

— Мисля, че двамата трябва да работим заедно. Неофициално, разбира се. И двамата имаме ресурси, които могат да ни бъдат от полза. Има определени неща, които са недостъпни за мен, но които ти, като представител на закона, можеш да свършиш. Аз пък, на свой ред, в качеството си на частен детектив, мога да свърша неща, които на теб не са ти позволени.

— Ако се съглася, всичко трябва да става неофициално. Е, с какво ще започнем?

— Най-напред трябва да решим какъв е най-вероятният сценарий — отвърна Грифин.

— И какъв е той според теб?

— Сериен убиец, свързан по някакъв начин с Куин Кортес — рече Грифин. — Може да е жена, която избива конкуренцията, или мъж, търсещ отмъщение. Някой, който има причина да иска да нарани Куин като го накара да се чувства виновен, или като му припише всичките тези убийства.

— Звучи логично. — Джим отпи от втората си бутилка бира. — Но този сценарий би имал смисъл, само ако се окаже, че Кели Флеминг също е била сред приятелките на Куин.

— Реших, че и ти вече знаеш онова, което успях да разбера за Кели. — Грифин също отпи от силната и тъмна ирландска бира.

— И какво е то? — Джим се усмихна.

— Добре, най-напред ще кажа, че името, а и цялата ѝ самоличност е фалшива. Освен това може да е имала син тийнейджър. Или пък въпросното момче ѝ е било любовник.

— Разговаря ли вече с лейтенант Стовал?

— Обадох му се по телефона и му оставих съобщение. Той ми изпрати по електронната поща информацията, която току-що споделих с теб. Обеща утре сутринта да ми изпрати снимките от местопрестъплението.

— Да разбирам ли, че не разполагаш със снимка на Кели?

Грифин поклати отрицателно глава.

Джим остави бутилката бира на масата, пхна ръка във вътрешния джоб на самото си и извади от там сгънат лист.

— Аз пък разговарях с партньора на Стовал. Казва се Естес. Той ми изпрати снимките няколко минути преди да ми позвъни Сандърс. — Джим разгъна листа и го подаде на Грифин. — Той изпрати няколко снимки, но на тази лицето се вижда най-добре.

Грифин взе снимката, изпратена по факса, и я разгледа внимателно. Жената изглеждаше като заспала.

— Според фалшивите ѝ документи за самоличност е била само на четиридесет години. Изглежда обаче по-възрастна.

— Може и да е била по-възрастна. А може да е имала труден живот.

— И двете са възможни.

— Не може да се каже, че е била красавица, но не е и грозна — отбеляза Джим. — Просто изглежда много измъчена.

— Зная какво си мислиш.

— Наистина ли?

— Смяташ, че не е от жените, по които си пада Куин Кортес — рече Грифин. — Другите четири жени си приличат по още нещо. Били са много привлекателни.

— Кели може също да е била привлекателна навремето.

— Преди доста години, да, но не и преди две години, когато е правена тази снимка.

— В такъв случай може да се окаже, че между нея и Кортес няма никаква връзка. А това означава, че теорията ти не е вярна.

— Възможно е — съгласи се Грифин. — Но не смятам така. Може Кели да е познавала Грифин преди десет или петнадесет години, когато е била млада и привлекателна.

— Но това също не се връзва с твоята теория. Защо му е било на убиеца да чака всичките тези години преди да я убие? И щом е чакал десет или петнадесет години преди да започне да избива любовниците на Кортес, защо е започнал точно с нея? Защо не е посегнал на другите жени — онези, които Кортес е вкарал в леглото си след нея?

— Дяволски добър въпрос.

— Да, така е. Ако успеем да намерим отговор на този въпрос, може би ще можем да разкрием и убиеца. — Джим замълча за момент и погледна Грифин право в очите. — Освен ако Кортес не се окаже нашият човек.

25.

Невероятно. Възхитително, порочно, изумително, невъобразимо. Анабел лежеше на канапето с преситени сетива и омекнали кости, а тялото ѝ сякаш се носеше на вълните на чистото и неподправено удовлетворение. Куин се надигна и се плъзна нагоре по тялото ѝ, като я обсипа с целувки по пътя си. Когато докосна едното ѝ зърно с език, тя се задъха, разтърсена от болезнена вълна на удоволствие, което му подсказа колко е чувствително тялото ѝ точно в този момент. Куин се засмя доволно, издърпа се още нагоре, наведе глава и я целуна по устните. Тя веднага разтвори устни и отвърна на целувката, почувствала собствения си вкус.

— Как се чувстваш? — попита той, а очите му заблестяха дяволито.

— Прекрасно. Не, *прекрасно* е твърде слаба дума, за да изразя онова, което изпитвам в момента. — Вдигна ръка и отметна назад кичура коса, паднал върху челото му.

Куин се надигна от нея и стана. Протегна ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Това е само началото, *querida*. Цялата нощ е пред нас.

Анабел въздъхна дълбоко, представила си удоволствията, които я очакваха, макар че нервните ѝ окончания все още тръпнеха под въздействието на преживяния оргазъм.

Той я взе в прегръдките си я понесе.

Никога преди не бе обичала живота толкова много. Влюбена беше в този миг... и в този мъж.

Куин я отнесе в спалнята, положи я върху завивките, съблече разкопчаната ѝ блуза и изхлузи презрамките на сутиена надолу по ръцете ѝ. Анабел изрита високите си обувки и събу чорапите си; след това се претърколи в средата на леглото и подпря глава на таблата. Седнала там в прекрасната си голота тя се възбуди отново от самото присъствие на Куин.

А той започна да се съблича. Бавно, без да бърза. Най-напред свали разкопчаната си риза. Захвърли я върху сутиена и блузата ѝ, които лежаха на един стол наблизо. После седна на ръба на леглото и свали обувките и чорапите си. Изправи се отново и Анабел го видя да събува тъмните си панталони и да ги подхвърля върху купа с дрехите им. После се наведе, бръкна в джоба на панталона си, измъкна от там три кондома и ги остави на нощното шкафче.

Анабел не можеше да откъсне очи от него. Обгърна го с поглед целия — от тъмната му къдрава коса до големите, широки ходила на краката му. Имаше здрави рамене, широк гръб и тънка талия. Задникът му беше закръглен и стегнат. После се обърна и ѝ намигна закачливо и вътрешностите ѝ се свиха болезнено. Сякаш безброй пеперуди затанцуваха в стомаха ѝ. Куин несъмнено беше най-сексапилният мъж на този свят.

Застана до самото легло и ѝ позволи да огледа великолепно му тяло от главата да петите. Когато погледът ѝ се спря върху ерекцията, изпълнила до пръсване черните му боксерки, той пъкна палци под еластичния колан и започна да ги смъква надолу.

Анабел затаи дъх в очакване. Когато стигна до голямата издуптина отпред, той като че ли се поколеба.

— Свали ги! — дрезгаво прошепна тя и едва се въздържа да не оближе устни от нетърпение.

Куин смъкна боксерките, пристъпи една крачка встрани и ги остави да лежат на пода.

Господи, той беше... *внушителен*.

Куин седна на леглото, а тя се приближи до него, прегърна го и притисна голите си гърди към гърба му. Наведе глава на една страна, леко ухапа ухото му, а след това го близна и прошепна с копнеж:

— Люби ме, Куин. Искам да те почувствам вътре в себе си. Люби ме, моля те. Покажи ми колко красиво може да бъде.

Той се наведе напред, взе единия кондом от нощното шкафче и свали опаковката. Анабел се надвеси над рамото му, за да наблюдава как го поставя.

Куин беше напълно гол и възбуден до краен предел. Цялото му същество излъчваше някаква първична енергия и сила. Той се обърна, погледна я и я погали по лицето.

Ласката му ѝ подежда като токов удар, който разтърси цялото ѝ тяло. Затвори очи и се отдаде напълно на удоволствието. Куин зарови ръка в косата ѝ и привлече главата ѝ към себе си. После я целуна. Силно. Грубо. Като завоевател.

Без да спира да я целува и да я изпива с устни, той се извърна и я положи по гръб на леглото. Разтвори краката ѝ с коляно и се настани между тях, притиснал пениса си към венериния ѝ хълм. Тя гостоприемно повдигна таза си нагоре. Устните му се отделиха от нейните и се плъзнаха надолу по шията ѝ. После целунаха първо едната, а след това и другата ѝ гърда. Засмука едното ѝ зърно и тя потрепери, разтърсена от бушуващите в душата ѝ емоции. Копнеж. Желание. Първичната потребност да се съвкупява.

— Сега, моля те. *Моля те*, Куин...

Той пхна ръце под задника ѝ, повдигна я нагоре и проникна в нея само с едно бързо и рязко движение. Тя се задъха, когато я изпълни цялата, отдал ѝ се до край. Тялото ѝ веднага го прие, нагодило се мигновено към размера му.

Изпита истински екстаз, когато го усети дълбоко в себе си. Удоволствието стана почти непоносимо, когато той започна да се движи вътре в нея. Тялото ѝ бързо влезе в наложения от него ритъм и се залюля в такт със силните му тласъци. Напрежението в нея започна да нараства, а той все повече засилваше темпото. Осъзнала, че оргазмът приближава, Анабел започна да му нашепва пламенни и еротични слова. Думи, които почти никога не бе произнасяла. Той, на свой ред, без капка свян ѝ говореше какво ще ѝ направи и как ще го направи. Вулгарните думички, произнесени с дрезгав и гърлен глас, я тласнаха отвъд ръба, но тя повлече и него след себе си. Тялото ѝ едва се разтресе от първата вълна на наладата и той с все сила проникна до дълбините на същността ѝ. Освободи се от соковете си, потрепери неудържимо, от гърлото му се изтръгна дълбоко ръмжение. Куин се предаде изцяло на животното, дремещо в него, а след това се отпусна изнемощял върху Анабел.

Останали без дъх, окъпани целите в пот, те се притискаха един към друг и се целуваха като обезумели. Куин бавно се надигна, претърколи се на една страна и я взе в прегръдките си.

Лежаха преплели телата си и една-едничка смислена мисъл успя да си пробие път в замъгления ѝ разсъдък. „Това беше най-прекрасният

секс, който съм правила през целия си живот.“

Кошмарът го навести отново. И както ставаше всеки път, и този път изглеждаше толкова истински, все едно се случваше точно в този момент. Понякога, както ставаше сега, той си даваше сметка, че сънува и че в крайна сметка ще се събуди окъпан в пот, треперещ и уплашен. Ако само можеше по някакъв начин да се събуди веднага, преди да му се налага да изживее за пореден път онези ужасни моменти... подсъзнанието му обаче не искаше да му позволи дори тази дребна милост. И този път, както безброй други пъти преди това, щеше да му се наложи да си припомни отново цялата случка. От началото до края.

— Колко гаджета имаш? — попита го тя, а гласът ѝ прозвуча измамно приятелски и спокойно.

— Нито едно, мамо. Кълна ти се, че нямам никакви гаджета.

— Лъжеш. Знаеш, че не е хубаво да се лъже, нали?

— Не лъжа. Кълна се, че не те лъжа.

— Но те се обаждат у дома. Питат за теб. Две позвъниха днес след обяд. Не беше минал и половин час, откакто се прибра от училище. Едната каза, че се казва Шери, а другата — Британи.

— Те са просто две момичета, които познавам от училище.

Тя го сграбчи за ръката и го помъкна през стаята. Той изпусна чантата с книги на пода и се опита да се отскубне от нея. С всеки изминал ден ставаше все по-висок и по-силен. Съвсем скоро щеше да настъпи моментът, в който тя просто нямаше да успее да го надвие. Той беше на девет години и макар да беше нисичък за възрастта си, съзнаваше, че не след дълго ще бъде по-едър от нея. А когато този ден настъпи...

Тя го сграбчи за раменете и го разтърси с все сила.

— Забрави ли какво ти говорих за момичетата? Ти си твърде красив и чаровен. Ще разбиеш сърцата им. Не е честно един човек да разбие сърцето на друг.

Спря да го разтърсва, но не свали ръце от раменете му. Дългите ѝ тънки пръсти болезнено стискаха плътта му. Очите ѝ потъмняха и се замъглиха. Беше виждал този поглед и преди. Знаеше какво означава и се уплаши. В моменти като този умът ѝ поемаше по някакви известни само на нея пътеки. Тя се пренасяше на друго място и в друго време.

Каквото и да се бе случило с нея на онова място, то трябва да е било ужасно, защото бе изпълнило душата ѝ с омраза. И жестокост.

Възползвал се от момента, той се отскубна и отстъпи няколко крачки назад преди тя да осъзнае, че е избягал. Рязко тръсна глава и го прониза с поглед. Той замръзна неподвижно.

— Няма да ти позволя да нараниш никого другиго — заяви тя. Той не каза нищо в отговор и тя викна: — Чу ли ме?

Той поклати глава.

— Дал си телефонния си номер на онези момичета, нали? Искал си да ти позвънят и да се държат като глупачки. Те и двете си мислят, че ги харесваш. И вярват, че са ти гаджета. Излъгал си ги. Накарал си всяка една от тях да повярва, че е специална.

— Не, не съм. Кълна се, че не съм.

— Твърде често се кълнеш днес. Ти си лош, Куин. Лош си.

„Не се напишквай в панталоните си. Каквото и да правиш, не се подмокряй. Ако го направиш, тя ще обезумее още повече и ще те нарани жестоко.“

— Не съм... — Млъкна по средата на изречението. Тя не обичаше да ѝ се казва, че греша за каквото и да било. Но той все се опитваше да ѝ каже истината. „Просто се съгласи с нея“, рече си той. „Ако го правиш, ще се отървеш по-леко.“

— Съжалявам, че дадох телефонния си номер на Шери и Британи — излъга той. Изобщо не бе давал номера си на онези момичета. — Обещавам, че това няма да се повтори никога повече. Никога няма да дам на друго момиче телефонния си номер.

— Добре. Радвам се, че разбираш какво лошо нещо си извършил.

„Господи, моля те, не ѝ позволявай да ме нарани твърде силно.“

Тя насочи към него показалеца на едната си ръка, а след това го сви, давайки му знак да се приближи до нея. Отне му няколко минути, но най-накрая успя да принуди краката си да направят крачка в желаната посока. От опит знаеше, че положението ще стане още по-лошо, ако откаже да ѝ се подчини.

Когато най-после застана пред нея, тя протегна ръка и го потупа по бузата. Той преглътна шумно.

— Знаеш, че си се държал като лошо момче.

— Да, мадам.

— И какво се случва с лошите момчета?

— Те трябва да бъдат наказвани.

— Точно така, скъпи. Трябва да бъдат наказвани. И то е за тяхно добро — трябва да научат, че не могат да използват красивите си личица и очарователните си характери, за да се възползват от другите хора и да ги нараняват.

Вътрешно целият трепереше, но засега успяваше да се владее поне външно.

— Знаеш, че те обичам. Ако не те обичах, изобщо нямаше да ме е грижа какво правиш. И нямаше да полагам такива усилия да направя от теб по-добър човек.

Той кимна. Над горната му устна избиха ситни капчици пот. Ръцете му, които висяха от двете страни на тялото му, неволно потрепераха.

Тя го сграбчи за врата, замахна с другата си ръка и с все сила го зашлеви през лицето. Той се олюля от удара. Заболя го много, но не заплака. Без да пуска врата му, тя извъртя главата му на другата страна и го удари отново. По-силно. Той изстена, неспособен да се въздържи. Тя се усмихна. Господи, как я мразеше, когато се усмихваше по този начин.

Продължи да го удря отново и отново. Разби устната му, натърти бузата му и насини едното му око. После спря, погледна го и се намръщи.

— Защо ме принуждаваш да върша такива неща? Сега няколко дни няма да можеш да отидеш на училище. Не и в този вид.

— Моля те, не ме оставяй вкъщи — примоли се той. — Ще кажа на учителката, че съм паднал от колелото си.

— Тя няма да ти повярва, скъпи. Знаеш какви са учителите. Не разбират моите наказания. Ако знаеха, че това е единственият начин да се контролират хората като теб, те със сигурност щяха да ме разберат. Ние с теб обаче не искаме да се местим отново, нали? Ако пак ни изпратят някой социален работник, ще трябва да си тръгнем от тук и може да се наложи да се преместим в друг щат.

Знаеше, че няма смисъл да спори с нея. Училището беше единственото място, на което се чувстваше сигурен и в пълна безопасност. Там тя не може да го докосне. Но ако останеше у дома до края на седмицата, щеше да я ядосва всеки ден. И щеше да бъде наказван всеки ден.

— Върви си в стаята — заповяда тя. — Тази вечер ще си легнеш гладен. На лошите момченца не им се полага храна.

Преизпълнен с благодарност, че му позволява да се махне далеч от нея, той грабна чантата с учебниците си от пода, след което се обърна и се затича към стаята си. Влезе вътре и понечи да затвори вратата след себе си. И тогава чу гласа ѝ:

— Остави вратата отворена. Не искам да направиш някоя пакост. След малко ще дойда да те проверя. Но преди това ще вечерям.

Остави вратата широко отворена. Нямаше друг избор.

Сложи чантата си на леглото, отвори я, извади молив и тетрадката си по математика. Прочете първата задача, която трябваше да реши за домашно, но не можеше да се концентрира. В момента можеше да мисли единствено колко много го боли лицето и какъв ужасен вкус има кръвта в устата му. Страхуваше се и от онова, което щеше да му причини майка му, когато се появеше по-късно в стаята му, за да го провери какво прави.

„Иска ми се да е мъртва. Искам да се събудя един ден и да разбера, че е отишла при Исус. Ако отиде на небето, тя няма да страда повече. И няма да може да ме наранява.“ Вдигна очи към тавана и започна да се моли. „Няма ли да е по-добре и за двама ни, ако тя просто умре? Не можеш ли да я порaziш и да я прибереш при себе си? Моля те!“

Знаеше обаче, че Господ няма да я убие. Тези неща Господ оставяше на хората тук, на земята. Прекрасно разбираше защо Господ очаква от него да помогне на майка си. И той щеше да го направи — някой ден, когато порасне и натрупа достатъчно сила, за да може да облекчи страданията ѝ.

„Ти ще бъдеш този, който ще ѝ донесе покой“, отекна някакъв глас в главата му. „Твой дълг е да изпратиш майка си на небето. Някой ден...“

Куин започна да се върти и да се мята в леглото. Изстена на глас, обърна се и отметна чаршафа от себе си. Вдигна голямата си ръка нагоре, след което я стовари върху Анабел. Беше отворила очи преди няколко минути, разбудена от въртенето му, но се събуди напълно едва когато чу болезнения му стон и почувства ръката му върху себе си.

— Недей! Моля те, недей — повтаряше в съня си той.

Анабел докосна челото му. Беше покрито с пот и сякаш изгаряше от огън.

— Куин?

— Ще те убия... ще те убия. Моля те, недей — промърмори той.

Тялото на Анабел се вкамени. За нея беше очевидно, че Куин сънува и няма и най-малка представа какво казва. Тя обаче го чуваше и думите му я разтревожиха. Чуваше го как умолява някого... как му казва, че ще го убие... Това я изплаши.

„Той има кошмар“, каза си Анабел. А и кой не би сънувал ужасни сънища за смърт и убийства, ако се намираше в безизходното положение, в което се бе озовал Куин? Четири от бившите му любовници бяха мъртви, и макар да не ги бе убил той, Куин не можеше да не изпитва вина. Ако някой беше отнел живота на онези жени — включително и на Лулу — само защото са били любовници на Куин, то той просто не би могъл да не се чувства отчасти отговорен за смъртта им.

— Не! — извика Куин и рязко седна в леглото. Очите му блестяха с безумен блясък, дишането му беше неравномерно и накъсано.

Анабел го прегърна.

— Всичко е наред, любими. Просто сънуваш ужасен кошмар.

Куин пое няколко пъти дълбоко въздух и бавно издиша. Постепенно се успокои и притихна. Анабел почувства как напрежението му започва да намалява, но тялото му си остана все така стегнато и сковано.

— Съжалявам. — Обърна се и я погледна. — Не исках да те събудя.

— Няма нищо. — Протегна ръка и отмести влажните от потта къдрици от челото му. — Искаш ли да ми разкажеш?

— За кошмара?

Тя кимна утвърдително.

— Това е стар кошмар, който не ме бе навестял от години, но след всичко, случило се напоследък...

Сграбчи ръката ѝ, целуна разтворената ѝ длан, след което вдигна очи и я погледна.

— Искаше ми се да се събудя преди теб и да те любя отново. —
Кимна по посока на нощното шкафче. — Имаме още един кондом.

— Сменяш темата. Мислех, че ще ми разкажеш за кошмара.

— Не би искала да чуеш това.

— Напротив, искам.

Погледна я въпросително.

— Казал съм нещо в съня си, нали? И какво точно казах?

— Каза: „Моля те, недей“. А след това каза: „Ще те убия“.
Повтори го два пъти.

Куин се отдръпна от прегръдката ѝ и се изправи напълно гол в полумрака на спалнята, осветена единствено от слабата лампа в банята.

— Щом ще говорим за демоните, които ме преследват след всичките тези години, ще имам нужда от питие. — Куин слезе от леглото, разрови дрехите им, струпани на стола и намери панталона си. Навлече го и се запъти към вратата.

— Мога да направя кафе, ако искаш — извика след него Анабел.

Той се спря и погледна през рамо към часовника върху нощното шкафче.

— Наближава пет сутринта, нали? Предлагам да приготвим кафето заедно, а по-късно да си поръчаме закуска. И ако си много добра с мен, *querida*, може и да те любя между кафето и яйцата с бекон.

— Харесва ми как звучи — отвърна тя и стана от леглото. — Кафето и яйцата с бекон. Но най-вече любенето.

Разрови купа с дрехи на стола, намери ризата на Куин, облече я и я закопча до гърдите си. Боса и нетърпелива го последва във всекидневната. Той запали една настолна лампа, която осветяваше само част от помещението. На път за кафемашината се спря пред прозорците, дръпна пердетата и се загледа в тъмното небе. Нямаше нито една звезда. Едри дъждовни капки трополяха по стъклата. В далечината проблясваха светкавици. Куин се обърна и се зае с машината. Отвън отекна силен гръм.

Анабел отвори пакетчето с кафе, а Куин напълни машината с вода. Придърпа Анабел към прозореца, застана зад нея, прегърна я и положи главата ѝ на гърдите си. Загледаха се в светлините на града под тях, забулени от дъжда.

— Сънят беше за майка ми — започна Куин. Говореше почти шепнешком. — Вече ти казах, че на времето едва не пребих един тип до смърт заради нея.

— И това ли сънува? Че защитаваш майка си?

— Да. От време на време сънувам онази нощ. Виждам го как я удря, как ѝ причинява болка. Казвам му да спре, но той не иска да ме послуша. Тогава започвам да го моля. Но той продължава да я удря. И аз му казвам, че ще го убия, ако не я остави на мира.

Анабел се напредила въпреки усилията си да не реагира на онова, което бе чула току-що.

— Зная. Зная. Би предпочела да вярваш, че не съм в състояние да отнема човешки живот. — Обърна я към себе си и я принуди да го погледне в очите. — Но аз съм. Не защото ми харесва, а за да защита някого, когото обичам. Искях да попра на онзи мъж да продължи да удря майка ми и щях да го убия, ако можех да съм сигурен, че само така ще го възпра да я наранява отново.

— Съжалявам, че е трябвало да преживееш нещо толкова ужасно. — Анабел го прегърна. Искеше да го утеши, копнееше да изтрие от съзнанието му мъчителните спомени, които не му даваха мира. Не можеше да си представи дори как се е чувствал, когато е наблюдавал как малтретират майка му.

— Това е вече минало. — Нежно я погали по гърба. — Това са спомени, които се опитвам да забравя. И успявам. През повечето време поне. Онзи тип не беше първият мъж, посегнал на майка ми, но преди това не бях достатъчно силен физически, за да им попра да я удрят. Казвам ти, Шийла си подбираше все най-големите отрепки. В това число слагам и собствения си баща.

— Родителите ти със сигурност са притежавали и някои добри качества — отбеляза Анабел и повдигна лице към него. — В противен случай не биха могли да създадат един толкова забележителен син.

Устните на Куин се разтеглиха в нещо като усмивка.

— Смяташ, че съм забележителен?

— Забележителен. Необикновен. Невероятен. — Анабел се усмихна.

Куин я целуна. Изключително нежно.

— С тези думи бих описал теб, но не и себе си.

— В такъв случай сигурно изпитваш към мен онова, което аз изпитвам към теб — рече му тя и се вгледа изпитателно в очите му, търсейки там някакви отговори.

— Ако обичаш да бъдеш с мен, ако обичаш да се любим, ако ме желаеш повече от всичко друго на света и не би искала да ме изпуснеш от погледа си дори и за миг, то тогава бих казал, че наистина изпитваш същото, което аз изпитвам към теб.

Сърцето ѝ подскочи от радост. Независимо дали го осъзнаваше или не, Куин току-що ѝ бе казал, че я обича.

— Не си тръгвай от тук — помоли се тя. — Остани при мен. Прекарай с мен следващия ден, а след това и нощта.

Той я целуна по двете бузи и по челото.

— Ти само се опитай да се отървеш от мен.

Марси паркира взетия под наем джип малко по-надолу от хотел „Пийбоди“ и излезе на дъжда. Изобщо не ѝ пукаше, че може да се намокри до кости. Снощи отново бе позволила на Аарон да я люби. Беше ѝ харесало, но тя не го обичаше. Господи, така ѝ се искаше да можеше да се влюби в него. Готова беше на всичко, за да се влюби в друг мъж и да забрави Куин. Но какво би могла да направи една жена, влюбена до полуда в мъж, който я държеше постоянно до себе си, защото беше най-добрата асистентка, която бе имал някога?

Тръгна нагоре по улицата, като газеше в локвите и пръскаше струи вода около себе си. Дали да не заплаши Куин, че ще напусне. Питаше се как ли би реагирал.

„Ще те пусне да си вървиш, глупачко. Винаги може да си назначи друга асистентка. Сигурно има безброй жени, готови на всичко, за да получат възможност да работят за него. Опашката с кандидати сигурно щеше да се извие в продължение на две преки. Но дори и да стане чудо и Куин да направи от теб своя любовница, той ще те зареже съвсем скоро след това. Така, както постъпва с всички останали. И ти ще се превърнеш в част от несекващия поток от жени в живота му.“

Знаеше, че постъпва като идиотка като идва тук, но просто не бе успяла да се сдържи. Когато се събуди в четири сутринта и не можа да заспи повече, тя се измъкна тихичко от леглото на Аарон и тръгна към

стаята си. После промени решението си, отвори вратата на стаята на Куин и погледна празното му легло.

Беше прекарал нощта при Анабел Вандерли. Държал я бе в прегръдките си. Любил се бе с нея.

Дори и с широко отворени очи, Марси можеше да си ги представи заедно. Голи. С преплетени тела в разгара на любовния акт.

Марси мразеше Анабел. Презираше я повече от всички останали, защото долавяше, че тази жена означава нещо повече за Куин. Съзнаваше, че е *различна*.

Рано сутринта Марси влезе в стаята на Куин и легна на леглото му, опитвайки се да си представи как ли би се чувствала, ако можеше да го накара да я вземе в прегръдките си и да я люби. После отвори гардероба му, прокара ръка по редицата шити по поръчка костюми, влезе в банята, отвори капачката на парфюма му и вдиша аромата.

Няколко минути по-късно нахлузи един анцуг, обу чифт гуменки и се качи в джипа. Като истинска откачалка подкара по безлюдните улици на Мемфис, като в бързината си не спираше нито на стоповете по пътя, нито на червените светофари.

И ето че вече бе тук. Пред хотел „Пийбоди“. Стоеше отвън под проливния дъжд, гледаше нагоре към етажите и се питаше къде ли точно са Куин и Анабел и какво ли правят в момента. Лежат заедно на леглото, заслушани в дъжда? Или пък се любят на зазоряване?

„Ти трябваше да си с мен, Куин“, проплака сърцето й. „Никой никога няма да те обича повече от мен.“

През годините бе изпитвала неприязън към всичките любовници на Куин, но все си повтаряше, че един ден Куин ще я погледне внимателно и ще осъзнае, че обича единствено нея. Само че времето минаваше, а Куин продължаваше да вижда в нейно лице единствено вярната си асистентка. И Марси намрази другите му жени. Никога досега обаче не бе изпитвала толкова силно презрение към някоя от тях.

„И какво ще направиш, ако се окаже, че е влюбен в нея?“

Марси продължаваше да стои на тъмната и студена улица, вдигнала поглед към високата сграда на хотела. Сълзите й се смесиха с дъждовните струи, които се стичаха по лицето й. Имаше чувството, че умира. Душата й умираше, но никой не го бе грижа за нея. Най-малко пък Куин.

26.

Куин и Анабел изпиха сутрешното си кафе, седнали един до друг на канапето и загледани в притъмнялото, дъждовно небе, което започна бавно да изсветлява на зазоряване с обещанието за поредния сив и дъждовен ден. Не говореха много. Седяха сгушени един в друг и се наслаждаваха на миговете, които можеха да прекарат заедно. А когато страстта отново припламна в душите им, двамата се върнаха в леглото и се любиха — бавно и сладостно. После заспаха, за да се събудят преди по-малко от час от телефонното обаждане на Грифин Пауъл.

Донесоха им закуската едва преди няколко минути и докато Анабел довършваше тоалета си в банята, Куин махна капациите на чиниите и напълни чашите им с кафе. Тъкмо бе свалил целофанената опаковка на прясно изстискания портокалов сок и бе отпил първата глътка, когато Анабел се появи от спалнята. Обожаваше да я гледа. Харесваше всеки сантиметър от нея — от дългата, копринено мека руса коса до стройните ѝ крака, които, както бе установил, се отличаваха с изключителна чувствителност. Тя се поспря на вратата, усмихна му се и стомахът му се сви болезнено. Не беше сигурен какво точно става с него. Не разбираше дали онова, което изпитва към нея, е любов, но беше наясно, че една кратка любовна връзка с нея няма да му е достатъчна. Искаше много повече. Копнееше да прекара дни наред — не, седмици — само с нея. Да я държи в прегръдките си, да я докосва, да я люби. Или само да я гледа.

— Смяташ ли, че ще успеем да хапнем преди Грифин да е дошъл? — Анабел се приближи до него, целуна го така, сякаш не го бе виждала дни наред, взе чашата с портокалов сок от ръката му и отпи.

— Може би няма да имаме време, но дори и да дойде ще му предложим кафе, а ние ще продължим да се храним. — Куин държа стола на Анабел, докато тя се настани до масата, но преди да успее да се присъедини към нея някой почука на вратата. — Това трябва да е Грифин. — Куин погледна часовника си. — Точно навреме. Сега е точно единадесет.

— Ще му сипя кафе.

Куин отиде да отвори вратата и установи, че Грифин Пауъл не е сам. Лейтенант Нортън стоеше непосредствено зад бившия си съотборник от университета на Тенеси. Самата поява на детектива като че ли задейства някаква червена лампичка, която започна да премигва предупредително в главата му. Не че имаше нещо против Нортън — отношението му към него изобщо не можеше да се сравни с личната неприязън, която изпитваше към сержант Джордж — но независимо от това Нортън беше ченге, а понастоящем полицейското управление на Мемфис беше негов враг.

Пренебрегнал напълно Грифин, Куин прикова поглед върху Нортън.

— Трябва ли да повикам адвоката си?

— Няма да оставам — увери го Нортън. — Тук съм, защото искам да разбера дали ще разпознаете Кели Флеминг на снимката, която ви носим. Не смятам да задавам никакви други въпроси, нито пък да ви разпитвам, така че няма да имате нужда от адвокат.

— Това е добре, тъй като Джъд замина за Чатанууга — отбеляза Куин. — Реших, че няма защо да си губи тук времето, при положение, че може само за час да долети до Мемфис, ако имам нужда от него.

— Можем да докараме господин Уокър със самолета на семейство Вандерли, ако се наложи — подхвърли Анабел, която застана до Куин и преплете пръсти с неговите.

В този момент Куин се почувства като великан. И то благодарение единствено на жената, застанала до него. Жената, която *вярваше* в него. Доверяваше му се. И го обичаше.

— Може ли да влезем? — попита Грифин. В гласа му се долавяше леко раздразнение.

— Разбира се. — Анабел подръпна ръката на Куин, принуждавайки го да отстъпи назад и да пропусне в апартамента Грифин и лейтенант Нортън.

— Ще наля още две чаши кафе — каза Анабел и погледна Куин. — Затвори вратата и — тя снижи гласа си до шепот — се дръж учтиво с лейтенант Нортън.

Куин се ухили. Изчака я да се върне във всекидневната, след което затвори вратата, пое дълбоко въздух и се присъедини към останалите. И Пауъл, и Нортън стояха прави.

— Кафе? — Анабел предложи чаша кафе на Нортън.

— Не, благодаря, мадам.

— Грифин?

— Да, благодаря. — Грифин пое предложената чаша и погледна към Куин. — Джим разполага със снимка на Кели Флеминг, направена в деня на убийството ѝ. Тя е всичко, което имаме в момента, макар че аз изпратих един от най-добрите си служители в Бейтаун, Тексас, който ще се опита да изрови цялата налична информация за тази жена и убийството ѝ. Между другото, Кели Флеминг не е истинското ѝ име.

Нортън извади един плик от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Куин.

— Разгледай снимката и ни кажи дали я познаваш.

Куин взе плика, отвори го и извади снимката. Тялото му се напрегна, когато погледна жената. Част от него искаше да я разпознае, а част от него се молеше това да не се случи. И в двата случая можеше да спечели, както и да загуби. Вгледа се внимателно в лицето на жената, а след това разгледа чертите ѝ една по една.

— Не я познавам. — Куин прибра снимката обратно в плика.

— И ние така си помислихме. — Джим протегна ръка и взе снимката. — Тази жена не е точно твой тип.

Куин му подаде плика.

— И какво точно трябва да означава това?

— Кели Флеминг, или както и да се е казвала тази жена, може и да е била привлекателна в миналото, но истината е, че — Нортън размаха плика във въздуха — на тази снимка изглежда ужасно. И това не се дължи единствено на факта, че снимката е била направена след смъртта ѝ.

— А това, че не я познавам, как ще ми се отрази? В мой ущърб ли е или в моя полза?

— Нито едното от двете — отвърна Нортън. — За момента поне.

— Джим иска да знае къде си се намирал в деня, в който е била убита Кели Флеминг — обади се Грифин. — Тъй като Бейтаун се намира съвсем близо до Хюстън, можем само да се надяваме, че си бил извън града, защото само така ще можеш да докажеш, че не би могъл да убиеш Кели.

— Кога е била убита? Преди две години? — Куин се намръщи. — Не бих могъл да си спомня нещо, което се е случило толкова

отдавна, но архивите, които пазя в офиса си, може и да ни помогнат.

— Единственото, от което имам нужда, е твоето разрешение да ни бъде осигурен достъп до тази информация — отбеляза Грифин.

— Обадете ми се, когато сте готови с отговора — рече Нортън. — А аз, междувременно, ще продължа разследването, приемайки, че сме изправени пред сериен убиец.

— В такъв случай това означава, че снемате подозренията от Куин, нали? — попита Анабел.

— Не е задължително — отвърна Нортън. — Господин Кортес би могъл да се окаже сериен убиец, макар че аз сериозно се съмнявам в това. — Нортън погледна Куин право в очите. — Не напускайте Мемфис. И ако ви повикаме в управлението отново, това ще означава, че смятаме да ви обвиним поне в едно от извършените две убийства.

Куин отвърна на погледа на детектива, без да трепне.

— Оценявам факта, че не ограничавате разследването само до мен и допускате, че може и да не съм единственият заподозрян.

— Истината е, че не разполагам с никакви сериозни улики — заяви Нортън. — Трябва обаче да проверя някои неща, и ако имаме късмет, може и да намерим нашия убиец.

Куин и Нортън си стиснаха ръцете, а Грифин стана и изпрати Джим Нортън до вратата. Нортън се поспря, погледна към Куин и рече:

— От кабинета на съдебния лекар ми съобщиха, че са освободили тялото на Кендъл Уелс. Разбрах, че погребението ще бъде във вторник.

— Благодаря, че ми казахте — отвърна Куин.

Нортън кимна с глава и си тръгна.

Грифин затвори вратата след него, върна се във всекидневната, взе чашата си с кафе и седна на канапето.

— Вие двамата можете да продължите закуската си докато аз говоря. Тази сутрин се чух с Дерек Лоурънс. Той е бивш служител на ФБР, специалист по изготвянето на профили. Наех го, за да ни помогне да разберем нещо повече за нашия убиец. Опирайки се на предварителния профил, изготвен от него, двамата с Джим комбинирахме усилията си и стигнахме до някои идеи, свързани със самоличността на престъпника. Приносът на Джим, естествено, е неофициален.

— Настина ли очакваш да се храним спокойно при положение, че говориш само за убийства и престъпници? — ядосано попита Анабел и разбърка яйцата си с вилицата си.

— Съжалявам — отвърна Грифин, — но ако не искате да се мотая тук цял ден, предлагам да приключим с това още сега. — Грифин леко се изкашля. — Освен това бих искал да ви отправя едно предупреждение — на ваше място бих останал тук и не бих се показвал много на публични места. Освен ако не държите новината за вашата връзка да се появи по новините. Видях, че поне един телевизионен канал е оставил оператор с камера от другата страна на улицата и предполагам, че наблизко се спотайва и поне един репортер. Ако не са и повече.

— Медиите знаят ли, че съм в хотела? — попита Куин.

— Управителят на хотела ме информира, че сутринта е уволнил един от служителите, защото го чул да се обажда на някого по телефона — вероятно на журналист — и да му съобщава, че Куин Кортес е прекарал нощта в апартамента на Анабел Вандерли.

— Кучи син! — Куин стовари юмрук върху масата. Сребърните прибори издрънчаха, а част от кафето на Анабел се изплиска в чинийката.

— Успокой се — посъветва го Грифин. — Докато не ви видят да излизате от хотела заедно, думите на този служител ще си останат само в сферата на предположенията. Затова, Куин, когато решиш, че си готов да си ходиш ми се обади, за да измислим някаква стратегия. Ще се опитаме да те измъкнем незабелязано от хотела, или пък ще излезем двамата заедно, а Анабел ще си остане в апартамента.

— Не се притеснявайте за мен. Що се отнася до мен, изобщо не ми пука, та ако ще целият свят да разбере, че Куин е прекарал нощта в моя апартамент. — Анабел остави вилицата, присегна се през масата и постави ръка върху юмрука на Куин.

Куин я погледна с изумление. Цялото му същество се изпълни с дълбока благодарност. Не познаваше друга жена като Анабел. Жена, която не понася преструвките и лъжите. И няма никакви задни мисли.

— Щом Анабел не се притеснява, то тогава и аз няма от какво да се притеснявам. — Куин разтвори ръка и стисна пръстите на Анабел.

Грифин отново се изкашля.

— Ами да се захващаме за работа тогава.

Анабел се изчерви и отдръпна ръката си.

— Разбира се.

— Спомена, че вече си разговарял със специалиста по профилите — отбеляза Куин. — Този човек действа много експедитивно.

— Човек винаги получава добри резултати, ако си плаща добре, а за него платихме скъпо и прескъпо. Дерек Лоурънс е един от най-добрите в този занаят. — Грифин пхна ръка във вътрешния джоб на самото си и извади малък бележник. — Това, разбира се, е само предварителен профил, но е напълно достатъчен, за да ни даде някаква основа, на която да стъпим.

— Но аз не мога да си представя дори откъде трябва да започне издирването на един сериен убиец — намеси се Анабел.

— Ами ще започнем с този профил — отвърна Грифин. — Според Лоурънс нашият човек е номад. Тази дума, сама по себе си, го охарактеризира като човек, който не стои на едно място. Няма свой запазен периметър на действие. Извършил е убийства в Тексас, Луизиана и Тенеси. Тридесет и четири процента от серийните убийци са номади. А нашият човек — не забравяте, че може да бъде и жена — е вероятно убиец с мисия. Този човек вярва, че е негово задължение да елиминира определен тип жени. В нашия случай става въпрос за жени, които спят с Куин Кортес.

— Какво искаш да кажеш? — Очите на Анабел се разшириха. От изненада? От страх? — Не можем да твърдим, че всички жени, с които Куин е имал връзка в миналото, са убити. Що се отнася до Кели Флеминг, или както там се е казвала онази жена, той дори не я познава.

— Това, че не можа да разпознае Кели Флеминг, не означава, че не я е познавал — възрази Грифин.

— Ако я познавах, щях да я разпозная — веднага заяви Куин, опитвайки се да се защити. В следващия момент обаче му хрумна, че Грифин може би има право. — Но ако съм я познавал преди пет или десет години, а тя се е променила толкова много, че...

— Ще говорим за това, когато те запозная с възможните сценарии, до които стигнахме двамата с Джим — продължи Грифин. — Ако всичките тези жени, включително и Кели, са били любовници на Куин, то това е и причината, поради която са били убити. А убиецът е човек, който смята, че е негов дълг да елиминира конкуренцията или

просто да накаже тези жени, което пък автоматично го превръща в сериен убиец.

— Защо убийствата са започнали едва преди две години? — попита Анабел. — Всъщност, като се изключи това на Кели, останалите са извършени през последната година.

— Добър въпрос — отбеляза Грифин. — Ако убийствата са започнали с Кели и ние успеем да разберем защо точно тя е била първа, то това ще означава, че сме направили крачка напред в опитите си да открием убиеца.

— Значи убиеца, когото търсим, е номад и се възприема като човек с мисия — обобщи Куин. — Какво още?

— Всичките убийства са планирани и извършени по един и същ начин — каза им Грифин. — Жертвите са били любовници на Куин, които са убити по един и същ начин — задушени са с възглавници, а пръсти от десните им ръце са отрязани след смъртта им. Тоест, убиецът преследва определен тип хора и ги елиминира по определен начин.

— Значи имаме убиец номад с мисия, който подбира жертвите си по определен признак и ги убива по един и същи начин. Какво всъщност означава това? — Анабел поклати глава и разпери безпомощно ръце.

— Лоурънс смята, че човека, когото търсим, вероятно е бил малтретиран като дете. Претърпял е жестока емоционална травма и по всяка вероятност е бил подложен на физически тормоз. Отстраняването на десния показалец на всяка жертва може да се възприеме като символ на някаква властна женска фигура от миналото му, която го е тормозела, насочила обвинително пръст към гърдите му. Това би могла да бъде майка му, учителка, осиновителка, монахиня...

— Около нас живеят милиони хора, които са имали скапано детство — прекъсна го Куин. — Аз самият съм сред тези милиони, както и част от приятелите и служителите ми. Лагерът за момчета на името на съдия Харууд Браун е пълен с момчета, които са израснали в ужасяваща семейна среда.

— След като спомена за ранчото, бих искал да предложа на вниманието ти един от възможните сценарии — подхвърли Грифин. — През годините си помогнал на много хлапета — предимно на момчета от ранчото, както и на няколко момичета, изпаднали в беда. Три такива

хлапета съставляват личния ти антураж. Допускаш ли, че е възможно някой от младежите, с които си се запознал чрез работата си в ранчото, да се е привързал силно към теб и да е пренесъл омразата си към някаква властна жена от миналото му към твоите любовници?

— Не допускаш, че Аарон или Джейс биха могли...

— Не допускам каквото и да било и не ги обвинявам в нищо. Но бих искал да ми позволиш да се поразровя в миналото им. И да поразпитам за останалите възпитаници на ранчото.

— Давай, направи го — отвърна Куин. — Ще откриеш, че и двамата — Аарон и Джейс — са били малтретирани като деца. Но това не ги превръща в убийци.

— Съгласен съм. Но те пътуват с теб и винаги знаят маршрута и графика ти. И това се отнася и за Марси Симс.

— Марси? Сериен убиец? — Куин се разсмя. — Мили боже, Марси не може да нарани и муха.

— Никога не подценявай гнева на една преизпълнена с ревност жена — подхвърли Грифин.

— Разбирам какво намекваш, но тук вече се лъжеш. — Куин среща въпросителния поглед на Анабел. — Зная, че Марси си пада по мен. Увлечението ѝ продължава от години, но между двамата ни никога не е съществувала романтична връзка. Та тя беше едва на шестнадесет, когато я срещнах, за бога!

— Още веднъж искам да подчертая, че не обвинявам когото и да било. Просто излагам пред теб някои възможности. — Грифин се изправи. — Ще отидеш ли на погребението на Кендъл Уелс?

— Да — отвърна Куин.

— Медиите ще бъдат там. А и семейството може да не желае присъствието ти.

— Майната им на медиите. Що се отнася до семейството на Кендъл... кого, всъщност, имаш предвид? Бившият ѝ съпруг, няколко братовчеди и една престаряла леля. Кендъл беше единствено дете, а двамата ѝ родители са покойници.

— Ако предпочетеш да не ходиш на погребението, би могъл да си спестиш доста неприятности и вероятно някоя и друга грозна сцена — настоя Грифин.

— Кендъл беше не просто бивша любовница, а моя приятелка и адвокатка. Най-малкото, което мога да направя за нея, е да присъствам

на погребението ѝ.

— Ако искаш, мога да дойда с теб — предложи Анабел.

Грифин изпъшка.

— Всички медии ще бъдат там в очакване да станат свидетел на поредния скандал. Вие двамата направо си търсите белята.

Анабел се усмихна на Куин, а след това погледна Грифин в очите.

— Когато сме заедно, двамата с Куин можем да се справим с всичко.

Грифин само сви рамене и тръгна към вратата. После се поспря, обърна се през рамо и погледна първо Куин, а след това и Анабел.

— Любовта не може да победи всичко. Трябва да го знаете. Днес може и да успеете да се изолирате от света, но когато настъпи утрешният ден... Анабел, мисля, че не трябва да оставаш сама. Нашият убиец очевидно си е набелязал любовниците на Куин, а сега и ти влизаш в това число. Предлагам да ми позволиш да ти назнача лична охрана. Човек, който да отговаря за твоята безопасност, когато не си с мен или с Куин.

— Смяташ, че животът ми е в опасност? — попита Анабел.

— Грифин има право — заяви Куин. — От този момент до мига, в който заловим този тип, ти не трябва да оставаш сама. Ако аз не мога да бъда до теб, то тогава с теб ще бъде Грифин или някой от хората му.

— Добре, нямам нищо против. Щом смяташ, че така ще е най-добре.

— Решението е добро — увери я Грифин. — Ще се видим отново утре сутринта. Ако междувременно получа някаква нова информация, ще ви се обадя.

Веднага щом Грифин си тръгна, Куин блъсна стола си назад и се изправи. Дори и не погледна към недокоснатата си закуска.

— Куин?

Застанал с гръб към нея, той пое няколко дълбоки глътки въздух и издиша бавно, опитвайки се да овладее гнева си. Гняв, насочен към самия него. Какво си мислеше, че прави, като стана любовник на Анабел? По дяволите, изобщо не мислеше и точно в това е проблемът. Желалаше я повече от всичко друго на света. А Куин обикновено получава онова, което желае.

— Започнах интимна връзка с теб и поставих живота ти в опасност — рече ѝ той. — Господи, Анабел, съжалявам. Толкова съжалявам.

Ударите на сърцето му отекваха оглушително в главата му и той дори не я чу да се приближава. Разбра, че е застанала зад него едва когато тя плъзна ръце около него, прегърна го през кръста и постави глава на гърба му.

— Не си причинявай това. Интимната връзка я започнахме *двамата*. И моето участие беше повече от доброволно.

— Ами ако убиецът тръгне след теб? — Куин не можеше да понесе мисълта, че нещо би могло да се случи на Анабел.

— Ако го направи, ти ще го спреш. Ако не ти, Грифин. Или пък лейтенант Нортън. — Анабел изведнъж ахна. — Куин, ами ако... ами ако полицията му заложи капан и ме използва като примамка?

Куин рязко се обърна, сграбчи я за раменете и отчаяно я притисна към себе си.

— Не си го и помисляй дори. И никога, при никакви обстоятелства, не предлагай тази твоя идея на ченгетата. Чуваш ли?

Анабел не отговори. Той я разтърси с все сила.

— Анабел? Разбра ли ме?

Тя обви ръце около него и прошепна:

— Да, разбрах.

Не излязоха никъде през целия ден. Останаха в апартамента на Анабел и се любиха. След като зарязаха недокоснатата си закуска на масата, двамата поговориха малко, след което Куин се обади по телефона. Половин час по-късно един служител на хотела почука на вратата и донесе малко пакетче, което както Анабел откри по-късно, съдържаше кутийка с кондоми.

— Ами ако каже на репортерите? — закачливо подхвърли Анабел.

— Щом ти не се притесняваш, мен пък изобщо не ме е грижа.

Любиха се като обезумели, след което поспаха няколко часа, събудиха се и си поръчаха късен обяд. Нахвърлиха се на храната и я изядоха до последната трохичка. Включително и греховно калоричния сладкиш, който си поделиха. След това се любиха отново.

А и какъв по-добър начин да прекарат дъждовния неделен следобед? Анабел протегна ръце над главата си, обърна се в леглото и се сгуши до Куин, който потънал в някакви свои мисли, изведнъж ѝ се стори на хиляди мили разстояние. Дали все още се притесняваше от възможността убиецът да научи, че двамата са любовници и да се опита да посегне на живота ѝ?

— Давам цяло царство, за да разбера за какво мислиш — подхвърли тя.

Той обви ръка около раменете ѝ и я целуна по челото.

— Не искам помежду ни да има тайни. Вече ти казах защо не би трябвало да си с мен и защо представлявам заплаха за всяка жена.

Тя постави пръст върху устните му, за да го накара да замълчи.

— Това е било в миналото. А ние с теб живеем в настоящето. Ти може и все още да не си даваш сметка за това, но аз зная, че ме обичаш.

— Така ли?

— Точно така.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, преди да преминем на последващ етап... преди да започнем да кроим каквито и да било планове.

В продължение на половин минута Анабел сякаш остана без дъх.

— Какво? — задъхано промълви тя.

— Преди около година преживях странен пристъп на сънливост. Изпаднах в състояние на пълна безпаметност, която продължи няколко часа. От тогава насам преживях още три такива пристъпи.

— Ходил ли си на лекар?

— Не. Изобщо не обърнах внимание на първите два — обясних си странната си сънливост със свръхпреумора и напрежение. Дори и третия път не си дадох ясна сметка какво точно става. Когато ми се случи за четвърти път обаче, разбрах, че нещо не е наред.

— Ще ти запазим час при най-добрия лекар в Мемфис и...

— Не, не още. Не мога да ходя по доктори. Аз... — Той седна в леглото, придърпа я по-близо и я обърна към себе си. Заговори, приковал поглед върху лицето ѝ, но без да я докосва. — Получих първия пристъп в нощта, в която Джой Елис е била убита в Ню Орлиънс. Вторият се случи в Далас — в деня, в който е била убита Карла Миликан.

Анабел имаше чувството, че сърцето ѝ спря да бие. За част от секундата поне.

— А другите два пъти?

— В нощта, в която бе убита Лулу, и по време на убийството на Кендъл.

О, господи! Какво се опитваше да ѝ каже?

— Анабел... *querida*... ами ако по време на тези пристъпи, от които не си спомням нищо, съм убил...

Анабел го прекъсна и обвини ръце около него.

— Не! — буквално изкрещя тя. — Не си убивал, когото и да било! Знаеш, че не си!

Мълчание.

— Куин Кортес, аз те обичам! И ти вярвам.

— Не можеш да си представиш дори какво означава за мен да те чуя да изричаш тези думи. Не мисля, че съм способен да извърша хладнокръвно убийство, но не смятам, че е съвпадение това, че изпадах в безсъзнание всеки път, когато някоя от любовниците ми е намирала смъртта си.

— Прав си. Не може да е съвпадение. Което означава, че някой те упоява. Някой, който иска да си мислиш, че може и да си убил онези жени. И да се подсигури, че няма да разполагаш с алиби за времето на смъртта им.

Той я взе в прегръдките си и притисна буза към нейната.

— Няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Кълна се, че ще те пазя и защитавам. Ако те изгубя...

— Няма да ме изгубиш. Никога.

— Това обещание ли е?

— Това, любими мой, е тържествена клетва.

27.

Джим Нортън не бе абониран за ежедневника „Къмършъл апийл“. Нито пък за някакви други вестници или списания. Обикновено преглеждаше вестника на работа, но, подобно на повечето хора, които познаваше, основните новини научаваше от телевизията. Ето защо, когато тази сутрин закъсня и не му остана време да пусне телевизора в малката си всекидневна, той пропусна да чуе новината, предизвикала трескаво оживление в цялата съдебна палата. Докато се качваше с асансьора подочу някоя и друга изпусната дума, които се оказаха достатъчни, за да изострят любопитството му. Хората споменаваха за някаква голяма статия в „Къмършъл апийл“, според която четири от любовниците на Кортес били жертви на сериен убиец. Джим слезе на десетия етаж и тръгна да си потърси вестник. Задачата се оказа лесна, защото Сандра Холмс му го подаде веднага щом се изправи до бюрото ѝ.

— Някой много ще я загази — отбеляза тя. — Само шепа хора разполагаха с тази информация, нали?

Джим прочете първо заглавието: „Жесток убиец на жени“. След това и статията, която информираше читателите за връзката на Куин Кортес с четирите убийства, последните две от които бяха извършени тук, в Мемфис.

— Мамка му! — изруга през зъби Джим. — Къде е Чад?

— В кабинета на инспектор Пърсър. И директорът е там. Защо питаш? Ако смяташ, че Чад...

— Можем да сме повече от сигурни, че тази информация не е изтекла от екипа на Кортес. Нито той, нито адвокатът му, нито Грифин Пауъл биха споделили тези подробности с пресата. Което означава, че източникът на информацията е в полицейското управление на Мемфис. Тъй като съм сигурен в себе си и знаей, че не съм споменавал нито дума по въпроса, по принципа на елиминирането...

— Джим, не влизай вътре в това състояние и не отправяй обвинения, които не можеш да докажеш — предупреди го Сандра. —

Защото ако Чад наистина го е направил, можеш да си сигурен, че точно в този момент прави всичко възможно да прикрие задника си.

— Изобщо няма да се изненадам, ако малкото копеленце се опита да обвини мен.

— Съмнявам се, че би постъпил толкова глупаво. Пърсър те познава от много време. И знае, че си принципен и почтен човек.

Джим се усмихна едва-едва.

— Благодаря за доверието.

Сандра го погледна и очите ѝ меко заблестяха. Може би си бе спомнила нощта, която бяха прекарвали заедно. Това продължи не повече от тридесет секунди. След това тя се усмихна и погледна към вестника в ръката му.

— Защо му е на Чад, а и на когото и да било друго, да споделя тази информация с пресата?

— За да повлияе на общественото мнение. Чад иска Кортес да се окаже виновен, но не разполага с достатъчно доказателства, за да го арестува. Ако обществеността започне да настоява за арест, това ще принуди директор Данли да поиска от Тед Пърсър да го арестува.

— Не ми се иска да вярвам, че някой от нас би се опитал да манипулира по този начин общественото мнение. Зная, че Чад си има своите кусури, но в случая може би не си прав. — Сандра се присегна и стисна ръката на Джим. — Моля те, не казвай нищо, за което може да съжаляваш по-късно.

Джим освободи ръката си и ѝ подаде вестника.

— Всичко, което имам да кажа, ще го кажа лично на Чад. На четири очи. Можеш обаче да си сигурна, че адвокатът на Кортес ще настоява да получи някои отговори. Според мен ще бъде извършено задълбочено вътрешно разследване. Някой ще понесе вината за случилото се, но можеш да си абсолютно сигурна, че този някой няма да съм аз.

— Нортън!

Джим изпъшка, разпознал гласа на Тед Пърсър.

— Джим, моля те. — Сандра го изгледа загрижено.

Той ѝ се усмихна, обърна се и се насочи към кабинета на инспектора, където го очакваше Тед, застанал пред отворената врата.

— Да, какво има? — попита Джим и без да бърза се приближи към началника си.

— Трябва да поговорим — заяви Пърсър.

Веднага щом влезе в кабинета на инспектора и вратата се затвори след него, Джим огледа малката групичка от хора, събрани вътре. Тед Пърсър. Директорът Данли. Чад Джордж и окръжният прокурор Кембъл.

— Сигурно вече си видял сутрешното издание на „Къмършъл апийл“ — без всякакви предисловия заяви Пърсър.

Джим само кимна в отговор.

— Адвокатът на Кортес вече ми позвъни — намеси се директора Данли. — Пожела да получи главата на виновника на сребърен поднос. Веднага при това.

— Току-що се опитах да обясня на директора, че не вярвам информацията да е изтекла от човек в отдела — заяви Тед Пърсър. — Чад ни увери, че нито той, нито ти сте контактували с репортерите.

— Двамата с Джим не сме единствените, които разполагахме с информацията за връзката на Куин с четирите жертви — обади се Чад. — Възможно е някой друг колега от отдела да е разговарял с пресата. Сандра Холмс например направи проверката...

От устата на Джим се изтръгна гърлено ръмжене. Сержантът млъкна по средата на изречението и дори не изчака изпепеляващия поглед на Джим.

— Не исках да кажа, че именно Сандра го е направила — побърза да обясни Чад. — Всъщност, не смятам, че е тя. Тя няма никаква причина да го направи. Нали, Джим?

— Точно така — отвърна Джим. — Единственото, което трябва да направим сега, е да открием човек, който е имал причина да иска обществеността да се настрои срещу Кортес. Човек, който би искал Кортес да бъде арестуван. Нищо, че за момента не разполагаме с нито едно неоспоримо доказателство, което би оправдало евентуален арест. Е, кой, според вас, може да е този човек?

Чад се изчерви. Инспектор Пърсър изпитателно се взираше ту в единия, ту в другия. Директорът на полицейското управление и окръжният прокурор не можаха да схванат намека на Джим и го гледаха с недоумение.

Тед Пърсър се изкашля.

— Ще започнем вътрешно разследване по въпроса. Искрахме вие двамата да сте предупредени, тъй като вие сте детективите, които

разследват убийствата на Вандерли и Уелс.

— Свършихме ли? — попита Джим.

— Засега — отвърна Пърсър.

— Чад, идваш ли? — подвикна Джим.

— Разбира се.

Джим излезе от кабинета и изчака Чад с ясното съзнание, че партньорът му ще има какво да му каже. И се оказа прав. В мига, в който излезе през вратата, Чад прикова върху Джим убийствения си поглед и му даде знак да го последва. Влязоха в стаята за почивка.

Чад се огледа, за да провери дали има и други хора в помещението и след като се увери, че са сами, се обърна към Джим.

— Каква точно игра играеш, Нортън?

Джим се ухили.

— Струва ми се, че аз трябваше да задам този въпрос, не мислиш ли?

— Ти току-що ме обвини, че аз съм съобщил въпросната информация на Боб Регън.

— Така ли се казва журналистът от „Къмършъл апийл“, който е автор на статията за Куин Кортес?

Чад стисна зъби и дълбоко си пое дъх.

— И аз можех да обвиня теб, но не го направих. Ти си ми партньор. Мое задължение е да ти пазя гърба, нали? Очаквах същото и от теб.

— Не мога да докажа по никакъв начин, че точно ти си съобщил поверителна информация на пресата — рече Джим. — Дори не съм сто процента сигурен, че си го направил ти. Но ти си единственият, за когото знам, че иска Куин да се окаже виновен. Искаш го толкова силно, че си готов да прибегнеш до непрофесионални и дълбоко неетични методи, за да постигнеш целта си.

— Точно ти ли ще ми говориш за непрофесионални и неетични методи?! Аз поне не съм убиец! И не бих стигнал до там, че да убия с голи ръце убиеца на партньора си.

Пред очите на Джим сякаш падна червена пелена. В буквалния смисъл на думата. Испита толкова силен гняв, че се поуплаши от себе си. „Не му позволявай да те изкара от равновесие. Той цели именно това. Не реагирай по никакъв начин. Не му доставяй това удоволствие.“

Джим се размърда. Чад подскочи и се отдръпна назад. „Малкото лайненце се страхува от мен. Добре. Нека да го е страх.“

Без да каже нито дума, Джим отвори вратата на стаята за почивка и излезе отвън, оставяйки Чад да се пече на бавен огън.

Поклонението пред Кендъл Уелс, извършено в параклиса на погребалния дом в „Мемориал парк“, макар и далеч от помпозността и изтънчеността, с които бе организирано погребението на Луиза Маргарет Вандерли, беше тъжно, но изпълнено с достойнство събитие, посетено от значителен брой опечалени. Куин заведе на поклонението не само Анабел, но и целия си личен антураж. Марси Симс седеше между Джейс Морган и Аарон Тули на една и съща пейка с Анабел и Куин. По време на службата Анабел на няколко пъти почувства, че някой я наблюдава и два пъти дори улови гневния поглед на Марси, насочен право към нея. Марси очевидно бе силно влюбена в Куин и сигурно изпитваше силна ревност към Анабел, тъй като за момента поне, тя беше жената в живота на Куин.

Един от съдружниците в юридическата кантора „Кендъл, Калвин, Джефрис“, произнесе доста вълнуващо възпоменателно слово, в което изреди не само професионалните успехи на Кендъл, но сподели и личните си спомени за своята колежка и приятелка.

Две тийнейджърки седяха от двете страни на бившия съпруг на Кендъл, доктор Джонатан Майлс, който бе възнаградил Куин с убийствен поглед докато обикаляше из параклиса преди поклонението и приемаше съболезнования, възприел ролята на опечален вдовец. Той, също като повечето хора в Мемфис, очевидно бе прочел уводната статия в сутрешното издание на „Къмършъл апийл“ и вероятно смяташе, че Куин е убиец. И то не какъв да е, а *сериен* убиец!

Анабел и Куин бяха прекарали последните два дни заедно, затворени в хотелския ѝ апартамент, където се любеха, опознаваха се и се опитваха да се изолират от останалия свят. Тази сутрин обаче, точно както бе направил и в неделя сутринта, Грифин Пауъл се появи в апартамента, за да им напомни за реалната действителност. Този път напомнянето дойде под формата на уводна статия в сутрешното издание на „Къмършъл апийл“.

— Вече се обадох на Джъд Уокър вместо теб — заяви Грифин, когато нахлу в апартамента на Анабел в осем часа сутринта с разкривено от ярост лице. Спря се пред Куин и размаха вестника пред лицето му. — Някой от полицейското управление на Мемфис ще остане без работа заради това.

Тъй като се събудиха едва когато Грифин им позвъни по телефона, за да им каже, че слиза веднага, Анабел бе по нощница, загърната с копринена роба, а Куин бе навлякъл измачкания панталон и ризата, които носеше още от събота.

Куин грабна вестника, изчете набързо статията и изруга през зъби.

— Това копеле, Боб Регън, за втори път публикува материал за мен и макар да не ме обвинява директно в убийство, представя фактите така, че да ме изкара истинско чудовище.

— Джъд ще се обади на директор Данли и ще поиска пълно вътрешно разследване — информира го Грифин. — Според Джъд, статията може да се окаже достатъчно основание, за да осъдим както вестника, така и полицейското управление на Мемфис. Каза да ти съобща, че възнамерява да хване първия самолет от Чатанууга и да пристигне по-късно през деня.

Докато Куин и Грифин обсъждаха бъдещата си стратегия, Анабел прочете статията дума по дума. Ако не познаваше Куин толкова добре, ако беше просто непредубеден гражданин на Мемфис, тя със сигурност щеше да се настрои срещу този Кортес — убиец на беззащитни жени. Боб Регън просто бе изредил фактите — четири от бившите любовници на Куин са били убити, а полицаите знаят, че той не разполага с алиби за двете убийства, извършени в Мемфис. Като се изключат те четиримата — тя, Куин, Грифин и Джъд, единствено детективите от полицейското управление на Мемфис разполагаха с тази информация. Тъй като Анабел знаеше със сигурност, че нито един от тях четиримата не би споделил тези факти с Боб Регън, то източникът на информацията беше от ясен по-ясен. Някой от служителите на полицейското управление напълно съзнателно бе съобщил на репортера поверителна информация.

Първата ѝ мисъл беше за Чад Джордж. Нима тя щеше да се окаже виновна за случващото се? Дали силната ревност, която Чад

изпитваше към Куин, не го бе подтикнала да наруши закона, който се бе клел да защитава и прилага?

Куин изведнъж я сграбчи за ръката и я принуди да се изправи, връщайки я грубо към настоящето. *Погребението на Кендъл*. Едва тогава Анабел осъзна, че службата бе свършила. Рязко насочи мислите си към случващото се около нея, изправи се, и хванала ръката на Куин, тръгна редом с него по пътеката към изхода. Предстоеше погребението на Кендъл в гробищния парк „Мемориал парк“, но двамата с Куин бяха реши да не присъстват.

В мига, в който излязоха от параклиса, репортерите ги нападнаха подобно на рояк разгневени оси. Осветиха ги телевизионни камери, журналистите напъхаха микрофоните си в лицата им и ги засипаха с въпроси.

— Господин Кортес, вярно ли е, че сте убил четири от бившите си любовници?

— Как точно ги уби, Кортес? Люби ги до смърт ли?

— Госпожо Вандерли, вие ли сте последната любовница на Кортес?

— Не се ли безпокоите, че можете да се окажете следващата му жертва, госпожо Вандерли?

— Какво е усещането да спите с убиец? И то убиец, отнел живота на собствената ви братовчедка?

— Колко трупа има още, Кортес? Колко жени си убил досега?

— Убийствата възбуждат ли те? Затова ли го правиш?

Куин прегърна Анабел през раменете и направи всичко възможно да ги измъкне от тълпата, но журналистите продължаваха да се трупат около тях, обгърнали ги в зловещия си обръч.

— Оставете го на мира! — силно извика женски глас.

Всички глави се обърнаха по посока на гласа и репортерът, който се намираше най-близо до жената, тикна микрофона в лицето ѝ.

— Коя сте вие? И защо защитавате Куин Кортес? И вие ли сте негова любовница?

— Няма никакво значение коя съм — отвърна Марси Симс. Говореше достатъчно високо, за да привлече вниманието и на останалите репортери. — Куин Кортес е добър човек. И не е убивал когото и да било. Нямате никакво право да му отправяте такива ужасни обвинения.

— О, господи — изпъшка Куин. — Това е Марси. Сега ще я изядат с парцалите.

— Какво можем да направим? — шепнешком попита Анабел.

Куин нервно се огледа. Като че ли търсеше някого. Тя проследи погледа му и видя, че гледа към Аарон Тули, който се бе отделил от Джейс и Марси, след като излязоха от параклиса.

— Може би Аарон ще успее да стигне до Марси — рече Куин. — По-близо е до нея от нас. Освен това ние с теб сме като хванати в капан.

— Това е Марси Симс. Единствената жена в антуража на Кортес. Тя е негова служителка — провикна се един от репортерите. — И можете да се обзаложите, че е и негова любовница.

Вниманието на журналистите внезапно се насочи към Марси.

— Влюбена ли сте в Кортес, госпожице Симс? Затова ли го защитавате?

— Кажете ни какво знаете за Кортес. Ако сте негова любовница, как така сте още жива?

— Да, обичам Куин! — Зачервеното лице на Марси се обля в сълзи. — Обичам го, защото е добър човек. Той не е способен да извърши убийство. Някой се опитва да го натопи. А вие само усложнявате положението като го измъчвате по този начин и го обвинявате в неща, които не е извършил.

Аарон разбута няколко репортери, проправяйки си път към Марси, но преди да успее да стигне до нея, се чу пронизителният вой на полицейски сирени и няколко коли спряха пред параклиса. Само за броени минути десетина униформени полицаи проправиха път през непокорната тълпа. Джим Нортън и Грифин Пауъл стигнаха до Куин и Анабел в момента, в който Аарон се промъкна достатъчно близо до Марси и я сграбчи за китката.

— Тежката кавалерия се притича на помощ — отбеляза Куин, когато Грифин застана до него.

— Хайде, дошъл съм да ви измъкна от тук.

— Не тръгвам никъде без Марси, Аарон и Джейс — заяви Куин.

Джим погледна към Грифин.

— Заведи ги до колата им. Аз ще доведа другите трима след няколко минути.

Преди да осъзнае какво точно се случва, Анабел се оказва защитена не само от силните ръце на Куин, но и от Грифин и от още двама мъже в тъмни костюми, които очевидно изпълняваха заповедите на Грифин. Веднага разпозна единия от тях — Брус Аскю, охраната, която Грифин ѝ бе назначил преди време. Само след няколко минути тримата успяха да ги измъкнат от тълпата репортери, някои от които бяха арестувани от полицията.

Когато се добраха до поршето на Куин, той отказа да тръгне, преди да се увери, че служителите му са в безопасност. Анабел застана до него. Няколко минути по-късно Джим Нортън и един униформен полицай доведоха Марси, Джейс и Аарон.

Куин се приближи до Марси и я прегърна. Тя обвини ръце около него и се притисна към него така, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— Какво си мислеше, че правиш, Марси? — Куин я сграбчи за раменете, бутна я назад и се вгледа в очите ѝ.

Но Марси, вместо да отвърне на погледа му, гневно изгледа Анабел.

— Ти си виновна за всичко. Би трябвало да се махнеш от живота му веднага и да престанеш да усложняваш нещата.

Марси се освободи от ръцете на Куин и се приближи до Анабел, насочила пръст към нея като зареден пистолет.

— Ти не го обичаш. Просто го използваш така, както правеха всички останали преди теб. Той не заслужава да се отнасят с него като с престъпник. — Неспособна да контролира повече яростта си, Марси се спусна към Анабел, но Куин и Аарон не ѝ позволиха да я докосне.

Аарон я сграбчи и я дръпна назад, завъртя я към себе си и я разтърси с все сила.

Марси внезапно утихна, яростта я напусна и тя се срина в ръцете на Аарон.

— Джейс и аз ще я заведем у дома — рече Аарон, насочил погледа си към Куин. — А ти, след като закараш госпожа Вандерли обратно в хотела, може би ще трябва да се прибереш и...

— Да, скоро ще си дойда. А ти се погрижи за Марси, става ли?

— Непременно.

Куин се обърна към Грифин.

— Трябва да останеш при Анабел. Ако си зает, изпрати някой от хората си. Аз трябва да се прибера, за да поговоря с Марси и не мога

да съм на две места едновременно.

— Ще закарам Анабел обратно в хотела и ще се погрижа да не остава сама — увери го Грифин.

Куин нежно докосна бузата на Анабел.

— Никак не ми се иска да те оставям, но се налага да разбера какво става с Марси. Никога преди не съм я виждал да губи самообладание по този начин. Искам да разбереш, че тя не мислеше сериозно нещата, които ти наговори. Защото това не беше истинската Марси.

Анабел сграбчи ръката му.

— Направи онова, което трябва. С мен всичко ще бъде наред. Грифин ще се погрижи за това.

— Надявам се да не прекали с грижите — подхвърли Куин, бързо целуна Анабел и се качи в поршето. Рязко натисна газта и изхвърча от паркинга, принуждавайки няколко души да отскочат уплашено встрани.

Анабел цялата трепереше, разтърсена от последните събития. Грифин внимателно я настани на дясната седалка на взетия под наем линкълн. Тя седна мълчаливо и му позволи да закопчее колана ѝ. После скръсти ръце в скута си. Известно време никой от двамата не проговори.

— Възможно ли е Марси Симс да е отговорна за смъртта на бившите любовници на Куин? — най-сетне попита Анабел, макар да подозираше, че и Грифин вече си бе задал същия въпрос.

— Подобна възможност не е изключена. Няма съмнение, че е влюбена в Куин и очевидно ненавижда всяка друга жена в живота му. Поради естеството на работата си е достатъчно близка с Куин и добре познава графика и ангажиментите му, което пък ѝ дава възможност да извършва убийствата в дни, в които Куин със сигурност ще се намира на даденото място и едва ли ще разполага с убедително алиби. Освен това е негова доверена служителка и живее под един покрив с него. Нищо не би ѝ попречило да упои и приспи Куин, за да е сигурна, че той не би разполагал с алиби за времето на убийствата.

Ако изобщо е бил упоен...

— Можеш ли да разбереш къде се е намирала Марси по време на всяко убийство? — попита Анабел.

— Моите агенти вече проверяват миналото на Марси, Аарон и Джейс, както и градовете, в които са се намирали в дните, в които са били извършени убийствата. Знаем със сигурност, че Джейс все още не е работил за Куин по времето, когато е била убита Кели Флеминг. Що се отнася до Марси, тя присъства в живота на Куин от десет години. Защо ѝ е изведнъж да започне да избива любовниците му?

— Може би най-накрая е осъзнала, че Куин никога няма да ѝ принадлежи.

Грифин изсумтя.

— Ако само можех да свържа тези пет убийства с някого другиго... — Той замълча, очевидно замислен за нещо определено. — Вече установихме, че съществува връзка между Аарон Тули и Лулу. Двамата са били любовници. Аарон се е познавал и с Кендъл Уелс.

— Да не би да смяташ, че убийствата са извършени от Аарон Тули, а не от Марси?

— Не мога да съм сигурен в каквото и да било. Няма как да разбера дали някой от тях тримата — Аарон, Марси или Джейс — не е убил онези жени — отвърна Грифин. — Но ако изключим Куин, то тогава...

— Какво искаш да кажеш с това „ако изключим Куин“?

Грифин ѝ хвърли един бърз, преценяващ поглед.

— Зная, че си влюбена в този мъж, но дори и ти не можеш с чиста съвест да заявиш, че не ти е хрумвало...

— Не го казвай! Не си го и помисляй дори!

— Но ти е хрумвало, нали? Въпреки че го обичаш и искаш да му вярваш с цялата си душа и сърце, червейчето на съмнението не спира да те гризе, нали? Не се срамувай да си го признаеш. Онова, което кажеш пред мен, никога няма да стигне до ушите на когото и да било.

— Зная, че Куин не е убил онези жени. Вярвам в него. Имам му пълно доверие.

— Но?

— Но, да ме прости Господ, изпитвам известни съмнения и не мога да се освободя от тях.

— Напълно съм съгласен с теб, каквото и да означава това. Не мисля, че Куин е убил онези жени, но не бих заложил живота си на това.

Очите на Анабел се напълниха със сълзи. Извърна глава и се загледа през прозореца към бързо сменящите се край нея улици и сгради от централната част на Мемфис. Болката в сърцето ѝ стана непоносима. Как можеше да се усъмни в Куин, пък дори и само за миг? Как изобщо можеше да ѝ хрумне, че той би могъл да е убил пет жени? Ами ако наистина е извършил тези престъпления, макар да няма никакъв спомен за действията си? Ако пристъпите на сънливост...

„Куин е невинен! Някой друг е убил Кели, Джой, Карла, Лулу и Кендъл. Но кой? Марси? Аарон? Джейс? Или някой неизвестен сериен убиец, който по причини, известни само на него, е набелязал бившите любовници на Куин за убиване!“

— Тя се прибра в стаята си и заключи вратата — информира го Джейс, веднага щом Куин се прибра в къщата, която бяха наели в Мемфис. — Аарон се опита да поговори с нея, но не мисля, че постигна някакъв успех.

Куин кимна.

— Чия беше идеята да присъствате на погребението на Кендъл?

— Не си спомням. — Джейс замислено смръщи лице. — Струва ми се, че Марси спомена на закуска, че може би е редно да отидем, за да покажем на света, че те подкрепяме напълно.

Куин въздъхна.

— Зная, че е имала добри намерения, но сега само допълнително усложни положението ми. Двамата с Аарон имахте ли представа, че може да изгуби самообладание по този начин?

Преди Джейс да успее да отговори, от антрето долетя гласът на Аарон.

— Не, изобщо не подозирахме, че ще превърти така. — Той влезе във всекидневната. В тъмните му очи проблясваше едва овладян гняв. Застана точно пред Куин и го погледна право в очите. — Но, дявол да го вземе, този неин срив беше само въпрос на време. Тя е луда по теб, а ти се отнасяш към нея като към по-малката си сестричка. Откакто я познавам, Марси въздиша и вехне по теб. Човече, тя е готова да даде живота си за теб. Отдавна трябваше да ѝ кажеш, че никога няма да я обикнеш. Не и по начина, по който очаква.

— Знаех, че си пада по мен, но...

— Падала си била, а? — Аарон вече викаше с пълно гърло. — Падала си била! Ама и теб си те бива, човече! Как можеш да подценяваш така чувствата, които Марси изпитва към теб?

— Не разговаряй с Куин по този начин! — обади се Джейс. — Той не носи никаква вина за случилото се. Какво да направи като жените постоянно се влюбват в него? Ти обаче ревнуваш, защото изпитваш чувства към Марси. Яд те е, че сте вече любовници, но тя все още продължава да желае Куин.

Мълчание. Пълно мълчание.

Джейс рязко си пое въздух, осъзнал изведнъж значението на онова, което бе казал.

Аарон пребледня. Гневът му сякаш се стопи и го остави безсилен и безмълвен.

Куин насочи вниманието си към Аарон.

— Ти и Марси сте любовници?

Аарон кимна.

— И откога?

— Откакто дойдохме в Мемфис.

— Обичаш ли я, или и тя е просто поредната от жените в живота ми, които желаеш? — попита Куин.

— Марси никога не е била твоя жена — заяви Аарон.

— Не ми е била любовница, но...

— Аз държа на Марси — призна Аарон. — Добре де, може би дори я обичам. И чувствата ми нямат нищо общо с теб. Или поне нямаше да имат, ако Марси не бе толкова влюбена във великия Куин Кортес.

— Мразиш ли ме? — Куин не бе допускал дори, че Аарон може да изпитва толкова силна неприязън към него.

— Не, по дяволите! Не те мразя. Просто мразя това, че Марси е влюбена в теб.

— Ще поговоря с нея — заяви Куин. — Ще я накарам да разбере, че ти си по-подходящ за нея. Ще ѝ обясня, че между нас двамата не може да има нищо повече от най-обикновено приятелство.

— Няма да ти повярва. Ще продължи да се залъгва и да си повтаря, че някой ден ще осъзнаеш, че тя е любовта на живота ти.

— Ще я накарам да разбере, че се заблуждава.

— Докато продължаваш да сменяш любовниците си като носни кърпички, тя ще продължава да се надява.

— Ами ако ѝ кажа, че вече съм срещнал любовта на живота си? Ако я накарам да проумее, че Анабел Вандерли не е просто поредната ми любовница, а означава за мен нещо много повече?

28.

Куин остави Аарон и се махна, за да помисли върху онова, което бе казал току-що. Не бе имал никакво намерение да го изрича. Всъщност, изобщо не се бе замислял за чувствата си към Анабел. Думите обаче сами изплуваха в съзнанието му и в следващия миг се изплъзнаха и от устата му. Излезе от всекидневната в коридора, опитвайки се да проумее смесените си чувства и обърканите мисли, които се лутаха в главата му. Сред целия този хаос обаче се открояваше едно-едничко ясно нещо. Онова, което бе казал на Аарон, беше самата истина. Истина, която бе заличила и удавила всички други негови мисли, опасения и съмнения.

„Аз намерих любовта на живота си.“

Нямаше смисъл да го отрича нито пред себе си, нито пред когото и да било. Нямаше никаква представа как точно се бе случило и защо. Сякаш бе запалил някаква лампа и бе осветил катранено черната пустота, за да открие, че обича Анабел.

Определено имаше нужда от време, за да обмисли чувствата си. Нещо, което не бе правил никога през живота си. Трябваше да помисли как да се справи с положението. Дали да каже на Анабел веднага? Или пък да изчака?

Най-напред обаче трябваше да се погрижи за Марси. Трябваше да направи всичко възможно тя да не остане наскърбена и наранена.

Застана пред вратата на стаята ѝ и спря за момент. Бедната Марси. Изобщо не бе имал намерение да я подвежда, да ѝ вдъхва фалшиви надежди за бъдещето. Аарон имаше право — трябваше да я накара да проумее, че между тях двамата не може да има нищо повече от обикновено приятелство.

Вдигна ръка да почука, но долови присъствието на Джейс и Аарон, които застанаха зад него. Куин погледна през рамо към тях и рече:

— Всичко ще бъде наред.

След това почука на вратата.

Не последва отговор.

— Марси? — повика я Куин. Никакъв отговор. — Марси, скъпа, отвори вратата и ме пусни да поговоря с теб.

— Върви си — извика отвътре тя.

— Докато не разговарям с теб, няма да ходя никъде.

— Няма нужда да разговаряме. Зная, че се държах като глупачка и те злепоставих пред хората. Съжалявам. Ужасно съжалявам, наистина. Имаш пълното право да си ми ядосан. Можеш да ме уволниш дори.

— Всичко е наред, Марси. Не съм ядосан и нямам никакво намерение да те уволнявам. Двамата с теб обаче трябва да обсъдим някои въпроси. И трябва да го направим веднага.

— Предполагам, че искаш да ми кажеш, че не ме обичаш. Няма нужда обаче, защото аз вече го знам.

— Това не е съвсем вярно. Аз те обичам, но като добър приятел. Като човек, на когото мога винаги да разчитам.

Чувстваше, че нервите на Аарон, а вероятно и на Джейс, също са опънати до скъсване. Двамата продължаваха да стоят до него и да очакват с тревога отговора на Марси.

Най-накрая тя отключи вратата и я откряна едва-едва. Надникна в коридора и прикова поглед право върху Куин, пренебрегвайки напълно Аарон и Джейс.

— Значи не си ми ядосан? И не ме мразиш? Ти... ти няма да ме уволниш?

— *Не* и на трите въпроса.

Тя отвори широко вратата, излезе в коридора и се хвърли в прегръдките на Куин. Той я обгърна с ръце и я остави да се наплаче. Аарон рязко се обърна и гневно тръгна надолу по коридора. След няколко минути входната врата на къщата се затръшна с все сила.

— Ще бъда в стаята си, ако имате нужда от мен — рече Джейс и също изчезна по коридора.

Марси вдигна глава и погледна през сълзи Куин.

— Влюбена съм в теб и не мога да направя нищо, за да променя това.

Той я пусна, вдигна ръка и избърса сълзите ѝ с пръсти.

— Ти само си мислиш, че си влюбена в мен. Истината е, че изпитваш благодарност към мен. Намираш ме за очарователен и

неустоим. Така е с повечето жени. — Куин се усмихна с надеждата, че и тя ще се усмихне в отговор. И сполучи. — Можех да започна с теб някаква краткотрайна връзка. Можех да те вкарам в леглото си, за да правим нищо незначещ секс. А след това ти щеше да разбереш, че не съм влюбен в теб и щеше да напуснеш работата си при мен.

Марси отвори уста и понечи да отговори, но той игриво я потупа с пръст по носа.

— Винаги съм те намирал за привлекателна и изобщо нямаше да ми е трудно да се възползвам от увлечението ти по мен, но аз държа на теб твърде много — обичам те твърде много — за да си позволя да те нараня по този начин.

— Ти ме *обичаш*! — с надежда попита тя.

— Като по-малка сестричка. Ти си добра приятелка и превъзходна асистентка. Искам да си щастлива, но зная, че не можеш да намериш при мен щастието, което заслужаваш. — Хвана брадичката ѝ с два пръста. — Някой ден ще откриеш подходящия човек, онзи, които е бил създаден специално за теб. На мен вече ми се случи. Можеш ли да повярваш, че след всичките тези години, аз най-последно срещнах любовта на живота си?

— Анабел Вандерли. — Марси произнесе името шепнешком.

— Да, Анабел.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— И сама се досетих за това.

— О, скъпа... Марси...

Тя преглътна шумно.

— Радвам се за теб. Наистина.

— Ти знаеш, че Аарон е влюбен в теб, нали? Кой знае, току-виж той се оказал любовта на живота ти.

Марси се разсмя и избърса с ръка мокрото си лице.

— Съмнявам се. Освен това трябва да намеря начин да преодолее любовта си към теб, преди да започвам връзка с когото и да било.

— Как мога да ти помогна?

— Не мисля, че някой е в състояние да ми помогне. Това е нещо, с което трябва да се справя сама.

Куин кимна. Искаше му се да можеше да направи нещо — каквото и да е — за Марси.

— Е, мога поне да се обадя и да поръчам вечеря. Наближава пет часа. Трябва да хапнем нещо.

— Няма ли да се върнеш в „Пийбоди“, за да вечеряш с Анабел?

— Не, не и тази вечер. Смятам да остана тук и да вечерям заедно с вас. Сигурен съм, че Аарон ще се върне скоро. Просто му е нужно малко време, за да овладее гнева си.

— Да, сигурна съм, че ще се появи не след дълго и ще обяви, че умира от глад — съгласи се Марси. — Ей, защо не се обадиш на Анабел, за да провериш как е. Кажй й, че съжалявам за начина, по който се държах. А аз през това време ще поръчам вечерята.

Куин докосна лицето й с опакото на ръката си. Тя затвори очи и въздъхна. Той отдръпна ръка и тръгна по коридора към кухнята. Внезапно изпита силна жажда. Реши да си налее чаша чай с лед и да я отнесе горе в стаята си. После щеше да се обади на Анабел. Тя щеше да му липсва тази вечер. Но той трябваше да остане тук. Марси имаше нужда от него.

Анабел щеше да разбере. Тя имаше благ и щедър характер. И любящо сърце.

Господ да му е на помощ! Пред последните няколко дни Анабел се бе превърнала в неразделна и жизненоважна част от живота му.

Беше се влюбил в нея до уши.

Куин тихичко се засмя и отвори вратата на кухнята. Но пък колко време му бе нужно, за да стигне до тук.

Анабел съблече черната си рокля, закачи я в гардероба и облече чифт дънки и памучен пуловер с дълги ръкави. Без Куин апартаментът й изглеждаше празен. Смълчан и потискащ. Странно как само за няколко дни Куин бе успял да се превърне в толкова важна част от живота й. Беше се влюбила в него с цялата си душа и сърце и не можеше да направи абсолютно нищо, за да промени това.

Дори и сега, останала сама в апартамента, зад здраво заключената врата и в присъствието на бодигард отвън, Анабел изпитваше дълбоко безпокойство, че предстои да се случи нещо ужасно. Беше решила да пропусне вечерята, защото съзнаваше, че не би могла да преглътне и хапка. Нервите й бяха опънати до скъсване,

измъчваха я угризения. Как можа да признае пред Грифин, че изпитва някакви съмнения по отношение невинността на Куин?

„Защото и ти си човек като всички останали. Защото, макар да си влюбена до полуда в този мъж, ти, всъщност, почти не го познаваш.“

Тъкмо се канеше да вземе мръсната каничка, за да я измие и да си приготви прясно кафе без кофеин, някой силно почука на вратата на апартамента. Анабел се напрегна. Остави каничката, приближи се до вратата и надникна през шпионката. Видя Грифин, застанал непосредствено до Брус Аскю.

— Анабел, Грифин съм.

Тя отвори вратата.

Той освободи бодигарда и влезе в апартамента.

— Поръчах вечеря за двама ни.

— Много мило от твоя страна, но аз не съм много гладна.

— Няма да те насилвам да ядеш, но би могла поне да ми правиш компания, нали?

— Разбира се. — Тя отново взе каничката. — Тъкмо се канех да направя кафе без кофеин. Ти ще изпиеш ли едно?

— С удоволствие. Вечерята ни ще пристигне чак след четиридесет и пет минути. Така че едно кафе ще ми дойде добре.

Анабел изми каничката, напълни я с прясна вода и се върна във всекидневната. Завари Грифин да седи на канапето. Той я погледна и се усмихна.

— Джъд Уокър ще спи тази нощ в моя апартамент. А аз възнамерявам да преспя на канапето ти.

Анабел ахна от изненада.

— Налага ли се?

— Обещах на Куин да не те оставям сама.

— Куин може да се върне тази вечер.

— Ако се върне, ще си тръгна незабавно.

— Смяташ да останеш тук, само защото Куин те помоли, нали?

А не поради някакви други причини?

Грифин се засмя.

— Макар да те намирам за изключително привлекателна, скъпа моя Анабел, аз не съм глупак. Прекрасно съзнавам, че за теб съществува само един мъж. И това не съм аз.

Куин остави чашата с чай на нощното шкафче, изрита обувките си и седна на ръба на леглото. Вдигна телефонната слушалка и набра номера на „Пийбоди“. Докато чакаше Анабел да се обади, взе изстудената чаша и отпи от неподсладения чай.

Тя вдигна на четвъртото позвъняване.

— Апартаментът на Анабел Вандерли.

— Здравей, Анабел Вандерли.

— Куин! — Той долови радостта в гласа ѝ.

— Липсвам ли ти? — попита.

— Ужасно. Ще си дойдеш ли тази вечер?

— Не и тази вечер. Тук нещата са доста напрегнати. Но Марси ще се оправи. Помоли ме да ти кажа, че съжалява за държанието си. В момента поръчва вечеря за всички ни. Джейс пък се е затворил в стаята си — не желае да става свидетел на поредния емоционален изблик. Аарон изхвърча от къщата преди малко, защото се оказа, че е влюбен в Марси и в момента ѝ е силно ядосан. На мен също.

— Голяма бъркотия, нали?

— Да, така е. Винаги съм възприемал Марси, Аарон и Джейс като мои деца. Обичам ги и смятам, че съм длъжен да се грижа за тях.

— Разбирам. В такъв случай остани там и се погрижи за малките си пиленца.

— Искам да бъда заедно с теб. Знаеш го, нали?

— Да.

— Грифин остави ли някого пред вратата ти?

— Да, беше оставил един бодигард.

— Какво искаш да кажеш с това *беше*?

— Грифин е тук с мен — обясни тя. — Поръча вечеря за двама ни. В момента е във всекидневната и възнамерява да прекара нощта на канапето.

— Не съм сигурен, че харесвам идеята друг мъж да спи на канапето ти.

— Той ще спи във всекидневната, а аз ще бъда сама в спалнята. Има само един мъж, когото искам в леглото си до края на живота си.

— Радвам се да го чуя.

— Ами ти? — попита Анабел.

— И аз се чувствам по същия начин.

— Наистина ли?
— Искаш да го кажа ли, querida? Искаш да го чуеш с думи ли?
— Да, бих искала да ми кажеш с думи какво изпитваш към мен.
— Изглежда, че днес след обяд открих, че ти, Анабел Вандерли, си любовта на живота ми.

Мълчание.

— Анабел?

— Тук съм. — Долови сълзите, които напиреха в гласа ѝ.

— Обичам те — рече ѝ той.

— И аз те обичам.

— Ще се видим утре сутринта. Ще дойда, за да закуся заедно с теб и Грифин.

Анабел се разсмя. Господи, колко обичаше смеха ѝ.

— Лека нощ — пожела му тя.

— Лека нощ, querida.

Куин седна по средата на леглото, подпря глава на таблата и изпи чая до дъно, замислен за бъдещото си с жената, която обичаше.

Марси поръча вечеря от близкия китайски ресторант, след което се върна в стаята си, за да смени роклята, която бе носила на погребението на Кендъл Уелс. Не можеше да повярва, че се бе изложила по такъв начин. И то пред толкова много хора! Как можа да изгуби контрол над себе си? Та тя призна пред целия свят, че е влюбена в Куин и едва не нападна Анабел Вандерли!

„Куин вече ти прости. Защо не си простиш и ти?“

Марси събуваше чорапогащника си, когато ѝ се стори, че някой минава по коридора. Вероятно беше Джейс. Или пък Аарон. Може вече да е изпуснал парата и да се е прибрал у дома. Облечена само с гащички и сутиен, тя изтича до вратата и я откряна едва-едва, за да надникне в коридора. Погледна наляво, после надясно, но не видя никого. Странно. Сигурно ѝ се е счуло.

Марси отвори вратата на гардероба и се спря на чифт дънки и широк като торба пуловер. След вечеря щеше да изчисти кухнята, а след това щеше да поговори с Аарон. Куин смяташе, че Аарон е влюбен в нея и тя предположи, че може и да има нещо вярно в думите му. Как щеше да постъпи, ако се окажеше, че той наистина я обича?

Харесваше ѝ да се люби с Аарон. Харесваше ѝ мисълта, че държи на нея. Но дори и да успееше да изтръгне Куин от сърцето си, щеше ли да заобича Аарон? Би ли могла да обича друг мъж?

Момчето, което прие поръчката ѝ в китайския ресторант, ѝ каза, че ще им донесат храната най-малко след час. Така че ѝ оставаше цял час за убиване. Предположи, че Куин разговаря с Анабел по телефона, а Джейс се крие в стаята си, опитвайки се да стои далеч от огневата линия. От няколко дни се канеше да лакира ноктите на краката си с новия си лак. Беше яркорозов на цвят, в тон с новия пуловер, който си купи от един бутик в Нешвил. Купи пуловера, защото си спомни, че Куин винаги ѝ правеше комплимент, когато я видеше облечена в розово.

„Престани да се опитваш да впечатлиш Куин. Ще трябва да се простиш с тази фантазия. Той обича друга жена.“

След като подреди в банята всички неща, от които щеше да има нужда, тя загъна крачолите на дънките си и хвана шишенцето с лакочистител. Навлажни едно памуче и се зае да почиства нацърбенения яркочервен лак на нокътя на големия си пръст. Отново ѝ се стори, че чува шум в коридора. Някой ходеше пред вратата ѝ. Хвърли памучето в кошчето, излезе от банята, прекоси стаята и застана до вратата.

— Кой е там? — попита тя.

Мълчание.

— Джейс, ти ли си?

Никакъв отговор.

— Аарон?

Тишина.

Някакво неприятно усещане се заформира в стомаха на Марси. Не беше страх. Просто изпита някакво необяснимо притеснение. Отвори вратата и огледа коридора. Беше празен.

„Или аз нещо откачам, или някой наистина броди по коридора и не желае да ми се обади.“

— Куин? — високо извика тя. — Джейс?

Възможно ли е някой да е проникнал в къщата без никой от тях да го е забелязал?

Изведнъж токът угасна и коридорът потъна в непрогледен мрак. Марси се паникьоса. Бързо се върна в спалнята си, където през ниския

прозорец проникваше слаба светлина и хвърляше призрачни сенки по стените и пода на стаята.

— Ей, момчета, какво става? — високо се провикна тя с надеждата, че все някой ще я чуе.

— Токът спря — отвърна мъжки глас.

На Куин ли беше?

— Ти ли си, Куин? — Забеляза тъмна мъжка сянка на вратата на стаята си.

— Аз съм. Не се страхувай. Тук съм.

Заля я огромно облекчение. Куин беше тук. Сега вече всичко щеше да бъде наред.

— Не зная дали някъде в тази къща има свещи, но съм сигурна, че видях фенерче в кухнята — рече Марси и тръгна към Куин.

— Двамата с теб нямаме нужда от светлина, нали? — подхвърли той.

Нещо не беше наред с гласа му. Не звучеше съвсем като неговия.

— Добре ли си?

— Да, добре съм — увери я той и се приближи към нея. Широки рамене, високо и силно тяло — мускулесто, но стройно. Марси обожаваше тялото му.

Той се приближи още повече и тя различи тъмната му къдрава коса и ясно изразените скули.

— Бедната Марси. И ти страдаш, нали? И ти си влюбена в мъж, който никога няма да отвърне на чувствата ти.

Защо ѝ говореше тези неща? Не разбираше ли колко силно я нараняват думите му?

— Куин, моля те, недей...

Той се присегна и стисна врата ѝ с ръка. Марси ахна, когато я привлече по-близо до себе си и двамата застанаха един срещу друг. Лице в лице. Вгледа се в тъмните му очи и не съзря там нито доброта, нито нежност и загриженост. Това не беше онзи Куин, когото обичаше.

— Ти си една много глупава жена, Марси. И знаеш ли как постъпвам с глупавите жени? Избявам ги от страданията им. — Пръстите му се впиха във врата ѝ. — Убивам ги с нежност. Бързо и безболезнено.

„О, господи, не! Не е възможно!“

— Ти си убил всичките онези жени, нали? — Марси отчаяно се опитваше да се откопчи от ръката му.

— Просто ги избавих от страданията им. Облекчих болката им. Сложих край на агонията им.

— А сега ще убиеш и мен? Но защо? Аз никога не съм...

Той притисна с палец гръкляна ѝ. Натискаше толкова силно, че тя се задъха, неспособна да си поеме въздух. Започна да се бори, но той беше далеч по-силен и я блъсна върху леглото. Марси не спираше да размахва ръце. Блъскаше го, драскаше... бореше се като дива котка, за да се освободи. Той обаче припълзя отгоре ѝ, притисна я неподвижно към леглото, с все сила дръпна ръцете ѝ нагоре и ги прикова върху възглавницата над главата ѝ.

Марси изпищя с пълно гърло. Писъкът ѝ разцепи тишината в къщата.

— Никой няма да те чуе.

Тя продължи да пищи.

— Бедничката, глупава Марси...

Рязко грабна едната възглавница от леглото и я сложи върху лицето ѝ. Марси продължи да се гърчи под него и да крещи, правейки всичко възможно, за да го възпре.

„Не, моля те... моля те, не ме убивай.“

Той притисна възглавницата към лицето ѝ и я лиши напълно от въздух.

29.

— Събуди се, Куин. Събуди се, по дяволите!

Куин отвори подпухналите си от съня очи. Главата го болеше неопишимо. Чувстваше се напълно смазан.

— А? Какво?

— Събуди се и помисли как да се справиш с положението — рече му Джейс Морган. — Ченгетата вече пътуват насам. Трябва да си бодър, когато пристигнат, защото съм сигурен, че ще ти зададат много въпроси.

Куин седна в леглото, завъртя се на една страна и спусна крака на пода. Последното, което си спомняше, бе телефонният разговор с Анабел, след който изпи цяла чаша чай. Обърна се и погледна към нощното шкафче. Чашата я нямаше. Къде се бе дянала? Дали не я бе занесъл обратно в кухнята?

„Мамка му! Пак ли съм изгубил съзнание?“

— Виж, знай, че не си го направил ти, ясно? — продължи Джейс. — Но ченгетата ще искат да узнаят как точно се е случило. Ти чу ли нещо? Видя ли нещо?

— За какво говориш, по дяволите? — Куин разтърка слепоочията си. Главата му продължаваше да се цепи от болка.

— Какво искаш да кажеш? Нищо не знаеш, или просто не си спомняш?

— Какво да знай? Какво трябва да си спомням?

— Марси е мъртва. — Гласът на Джейс потрепери.

Куин рязко скочи от леглото, сграбчи Джейс за раменете и го прикова с поглед. В очите му се четеше неопишuem шок и ужас.

— Марси е мъртва?

— Да. Аарон я открил. В момента седи в стаята ѝ, прегръща я и плаче. Аз... аз се обадох в полицията. Скоро ще бъдат тук.

„Това трябва да е някакъв кошмар. Това е! Той просто сънува. Това не се случваше наистина. Събуди се, мислено си заповяда той. Събуди се веднага!“

Но не се събуди. Не можеше да се събуди, защото не спеше. И това не беше сън. Нещата се случваха наистина. Джейс току-що му бе казал, че Марси е мъртва. Но как е възможно това? Та той говори с нея, опитвайки се да я успокои, само преди няколко минути.

— Колко е часът? — попита Куин.

— Не съм сигурен. Предполагам, че е около седем и половина.

— Седем и половина? — Беше се прибрал в стаята си, за да се обади на Анабел малко след пет. Ако сега наистина беше седем и половина, това означаваше, че му се губят цели два часа. Отново. И този път отново бе загинал човек.

— Какво се е случило с Марси? — Куин обаче знаеше, преди да чуе отговора на Джейс. Знаеше, че убиецът е нападнал отново. Този път в собствената му къща.

— Аз... не зная със сигурност, но Аарон каза, че я заварил с възглавница върху лицето, така че предполагам, че е била задушена. — Джейс погледна Куин. Кафявите му очи изглеждаха огромни под очилата. — Господи, Куин, той... той отрязал пръста ѝ. Точно както е постъпил и с останалите жени.

Горчива жлъч се надигна в гърлото на Куин и опари езика му.

— Ти също беше тук, Джейс. Не чу ли нещо? Не видя ли някого?

„Моля те, Господи, иска да е видял и е що — каквото и да е то. Нещо, което би насочило подозренията на полицията към друг човек. Не може да съм убил Марси. Не бих могъл. Не бих могъл да убия нито нея, нито Кендъл или Лулу. Нито пък някоя от останалите.“

— Не бях тук — отвърна Джейс. — Взех джипа и отидох до аптеката, за да купя имодиум. Знаеш как реагира стомахът ми, когато съм разстроен. А днешният ден беше доста мъчителен... дори и преди Марси да бъде убита.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че двамата с Марси сме били сами в къщата по времето, по което е била убита?

— Ама ти беше тук, в стаята си. Спеше си сладко като бебе — заяви Джейс. — Сигурен съм обаче, че не си бил сам. Убиецът също е бил в къщата — същият онзи, който е убил и останалите жени.

Куин излезе в коридора на втория етаж на къщата. Джейс го следваше по петите.

— Аарон ли е намерил трупа на Марси?

— Да.

— Той сигурно е обезумял от мъка. Представям си колко го боли. Той я обичаше. Всички я обичахме. — Куин все още не можеше да асимилира напълно факта, че Марси не е вече между живите. Сладката малка Марси с русите къдрици и заразителната усмивка. Господи, не! Не и Марси.

— Той е много разстроен. Чух да говори някакви налудничави неща по твой адрес. Той... той смята, че ти си я убил.

Пронизителният вой на сирените долетя до ушите им още преди да слязат на долния етаж. Някъде отвън се затръшнаха врати на кола. Объркан и замаян, Куин едва осъзнаваше какво става около него и не знаеше какво да направи по-напред — да скърби за Марси или да се опита да измисли начин да докаже невинността си.

— Полиция. Отворете.

— Иди да им отвориш — рече Куин.

Джейс се спусна към входната врата, отключи и я отвори. Двама униформени полицаи влязоха в антрето.

— Ти ли се обади? — попита единият от тях.

Джейс кимна.

— Къде е тялото? — попита другият.

— Там отзад. В спалнята й — рече Джейс.

— Докосвал ли си нещо?

— Аз... аз не съм влизал в стаята. Не съм аз този, който намери тялото. Аарон беше.

— Този ли е Аарон? — Първият полицаи посочи Куин.

— Аз съм Куин Кортес. Това е моята къща.

— Мамка му! — възкликна първият полицаи. Нервно докосна кобура на пистолета си, сякаш се опасяваше, че всеки момент може да му се наложи да извади оръжие.

— Вие сте онзи, дето... — Обърна се към партньора си и издаде заповед: — Свържи се с управлението и им кажи, че е най-добре да се свържат с лейтенант Нортън и да му кажат, че Куин Кортес отново се намира на поредното местопрестъпление. Този път в собствения му дом. Ако вече са изпратили друг детектив, да го върнат. Ние ще изчакаме Нортън.

— Куин не е убил Марси — рязко извика Джейс.

— А ти откъде знаеш, че не е? — попита вторият полицаи.

— Зная. Куин не е убиец.

— Вие двамата влезте ей там. — Той им посочи всекидневната. — Аз ще остана с вас докато пристигнат детективите. След като полицаи Григс приключи разговора с управлението, ще остане да ви пази, а аз ще отида да погледна сцената на престъплението.

— Аарон е там заедно с нея — обясни Джейс. — Той може и да не ви позволи да се приближите до нея.

— Кой е този Аарон, дето все говориш за него?

— Той е... ами, той е приятелят й.

— Той ли я е убил?

— Не зная. Аз не бях тук. Когато се върнах, чук Аарон да крещи и хукнах надолу по коридора. Заварих го да държи Марси в прегръдките си. Целият се тресеше от плач. Останах до вратата в продължение на няколко минути, а след това Аарон ми каза да се обадя в полицията.

Полицаят кимна по посока на Куин.

— А къде беше господин Кортес през това време?

— Бях на горния етаж — отвърна Куин. — Спях.

— Доста раничко сте си легнали днес, а?

— Предвид положението, в което се намирам, мисля, че за мен ще е най-добре да не отговарям на въпросите ви без присъствието на адвокат.

Преди полицаят да успее да отговори, колегата му влезе във всекидневната.

— Екипът на съдебния лекар току-що пристигна. Лейтенант Нортън също е на път.

Докато пътуваше към местопрестъплението, Джим Нортън проведе два телефонни разговора. Най-напред позвъни на Грифин Пауъл. След това се свърза с партньора си и му каза къде да отиде, но без да му съобщава никакви подробности. Единственото, което Джим знаеше до момента, бе, че Марси Симс е била убита в спалнята си в къщата, наета от Куин Кортес. Пресата щеше да обезумее в мига, в който чуеше за това.

Ако Марси е умряла от задушаване и ако показалецът на дясната й ръка беше отрязан, това я превръщаше в жертва номер шест. И в петата по ред жена, свързана пряко с Кортес. В този случай Марси

беше приятелка и служителка, а не любовница, но по-рано през деня тя лично бе признала, че е влюбена в Кортес.

Джим паркира колата си зад черния шевролет на Удел Уайт и забеляза съседите, наизлезли по верандите на къщите си и на алеите отпред. Никой обаче не се бе осмелил да излезе на улицата. За момента поне.

Почука на входната врата и бе посрещнат от полицаи Григс. Джим му показва значката си.

— Къде е съдебният лекар?

— Все още е в стаята с тялото.

— Кой се обади в полицията?

— Момче на име Джейс Морган. Той е още почти дете. Той и Кортес и още едно момче на име Аарон Тули са във всекидневната. Тули е силно разстроен. Едва успяхме да го накараме да се отдели от тялото на госпожица Симс. — Григс снижи глас. — Момчето седеше на леглото, държеше я в прегръдките си и плачеше на глас. Двамата с Боб едва успяхме да го откъснем от нея.

Джим изпъшка. Сцената на престъплението е била компрометирана още преди пристигането на униформените полицаи.

Джим мина край всекидневната и видя другия униформен полицаи, който пазеше пред вратата. Хвърли един поглед към канапето и забеляза, че Куин и Джейс седят един до друг, а Аарон Тули е заел мястото срещу тях. Погледът му изглеждаше замаян и нефокусиран. Куин срещна погледа на Джим, но той побърза да отклони очи и да продължи към местопрестъплението.

— Сега накъде? — попита той.

— Надолу по този коридор. Вратата е отворена — обясни Григс.

Наближи стаята на Марси Симс и срещна Удел, който тъкмо излизаше от нея. Съдебният лекар се спря при Джим.

— Още една жертва. Задушена до смърт. С отрязан пръст на дясната ръка.

— Мамка му!

— Мъжът, който я държеше в прегръдките си, когато пристигнах... май се казваше Аарон... Та той отпрати някои конкретни обвинения. Повтаряше, че Куин Кортес я е убил, че той е бил сам в къщата с нея и няма кой друг да е.

— Предполагам, че изобщо не му е хрумнало, че и той самият може да е заподозрян.

— Мисля, че не.

— Можеш ли да ми кажеш приблизителното време на смъртта?
— попита Джим.

— Станало е скоро. Преди не повече от час или два.

Джим кимна. Инстинктът му подсказваше, че един от тримата мъже във всекидневната е убил Марси Симс. Не беше изключено някой от тях да се окаже сериен убиец. Но кой точно? Чад веднага щеше да заяви, че е Кортес. И може би с основание. Ако станеше ясно, че Кортес отново не разполага с алиби, това шесто убийство можеше да се окаже последният пирон в ковчега му.

Къщата на Куин вече гъмжеше от полицаи, когато Джъд Уокър и Грифин Пауъл се появиха на сцената. Куин бе предупредил Джейс и Аарон да не отговарят на никакви въпроси преди появата на Джъд. Джейс го послуша. Но не и Аарон. Той не спираше да говори. За Марси и за това колко много я обичал. За Джейс и за това, че момчето се оказало напълно безполезно лайно, което не могло да защити Марси от Куин.

— Ти, откачен кучи син такъв! Ти я уби, нали? — Аарон се бе спуснал към Куин и двамата полицаи едва успяха да го възпрат и да го дръпнат далеч от него.

Аарон се държеше като побъркан. Беше напълно обезумял от скръб. А Куин беше напълно безчувствен. Джейс в началото нервничеше, не можеше да си намери място и през пет минути ходеше до тоалетната, но постепенно се овладя и сега изглеждаше относително спокоен.

Джъд информира лейтенант Нортън, че иска да разговаря с клиента си насаме и Нортън им позволи да отидат в кухнята. Когато влязоха там обаче, завариха няколко униформени полицаи, които претърсваха стаята.

— Аз съм адвокатът на господин Кортес и ще го изведа зад къщата — информира ги Джъд. — Няма да се отдалечаваме много. Можете да разговаряте с лейтенант Нортън, за да се уверите, че имаме неговото позволение.

Двамата излязоха пред задната врата и застанаха на малката веранда. Джъд веднага се обърна към Куин.

— Разкажи ми какво се случи.

— Не знам какво се е случило. Бях изпаднал отново в състояние на безпаметност. Спах дълбоко, когато Джейс влезе в стаята ми и ме събуди.

Джъд се намръщи.

— Къде беше когато е била убита Марси?

— В стаята си на втория етаж. Спах.

— Кое е последното нещо, което си спомняш?

— Обадох се на Анабел по телефона и избих чаша студен чай.

— Къде е чашата? Още ли е в спалнята ти?

— Странното е, че не е там — отвърна Куин. — Когато Джейс ме събуди, аз се огледах за чашата. Бях сигурен, че съм я оставил на нощното шкафче. Тя обаче не беше там.

— Искам да се подложиш на тест за наркотици — заяви Джъд.
— Още тази вечер.

— Мислиш, че някой ме е упоил?

— Твърде е възможно.

— Но кой...

— Джейс или Аарон.

— Не, не биха го направили. Не може да си мислиш, че някой от двамата е убил Марси. Аарон я обичаше. Освен това той не е убиец. Нито пък Джейс. Момчето е болезнено стеснително. И се плаши от собствената си сянка.

— Ако не я е убил някой от двамата и липсват следи от проникване с взлом, ти оставащ единственият заподозрян. Ти ли я уби, Куин?

— Не, не съм я убил.

— Или поне не си спомняш да си я убивал.

— Майната ти, Уокър!

— Ти си този, който може да отиде на майната си — не му остана дължен Джъд. — Ако не успеем да докажем, че си бил упоен, можеш да се окажеш обвинен в убийство. Особено пък като се има предвид факта, че си главен заподозрян и в убийствата на Лулу Вандерли и Кендъл Уелс.

— Видях, че Грифин пристигна заедно с теб. По-рано вечерта беше при Анабел. Тя знае ли какво се е случило? Той каза ли й?

— Не, не й каза. Извини се с някакъв неотложен служебен ангажимент и остави един от агентите си да я охранява.

Куин въздъхна дълбоко. Питаше се какво ще си помисли Анабел, когато научи за смъртта на Марси. Нали нямаше да реши, че той е убил влюбената в него асистентка?

Задната врата се отвори, Джим Нортън надникна, погледна Куин и извика.

— Вие двамата влизайте вече вътре. Веднага.

— Все още не съм приключил разговора с клиента си — възрази Джъд.

— Ще разговаряш с него в управлението — отвърна Джим.

— Какво се е случило? — попита Куин.

— Моля ви, влезте вътре.

Джъд и Куин влязоха в кухнята. Куин мигновено забеляза сержант Джордж и обърна внимание на самодоволната му физиономия. Това беше лош знак. Ама много лош знак.

— Прочети му правата — рече Джордж. — Или искаш аз да го направя?

— Какво става? — попита Джъд.

— Докато претърсвахме къщата, намерихме доказателства в стаята на господин Кортес, които го свързват не само с това престъпление, но и с останалите пет — информира ги лейтенант Нортън.

— Какви доказателства по-точно? — настоя Джъд, като местеше поглед между Нортън и Куин.

— В гардероба на господин Кортес беше намерена малка кутийка, скрита в празна кутия за обувки — поясни Джим. — В кутийката намерихме пет малки стъкленици, съдържащи отрязани пръсти, съхранени вероятно във формалдехид.

— Какво? — извика Куин. — Но това е невъзможно. Тази кутийка не е моя. Аз...

— В кутията за обувки намерихме още нещо. — Чад Джордж се усмихна. — В малка кърпа за ръце намерихме завит окървавен пръст. Искаш ли да се обзаложим, че това е пръстът на Марси Симс?

30.

Отблъсквайки тълпите от журналисти, които стояха отвън от часове — някои бяха прекарвали пред Съдебната палата цялата нощ — в очакване да се втурнат към Куин Кортес в мига, в който той бъде пуснат под гаранция, Грифин Пауъл и Брус Аскю ескортираха Куин и Джъд до наетия линкълн на Пауъл. Докато Грифин и Брус правеха всичко възможно, за да задържат хиените на разстояние, Джъд и Брус бързо се скриха в колата и се настаниха на задната седалка. Грифин ги последва веднага след това, а Брус се настани на предната седалка до шофьора, в когото Куин разпозна Сандърс — личния асистент на Грифин. Сандърс потегли в мига, в който всички заеха местата си и буквално подпали гумите на колата. Свръхамбициозните репортери, успели да се доближат до колата, бяха принудени да се дръпнат рязко назад, за да не попаднат под широките гуми на голямата кола.

— Кой охранява Анабел? — попита Куин. Нейната безопасност беше най-важната му грижа в момента. Дори и ужасните проблеми, струпали се на главата му, не го притесняваха толкова много. — Не ми казвай, че си я оставил сама. — След смъртта на малката и сладка Марси Куин бе осъзнал, че нито една жена в живота му не е в безопасност докато серийният убиец е на свобода. Ако нещо се случи с Анабел...

— Тобиас смени Брус около шест часа тази сутрин — отвърна Грифин.

Куин въздъхна с облекчение.

— Колко от агентите ти се намират в Мемфис?

— Трима. Брус и Тобиас са тук от самото начало. Бриджис пристигна снощи.

— Разговарял ли си с Анабел днес?

— Не, помислих си, че ще е най-добре да оставя на теб да й обясниш положението — отговори Грифин. — Наредих на Тобиас да направи всичко възможно, но да не допусне тя да получи сутрешния

вестник. Освен това се разпоредих всичките ѝ телефонни разговори да минават през мен.

— Ти ще трябва да поговориш с нея. Кажи ѝ какво се случи и ѝ обясни защо се наложи да взема определени решения — възрази Куин. — Днес няма да се виждам с нея. Всъщност, не възнамерявам да разговарям с нея изобщо. Не и преди да приключи тази бъркотия. Не и преди да сме доказали, че не съм убивал нито Марси, нито когото и да било друг. Искам да заведеш Анабел обратно в Остинвил и да я повериш на грижите на твоите служители, които да я охраняват по двадесет и четири часа в денонощието. Ще свалим охраната едва след като заловим онзи маниак.

— Вече си планирал всичко, така ли? — изсумтя Грифин. — Мислех си, че познаваш Анабел достатъчно добре, но се оказа, че съм се излъгал. Наистина ли вярваш, че тя ще се съгласи да се върне в Остинвил, след като разбере, че си затънал до шията в неприятности? Тази жена няма да позволи да я отделим от теб.

— Ти ще трябва да я убедиш...

— Никой не би могъл да я убеди — категорично заяви Грифин. — Нищо, което кажа или направя, не би могло да я принуди да те изостави.

— В такъв случай ще ѝ се обадя лично и ще ѝ кажа каквото е нужно, за да я принудя да се върне в дома си, където ще се намира в относителна безопасност.

— Значи ще ѝ се обадиш, а? Не можеш да се изправиш пред нея и да я погледнеш в очите, така ли?

Звънът на клетъчен телефон прекъсна спора им за Анабел. Джъд Уокър извади клетъчния си телефон от джоба на самото си и тихо отговори. Куин чу няколко „аха“-та, едно „да“ и едно „благодаря“. След това Джъд прибра телефона в джоба си и погледна първо Куин, а след това и Грифин.

— Това беше лекарят, който снощи в затвора взе кръв от Куин за изследване — обясни Джъд. — Принудил е техниците в лабораторията да побързат с изследването и преди малко е получил готовите резултати.

Всички в колата, с изключение на Сандърс, който само за миг погледна в огледалото за обратно виждане, насочиха вниманието си към Джъд.

— В кръвта ти са открити следи от бензодиазепин — продължи Джъд. — Общото название на медикамента е „Лоразепам“ и се продава под различни наименования — „Алзапам“, „Ативан“, „Лораз“ и така нататък. Представлява сънотворен антидепресант. Свръхдоза от този препарат може да извади човек от строя за час-два. Когато дойде на себе си, въпросният човек ще се чувства уморен и дезориентиран. Хапчетата лесно се разтварят в кафе, чай или безалкохолно.

— Кучият му син! — през зъби възкликна Грифин. — Ти спомена, че си изпил цяла чаша с леден чай непосредствено преди да изгубиш съзнание предишната вечер, нали така?

Изненадан и стреснат от заключенията на лекаря, Куин просто кимна. Защо му беше толкова трудно да повярва, че е бил съзнателно упоен? Че някой от хората му го бе предал?

— Някой те е упоил — заключи Джъд. — Кой е приготвил чая, който си изпил?

— Марси — отвърна Куин.

Значи не беше болен. Нито пък преживяваше нервен срыв.

— Струва ми се, че нея можем да я изключим от списъка на заподозрените. — Грифин сведе поглед и се замисли дълбоко. — Спомняш ли си дали си пил нещо предишните пъти, в които си изпадал в това състояние?

Куин се опита да си припомни всичките предишни инциденти. Започна с вечерта на убийството на Кендъл и се върна назад във времето.

— Пих леден чай в къщата, преди да тръгна за дома на Кендъл в деня, в който тя беше убита. По пътя ми се приспа и трябваше да спра и... По дяволите! Вечерта, в която пътувах от Нешвил за Мемфис — това е вечерта, в която бе убита Лулу — взех със себе си термос с кафе и го изпих по пътя.

— Кой ти приготви кафето? — прекъсна го Джъд.

— Не съм сигурен. Мисля, че Марси го направи, но ми се струва, че Аарон ми донесе термоса, след като вече се бях качил в колата и се канех да потеглям.

— Някой от служителите ти те е упоявал системно. Целта му е била да изгубиш съзнание за известно време и да се окажеш без алиби за времето на всяко убийство — заключи Грифин.

— Това означава, че убиецът, когото търсим, може да се окаже Аарон Тули или пък Джейс Морган.

Джъд току-що бе изрекъл на глас заключението, до което бяха стигнали всички останали. Куин поклати глава.

— Не, това не е възможно. Отказвам да повярвам, че някой от тях двамата е способен да извърши хладнокръвно убийство.

Не беше възможно да е някой от двамата. Просто не можеше да бъде!

— Е, в твой интерес е да повярваш в това — каза му Грифин. — Защото ако не успеем да докажем, че някой друг е отнел живота на тези шест жени, ти можеш да се окажеш обвинен за всичките убийства. А Анабел няма да бъде в безопасност докато не заловим истинския убиец.

Не му беше никак трудно да удари сервитьора по главата и да го остави да лежи в безсъзнание и облян в кръв, а може би дори и умиращ. Просто го бе проследил до служебния асансьор и го бе изненадал. Глупакът дори не разбра откъде му дойде. Всъщност успя да го елиминира веднага, защото го удари с дръжката на пистолета. Е, технически погледнато, пистолетът не беше негов. Регистриран беше на името на Куин Кортес, но сега той разполагаше с него. Измъкна сервитьора от асансьора и го бутна надолу по стълбите. Предположи, че ще минат часове преди някой да го открие.

Когато асансьорът се качи на необходимия етаж и вратите се отвориха, той пхна пътната чанта под масичката за сервиране и спусна ленената покривка така, че да я скрие напълно. Избути количката от асансьора и я забута надолу по коридора, като си свирукаше.

Както и бе очаквал, пред вратата на апартамента ѝ седеше бодигард. Едър чернокож здравеняк, който изглеждаше като бивш състезател по борба или пък футболист. Висок беше приблизително метър и деветдесет и тежеше поне сто и двадесет килограма.

— Добро утро — поздрави той. — Донесох закуската на госпожа Вандерли.

— Доколкото ми е известно госпожа Вандерли не е поръчвала закуска. — Чернокожият мъж го изгледа изпитателно, очевидно

опитвайки се да прецени дали човекът пред него представлява някаква заплаха.

— Вероятно нещо не сте разбрал. Защото от кухнята ме изпратиха да ѝ донеса закуската. Яйца, бекон, препечен хляб и горещ чай.

Разбираше, че бодигардът обмисля възможностите си.

— Ще се обадя долу да проверя дали наистина е поръчвала закуска.

— Да, добре. А бихте могъл да попитате и нея.

Здравеният кимна с глава.

— Стой тук.

— Да, добре. — Отдръпна количката няколко метра по-назад старейки се да покаже на бодигарда, че е просто сервитьор, който не представлява никаква заплаха.

Охраната почука на затворената врата на апартамента на Анабел Вандерли.

— Госпожо Вандерли? Тобиас е.

Тя отвори врата почти веднага, давайки му възможност да я огледа. Не беше пищна красавица като Лулу, но пък изглеждаше като истинска дама. А и, ако съдеше по всичко, което бе слушал за нея, тя *наистина* беше дама. Но пък, от друга страна, Карла Миликан също бе дама. Много приятна при това. Кендъл Уелс беше първокласен адвокат. Виж, Лулу беше курва. А също и Джой Елис.

Ами Кели? — запита се той.

Кели не беше дама. Не беше нито мила, нито умна, нито приятна. Но не беше и курва.

Кели беше просто майка. *Неговата* майка.

— Госпожо Вандерли, поръчвала ли сте закуска? — попита бодигардът. — Тук се появи един сервитьор с поднос...

Той извади пистолета изпод бялото униформено сако, което бе съблякъл от сервитьора. Беше го затъкнал в колана на черния униформен панталон, който му беше възкъс. После със светкавична бързина застана точно зад огромния чернокож охранител.

— Тобиас, внимавай! — изпищя Анабел.

Твърде късно. Тобиас понечи да се извърне и той го застреля. Точно между очите. Здравеният падна покосен, подобно на вековно дърво, отрязано в гората. Навсякъде плисна кръв. Анабел отново

изпищя и се опита да затвори вратата, но тялото на Тобиас лежеше точно на прага. Осъзнала, че няма да може да затвори, Анабел се обърна и побягна. Той прескочи трупа на охранителя и хукна след нея. Хвана я в спалнята малко преди да затвори вратата под носа му. Сграбчи я и я дръпна към себе си.

— Ако изкрешиш отново, ще те застрелям. Разбра ли?

Анабел изправи рамене и кимна.

— Сега се махаме от тук. Ще слезем със служебния асансьор. Ако решиш да ми създаваш проблеми, ще те убия.

— Значи ти си бил? — попита тя. — Ти си бил през цялото време.

— Млъквай и тръгвай.

Стигнаха до входната врата. Тя рязко спря, зърнала тялото на Тобиас.

— Просто го прескочи.

Тя се подчини. Неохотно.

Излязоха заедно в коридора. Няколко от съседните врати се отвориха. През пролуките надничаха любопитни лица. Той размаха пистолета и стреля два пъти в тавана. Вратите се затвориха на часа. Той пъхна ръка под количката за сервиране и измъкна чантата си.

След няколко минути слязоха на приземния етаж. Беше оставил джипа на улицата, но не смееше да го използва повече. Преди да влезе в хотела, беше присвоил един пикап за доставки, елиминирайки шофьора. Никак не му беше приятно, че трябваше да нарани толкова много невинни хора, но съзнаваше, че няма как да го избегне. Ако нещата се развиеха според плана му, днешният ден щеше да бъде кулминацията на една година, изпълнена с много тежък труд. Днес добрият и лошият Куин щяха да се изправят лице в лице. Най-накрая.

Замъкна Анабел до пикапа, отвори задната врата и я натика в тъмната каросерия. После пропъзля след нея, взе въжето, което бе приготвил предварително и завърза здраво ръцете и краката ѝ.

— Къде ме водиш?

— На едно уединено място, където ще можеш да прекараш известно време с лошия Куин.

— Какво?

Той извади една носна кърпичка от джоба си и я натъпка в устата ѝ. После извади някакви парцали и ги завърза през устата ѝ.

Ето, това щеше да свърши работа. Беше я овързал като буба. Сигурно щеше да се търкаля насам-натам из каросерията и може би дори щеше да се блъсне в безжизненото тяло на шофьора... Това обаче беше без значение. И да искаше, нямаше да може да изпищи.

Сандърс спря линкълна пред хотел „Пийбоди“ и трима от мъжете слязоха от колата. Брус Аскю остана в колата заедно със Сандърс.

— Вие двамата се качвайте направо в моя апартамент.

— Грифин подхвърли ключа на Джъд. — Аз ще се отбия при Анабел, за да поговоря с нея. Ще ѝ кажа, че искаш тя да се прибере в Остинвил, но ако не успея да я убедя, ще се наложи да разговаряш ти с нея.

Куин кимна и тримата влязоха в хотела. Веднага им стана ясно, че там става нещо. Нещо необичайно. Служители от охраната на хотела бяха блокирали пътя към асансьорите.

— Питам се какво ли се е случило? — Джъд поспря и се огледа.

— Вие двамата изчакайте тук. Аз ще се опитам да разбера. — Грифин се приближи и заговори един от охранителите на хотела. Веднага след това се върна при Джъд и Куин. — Моля те да не прибързваш със заключенията. — Погледът му бе насочен право към Куин. — Току-що научих, че е имало стрелба на етажа, на който се намира апартаментът на Анабел. Един мъж е мъртъв. Предполагам, че това е Тобиас. Освен това са намерили един полумъртъв сервитьор на стълбището.

— Той е пипнал Анабел. — Сърцето на Куин сякаш спря. Който и да беше този човек, той вече бе убил шест жени, успял бе някак си да надвие агента на Грифин и сега държеше Анабел. И ако все още не я бе убил, сигурно скоро щеше да го направи.

— Трябва да се кача горе — заяви Куин и се спусна към стълбището. Грифин обаче го сграбчи за ръката и доста грубо го блъсна към стената.

— Искам двамата с Джъд да отидете във фоайето и да седнете някъде. Аз ще разбера какво точно се е случило и дали Анабел е въвлечена в това. Ако се окаже, че е така — казвам ако — тогава ще решаваме как да действаме.

„Не! — мислено извика Куин. — Не мога просто да чакам тук. Трябва да разбера дали Анабел е в безопасност. Трябва да направя нещо.“

Сякаш прочел мислите му, Грифин заяви:

— Ако си позволиш някоя глупост, ще се озовеш обратно в затвора, а от там няма как да помогнеш на Анабел. Това ли искаш наистина?

Джъд хвана Куин над лакътя и го поведе към фоайето на хотела. Куин обаче отказа да седне. Не го свърташе на едно място. Започна да кръстосва из просторното помещение. След няколко минути, които му се сториха като часове, Грифин се приближи до тях. Погледна го и по лицето му разбра, че новините не са добри.

— Тобиас е мъртъв — съобщи Грифин. — Застрелян почти от упор. Точно между очите.

Куин имаше чувството, че някой току-що го бе ударил с все сила в корема и бе изкарал всичкия въздух от гърдите му.

— Анабел?

— Няма я. Няколко човека от гостите на хотела, отседнали в съседните стаи, зърнали млад мъж, който дърпал някаква жена по коридора. Описанията, които дават на този мъж, са твърде различни, за да ни бъдат от полза. Млад. Висок. С кафява коса. Облечен с бяло сако и тъмни униформени панталони.

— Млад, висок и с кафява коса. На това описание отговарят и двамата ти служители — отбеляза Джъд.

— Да, би могъл да е както Аарон, така и Джейс — съгласи се Куин въпреки нежеланието си да повярва, че някой от двамата е въввлечен в това. Двама млади мъже, които бе спасил от живота на улицата. Беше станал техен приятел, осигурил им бе работа, доверил им се бе, възприемал ги бе като свои синове.

— Ченгетата вече идват насам — рече Грифин. — Мисля, че трябва да се обадим на лейтенант Нортън. Анабел е била отвлечена и сега се намира в ръцете на сериен убиец. Ще имаме нужда от неговата помощ.

Анабел нямаше представа колко време бе пътувала в каросерията на пикапа. Знаеше само, че търкаляйки се, се бе блъснала в безжизнено

човешко тяло и бе продължила да пици, макар и на ум, цяла вечност. Не можеше да е сигурна дали е изминал час или два. Времето бе престанало да бъде от значение за нея. Не и когато бе пленница на някакъв безумец.

Слънчевата светлина я заслепи, когато вратата се отвори и една голяма ръка я сграбчи и я издърпа напред. До този момент дори не си бе дала сметка, че лежи толкова близо до вратата. Той бързо развърза въжето, с което бе завързал краката ѝ. Смъкна я от пикапа и я накара да стъпи на земята. Тя се олюля и падна върху похитителя си, който буквално я помъкна покрай някаква сграда, която ѝ заприлича на мотел. Анабел си помисли, че някой непременно ще ги забележи и ще си даде сметка, че е била отвлечена от този човек.

„Ръцете и устата ти все още са завързани, но краката ти са свободни. Не се предавай без съпротива. Направи нещо. Каквото и да е. Ритни го силно и избягай надалеч.“

Анабел направи точно това. Целеше се в слабините му, но не улови. Въпреки това ритникът ѝ го свари неподготвен и тя успя да се откопчи от него. Беше пробягала едва двеста-триста метра, когато той я настигна и я събори на бетонната алея пред хотела. Остана да лежи под него, останала без дъх с болезнено ожулено и натъртено тяло.

Той измъкна пистолета от колана на панталона си и притисна дулото му към главата ѝ.

— Ако още веднъж опиташ нещо подобно, ще те застрелям. Не искам да го правя, Анабел. Аз не съм жесток човек. Не и към жените, които обичаме. Убивам ги внимателно и нежно. Избявам ги безболезнено от мъките им. И с теб ще постъпя по същия начин.

„За какво говореше той? Какви мъки? И какво имаше предвид под това *обичаме*? Той не би могъл да я обича. Та той дори не я познава! Беше я виждал само веднъж.“

Рязко я изправи на крака и я повлече към стая номер десет. Анабел се огледа с надеждата, че някой може да я забележи. Наоколо обаче не се виждаше жива душа. Тогава забеляза, че на паркинга няма никакви автомобили, а едноетажният мотел изглежда западнал и полуразрушен. Сградата очевидно бе изоставена и вероятно съвсем скоро предстоеше да бъде съборена.

Той отвори отключената врата на стая номер десет и я вкара вътре. Блъсна я миризмата на спарен и застоял въздух. Стаята тънеше в

полумрак.

Завлече я до леглото.

— Сядай.

Тя седна.

— Сега ще сваля превръзката от устата ти — рече ѝ той. — Можеш да пициш колкото си искаш. Тук никой няма да те чуе.

Той развърза парцала и извади кърпата от устата ѝ. Анабел се задави, закашля се и рязко си пое въздух.

— Сега ще завържа ръцете ти за таблата на леглото, за да съм сигурен, че няма да избягаш.

Той се наведе, за да разхлаби въжето, а тя го удари с глава. По дяволите, заболя я ужасно. Анабел обаче побърза да се възползва от изненадата му, скочи от леглото и хукна към вратата. Той я настигна в мига, в който ръката ѝ докосна бравата.

После нещо твърдо я удари по главата.

Клетъчният телефон на Куин извъня. В първия момент реши да не вдига, тъй като той, Джъд и Грифин тъкмо разговаряха с Джим Нортън.

— По-добре виж кой те търси — обади се Грифин.

Куин се отдръпна малко встрани, за да проведе разговора.

— Куин Кортез.

— Здравсти, Куин.

Мигновено разпозна гласа. Стомахът му се сви от страх.

— Къде си?

— В един малък отдалечен мотел.

— Сам ли си?

— Разбира се, че не съм сам, глупак такъв. Анабел е заедно с мен.

— Не я наранявай. — Ударите на сърцето му отекваха оглушително в ушите му. — Обещавам ти всичко, което пожелаеш. Само не я наранявай.

— Куин Кортез ми се моли! Хммм... това ми харесва. Молил ли си се и преди, Куин? Защото аз съм го правил. Тя постоянно ме караше да ѝ се моля. Насочваше срещу мен шибания си пръст и се смееше, докато аз плачех и виех от болка.

— Кой?

— А ти кой мислиш? Кели. Моята майка. Жената, от която ти се възползва, а след това я забрави и съсипа живота ѝ.

— Кели Флеминг?

— Флеминг не беше истинското ѝ име. Тя използваше много и най-различни фамилни имена. Сменяше фамилията си след всяко преместване. Мисля, че истинското ѝ име беше Форд. След като си я зарязал, тя се омъжила за някакъв загубеняк на име Тони Форд, но той не се задържал дълго при нея. — Той се изсмя. — Но поне се оженил за нея, а това е повече, отколкото ти някога си правил за нея. Не си я спомняш, нали, Куин? Високото, кокалесто момиче, което ти преподавало английски през първия ти семестър в колежа. Изчукал си я няколко пъти и тя решила, че си влюбен в нея.

— Кели... Мили боже!

Смътно си спомняше странната млада жена, която му бе преподавала през този толкова труден първи семестър. Отдавна обаче бе забравил името ѝ. Кели. По онова време преспиваше с всяко момиче, проявило интерес към него. Кели не беше изключение. Когато я заряза, тя започна да го преследва. В продължение на месеци се влачеше след него и го причакваше, но след това изчезна и той никога повече не я видя. И ако трябваше да бъде напълно искрен, нито веднъж през изминалите години не се бе сещал за нея.

— Ти ли я уби? Ти ли уби майка си?

— Да, аз я убих. Убих и другите. А сега ще убия и Анабел. Ще я избавя от страданията и мъките ѝ. Тя е влюбена в теб, също като останалите. Ти обаче ще разбиеш сърцето ѝ и тя никога няма да може да се съвземе... Ще започне да причинява страдания на другите, защото...

— Анабел не е като останалите жени. Аз я обичам. Чуваш ли ме? Аз обичам Анабел и искам да се ожения за нея. Никога няма да разбия сърцето ѝ. Обещавам ти.

— Не ти вярвам.

— Но е истина. Кълна се, че говоря истината. Мога и да ти го докажа, ако ми позволиш. Просто ми кажи къде си и аз ще ти докажа, че обичам Анабел.

Мълчание.

— Отговори ми, по дяволите!

— Добре. Ако... ако наистина я обичаш, можеш да я спасиш. Но ще трябва да умреш вместо нея. Готов ли си да го направиш? Готов ли си да пожертваш живота си, за да изкупиш всичките си грехове и да спасиш Анабел?

— Да. Само ми кажи къде си и аз ще дойда при теб. Тогава ще пуснеш Анабел и ще убиеш мен вместо нея. Споразумяхме ли се?

— Да, споразумяхме се. — Пауза. — Но трябва да дойдеш сам и невъоръжен. Ако видя, че с теб има някой, ще я убия. Ще я убия и ако открия, че носиш оръжие. Разбра ли?

— Да, разбрах.

31.

Анабел бавно дойде на себе си. Беше замаяна, главата ѝ се цепеше от болка. В продължение на няколко минути беше напълно дезориентирана. Изобщо не бе сигурна какво точно се случва с нея. След това започна да си припомня подробности от сутринта. Спомни си как бе отворила вратата на господин Тобиас, а след това някакъв сервитьор го застреля право между очите. Не, не беше сервитьор...

— Радвам се, че най-после се събуди — рече някакъв глас.

Странно познат глас.

— Куин?

— Да, скъпа. Аз съм. *Лошият* Куин.

Анабел се опита да седне, но веднага ѝ се зави свят и тя отново положи глава на мръсната и опърпана възглавница. После бавно се извърна по посока на гласа и видя някаква неясна фигура в другия край на полутъмната стая. Пердетата на прозореца не се затваряха напълно и проникващите през пролуката слънчеви лъчи очертаваха контурите на тялото му.

На ръст беше колкото Куин. И телосложението му беше почти същото. Гласът му много напомняше този на Куин. Но Куин не я наричаше *скъпа* и само те двамата знаеха, че тя е неговата *любима*, неговата *querida*.

— Не мога да те видя — рече тя и отново се опита да седне в леглото. Отново не успя да се надигне, но този път разбра защо. Не защото я болеше глава и ѝ се гадеше, а защото и двете ѝ ръце бяха завързани за таблата на паянтово легло.

Сянката тръгна към нея. Колкото по се приближаваше, толкова по-силно биеше сърцето ѝ. Той се спря на около метър от леглото. Анабел затвори очи за няколко секунди, а после ги отвори отново с надеждата, че той може би ще изчезне. Но не, той продължаваше да стои до леглото. Къдрава черна коса. Наперена усмивка. Куин, но не съвсем.

„Какво не е наред тук? — запита се тя. Как е възможно да прилича толкова много на Куин, но да не е той?“

— Моля те, приближи се още малко — подкани го Анабел. — Почти не те виждам.

Той застана до леглото, наведе се над нея и право в нея. Черните му очи бяха същите като на Куин. Приликата между двамата мъже беше изумителна.

— Много приличаш на него — отбеляза тя.

Той се разсмя.

— За няколко минути обаче успях да те заблудя, нали? Ти, всъщност, ме помисли за Куин Кортес.

— От разстояние приликата между вас е просто изумителна.

— Да, зная. Особено пък като си сложа черната перука и тъмните контактни лещи. — Този път заговори със собствения си глас, отказал се да имитира Куин.

— Защо? — попита Анабел.

— Какво *защо*? Защо се старая да изглеждам като Куин, когато проявявам милосърдие към неговите жертви?

Така ли възприемаше той жените, които обичаха Куин? Като негови *жертви*?

— Ти си убил онези шест жени, нали?

— Трябваше да го направя. Това беше единственото възможно хуманно решение.

— Не разбирам — заяви тя. — Защо смяташ, че убийството е хуманно решение?

— Те страдаха. А аз ги избавих от мъките и страданията им. Същото ще направя и за теб.

Анабел почувства паниката, която я заля като приливна вълна. Сигурно имаше някакъв начин да го спре. Не можеше да се предаде без борба. Твърде много хубави неща я очакваха за в бъдеще, заради които си заслужаваше да живее. Тя подръпна здраво завързаните китки на ръцете си.

Той се разсмя отново. После ѝ се усмихна закачливо и тя отново се изуми от лекотата, с която този младеж можеше да мине за брат на Куин. За негов по-млад брат.

— Приликата между мен и Куин очевидно не ти дава мира. Чудиш се как е възможно да приличам толкова много на него, нали?

— Да, разбира се. Приликата между вас изобщо не се забелязва, когато не носиш тази перука и контактните лещи — отбеляза Анабел.
— Освен това в момента си без очила, а това също допринася за промяната във външния ти вид.

— Цвета на очите и на косата си съм наследил от майка си — рече Джейс Морган. — Но чертите на лицето ми са почти като неговите. Освен това на ръст и на килограми съм същия като него на моята възраст. Поне това твърдеше майка ми преди две години.

— Коя е майка ти?

— Искаш да кажеш, че още не си се сетила? Майка ми беше Кели Флеминг, една от първите жертви на Куин. Кели, бедната глупачка, се влюбила в Куин, когато той бил на деветнадесет. На възрастта, на която съм аз в момента. Тя забременяла, а той я зарязал и изобщо не я потърсил повече. Тя го обичаше и мразеше едновременно. И никога не ми позволи да забравя, че съм негов син. Че изглеждам също като него и притежавам неговата красота и очарование, които тя смяташе за проклятие. Когато ме наказваше, ме наричаше *лошия* Куин.

— Куин е твой баща?

„О, господи!“

— Да. Невероятно, нали? Великият Куин Кортес е моят старец. Само че до преди две години аз дори не знаех цялото му име. Всеки път, когато ми се ядосаше — а това се случваше почти всеки ден — тя ме наричаше *лошия* Куин. Така научих малкото му име. Но едва когато пораснах и станах достатъчно силен, за да ѝ попреча да ме тероризира повече, успях да я принудя да ми каже кой, всъщност, е баща ми. Тогава тя ми обясни, че се казва Куин Кортес и че е богат и много известен адвокат от Хюстън. Още тогава знаех, че трябва да го накарам да си плати за всичко, което ѝ бе причинил. На нея и на мен. Трябваше да го накарам да страда така, както бе страдала тя... и аз.

— Куин дори не е подозирал за съществуването ти — възрази Анабел.

— Напротив, знаел е за мен. Тя ми каза, че знае, но не дава пет пари за мен. Освен това ми заяви, че все още го обича и че ме е задържала и отгледала, само защото се е надявала, че някой ден той ще се върне при нея. Тогава разбрах какво трябва да направя. Разбрах, че трябва да я избавя от мъките ѝ. Това беше единственият начин да ѝ осигуря покой. А също и на себе си. Не разбираш ли? Тя беше

страдала през всичките тези години и бе причинила много страдания и на мен самия.

— И ти я уби...

„Убил е собствената си майка! А сега ще убие и мен. Освен ако не измисля начин да го спра.“

— Докато спеше. Сложих възглавницата на лицето ѝ и я изчаках да спре да диша. Не ѝ причиних болка. Нищо, че тя ме бе наранявала толкова много пъти. Убих я бързо и безболезнено.

— А защо отрязва пръста ѝ? — „Продължавай да говориш. Откупи си още малко време.“

— За да не го насочва никога повече към мен, както правеше докато ме наказваше, че съм лош. *Лошият* Куин. Така ме наричаше. Но аз вече ти казах това, нали?

— О, Джейс, толкова съжалявам. Ако Куин знаеше, че си негов син...

— Съвсем скоро ще разбере. Той идва насам. Мисли, че пристига, за да те спаси. Смятах да направя така, че да го обесят заради тези убийства, но сега се получи още по-добре. Той иска да замени живота си за твоя. Но ти не би искала да живееш без него, нали? Би предпочела да си мъртва.

„Значи Куин знае къде съм? И е тръгнал насам, за да ме спаси? Не, моля те, Господи, не! Той ще попадне в капан. Джейс възнамерява да убие и двамата ни.“

— Опита се да ме накара да повярвам, че те обича. Затова му казах, че единственият начин да те спаси, е да замени твоя живот срещу неговия. Смяташ ли, че те обича достатъчно, за да пожертва живота си заради теб?

„Да, да, обича ме.“ Анабел изобщо не се съмняваше, че Куин с радост би пожертвал живота си и би умрял заради нея.

Куин паркира сребристото си порше зад мотела, непосредствено зад пикапа, спазвайки точно инструкциите на Джейс. Докато пътуваше към този порутен мотел в покрайнините на Мемфис той мислеше само за едно — как да спаси Анабел. Тя беше неговият първи и най-важен приоритет. *Единственият* му приоритет. Нямаше никакво намерение да умира днес, но ако това беше цената, която трябваше да плати, за да

спаси Анабел, той бе готов да се жертва. Животът ѝ се намираше в опасност по негова вина. Като тийнейджър бе вкарал леглото си едно странно момиче на име Кели Морган и след това напълно бе забравил за нея. Тогава вероятно бе разбил сърцето ѝ и сега синът ѝ бе нахлул в живота му, за да го съсипе. Но защо? Защо синът на тази жена го мрази толкова много? Защо си бе направил труда да се промъкне в живота на Куин, преструвайки се на тийнейджър в беда, който се нуждае от помощ и спасение?

Куин бръкна в джоба на коженото си яке, за да се увери, че осигуреният от Грифин пистолет „Глок 30“, все още си е на мястото — готов да бъде изваден и използван при първа възможност. Ако му се отдаде възможност за един изстрел... Само един. Нищо повече не му трябва.

Грифин му бе обещал пет минути. Пет минути, през които да влезе сам в мотела и да спаси Анабел.

— Ако не успееш да овладееш положението за пет минути, значи и пет часа няма да са ти достатъчни — заяви Грифин. — Ще се погрижа Джим да държи партньора си настрана. Не искам да се върти наоколо и да се държи като самонадеян каубой, защото се опасявам, че с действията си току-виж станал причина за смъртта ви — своята, на Анабел, а и само един Господ знае на кого още.

— Просто се погрижи Нортън да проумее, че Джейс ще убие Анабел ако заподозре, че не съм сам. Няма дори да ми даде възможност да се доближа до нея.

Куин зави зад ъгъла на мотела. Главата му бучеше, а силните удари на сърцето му отекваха отчетливо в ушите му. Усети прилив на адреналин, залял цялото му тяло. През целия си проклет живот не е бил толкова уплашен колкото сега. Никоя цел в живота му до този момент не можеше да се сравни по значимост с днешната му мисия — спасяването на жената, която обича.

Анабел застана нащрек в мига, в който чу силното чукане по входната врата. Джейс подскочи като опарен, след което се спусна към леглото и седна до нея.

— Да? — извика той.

— Джейс, Куин съм. Тук съм. Готов съм да се сменя с Анабел.

— Наистина ли ще го направиш? — попита Джейс.

— Да, тук съм, нали?

Джейс насочи пистолета към главата на Анабел.

— Ако се опиташ да ме изиграеш, ще я убия. И смъртта ѝ няма да е нито милостива, нито безболезнена. Просто ще ѝ пръсна мозъка.

— Разбирам — отвърна Куин. — Обещавам, че няма да има номера от моя страна.

— Добре. Влез, но дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам.

— Не, Куин, недей! — извика Анабел. — Той ще те убие.

— Тя е права — съгласи се Джейс. — Наистина ще те убия.

— Но не и преди да пуснеш Анабел, нали?

Вратата рязко се отвори. Джейс трепна от изненада и пистолетът подскочи в ръката му. Анабел шумно преглътна. Куин застана на прага на отворената врата. Слънцето грееше в гърба му и лъчите му очертаваха силното му тяло. Ярката светлина я заслепи за момент, но Анабел съзнаваше, че вероятно същото се случва и с Джейс. Започна да извива тялото си. Искаше ѝ се да бъде свободна, за да може да нападне Джейс и да му попречи да нарани Куин. Усилията ѝ обаче останаха напразни. Не можа да се освободи, но допълнително ядоса и без друго неспокойния Джейс. Той притисна дулото на пистолета към слепоочието ѝ.

— Няма да вляза вътре докато не махнеш пистолета от главата на Анабел и не я развържеш — заяви Куин.

— Вдигни ръце над главата си — заповяда му Джейс.

— Махни пистолета от главата ѝ и се отдръпни от нея и аз ще направя всичко, което пожелаеш.

Джейс свали оръжието си.

— Хайде, влизай.

Събитията през последвалите деветдесет секунди се развиха с невъобразима бързина. Сякаш земята изведнъж бе започнала да се върти със свръхзвукова скорост. Куин пристъпи в стаята, измъкна пистолета с лекотата и обиграността на стрелец от дивия запад и се прецеди в Джейс. Анабел изпищя:

— Не, недей! Той е твой син!

Куин се поколеба за част от секундата, което се оказа напълно достатъчно за Джейс да стреля. Куршумът удари Куин в рамото. Анабел започна да пищя с пълно гърло, опитвайки се да освободи

ръцете си. Прокънтя още един изстрел. Джейс, който се бе извърнал и бе насочил пистолета си към Анабел, се строполи на пода, преди да успее да стреля отново. Един-единствен куршум, изстрелян някъде зад него, сложи край на живота му. Куршумът влезе от едната страна и излезе от другата страна на главата му. Пръски кръв и мозък полепнаха по пода, леглото и стената зад него.

Лейтенант Нортън и Грифин Пауъл влязоха след Куин. Грифин взе неизползвания пистолет от треперещата ръка на Куин.

— Лошо ли си ранен? — попита Грифин.

— Ужасно боли — процеди през зъби Куин, стиснал с ръка раненото си рамо. През пръстите му се процеждаше кръв. — Но ще оживея. — Погледна към тялото на Джейс, което лежеше на пода.

Лейтенант Нортън се приближи и огледа трупа.

— Ще дойдеш ли да го погледнеш отблизо? С тази перука той изглежда също като теб, Кортес.

Докато Анабел се бореше безуспешно да се освободи, за да отиде при Куин, той самият тръгна към нея. Мина край безжизненото тяло на Джейс, погледна го само за миг и продължи забързано към нея.

— Куин, ти си ранен. — Анабел не можеше да го види ясно заради сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

Той се протегна, развърза ръцете ѝ, взе я в прегръдките си и премигна от болка, когато тя се притисна до раненото му рамо.

Анабел веднага се отдръпна назад.

— Извинявай.

Той я прегърна със здравата си ръка.

— Аз съм този, който съжaliaва. Заради мен ти едва не умря.

— Но съм все още жива. Благодарение на теб.

Той я притисна към себе си. Тя обви ръце около кръста му и нежно положи глава на здравото му рамо.

— Той... той ми каза, че е твой син — промълви Анабел. — Кели Флеминг е негова майка. Сигурна съм, че ми каза истината. С тази черна перука и с контактните лещи изглежда също като теб. — Тя вдигна глава и срещна погледа му. — О, Куин, толкова много съжaliaвам. Не можех да ти позволя да убиеш собствения си син. Дори и за да спасиш живота ми.

— Изобщо не съм знаел. Кълна се в Бога, че дори не съм подозирал, че имам дете.

Тя го погали по лицето.

— Не мислиш ли, че го зная? Независимо от всичките ти недостатъци, любов моя, ти никога не би изоставил детето си така, както е постъпил собственият ти баща.

Лейтенант Нортън се изкашля предпазливо.

— Мисля, че е време да ви изведем от тази стая. Местният съдебен лекар вече пътува насам и хората от екипа му няма да останат особено доволни ако компрометираме по някакъв начин сцената на престъплението.

— Освен това трябва незабавно да закараме Куин в болницата — напомни им Грифин. — Аз лично ще го откарам. Нямаме време да чакаме за линейка.

Грифин остана заедно с Анабел в болницата и двамата изчакаха докато изкараха Куин от операционната. Тя обаче отказа да си тръгне и след това се наложи той да остане до нея и през нощта. Раздели се с нея едва преди няколко минути — малко след като Куин се събуди. Преди да си тръгне обаче, сподели с Куин информацията, която бе получил от агентите си в Тексас. Информацията относно Кели Морган Флеминг и нейният син Джейс.

Анабел седеше на ръба на леглото на Куин. Даваше му закуската в устата и изпитваше дълбока благодарност. Едва не беше загубила Куин и сега съзнаваше, че ако това бе станало, тя едва ли щеше да намери сили да продължи живота си без него.

След като изяде половината закуска и изпи цяла чаша кафе, Куин я погледна и рече:

— Стига толкова. — Тя премести встрани масичката за сервиране, а той се пресегна и стисна ръката ѝ. — Това, че си все още тук, означава ли, че няма да се възползваш от възможността да избягаш възможно най-далеч от мен?

— Ти си един много глупав мъж. — Анабел вдигна ръка към челото му и отмести няколкото непокорни черни къдрици. — Не разбираш ли, че си обречен да ме гледаш около себе си до края на живота си?

— Анабел... — Погледна я умолително. — Моите глупави и безотговорни постъпки от тийнейджърските ми години са причина за

създаването на онова нещастно момче. Дори и не съм разбрал, че майка му е забременяла от мен. В резултат на което моето дете — *моят син* — е отраснал с една луда жена, която го е наказвала постоянно, защото твърде много ѝ напомнял за мен.

— Никак не ми се искаше Грифин да сподели с теб тази информация за Кели Флеминг и сина ѝ. Помолих го да изчака докато се възстановиш напълно.

— Грифин знаеше, че ще искам да науча всичко, което е успял да изнамери. Знаеше още, че трябва да науча истината веднага. С твърде много неща трябва да се справя, а не мога да го направя, без да разполагам с всички факти. Нужно ми е да знам истината.

— Истината е, че си допуснал някои грешки през живота си. Та кой не е? Не можеш да промениш миналото. Не можеш да се върнеш назад във времето и да спасиш Джейс. Но можеш да продължиш да помагаш на други деца в беда, така, както си го правил години наред. А аз ще ти помагам. Ще построим лагер за момичета непосредствено до лагера за момчета на името на съдия Харууд Браун. Ще...

Куин протегна здравата си ръка, привлече Анабел към себе си, надигна глава и я целуна. После я погледна и се усмихна.

— Никога не ме напускай, *querida*. Ти си единствената ми надежда за спасение. Знаеш го, нали?

— Зная, че те обичам и ти също ме обичаш. Зная, че напук на всичко, двамата с теб се намерихме, влюбихме се и сега имаме възможност да изживеем живота си в щастие. Предполагам, че това означава, че аз съм твоето спасение точно толкова, колкото ти си моето.

— Омъжи се за мен, Анабел. Омъжи се за мен и ми помогни да стана по-добър човек.

— Не мислиш ли, че бракът и необходимостта да бъдеш обвързан с една-единствена жена могат да те отегчат само след няколко месеца?

— Не и ако тази жена си ти.

Лицето ѝ се озари от блажена усмивка.

— В такъв случай отговорът е да. Да, Куин Кортес, ще се омъжа за теб.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно...

Анабел и Куин лежаха пред огъня, който пламтеше весело в каменната камина на къщата им в ранчото на Куин, скътано дълбоко в Хил Каунтри в Източен Тексас. Бяха се оженили преди два месеца и половина в една малка бяла църква недалеч от тук. Леля Пърдита беше кума, а дългогодишният приятел на Куин, Джони Мак Кейхил — кум на младото семейство. Единствените гости на церемонията бяха Грифин Пауъл, Аарон Тули и семейството на Джони Мак. Анабел и съпругата на Джони Мак, Лейн, се сприятелиха още след първата им среща, а Анабел буквално се влюби в децата на семейство Кейхил.

По време на медения им месец, който бе продължил два месеца и все още не бе приключил, тя и Куин се изолираха напълно от външния свят, от миналото си и от всичките си минали трагедии, съжаления и угризения. Необходими им бяха цели десет месеца, за да успеят да поставят живота си в ред. През тези десет месеца се наложи да понесат три погребения, да се простят с любими членове на семейството и да продължат напред, преодолявайки всяка нова трагедия.

Куин погребва сина си — едно дете, за съществуването, на което не бе и подозирал. И макар първоначално да отхвърли категорично идеята за терапия, в крайна сметка отстъпи и започна да посещава един много уважаван специалист в Хюстън. Бяха му необходими месеци терапия, за да успее най-накрая да приеме случилото се и да проумее, че омразата, която бе започнал да изпитва към самия себе си, не би могла да промени каквото и да било и не му помага по никакъв начин.

Само няколко месеца след погребението на Джейс Морган чичото на Анабел, чичо й Луис, се спомина мирно в съня си. Погребяха го до любимата му Лулу в семейното гробище близо до Вандерли хол през един изключително горещ и влажен ден в края на юни. Чичо Луис бе посочил Анабел за изпълнител на завещанието му,

възлагайки ѝ по този начин отговорността за управлението на огромното му богатство. По-малко от два месеца след смъртта на баща му Уайд бе арестуван. Обвинен бе в изнасилването на шестнадесетгодишно момиче. Анабел бе използвала парите на семейство Вандерли, за да му наеме добър адвокат, но отказа да използва влиянието си — нейното и на приятелите ѝ — за да го измъкне от затвора. Семейството го бе спасявало твърде често в миналото. Уайд обаче така и не бе изправен пред съда. Бащата на изнасиленото момиче взе закона в собствените си ръце и през една вечер в началото на октомври застреля Уайд на верандата на къщата във Вандерли хол.

Анабел се претърколи на китеника, опънат пред камината и се обърна с лице към съпруга си. На лицето ѝ се появи усмивка на дълбоко обожание и привързаност.

— Е, господин Кортес, не си ли вече отегчен от семейния живот?

Той я привлече в прегръдките си, целуна я страстно, оставяйки я без дъх.

— Това отговаря ли на въпроса ти?

Анабел се надигна, подпря се на лакът и въздъхна доволно.

— Нали знаеш, че не можем да останем тук завинаги? Аз имам да управлявам цяла империя, а ти трябва да се погрижиш за адвокатската си практика, която няма да може да функционира още дълго без теб. Освен това, в резултат на вкусната храна, която ни приготвяш откакто сме тук, вече съм качила няколко килограма.

— Да, зная. — Той я погали по бедрото. — Само че с тези няколко килограма изглеждаш страхотно.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще ме обичаш и ако стана огромна дебелана?

— Да, ще те обичам дори и да станеш огромна и дебела.

— О, Куин...

Той нежно погали бузата ѝ.

— Давам си сметка, че скоро ще ни се наложи да се върнем в истинския свят. Сигурна ли си, че не искаш да преместя адвокатската си практика в Мисисипи? Зная, че ще ти бъде трудно да управляваш „Вандерли инкорпорейтид“ от Хюстън.

— Мога да изпълнявам задълженията си като председател на борда и без да живея в Мисисипи — увери го тя. — През следващите

седем-осем месеца възнамерявам да назнача компетентни и доверени хора на ключовите постове в компанията, за да не ми се налага да се занимавам ежедневно с управлението ѝ.

Той я погледна с изненада. Изглеждаше искрено озадачен.

— И защо ще го правиш?

— Защото искам да се освободя от тези задължения през следващите няколко години. Само така мога да съм сигурна, че ще бъда добра майка на детето ни.

Тя изчака известно време докато Куин най-после осъзнае смисъла на казаното от нея.

— Анабел? Querida? Ти си бременна?

Тя се усмихна и кимна в отговор.

— Как? Кога? Сигурна ли си?

— Как? Ами сигурна съм, че любовните ни дни и нощи имат нещо общо с това. А ако наистина те интересува кога точно се е случило — мисля, че съм заченала в нощта на сватбата ни. Дали съм сигурна? Да, сигурна съм. Направих си тест за бременност, който се смята за изключително надеждно средство за потвърждаване на бременността. Освен това пропуснах последните си два цикъла. А пристъпът на гадене, който изпитах тази сутрин, очевидно поставя началото на сутрешните ми неразположения.

Тъмните очи на Куин се напълниха със сълзи и той положи ръка върху плоския корем на Анабел.

— Кълна ти се, че ще бъда най-добрият баща на този свят. Никога няма да подведа нашето дете. Аз ще...

Тя го целуна. Сълзи на радост опариха очите ѝ.

— Ти ще ни обичаш. Това ще направиш. А ние... твоята дъщеря и аз също ще те обичаме.

— Дъщеря, а?

— Или пък син.

— Няма значение, нали?

— Никакво. Единственото важно нещо е, че тя — или — той — ще бъде част от теб и от мен. Заченат и роден в любов.

— И отгледан с много любов.

Куин я взе отново в прегръдките си и нежно я целуна по челото.

Анабел затвори очи и въздъхна доволно. „Благодаря ти, Господи. Благодаря ти...“ Отпусна се назад. За да потъне в щастието си.

Щастие, започнало като любов с един непознат.

Издание:

Бевърли Бартън. Любов с непознат

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 2006

Редактор: Любен Любенов

ISBN: 954-701-187-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.